

Bảy Kiếp Xui Xẻo

Contents

Bảy Kiếp Xui Xẻo	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	21
7. Chương 7	26
8. Chương 8	29
9. Chương 9	36
10. Chương 10	39
11. Chương 11	43
12. Chương 12	46
13. Chương 13	50
14. Chương 14	58
15. Chương 15	62
16. Chương 16	66
17. Chương 17	71
18. Chương 18	77
19. Chương 19	85
20. Chương 20	88
21. Chương 21	96
22. Chương 22	102
23. Chương 23	106
24. Chương 24	109
25. Chương 25	116
26. Chương 26	122
27. Chương 27	138
28. Chương 28	143
29. Chương 29	151
30. Chương 30	160
31. Chương 31	167
32. Chương 32: Ngoại Truyện 1: Lục Hải Không	172
33. Chương 33: Ngoại Truyện 2: Tử Huy	177

Bảy Kiếp Xui Xẻo

Giới thiệu

Liệu bảy kiếp nhân duyên này có nối liền được một kiếp thiên duyên khi cuộc chiến oan gia đang gây

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bay-kiem-xui-xeo>

1. Chương 1: Mở Đầu

Ta là một áng tường vân[1], trăm năm trước, lúc bay qua điện Nguyệt lão thì ông già nát rượu bỗng dừng nổi hứng, khê chạm vào người ta để ta hóa linh. Sau khi tỉnh rượu, Nguyệt lão vuốt râu, tự biện bạch ỉnh rằng: “Ừm, một áng tường vân có tiên duyên. Từ nay về sau, tên ngươi là Tiểu Tường Tử.”

[1] Tường vân: Áng mây thần tiên cười trong truyền thuyết, tượng trưng cho điềm lành.

Lúc ấy ta quá ngây thơ nên không nhận ra cái tên này có gì bất thường, ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Từ đó, ta mang phận là nữ nhi, đội một cái tên thái giám, trở thành linh đồng của lão già trong điện Nguyệt lão. Mỗi ngày lão cho ta ba bữa, thêm ít tiền để mua rượu hay đồ ăn vặt, sai ta trông đồng tơ hồng rồi tung trong điện thay mình.

Ngày qua ngày, bất giác ta đã làm công cho lão được trăm năm. Ta nghĩ ngày tháng sau này của mình cũng sẽ ngồi trước điện Nguyệt lão, đếm từng áng tường vân chậm chậm lướt qua. Nhưng không biết bao nhiêu người đi trước đã nói với ta rằng, một câu chuyện nhạt nhẽo sẽ làm mất thời gian của độc giả, vì thế, ta đã không phụ sự mong mỏi của mọi người.

Hôm đó, một tên tiểu tử thối hết như cơn ác mộng không biết rơi từ trên Cửu Trùng Thiên cao bao nhiêu xuống, đập đầu vào tấm thảm mây đỏ trước điện Nguyệt lão, phát ra cái tiếng giống y như tiếng dạ dày ta co bóp rồi xả hơi.

Ta đang thiu thiu ngủ, lim dim liếc hần vài lần. Chàng thiếu niên áo đỏ ấy chặt vật rút đầu ra khỏi tấm thảm mây đỏ, nhìn thẳng vào mắt ta, rồi lập tức phát câu: “Nha đầu ngốc kia, ngươi cứ ngồi đó mà không biết qua đây giúp ông một tay hả?”

Ta bị tên đó mắng nên hơi tỉnh ra, tròn mắt nhìn hần chòng chọc: “Không phải ra được rồi đó sao?”

Tên đó tức tối lườm ta một cái, vừa đứng dậy phui bộ áo hoa trên người, vừa nhìn ta khinh khỉnh: “Vừa nhìn đã biết ngươi là thị nữ của phủ Nguyệt lão nghèo kiệt xác, đồ không có mắt!”

Ta mệt mỏi ngáp một cái, đổi sang tư thế ngồi dựa vào bậc thềm thoải mái hơn, ngoáy tai nói: “Giả mắt thì không có, nhưng ráy tai thì đầy, ngươi xem này.” Nói xong ta búng cái gì đó trên ngón tay đi.

Tên đó ghê tởm nghiêng người né tránh, vẻ khinh bỉ trong mắt lại đầy thêm: “Hừ, chủ nhà nghèo kiệt xác quả nhiên nuôi con thì cũng nghèo kiệt xác.”

Tuy ta bình thường không thích lão già mê uống trộm rượu kia, nhưng dù gì lão cũng là ông chủ của ta, cho ta ăn uống mấy trăm năm, kể ra bề ngoài cũng là người nhà. Người nhà có thể ghét nhau, nhưng không cho phép người ngoài nói xấu nửa câu.

Ta nheo mắt đánh giá tên kia một lượt từ đầu đến chân rồi nói: “Nghe nói người của phủ Mão Nhật tinh quân ai nấy đều biết cách làm đóm, mặt thì như gái, đã thế mười hai chàng đồng tính trong phủ, chàng này còn đẹp hơn chàng kia, khiến Thiên giới lung linh biết bao. Ta vốn không tin, nhưng hôm nay thấy cách tiên hữu ăn mặc, thật đúng là cho con tì nghèo kiết xác này được mở rộng tầm mắt.” Ta nhìn chòng chọc vào thằng nhóc đang tức xanh mặt, cười đắc ý: “Dám hỏi tiên hữu là chàng đồng tính thứ mấy?”

“Láo xược!” Hắn phẩy tay hóa khí thành hình, một roi dài quét mạnh tới.

Tuy bình thường ta lười, không thích làm gì, nhưng từ sau khi biết cái lễ không có năng lực tất bị bắt nạt, ta bèn chăm chỉ tu luyện. Mấy trăm năm trôi qua, tiên pháp của ta coi như cũng được tí ti, đòn này tuy vừa ác vừa nhanh nhưng ta vẫn kham được.

Có điều hắn đột nhiên ra tay, ta không đề phòng, cái quạt tròn đưa ra cản đòn bị quét nát bươm.

Ta sửng sốt.

Vật giá trên Thiên giới không cao, nhưng Nguyệt lão cực kì ki bo, tiền tiêu vật của ta mua mấy hũ rượu đã chẳng còn bao nhiêu, cái quạt tròn này là tiền ta gom góp mấy chục năm, xin Chức Nữ mãi nàng mới chịu bán rẻ, ta còn chưa ngắm nghía được mấy ngày. Thế mà... tên khốn kia dám làm rách?

Ta không biết cảm xúc sục sôi trong lòng này rốt cuộc là buồn là giận hay là xót của, chỉ biết hôm nay nhất định phải lột quần tên nhãi kia ra đánh một trận mới xả được cục tức này. Ta xắn tay áo, buộc cái đồng tóc trăm năm chẳng buồn vấn một lần lên đỉnh đầu.

“Người lại đây.” Ta vừa buộc tóc vừa nói, “Cho hai sự lựa chọn.”

Hắn cầm roi trong tay, khinh khỉnh nhìn ta, khoe miệng còn nở nụ cười trông là muốn đánh.

Vỗ đồng tóc đã buộc chặt, ta đứng trên bậc thềm trước điện Nguyệt lão, chìa tay ra: “Một, đền tiền. Hai, lấy thân chuộc tội.”

Tên đó cười lạnh: “Người là cái thá gì?”

Ta bẻ tay răng rắc: “Ta là đám mây xui xẻo khiến đời người từ nay trở nên u ám. Run sợ đi, chàng trai!”

Tên đó nhướn mày, rất chi là kinh ngạc với sự phản kháng dũng cảm của ta: “Một thị nữ nho nhỏ chỉ có mấy trăm năm tu vi mà cũng dám ra vẻ với ông đây, hừ, gan thật...” Còn chưa nói hết, ta đã làm phép khiến tám trăm mây dưới chân hắn trở nên nhóp nhép như vũng bùn, khiến hai chân hắn bị lún sâu vào đó. Tên ấy hơi ngớ người, nhân lúc hắn còn chưa tỉnh táo, ta nhe hàm răng trắng bóc ra, sau đó dồn sức đánh mạnh vào ngực hắn.

Tên này vô cùng hoảng sợ nhưng chân bị ghì chặt, không thể động đậy. Ta nín vai hắn, cười: “Thịt thơm quá.” Rồi không hề do dự cắn một cái...

Quả thực pháp lực của hắn ta rất kém. Các vị tiên ở đây cứ hờ hững là tu vi ngàn năm vạn năm, có lẽ ta còn không bằng một mẩu vụn, dùng pháp thuật đánh người ta có khác gì gãi ngứa đâu, thế nên ta chẳng thêm phí sức đi đâu làm gì. Vả lại ở đây còn có thiên quy, tên đó không thể giết ta, ta cứ cho hắn đổ máu trước đã.

Người hắn căng cứng, ta lại dồn sức. Hắn hét toáng lên rồi kêu gào âm ỉ, quên cả dùng pháp thuật, túm tóc ta kéo ra sau. Mớ tóc vừa buộc tử tế giờ rối bù, ta vẫn ôm chặt eo hắn quyết không buông.

“Người là cầu yêu hả? À không! Người là rùa! Con rùa thôi tha! Nhả ra!”

“Ờn ừn! Ờng ông, ách ịt áng ịu![2]” Ta nói ngọng lúu ngọng lô. Thật ra bình thường ta thấy mình cũng là một tiểu tiên tốt bụng, nếu thằng nhãi này không khiến mấy mươi năm tích góp của ta đổ xuống sông xuống bể thì ta đã không cương quyết đòi phải trả với hắn như thế.

[2] Đền tiền, bằng không, rách thịt rách chịu!

Vẫn nhau được một lúc, nước miếng bắt đầu mất kiểm soát trào ra ngoài, chẳng mấy chốc đã hòa vào máu thấm ướt khoảng áo đỏ trên bả vai hắn. Ta cảm thấy làm vậy thật quá thất lễ, vì thế nhả ra, nuốt hết nước

miếng trong miệng rồi nói: “Xin lỗi nhé, ta không cố ý phì nước miếng đâu. Chỗ này ướt rồi, ta cắn chỗ khác.” Nói xong lập tức đổi sang cắn chỗ khác, tiếp tục ngang ngạnh nói: “Ờn ừn! Ờng ông, ách ịt áng ịu!”

Tên này sưng người, ta dính chặt lên người hắn nên có thể cảm nhận rõ ràng lồng ngực hắn đang phập phồng dữ dội, tức run bần bật: “Đã cắn còn dám chê bẩn! Người dám chê ta bẩn!” Nói xong hắn bẻ cây roi dài của mình thành một cây roi ngắn. “Bốp” một tiếng, ta thấy mông mình chết lặng, sau đó cảm giác đau đớn từ từ thấm vào da thịt, ta gào lên một tiếng, buông hắn ra.

Ta vừa kinh ngạc vừa điên tiết: “Người phá đồ của ta mà không đền, giờ còn dám đánh mông ta nữa!”

Hắn cũng vừa kinh ngạc vừa điên tiết: “Người còn dám quắc mắt nói chuyện với ông? Ông đánh người thì sao? Thì sao? Thì sao?” Nói xong mỗi câu “thì sao” hắn lại đánh tiếp. Cảm giác đau rát từ mông xộc thẳng lên đầu, biến thành một ngọn lửa hung ác như muốn đốt cháy ta.

“Chưa từng có ai đánh mông ta!” Ta gào lên, giọng the thé, liều chết đập đầu vào trán hắn. Hai mắt hắn nổ đom đóm, ta cũng bắt đầu thấy đầy sao, không thể bận tâm khắc chế pháp thuật dưới chân, tầm tầm mây lại trở về ban đầu.

Kể đó lúc này bị ta đập cho choáng váng, ta túm tóc hắn độc ác lắc một lúc khiến hắn mất cân bằng ngã uỵch xuống đất. Vừa ngã xuống, hắn đã nhanh chóng tỉnh táo lại, kéo tóc ta ấn xuống.

Bọn ta vừa lăn vừa đánh, đánh từ ngoài điện tới tận trong điện, giật tóc chọc mũi véo tai, không dùng tí pháp thuật nào, cứ cố chấp dùng nắm đấm giải quyết vấn đề, vậy nên đánh tới máu me be bét.

Không biết giằng xé bao lâu, không biết xô đổ bao nhiêu án thư, cuối cùng kích động tới Nguyệt lão đang say khướt trong hậu viện.

“Ồi giời ơi! Chị Hằng ơi!” Nguyệt lão ré lên: “Tơ hồng! Tơ hồng rồi hết rồi!”

2. Chương 2

Ta còn nhớ như in trước trận đánh lộn tung trời này, mình từng nói với tên ác mộng kia rằng: “Ta là đám mây xui xẻo khiến đời người từ nay trở nên u ám.” Sau này ngẫm lại, ta nói quá phiến diện rồi.

Khi hai chúng ta cùng vác cái mặt bầm dập quỳ trước Ngọc Hoàng đại đế, Ngọc Hoàng nghe việc chúng ta làm lộn tung đồng tơ hồng trong điện Nguyệt lão xong bèn trầm ngâm hồi lâu, sau đó nói cái gì mà “dĩ hòa vi quý”, “làm sai tất bị phạt”, cuối cùng hờ hững nhả ra một câu: “Hai người đã phá hỏng tương lai của những người có tình trong thiên hạ, vì vậy phạt hai người trải qua bảy kiếp tình duyên, nhân tiện hóa giải luôn mâu thuẫn giữa đôi bên.”

“Khoan đã...” Tên khốn quỳ bên cạnh liều chết chặn lời Ngọc Hoàng, “Ý người là, đề thần và... nó? Cái đồ đà... đà... đàn ông đó cùng trải qua bảy kiếp tình duyên?” Giọng hắn hơi lạc đi, chắc là sốc lắm đây.

Ta cũng rất sốc, đảo cặp mắt cá chết kinh hãi nhìn Ngọc Đế chằm chằm. Thấy Ngọc Đế gật đầu xác nhận, người ta mềm oặt, chỉ thấy tất cả hy vọng đang rời xa, lúc đó ta mới biết, trong một khoảng thời gian nữa, không chỉ có ta thành đám mây xui xẻo của đời hắn, mà hắn cũng thành đám mây ám ảnh của đời ta, hai chúng ta đập vào nhau, cọ ra điện, thành một đám mây giông tố.

“Tiểu Tường Tử là thuộc hạ của Nguyệt lão, bảy kiếp tình duyên này không thể để Nguyệt lão làm.” Ngọc Đế trầm ngâm một lát: “Thác Thập Lý Thiên Vương đâu?”

Một người đàn ông vạm vỡ tay nâng tháp vàng, bước ba bước tới trước điện, chắp tay, âm thanh trầm trầm vang lên: “Có thần!”

Ngọc Đế vuốt chòm râu dài, thần nhiên nói: “Ừm, việc này giao cho khanh.”

“Tuân chỉ.”

Câu trả lời sung sướng của ông ta khiến lòng ta dấy lên một nỗi kinh hoàng. Ta hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Lý Thiên Vương, cuộc sống sung túc và bình yên trên Thiên giới khiến ông ta béo mập. Hình như biết ta đang nhìn, ông ta cũng ngoái đầu qua, cái miệng chôn sâu trong đồng râu ria xồm xoàm không biết nở thành vòng cung bao nhiêu độ, đẩy hết đồng thịt trên mặt lên. Chú già cười đẹp thật...

Ta chỉ thấy người mình gật thon thót, vội vàng vỗ ngực, hít thật sâu, xưa nay ta vốn khỏe mạnh nhưng giờ này bỗng thấy mình sắp nghèo rồi...

Ngọc Đế hài lòng gật đầu: “Ừm, nếu đã vậy Tiểu Tường Tử còn điều gì muốn nói không?”

Ta muốn nói, tơ hồng trong điện Nguyệt lão là do chính lão già kia say rượu buộc lung tung, đã lung tung rồi thì để lão buộc lung tung nốt đi, cần gì phải dùng cái chiêu độc ác đó làm khổ ta!

Ta quay đầu nhìn Nguyệt lão cúi đầu đứng trong hàng đại thần bên phải điện Lăng Tiêu, lão cũng đang tội nghiệp nhìn ta, trưng ra vẻ xin ta đừng vạch tội lão. Ta quay đầu đi, hít sâu liên tục, mất một lúc mới trở lại bình thường: “Thần có thể chửi đổng không?”

“Không thể.”

“Thần... không còn gì để nói.”

Ngọc Đế hài lòng gật đầu, liếc mắt sang tên khốn bên cạnh: “Sơ Không, ngươi còn gì muốn nói?”

Sơ Không... Thì ra gã này đúng là kẻ cầm đầu mười hai tên đồng tính trong phủ Mão Nhật Tinh Quân, coi sóc tháng đầu tiên trong năm ở nhân gian. Giờ mới biết được thân phận của kẻ cùng trải qua bảy kiếp tình duyên với mình, ta ngửa đầu nhìn cái trần gỗ hào nhoáng trên điện Lăng Tiêu, cái thế giới này nực cười tới cỡ nào chứ?

Tên thói tha bên cạnh ta trầm mặc hồi lâu, tới khi ta cũng tò mò nhìn hắn, tên đó mới phờ phạc nói: “Lần này làm rối tơ hồng của điện Nguyệt lão, quả thật là lỗi của chúng thần, nhưng thần có thể thế với Mão Nhật tinh quân, chắc chắn nàng ta làm rối tơ hồng nhiều hơn thần, vậy nên, có thể khiến kiếp nào nàng ta cũng thế thảm hơn thần không?”

Ta điên tiết, lại muốn lột quần hắn ra. Vai bỗng nặng trĩu, hóa ra là Lý Thiên Vương đi tới bên ta, đè ta xuống, bình tĩnh đáp: “Ta sẽ suy xét công bằng ưu nhược của từng người.”

Tuy hình dáng đã thay đổi, nhưng tính cách công minh chính trực của ông ta vẫn vẹn nguyên, ta xót xa mà cảm kích gật đầu, bỗng thấy thế giới này vẫn còn tình thương.

Chuyện này đã phán quyết xong, ai về nhà nấy, bước ra khỏi cửa lớn của điện Lăng Tiêu, dù cách rất xa nhưng ta vẫn nghe thấy tiếng cười sang sảng của Lý Thiên Vương: “Ta thích coi màn nàng dâu nhỏ vất vả theo đuổi tướng công lắm. A ha ha ha ha!”

Ta đứng trong tiếng gió rì rào của Thiên giới, dần dần hóa đá thành một hình bóng cô đơn.

Sau khi đưa ta tới Địa phủ, Nguyệt lão vỗ vai ta, thở dài thườn thượt: “Tiểu Tường...” Ta lừ mắt nhìn lão, Nguyệt lão thức thời nuốt từ “Tử” vào trong bụng, rồi lại buông tiếng thở dài: “Con đi chuyến này, điện Nguyệt lão biết bảo ai trông coi, lão già ta biết xoay sở sao đây?”

Ta bĩu môi: “Lão uống ít rượu đi một tí là đã tích đức cho con rồi.”

Nguyệt lão cô đơn mân mê chòm râu bạc, ta cũng thấy hơi không đành lòng. Lão già này tuy bình thường hơi ki bo, hơi ngẩn ngờ, hơi không đáng tin, nhưng nói chung vẫn đối xử tốt với ta, không nghiêm khắc hay rầy la như những Tiên Quân khác đối xử với tiên đồng của mình, ta mềm lòng an ủi lão: “Một ngày trên trời bằng một năm dưới đất, bảy kiếp tình duyên cùng lắm cũng chỉ mất một năm, chẳng mấy chốc con sẽ về thôi.”

Nguyệt lão lắc đầu thở dài, cô đơn còng lưng đi về.

Nhìn bóng lão khuất hẳn trong bóng tối u ám của Địa phủ, ta mới quay lại quan sát tòa điện thờ cao sừng sững, bốn chữ “U Minh Địa Phủ” có vẻ cực kì u ám. Lấy bầu rượu bên hông ra, ta ngửa đầu uống một ngụm lớn, cất bước tới điện thờ.

Ta nghĩ, có gì đáng sợ chứ, coi như trải sự đời tí thôi mà.

Số lượng quỹ ngày càng nhiều hơn, xếp thành sáu hàng nghiêm chỉnh trước cầu Nại Hà. Sáu tên tiểu quỷ phân công nhau chia canh cho đám quỷ hồn đang xếp hàng, Mạnh bà to béo chỉ ngồi một bên nhàn nhã ngủ gật.

Ta chọn bừa một hàng rồi đứng vào ngay ngắn, dòng người chậm rãi chuyển dịch. Mãi đến khi canh đã phát tới tận tay mà ta vẫn không thấy tên nhãi Sơ Không đâu, đang nghĩ có phải hắn đã đầu thai rồi hay không thì đột nhiên một ánh sáng vàng bùng lên giữa Địa phủ tối tăm, khiến lũ quỷ lóa cả mắt.

Sau đó ta nhìn thấy một tên ngang ngược áo đỏ, không phải kẻ đó thì là ai?

Lúc này bên cạnh hắn còn một cô gái mặc váy hồng, Sơ Không không còn vẻ hung hãn khi đánh nhau với ta nữa, mà thay vào đó là ánh mắt dịu dàng nhìn nàng ta, trong Minh phủ lặng ngắt, ngoài tiếng nước sông Vong Xuyên chảy róc rách thì không còn âm thanh gì khác, giọng hắn vọng rõ ràng vào tai từng con quỷ.

“Oanh Thời, đừng lo, huynh sẽ về nhanh thôi. Cùng là đàn ông với nhau, Lý Thiên Vương sẽ không làm khó huynh đâu.”

“Dẫu thế Sơ Không ca ca vẫn phải chú ý an toàn, nghe nói Tiểu Tường Tử ở điện Nguyệt lão kia rất lập dị, huynh... huynh ở cạnh nàng ta, nhớ cẩn thận đề phòng...”

Ta nhìn trời, ngẫm lại xem rốt cuộc mình đã làm ra cái trò lập dị gì mà khiến con nhóc xinh đẹp ngây thơ này lại nghĩ như thế.

Tiểu quỷ khục khặc hai tiếng, nhắc ta nhận bát canh. Ta cười gượng, đang định ngoan ngoãn ngẩng đầu uống hết thì chợt nghe thấy thằng nhãi Sơ Không kia ngông cuồng nói: “Muội yên tâm, mặc dù con nhóc đánh đá đồ lập dị, nhưng cả trí lực và vũ lực đều không bằng huynh, chỉ dựa vào nó thì không làm gì được huynh đâu.”

Gân xanh trên trán nổi lên, ta nheo mắt lại, ngoảnh đầu nhìn về phía tên khốn kiếp kia.

Sơ Không lại nói: “Đợi sau khi huynh sai bảo Tiểu Tường Tử như thái giám bảy kiếp xong quay về...” Hai chữ “thái giám” như kim đâm nhói thần kinh của ta, canh Mạnh Bà trong tay cũng sánh ra, tên Sơ Không kia lại tiếp tục nói, “Huynh lại đưa muội đến điện Thần Tinh đếm sao.”

“Đếm cái con khỉ...” Ta gào lên, ném thẳng bát canh lạnh lạnh trong tay về phía Sơ Không trong ánh mắt kinh ngạc của tiểu quỷ. Nước canh văng tung tóe, cái bát trúng ngay vào má Sơ Không. Hắn ré lên đau đớn, bưng kín mặt, Oanh Thời sợ quá hét to. Ta chỉ vào đôi mắt bị ta đâm cho tím bầm lúc “giao đấu” rồi mỉa mai: “Mở to cái đôi mắt gấu đó nói dối mà không sợ đau trúng hả?”

Sơ Không phải mất một lúc mới nhận được đau, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt chất chứa giông tố đáng sợ. Oanh Thời váy hồng đang riu rít gọi hắn, nhìn mặt hắn mà xuýt xoa đau đớn cứ như thế cái bát đó đập vào mặt nàng ta vậy.

Ta khịt mũi hừ lạnh, Sơ Không nghiêng răng ken két nhìn ta. Ta thấy tay hắn đang dùng pháp lực tụ khí, hình như muốn quất ta một cái chết tươi. Ta bỗng dưng thấy sợ, dù sao nếu so về đấu pháp, quả thật ta không bằng Sơ Không.

Đúng lúc đó, tên tiểu quỷ bên cạnh giật mình tỉnh lại: “Người... người ném canh Mạnh Bà! Người muốn tạo phản!”

Chất giọng the thé của gã chọc vỡ luôn bong bóng mũi trong giấc ngủ của Mạnh Bà. Cơ thể to béo của Mạnh Bà khê cựa quậy, có vẻ sắp tỉnh, hơi thở thấm nhuần sự u ám của Địa phủ bao năm vừa động dậy đã khiến chân áng tường vùn bẻ nhỏ ta đây lập tức mềm nhũn, mặt lạnh te, chỉ thẳng tay về phía Sơ Không nói: “Là hắn! Hắn muốn tạo phản! Thằng nhãi đó không muốn uống canh Mạnh Bà, vì thế hắn đã ép ta tới thử trước, muốn xem không uống sẽ bị phạt thế nào! Ta bị ép cả thôi!”

“Hửm?” Một giọng nữ trầm trầm mang theo tiếng khàn mới tỉnh ngủ vang lên trong Minh phủ u ám, trầm tới mức khiến người khác nghẹt thở, “Ai không uống canh ta nấu?”

Chúng quỷ hoảng hốt đứng thẳng tắp.

Cơ thể to béo của Mạnh Bà bật dậy, có khi cao tận hai trượng! Lập tức cả cầu Nại Hà phủ trong bóng đen.

Hình như Mạnh Bà thấy cái bát lặn lóc trước mặt Sơ Không, bà ta nổi xung, gầm lên: “Ai dám bỏ canh! Bà đây nấu canh suốt ngày vất vả bao nhiêu, thế mà dám nhãi ranh chúng mày dám lãng phí tâm huyết của bà!” Nói xong cơ thể vạm vỡ giẫm đạp lên lũ quỷ hồn lao thẳng về phía Sơ Không, tốc độ cực kì nhanh, không xứng với thể trọng của bà ta một tí nào.

Oanh Thời sợ quá tròn mắt đứng như trời trồng, mặt tái mét, Sơ Không cũng sửng sốt. Chúng quỷ hồn sợ tới mức hồn vía lên mây, chạy tán loạn khắp nơi.

Ta nhìn xung quanh, thấy không ai để ý tới mình, chạy vụt qua cầu Nại Hà đâm thẳng về phía lục đạo luân hồi.

Trước khi vào luân hồi, ta ngoảnh đầu lại, chỉ thấy bụi đất mù mịt trước cầu Nại Hà, kẻ chạy, kẻ hét, Mạnh Bà tóm chặt Sơ Không luôn miệng dạy dỗ, vắng hết mưa xuân lên mặt hân, mà Sơ Không lại nhìn chăm chăm vào ta, ánh mắt căm thù như muốn băm ta ra thành nghìn mảnh.

Ta ngừng một lát, bỗng thấy mình làm thế hơi bất ổn...

Vì thế trước khi vào đường luân hồi, ta giơ ngón tay cái lên với hân, rồi chúc nó xuống.

Cái bản mặt bị Mạnh Bà tóm của hân càng trở nên khó coi hơn, ta vô vọng, cực kì vui vẻ chạy vào luân hồi.

Sơ Không chắc chắn không thoát nổi cảnh uống canh Mạnh Bà, kiếp đầu tiên này ta sinh trước hân, lại có kí ức của tiền kiếp, ta mạnh hơn hân. Hay nói cách khác...

Nhãi ranh, chờ chết đi!

“Tiểu thư! Tiểu thư của tôi ơi!”

Tiếng hét the thé hoảng loạn của a hoàn vọng tới gần. Ánh nắng lọt qua mí mắt, ta lười biếng ngáp một cái, vận người, quãng thời gian này thoải mái như hồi ta chỉ là một áng tường vân, ngày ngày coi phơi nắng là nhiệm vụ, ngủ ngon là mục đích, chẳng phải lo âu điều chi, không có Nguyệt lão keo kiệt, không phải tính toán chi li dành tiền mua quạt tròn, không có bản mặt xúi quẩy của tên khó ưa áo đỏ kia.

Tên áo đỏ...

Ta mở mắt, lộ ra bản mặt như hung thần ác sát. Chỉ cần nhớ tới bóng kẻ đó thôi đã có thể khiến ta bực bội không ngủ nổi rồi.

Ta xoay người ngồi dậy, a hoàn dừng cảm kia lại hét lên như đâm thủng màng nhĩ của ta: “Tiểu thư! Người đừng động dậy, để Thúy Bích tới cứu người! À không, Thúy Bích gọi người tới cứu người!”

Dưới tàng cây, a hoàn thiết thân của ta sợ tái mét, nhìn khắp xung quanh tìm người hầu đi ngang qua. Ta hờ hững nói: “Ta tự xuống được.” Cái giọng trẻ con này vẫn khiến ta thấy là lạ, ta xoa họng cổ nặn ra một giọng khàn chín chắn: “Người, tránh ra, ta muốn nhảy xuống.”

Gương mặt vốn trắng bệch vì sợ của Thúy Bích thoát cái xanh lét: “Tiểu tiểu tiểu... thư... đừng đừng đừng... Người đừng làm tôi sợ! Người đừng bắt nạt Thúy Bích nhất gan!”

Ta không để ý tới nàng, vươn người níu cành cây thuần thực đáp đất.

Thoáng chốc đã đầu thai vào phủ Tể tướng được năm năm, là con gái nhỏ của tướng gia, ngày ngày được nâng niu chiều chuộng, không phải giặt quần áo, quét nhà, nấu cơm, đến trèo cây thoi mà cũng có a hoàn đứng dưới sẵn sàng hi sinh bảo vệ.

Ta cực kì khó chịu, màn nàng dâu nhỏ theo đuổi tướng công của Lý Thiên Vương rốt cuộc sắp đặt thế nào đây?

Vả lại... “tướng công” của ta có khi còn đang chịu phạt ở Minh phủ kia kìa, ta lén cười đắc ý, cứ nhớ tới ánh mắt căm thù pha lẫn mưa xuân của Sơ Không hôm đó là tâm trạng ta lại bay phấp phới.

Trả đũa đúng là thú vui mà!

Tới gần mặt đất, ta nhảy phốc một cái, Thúy Bích chảy mồ hôi lạnh đầy đầu cảm rằm mãi không thôi, ta bình thần hỏi: “Có chuyện gì?”

Thúy Bích mất một lúc mới thở được, rồi lại nói: “Tướng gia sai nô tì tới tìm người, bảo là muốn đưa người tới phủ Đại tướng quân.”

“À.” Ta thờ ơ đáp, lau cái tay lấm bẩn vì treo cây vào váy Thúy Bích, Thúy Bích cắn răng chịu đựng. Ta lại bảo: “Người ra nói với cha ta cứ đi trước đi, ta biết rõ phủ Đại tướng quân lắm, tự tìm được.”

Nghe nói đương kim hoàng đế và cha ta, đại tướng quân là bạn tốt từ nhỏ. Hơn nữa, Tống Cần Văn cha ta còn rất thân với đại tướng quân Lục Lương, phủ đệ thẳng mặt nhau, ngày ngày hai người cùng lên triều sớm, làm xong việc lại cùng về nhà. Gia quyến hai nhà cũng rảnh rỗi thường sang nhà nhau chơi, ta thông thuộc phủ tướng quân như khuê phòng của mình, quả thật không cần người dẫn đi.

Ta vừa nói xong Thúy Bích đã nhúu mày khó xử: “Nhưng tướng gia nói hôm nay nhất định phải đi cùng tiểu thư...”

Mấy lão già làm chính trị đúng là phiền phức. Ta bĩu môi, lau sạch tay vào áo Thúy Bích, chẳng còn cách nào đành nói: “Rồi rồi, ta đi là được chứ gì.”

Chạy thẳng tới sảnh, cha ta đang ngồi trên ghế đầu nhìn ta kỹ càng, sau đó thở dài với vẻ bất đắc dĩ: “Thôi vậy, đã tục thì cho tục luôn.”

Ta kéo áo mình, chẳng thấy có gì bất thường cả, ta ăn mặc thế này đã chỉnh tề hơn khối lần lúc ở điện Nguyệt lão rồi đó, rốt cuộc ông ta đang bối rối vì thế không biết...

3. Chương 3

Khi tới phủ tướng quân, cha Tống bắt đầu kể một câu chuyện đã lâu cho ta nghe, ông ấy nói, lúc ta còn ở trong bụng mẹ, phu nhân của đại tướng quân cũng từng mang thai, thế là hai nhà lại bày ra cái mô típ hứa gả lạc hậu, nếu đồng giới thì kết thành anh chị em, nếu khác giới thì cứ thế mà làm. Nhưng không ngờ, một ngày tướng quân phu nhân bất cẩn trượt ngã nên mất đứa con, sau đó không mang thai nữa...

Ta cắt phăng mạch kể đầy xúc cảm của ông: “Đâu mà, mấy hôm trước con có gặp tướng quân phu nhân, bụng bà ấy bự lắm.”

Nói xong câu này, ta bỗng có một dự cảm cực kì xấu.

Cha ta nhìn ta tha thiết, sau đó gật đầu: “Đúng thế, quả thực hôm nay tướng quân phu nhân vừa sinh được một cậu con trai, Vân Tường, con có thể nhìn thấy vị hôn phu tương lai của mình rồi nhé.”

Ta ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng đang mỉm cười của cha ta dưới ánh nắng ngược chiều, mắt ta long lanh nước, bình tĩnh hỏi ông: “Cha đã từng thấy Thảo Nê Mã^[1] chưa?”

[1] Thảo Nê Mã: có 2 cách hiểu. Một tên một loại cừu “song sinh” với loài lạc đà không bướu, tên khác là Alpaca. Hai là từ này đồng âm với (con mẹ nó), một câu chửi tục.

Cha Tống ngạc nhiên.

Ta cúi gầm đầu, ôm ngực nỉ non: “Cha có hiểu cảm giác tim mình bị một vụn con Thảo Nê Mã chạy vút qua như tên bắn không? Không... cha không hiểu được đâu.” Ta lau nước mắt, đảo cặp mắt cá chết nhìn cha mình, “Cha đưa con đi xem đi.”

Sải bước vào cửa lớn phủ tướng quân, người hầu xung quanh cúi người hành lễ với cha ta và ta, tiếng chào đón của bọn họ át cả tiếng lầu bầu “Tên khốn tới muộn” của ta.

Tin tướng quân hân hoan đón quý tử truyền đi rất nhanh, ta và cha vừa ngồi trong đại sảnh được một lát thì các quan viên lớn nhỏ trong thành đã lục đục mang quà mừng đến. Cha ta vội vàng hàn huyên với đồng

liều, ta thì lặng lẽ chạy tới hậu viện, người của phủ tướng quân đều biết ta nên không ai ngăn cản. Ta đội lốt bé con ngây thơ chạy thẳng vào buồng ngủ của tướng quân phu nhân, vừa tới ngoài cửa đã nghe thấy tiếng cười yếu ớt của bà: “A Lương, con trai rất giống chàng.”

Giọng nói cộc cằn của đại tướng quân giờ lại mềm như nước, ấm tới nỗi ta suýt không nhận ra.

“Không, con trai giống nàng.”

Ta không cho thị vệ ngoài cửa thông báo, lén lút chui vào phòng, nấp sau cửa, ló đầu nhìn xung quanh. Bên cạnh tướng quân phu nhân là một cục thịt bị bao kín mít, chỉ để lộ mặt, mà theo góc nhìn của ta, chỉ thấy mắt mũi và mắt nó đều nhắm tít lại. Ta thấy tướng quân và phu nhân đều lú lẩn cả rồi, thằng nhóc này rõ ràng trông y như một cái bánh bao, cùng lắm là một cái bánh sủi cảo, xem nó giống ai thế quái nào được.

Hình như nhận ra sự có mặt của ta, đại tướng quân ngoảnh lại, liếc một cái rồi lập tức cười tít mắt, ông véo mặt bánh bao nhỏ: “Tiểu tử, may mắn ghê cơ, còn chưa mở mắt mà vợ đã đứng cạnh cửa chờ rồi, không mau dậy xem đi.”

Nghe vậy ta không tiện trốn nữa, thoải mái bước ra ngoài: “Con chào tướng quân, chào phu nhân.”

Tướng quân gật đầu: “Tiểu nha đầu sốt ruột mò tới tận đây rồi đấy, cha con và mấy người nữa chắc cũng đã đợi lâu. Phu nhân ráng nghỉ ngơi cho khỏe, ta ra trước.”

Phu nhân mệt mỏi gật đầu, tướng quân đi ngang qua ta không hề khách khí vỗ đầu ta, “Nha đầu, đi đi, qua xem con trai ta, tướng công của con.” Nói xong rào bước ra ngoài.

Ta cũng thoải mái chạy tới bên giường, bò ra thành giường quan sát hình dáng kiếp này của Sơ Không.

Thằng nhóc nhăn nhoe này xấu quá, ta ngẩng đầu nhìn tướng quân phu nhân, không dám tùy tiện ra tay đánh nó, đành phải chớp mắt ngoan ngoãn hỏi: “Phu nhân, con sờ được không ạ?”

“Được chứ.”

Ta chìa ngón trở ra, chọc chọc vào mặt nó, cảm giác mềm mại biết bao. Không ngờ tên ác ma áo đỏ đánh móng ta kia lại có cùng linh hồn với thằng bé này. Ta thoáng tròn mắt vì kinh ngạc. Thì ra đây chính là sinh mạng mới, rũ bỏ mọi thứ của kiếp trước, sạch sẽ tới mức khiến người khác phải kính nể.

Thấy thằng bé nắm chặt đấm tay, ta tò mò chọc một tí, không ngờ nó lại giang hai tay tóm lấy ngón trở của ta, bấu rất chặt, sau đó kéo vào trong miệng.

Ta sợ tới ngây người, bàn tay nhỏ bé của nó như đang mò mẫm trái tim ta, rồi tìm ra một khoảng ấm áp. Vật thể nhỏ nhắn này quả thực rất thần kỳ.

“Vân Tường, thằng bé thích con đấy.” Tướng quân phu nhân vuốt ve mặt nó, dịu dàng nói với ta: “Con thích thằng bé không?”

Tim ta giật thót, ta thấy nếu trong hoàn cảnh này mà nói “Con thích bắt nạt nó” hẳn sẽ bị sét đánh, vì thế đành thức thời gật đầu: “Dạ!” Đầu ngón tay ta bồng mềm mềm, thằng bé đang ngậm tay ta mút chùn chụt. Tim ta bỗng thấy ngứa ngứa, thả lỏng cơ thể nhào lên giường, nói như bị mê hoặc: “Rất thích...”

Cảm giác ấm nóng lại còn mềm mềm này còn khiến người ta mụ mị hơn cả làn gió mát phả từ chiếc quạt tròn của Chúc Nữ.

“Hay quá, vậy từ nay về sau các con có thể dặt tay nhau tới già, bạc đầu răng long rồi.” Tướng quân phu nhân từ tốn nói, “Mặc dù con lớn hơn thằng bé vài tuổi, nhưng có gì to tát đâu, bây giờ con bảo vệ nó, sau này nó sẽ che chở cho con.”

Giọng nói nhẹ nhàng của bà bồng bênh quanh ta, hai tiếng “Tướng công” đập ta về hiện thực, tiếng cười hả hê sau khi ra khỏi điện Lăng Tiêu của Lý Thiên Vương ngày hôm đó lại vang vọng bên tai. Ta bắt giắc rung mình, lắc đầu nguây nguây. Thấy rành rành viễn cảnh nàng dâu nhỏ theo đuổi chồng đang đi từng bước về phía mình, mà giờ phút này còn bị bề ngoài của kẻ địch mê hoặc tâm trí.

Thất bại nhường nào, nhục nhã nhường nào...

Hôm ấy ta không nhớ mình đã thần thờ về nhà thế nào, chỉ biết sau khi ăn cơm tối xong cha ta vuốt tóc ta rồi bảo: “Vân Tường, sau này nhất định phải chung sống hòa thuận với Hải Không đấy.” Cái vẻ đó cứ y như đã tổng ta ra ngoài.

Ta kinh ngạc hỏi ông: “Hải Không là ai?”

“Chính là con trai Lục thúc của con đó, không phải hôm nay con đã gặp rồi à, thích không?”

Ta thần thờ gật đầu nói: “Thích, Lục thúc đặt tên hay quá, rất có tầm nhìn chiến lược của quân sự, không hổ là tướng quân đứng đầu triều ta.”

Chẳng phải sao, Lục Hải Không, người là đồ ngang ngược ức hiếp người quá đáng còn gì.

Vòng xoay số phận bắt đầu dịch chuyển kể từ ngày hôm đó. Trong giấc mơ nửa đêm, ta dường như có thể thấy vẻ cúi đầu hưng phấn múa bút của Lý Thiên Vương, còn ta như miếng thịt bị xiên qua sào trúc, mặc cho cái bút nhấp nháp mực đó bôi vẽ lung tung, quét đi quét lại trên người.

Ta kéo chăn trùm kín đầu để xóa tan hình ảnh đáng sợ này đi, mãi cho tới khi không thở nổi nữa mới hắt chăn ra, ngồi bật dậy.

Không được! Nếu cứ đầu hàng số phận như thế thì thật quá phí cái bụng đen tối này, quá phí cái kí ức ăn tạp uống tạp ở Thiên giới! Ta phải đấu tranh!

Ta cắn ngón tay, ưu sầu nhíu mày suy tính, có cách nào vĩnh viễn thoát khỏi thằng nhãi Sơ Không kia không nhỉ...

Bỗng một tia sáng chợt lóe trong đầu ta, Lý Thiên Vương viết bảy kiếp tình duyên. Nếu ta và Sơ Không một kẻ chết sớm, đi đầu thai sớm, đến khi người kia nhắm mắt xuôi tay thì đã chệch khỏi quỹ đạo đầu thai của người chết trước rồi, nếu vậy, mấy kiếp sau này không cần cố tránh cũng tự lờ!

Nghĩ ra điểm mấu chốt này, ta sung sướng chạy tới trước gương đồng chu mỏ lên hôn choẹt mình trong đó mấy cái.

Thân phận tiểu thư tướng phủ quả là một vị trí tuyệt vời có thể danh chính ngôn thuận ăn bơ làm biếng, đương nhiên ta sẽ không nở lòng nào tự kết liễu một cuộc sống như thế, nếu vậy...

Ta nhìn cái mặt ngấn thịt đen tối trong gương, cười sảng sặc: “Lục Hải Không yêu quý, vì cuộc sống hạnh phúc sáu kiếp còn lại của chúng ta, người chết đi nhé?”

Mất mấy ngày vạch kế hoạch cẩn thận, ta hớn hờ chạy tới phủ tướng quân, đúng lúc trong phòng không có người, quả là một cơ hội trời cho.

Lục Hải Không im lặng nằm trong nôi, so với mấy ngày trước thằng nhóc đó đẹp ra không ít, da dẻ trắng nõn mềm mại, lông mi vừa rậm vừa dài. Ta không kiềm lòng được nhào tới bên nôi, thò tay chọc cái miệng đang chu lên của nó, ai ngờ chọc nó tỉnh luôn.

Nó chớp chớp đôi mắt to tròn lanh lợi nhìn ta, ta giật thót, xấu hổ chết mất, lại mạnh động rồi.

“A.” Nó kêu lên một tiếng không biết có ý gì, sau đó vươn ngón tay dính đầy nước miếng túm lấy bím tóc bị tuột của ta.

“A!” Nó ra sức kéo làm đầu ta đau nhói, thằng nhóc đáng ghét này khiến ta nhớ tới tên áo đỏ hung hãn kia.

Ta dẫn mấy bong bóng màu hồng trong lòng xuống, vươn tay bóp cổ thằng bé con, cảm giác ấm mềm mà yếu ớt khiến ta thấy mình không cần phải dùng nhiều sức, chỉ cần chạm thêm vài cái là nó sẽ tự vỡ tan.

Nhưng dù gì đây cũng không phải là tên to cao dày dặn đó... Nhìn ánh mắt hồn nhiên của thằng bé là ta lại mềm lòng. Nó đâu biết ý đồ của ta khi bóp cổ nó, bàn tay nhỏ bé buông tóc ta ra, rồi lại túm lấy tay ta, nắm lấy ngón trở ngậm vào miệng giống lần trước, như thể đây là chuyện nó thích nhất vậy.

Nó đá chân, tỏ ý vui vẻ.

Ta cũng muốn đá theo, nhóc con đừng lưu manh thế chứ! Người bảo chị đây xuống tay thế nào hả!

Ta đang bối rối thì đột nhiên cửa bị đẩy ra, vú em của phủ tướng quân và một đám hầu gái bước vào: “Ồi chào, sao thiên kim tướng gia lại ở đây?”

“Ta...” Ta ho khan một tiếng, bình tĩnh đáp: “Ta tới thăm tiểu tướng công của ta.”

Tất cả mọi người đều hiểu mà lên cười mờ ám, bà vú bồng nói một câu thật kinh khủng: “Bây giờ chúng nó thì phải hầu tiểu thiếu gia tắm, Tổng tiểu thư có muốn ở lại không?”

“Không không. Ta đi trước...” Ta vừa mới rút tay về, Lục Hải Không bồng kêu i i a a. Ta giật mình ngây người nhìn nó, bồng chốc nó khóc toáng lên, nước mắt nước mũi giàn giụa, thê thảm tới mức ta không dám nhìn.

Ta sợ quá đứng sững, hồi ở Thiên giới chưa có một sinh vật nào khóc thảm thiết trước mặt ta như thế, ta vô thức nhét tay lại vào miệng nó. Ngậm ngón tay ta, nó mau chóng im bật, chếp miệng, gương mặt đong đầy hạnh phúc.

Ta nín thở, bà vú cười nói: “Hay quá, tiểu công tử không xa Tổng tiểu thư được rồi.”

Ta đảo đôi mắt cá chết của mình, lẳng lặng nhìn đám người trần ngu xuẩn.

Thế là dưới tình huống bắt buộc, ta phải thưởng thức cảnh Lục Hải Không bị lột sạch ra tắm, chẳng có tí cảm giác rạo rực nào mà y như kiểu bà cô giặt da lợn, được cái là đồng trắng nõn mềm mại này vẫn về rất chi sướng tay.

Nhưng dù nói thế nào, ta vẫn đã mềm lòng mà bỏ lỡ một cơ hội tuyệt hảo để giết Lục Hải Không.

Kể từ đó, hôm nào ta cũng chạy sang phủ tướng quân, ngày ngày đều có thể thấy Lục Hải Không, nhưng bà vú và đám hầu gái sau lần đó không bỏ bê Lục Hải Không chút nào nữa, đến một kẻ hờ cũng chẳng chừa.

Ta bèn cân nhắc tới việc chờ thằng bé này lớn, đợi tới lúc có thể tự mình ra ngoài chơi thì bỏ rơi nó.

Ai ngờ cứ thế mà chờ tận năm năm, chờ tới mức cứ mỗi lần nhìn thấy Lục Hải Không là mắt ta lại xanh lè, tướng quân và phu nhân suốt ngày chọc ta: “Con bé này trúng độc của Hải Không rồi hả? Cứ rảnh là tới ngóng thằng bé, không phải vội, mấy đứa còn cả đời bên nhau cơ mà.”

Cả đời quá dài, ta chỉ cần một sớm một chiều để... khừ nó thôi, ta quyết tâm rồi.

Khi mười tuổi, ta đã lòng bông hết thuốc chữa. Cha Tổng hoàn toàn tuyệt vọng, mắt nhắm mắt mở mặc ta muốn làm gì thì làm. Tất nhiên là ta phải chiếm gọn ưu thế, gây dựng danh hiệu Hồn Thiên Ma Vương ở kinh thành này rồi.

Vào ngày sinh nhật tròn năm tuổi của Lục Hải Không, cuối cùng ta cũng tìm ra cách lừa bà vú và đám hầu gái, len đưa nó ra khỏi phủ tướng quân.

Ta cân nhắc một lát, trong phủ tướng quân không có cơ hội ra tay, nhưng ra phủ thì có cả tá, ví dụ như bờ sông trơn trượt này, cành cây giòn tan này, bất cứ nơi nào cũng đều có thể xảy ra chuyện không may.

Ta phẩn khích xoa tay, Lục Hải Không lại dính chặt vào người ta thê thọt: “Vân Tường, hay là chúng ta về đi, cha nói bên ngoài nhiều người, không an toàn.” Thằng bé này từ nhỏ đã bị trông coi nghiêm ngặt, chỉ cần ra khỏi cửa là có một hàng dài đi theo, chưa từng “cải trang vi hành”, vì thế lúng túng nhìn dòng người đông đúc trong buổi chợ phiên.

Ta đang tính xem nơi nào có thể để Lục Hải Không “gặp chuyện không may” một cách hoàn hảo nhất thì nó kéo áo ta: “Vân Tường, về đi.”

“Cấm ồn ào!”

Thằng bé ngoan ngoãn ngậm miệng, rồi lại bắt an nhìn xung quanh một lượt. “Vân Tường,” nó gọi ta bằng cái giọng đầy vẻ tội nghiệp, rồi đưa bàn tay mập mập tới trước mặt ta, “Phải nắm cơ.” Ta vô thức nắm lấy tay nó, một ánh sáng lóe lên trong đầu, nói: “Nhóc con, muốn tới chùa Đàn Chá không?” Đó là một ngôi chùa gần vùng ngoại ô, đường xá gập ghềnh ít người qua lại, đường lên đó vừa hẹp vừa nhỏ, thằng nhóc này trèo lên cực kì dễ ngã.

Nó nghĩ một lát: “Nơi đó xa lắm, không an toàn.”

“Có sao đâu, chúng ta sẽ về ngay mà.”

Thằng đó vẫn bưng bình lắc đầu, ta nghĩ một lát, thở dài đầy tiếc nuối: “VẬY à... Hôm nay là sinh nhật người, ta còn muốn xin một lá bùa hộ mệnh cho người, nghe nói bùa chùa Đàn Chá linh lắm.” Ta buông lỏng tay nó, mặt ngập vẻ thất vọng: “Người không muốn đi thì thôi.”

“Vân Tường...” Nó hơi luống cuống, vội vàng túm lấy ta, do dự hồi lâu rồi nói, “Chúng ta đi đi.”

Về nuôi tiếc loáng cái đã sạch bách, ta kéo thằng bé đi: “ĐƯỢC, lên đường.”

Sơ Không ơi là Sơ Không, người đừng trách ta độc ác, cách này chính là sự cân bằng tốt nhất cho ta và người.

Đừng hỏi sao ta không chết, bởi vì tự sát là một việc quá tàn nhẫn, mà ta lại quá mềm lòng...

4. Chương 4

Muốn tới chùa Đàn Chá phải băng qua khu phố sầm uất của kinh thành, Lục Hải Không chưa từng đến mấy nơi thế này bao giờ, nhìn gì cũng thấy ngạc nhiên. “Vân Tường! Đó là gì?” Ta nhìn theo hướng nó chỉ, bĩu môi đáp: “Mứt quả, vừa cứng lại vừa ngọt, chả ngon nghề gì đâu.”

Mắt Hải Không sáng rực: “Ăn đi...”

Ta thấy đây có lẽ là bữa ăn cuối cùng trong đời Lục Hải Không, về tình về lý quả thực không nên keo kiệt một đồng mứt quả này, vì thế ta cực kì hào phóng lấy quỹ đen ra, tìm một đồng tiền trong đồng bạc vụn, vênh mặt đi về phía chủ sạp.

Năm đó ở Thiên giới, ta chắc chắn không thể có nhiều tiền mang theo thế này, giờ đã giàu có muốn mua mứt quả thì mua mứt quả, đúng là đời người chẳng thể nói trước chuyện gì sẽ xảy ra. Đang suy tư thì đột nhiên kẻ trước mặt va mạnh vào người ta, ta loạng choạng ngã nhào xuống đất. Lục Hải Không bên cạnh sợ hãi, vội vàng đỡ lưng ta, hoảng hốt gọi: “Vân Tường! Đau không đau không?”

Ta lắc đầu, chợt nhận ra, túi tiền trong tay mất tiêu đâu rồi!

Nhớ tới những ngày nghèo khổ không có một cắc trên Thiên giới, đầu ta lập tức nóng bừng, ta khó khăn lắm mới tiết kiệm được chỗ đó đây! Muốn cướp thì cướp, đúng là còn khốn kiếp hơn tên Sơ Không quát nạt của ta!

“Mẹ mày!” Ta xắn tay áo, bật dậy quát: “Chôm tiền tào bớ cả đời! Tên trộm kia đứng lại cho ta!” Hết xong ta bèn chạy theo, không thêm quan tâm Lục Hải Không chân ngắn có theo kịp được không.

Tên trộm đằng trước hình như không ngờ một con nhóc mười tuổi như ta cũng dám đuổi theo, gã chột dạ, cầm đầu cầm cổ chạy. Phở xá sầm uất đông người, tên trộm đằng trước va đập tứ tung, gà bay chó sủa, còn ta thì lợi dụng cơ thể nhỏ nhắn của mình mà len lỏi, chả mấy chốc đã đuổi kịp gã.

Sau khi được lục đạo luân hồi gột rửa, tiên pháp của ta mất hết, nhưng vẫn còn nhớ vài ngón đòn chân tay, tuy không đầu nổi người có võ công cao cường nhưng cũng đủ xử loại trộm cắp nhãi nhép này. Đối phương là một gã đàn ông trung niên, hình thể lớn hơn ta rất nhiều, cho nên ta phải tốc chiến tốc thắng, tất nhiên là không thể đấu tay đôi rồi. Vì thế lúc bắt trộm ta vớ luôn cái chày cán bột của ông chủ gánh hàng rong, khi cách gã ba bước, ta vung cái chày từ dưới lên trên, chỉ nghe thấy một tiếng “Bang” vang lên ngay chính giữa chỗ hiểm trong đũng quần của tên trộm. Gã hét toáng lên, sau đó ngã thẳng xuống đất, ôm chặt đũng quần, vắn vẹo y như sâu róm.

Ta tiếp tục xông tới nhảy lên đập mạnh thêm mấy cái vào đũng quần gã, tên trộm sùi bọt mép, xỉu luôn tại chỗ.

Ta ném cái chày cán bột đi, lấy lại túi tiền từ trong túi áo tên trộm: “Hừ, dám cướp tiền của bản cô nương đây, đã muốn xuống mồ chưa hả?”

Cẩn thận đếm lại đồng bạc trong túi, thấy không thiếu một cắc, ta mỉm cười hài lòng: “Lục Hải Không, chúng ta đi mua mứt quả thôi.”

Xung quanh im phăng phắc.

Ta chớp mắt, nhìn xung quanh, lúc này mới nhận ra quanh đây toàn những người xa lạ đang hoảng hồn.

“Ế?” Ta sửng sốt, Lục Hải Không... đâu rồi?

Thực ra, so với việc lạc mất Lục Hải Không, mục đích ban đầu của ta còn đáng sợ hơn mới đúng, nhưng sau khi để lạc nó, ta lại cực kì hoảng loạn.

Vì thế ta bắt đầu tưởng tượng ra đủ loại thảm cảnh, nếu Lục Hải Không chết ngay thì không sao, nhưng nếu nó bị kẻ xấu bắt đi bán làm cu li, làm tôi tớ, thậm chí... bán vào kĩ viện. Những hình ảnh đó cứ lớn vồn trong đầu khiến ta càng suy sụp.

Nếu quả thật là thế, ta cảm thấy Sơ Không mà xuống địa ngục thật, dù có phải liều mình hồn phi phách tán cũng phải khiến ta biến khỏi Tam giới. Làm người không thể tuyệt tình quá.

Dọc quãng đường ta vẫn gọi tên Lục Hải Không, chưa bao giờ ta hi vọng nó bình an vô sự xuất hiện trước mặt ta như thế này, nhưng tìm suốt một ngày cũng không có kết quả.

Trời sẩm tối, bốn cánh cửa lớn của kinh thành đã bắt đầu chốt khóa, nếu có kẻ bắt cóc Lục Hải Không thì chỉ sợ lúc này đã trốn được khỏi thành rồi, bằng sức của ta chắc chắn không thể tìm thấy người. Ta nghĩ dù sao Lục Hải Không cũng là con trai của đại tướng quân, để tìm con trai, đại tướng quân dùng chút đặc quyền chắc cũng chẳng sao, nghĩ tới đó, ta lập tức chạy về.

Hai chiếc đèn lồng lớn trước phủ tướng quân đã được thắp sáng, thị vệ canh cửa đứng nghiêm chỉnh, ta đang định chạy qua thì đã thấy cha Tổng mang về áy náy bước ra khỏi phủ tướng quân, đại tướng quân cũng đi cùng ông, cha Tổng lắc đầu nói: “Chỉ trách ta bình thường không dạy dỗ nghiêm nữ cho tốt, để nó to gan tới mức gây ra họa ngày hôm nay. Lục huynh, đợi ta tìm được con nhóc đó, nhất định sẽ đưa nó tới xin lỗi.”

Ta bỗng thấy hồi hộp, không phải Lục Hải Không thực sự xảy ra chuyện rồi đó chứ. Không thềm quan tâm cha Tổng sẽ phạt thế nào, ta chạy vọt qua: “Cha, tướng quân, Lục Hải Không nó... nó sao rồi?”

Lục tướng quân còn chưa nói gì, ông già bị ta chọc giận tới méo râu chặn ngang: “Sao rồi! Con nhóc hư hỏng còn dám hỏi sao rồi! Bình thường ta chiều con quá, để con không biết trời cao đất dày gì nữa, hôm nay ta phải dạy cho con một bài học mới được!” Cha Tổng nắm tay ta kéo về phía cổng phủ tướng gia đối diện, còn chưa vào cửa đã hét lên: “Lão Triệu! Lấy gia pháp ra!”

Đây là lần đầu tiên cha Tổng nói muốn dùng gia pháp với ta, ta vừa sợ bị đánh vừa cố chấp hỏi: “Lục Hải Không thực sự bị người ta bắt cóc đem bán rồi sao? Mới có một lúc mà đã bị bán rồi á? Bán thế nào... bán được bao nhiêu?”

Cha Tổng giận quá run bần bật: “Tao thật muốn lôi mày đi bán!”

“Tổng huynh.” Lục tướng quân nói xen vào, “Vân Tường còn nhỏ, đương nhiên không hiểu chuyện, vả lại thằng bé nhà ta cũng không xảy ra việc gì lớn, chuyện này cho qua đi.”

Không đợi cha Tổng trả lời ta đã xía vô: “Lục Hải Không không xảy ra chuyện gì lớn? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì nhỏ?”

Lục tướng quân có chút bất lực nhìn ta thở dài: “Bị một vài... kẻ xấu bắt được, may mà ám vệ của phủ tới kịp, thằng bé chỉ bị sứt răng thôi, thêm vài vết thương nhẹ nữa. Nhưng quả thực hôm nay Vân Tường không nên một mình đưa Hải Không ra khỏi phủ tướng quân.”

Biết Lục Hải Không không làm sao, ta thở phào nhẹ nhõm, không để ý xem sau đó tướng quân nói những gì, quay đầu huych toẹt luôn với cha Tổng: “Cha, cha thấy đó, nó không sao, nó vẫn còn trinh, vẫn còn sống.”

Mặt cha Tổng cứ thoát xanh thoát trắng. Lục Tướng quân đằng sau hình như đang khuyên cha ta gì đó cũng nghẹn họng, nhìn cha Tổng nói: “Mười tuổi cũng không còn nhỏ nữa, chẳng mấy chốc là tới cập kê, Tổng huynh tăng cường dạy dỗ cũng là điều dễ hiểu, Lục mỗ đi trước.”

Ta bỗng nhận ra vừa nãy đã phun một câu chuốc vạ, đang định bù lại thì cha Tổng đã túm tay ta lôi xềnh xệch về nhà, nghiêm khắc nói: “Lại đây!”

Nghĩ tới cái roi mây trong từ đường mông ta đã đau âm ỉ, không có tiên pháp hộ thể, bị ăn đòn là một chuyện vô cùng đáng lo. Ta méo miệng, mắt rưng rưng: “Cha, con gái sai rồi.”

Cha Tổng không thềm để ý: “Chính vì bình thường ta quá dung túng con nên con mới thành ra cái tính này, hôm nay phải đánh, có khóc ra máu cũng phải chịu.”

“Cha!” Nước mắt nước mũi của ta đồng loạt rơi lã chã, giống hệt vẻ bi thảm của Lục Hải Không lúc mới sinh, ta quỳ sụp xuống, ôm đùi cha ta, khóc khàn cả giọng: “Con gái biết sai thật rồi mà! Con sẽ không bao giờ mang Lục Hải Không ra phủ một mình nữa! Sau này con nhất định sẽ ngoan ngoãn vâng lời cha! Ngày ngày ở nhà đọc sách, thêu thùa.”

“Hừ!” Cha Tổng cười lạnh, “Cái chiêu này thàng trước dùng rồi.” Ông nghiêm mặt, trịnh trọng nói: “Đừng có khóc lóc trên đường, người ta thấy lại cười tếu phủ ta.” Ông nói bằng ngữ điệu này thì đúng là giận thật rồi.

Ta biết trận đòn hôm nay không thể tránh nổi nữa, vừa lau nước mắt đang định đứng lên thì bỗng nghe thấy tiếng cửa phủ tướng quân đằng sau bị đẩy ra, thằng nhóc bé tí không mặc cả áo ngoài, mắt đỏ hoe đứng đó. Trán nó còn bị quần vài vòng băng, chắc là vết thương ngày hôm nay.

Lục Hải Không thấy ta ôm đùi cha Tổng ỉu xiu ngồi dưới đất thì thoáng run rẩy, dầu gì trước mặt thằng nhóc này, ta vẫn luôn giữ hình tượng cao lớn mạnh mẽ.

Ta buông cánh tay đang ôm đùi cha Tổng ra, đường hoàng ngồi xổm dưới đất, đang bụng nó ra làm chi thì đã thấy Lục Hải Không méo máo, nước mắt nước mũi giàn giụa. Ta đang ngơ ngác thì bà vú và đám hầu gái vội vàng đuổi theo phía sau đua nhau dỗ dành nó, Lục Hải Không lại ương bướng đẩy hết mọi người ra, vừa lau nước mắt vừa tập tễnh nhào về phía ta.

“Vân Tường... Hu hu hu...” Một tay lau nước mắt một tay túm lấy tóc ta, “Vân Tường không cần Hải Không nữa, Vân Tường không cần Hải Không nữa, ta làm thế nào cũng không đuổi kịp!”

Miệng ta giãn gật, tìm bừa một lí do cho qua chuyện: “Chẳng phải vì ta muốn mua mút quả cho người sao...”

Tiếng khóc của Lục Hải Không nhỏ đi, mở to đôi mắt sáng ngời trong chốc lát, sau đó lại òa lên nức nở: “Hu hu hu, đều là lỗi của Hải Không, chỉ tại Hải Không muốn ăn mút quả, bây giờ Vân Tường còn phải chịu đòn nữa... Để Vân Tường bị bắt nạt, là lỗi của Hải Không, không bảo vệ được Vân Tường, là lỗi của Hải Không, Hải Không ngốc, lại gây rắc rối cho Vân Tường.”

Nó lết từng tí tới trước mặt ta, ôm lấy cổ ta, nước mũi nhầy nhụa, khóc nức nở như thể nó mới là người bị đánh.

Ta ngơ ngác, để mặc nước mắt nó thấm ướt vai áo, có giọt còn chui vào cổ áo ta trượt xuống, vừa lạnh vừa ẩm, ta cũng không hiểu sao biết rõ là nó làm bẩn quần áo của ta mà ta lại không hề tức giận.

“Đừng khóc.” Ta thuận tay xoa đầu nó, trong lòng lại nao nao, thì ra việc uống canh Mạnh Bà và đi qua cầu Nại Hà lại có ý nghĩa thế này. Bất kể kiếp trước nó là người hay là thần, bất kể yêu hận tình thù giữa hai người ra sao, sau khi đầu thai tất cả đều biến mất. Ta không nhận ra người, người cũng không nhận ra ta, duyên phận chẳng qua cũng chỉ gói gọn trong một cuộc đời...

Lục Hải Không ôm ta khóc hồi lâu, cha Tổng đành phải đầu hàng trước: “Được rồi được rồi! Ta không đánh nữa, hôm nay con tự tới từ đường quỳ mà ngẫm nghĩ lại đi.”

Đêm đó, Lục Hải Không cũng ngủ cùng ta trong từ đường, ta dựa vào bàn thờ, nó gối lên đùi ta. Ngày hôm sau khi tỉnh lại Lục Hải Không đã nằm trong lòng chớp mắt nhìn ta, nó đưa cái tay ướt nhẹp ra nói: “Vân Tường, người xem, người chảy nhiều nước miếng quá, ta giúp người lau ướt đầm cả tay áo rồi đây này.”

Ta nhú mày, cốc trán nó: “Không được nói những lời làm ta xấu hổ.”

Nó thành thật gật đầu rồi ngồi bật dậy: “Ta không ghét Vân Tường đâu.”

Ta bĩu môi, người không ghét là vì người còn quá nhỏ, đợi tới khi tìm được kí ức thì không biết ghét ta đến thế nào đâu. Ta đang oán thầm thì Lục Hải Không ôm chặt lấy cổ ta, cười tủm tỉm cọ vào người ta: “Chờ ta trưởng thành rồi, Vân Tường sẽ không bị phạt nữa, làm gì cũng không bị phạt, ta sẽ bảo vệ Vân Tường.”

Ta khinh thường đáp: “Người cũng ghê thật. Đừng có học mấy lời bọn dân chơi lừa con gái nhà người ta chứ.”

Lục Hải Không im lặng ôm cổ ta, dưới ánh nắng chan hòa, đột nhiên lại có một khoảnh khắc khiến ta muốn ôm lấy thằng bé hôn chụt hai cái.

Kể từ ngày đó, người trong phủ tướng quân đều cảm thấy thiếu gia chơi ít, dậy sớm, chăm chỉ học tập hơn trước kia rất nhiều, càng hăng say học võ. Ta nghĩ, chẳng lẽ thằng nhóc này phát hiện ra “âm mưu chọc phá” của ta nên bắt đầu phòng bị? Hay là... nó thật sự quyết tâm bảo vệ ta?

Nực cười! Thằng nhãi ranh ta dốc hết tâm sức để giết lại muốn bảo vệ ta?

Sơ Không mà nghe thấy câu này chắc cười trụi lông.

Nhưng dẫu nói thế nào, trong một khoảng thời gian dài sau đó, điều ta nhìn thấy đầu tiên mỗi khi tỉnh dậy nhất định là thằng quỷ nhỏ mướt mồ hôi. Nó nằm bò bên giường ta, cực kì hớn hỏ nói cho ta biết sáng hôm nay nó dậy lúc nào, luyện được bao nhiêu võ, học thuộc được bao nhiêu bài thơ.

Mỗi ngày nghe nó kể lại những chuyện mình đã làm, ta lại hối hận đến độ phải bóp chặt cổ tay, nếu cứ tiếp tục thế này... cứ tiếp tục thế này, thì ta phải đánh người kiểu gì đây hả thằng nhãi ranh kia!

Những ngày tháng chật vật như thế kéo dài tới khi Lục Hải Không mười tuổi, ta mười lăm tuổi. Ta, tiểu thư phủ Thừa tướng, Tổng Vân Tường, tới tuổi cập kê.

Nhưng đúng vào tháng bảy nóng nực năm đó, cha Tổng đột nhiên nghiêm mặt nói với ta, sau này không được gặp riêng Lục Hải Không nữa. Ta chỉ nói là tư tưởng hủ nho của cha Tổng đang tác oai tác quái, phẩy tay không để ý tới ông, nhưng một tháng sau đó, quả thật ta không thấy bóng Lục Hải Không đâu.

Trung thu năm ấy, trăng tròn vành vạnh giữa trời, đột nhiên một mùi kì lạ bay khắp tướng phủ, ta quay đầu lại, giật mình thấy phía phủ tướng quân đang bốc khói nghi ngút, chẳng mấy chốc lửa đã vươn đến tận trời, ánh lửa bốc lên rùng rục như muốn cướp đi ánh trăng phương xa.

Ta chớp mắt, nhớ tới vẻ nghiêm nghị của cha Tổng mấy hôm nay và Lục Hải Không không rõ tung tích, lập tức hiểu, a, thì ra triều đình xảy ra chuyện rồi.

Ta lau cái miệng dính đầy vụn bánh trung thu, vừa mới đứng lên đã nghe thấy tiếng cha Tổng quát: “Con đi đâu?”

“Con về phòng, no căng rồi.”

Mày cha Tổng nhứ chặt, dặn dò thị vệ bên cạnh: “Để ý tiểu thư. Đêm nay không cho nó đi đâu cả.”

Ta quay người về phòng, thăm nghĩ nhà hàng xóm cháy to như thế mà cha Tổng còn không dám ra xem một cái, nếu không phải là ý bề trên, thì ai dám ra tay với phủ đại tướng quân thiên triều.

Kiếp này Lục Hải Không chắc khó thoát.

Mười năm, cuối cùng hẳn cũng đi đầu thai sớm, phá hỏng bảy kiếp tình duyên cùng ta.

Lúc trở về phòng đi ngang qua từ đường, ta đột nhiên nhớ tới dáng vẻ Lục Hải Không nằm trong lòng ta, mở to đôi mắt rục rờ tràn đầy hi vọng ngày hôm đó, nó nói nước miếng của ta làm ướt hết gấu tay áo nó, hừ, oắt con, ai chảy nhiều nước miếng thế chứ...

Ta bĩu môi, chân lại không thể bước nổi.

Hay là... ta sang nhặt xác cho nó nhỉ, dù gì cũng đầu trí đầu gan bao năm mà...

Thành thạo đánh lừa bọn thị vệ ngốc nghếch, ta trèo tường hậu viện chuồn ra ngoài, vòng một vòng lớn, cuối cùng vòng tới cửa sau của phủ tướng quân. Phủ tướng quân lửa cháy ngút trời, nhưng ngoài tiếng lửa cháy tanh tách, thì chỉ còn một không gian lặng im.

Ta nhìn chăm chăm cánh cổng sau hồi lâu, nghĩ bụng, nếu ta cứ vào thế này ngộ nhờ gặp đám sát thủ đã giải quyết đầu vào đây thì đúng là khó xử, tới lúc đó chẳng những không nhặt được xác Lục Hải Không, có khi còn mất cả mạng luôn ấy chứ, không được. Ta bỗng nhớ ra khu tường phía đông của phủ tướng quân có một lỗ chó chui, nơi đó rất kín đáo, dù sát thủ vẫn còn ở trong thì cũng không tìm thấy đâu.

Chẳng qua vì bao năm nay tiếp nhận tư tưởng giáo dục ở nhân giới, ta thấy cái việc bò qua lỗ chó chui đúng là không vẻ vang gì, mấy năm không bò rồi, hôm nay mà bò chẳng biết với cái dáng này có qua được không.

Khi tới chân bức tường phía đông ta lại kinh ngạc phát hiện ra một người đang bị kẹt ở đó, đích thị là Lục Hải Không mà ta muốn đi nhặt xác cho. Nửa này ở ngoài, nửa kia lại ở trong, đúng là xấu hổ thật, ta gật đầu, trầm ngâm nói: “Xem ra ta cũng không vào được thật.”

Có điều, hình như bây giờ không phải lúc phát biểu cảm tưởng.

Lục Hải Không nghe thấy giọng của ta, ngẩng đầu lên, khuôn mặt vốn sạch sẽ nay đã bị máu me bám đầy, ánh mắt trong trẻo lấp lánh nay lại u ám tựa như phủ kín bụi trần. Nó ngơ ngác nhìn chăm chăm vào ta, chẳng có cảm xúc gì, y chang một con rối gỗ.

Ta ngồi xổm xuống, nhờ ánh lửa bập bùng trong bức tường mới thấy con mắt phải của nó như bị thứ gì đó đốt cháy, không còn phân biệt được đâu là lòng trắng đâu là lòng đen nữa mà chỉ đục ngầu.

Nó bị kẹt trong lỗ chó chui, cảnh xấu hổ buồn cười thế này mà ta lại không cười nổi.

Ta vươn ngón tay ra, lần đầu tiên do dự không dám chạm vào nó, “Lục Hải Không.” Nó không có phản ứng gì, vẫn ngơ ngác nhìn ta, ta lờm một cái, không hiểu từng luồng áp lực trào dâng trong lòng là gì nữa, khe chọc trán nó: “Còn sống không?”

“Vân Tường.” Giọng nó yếu ớt và mệt mỏi, đầy vẻ ngơ ngàng: “Ta còn sống...” Đó không giống một câu trả lời mà như đang hỏi lại ta.

Cảm xúc khác thường trong lòng lại càng mãnh liệt hơn, cuối cùng ta không kiềm được xoa đầu nó mấy cái, thấy tóc nó dính dính, ta đoán chắc là nó bò từ trong vũng máu ra, chỉ trong một đêm mà nhà tan cửa nát, đối với một đứa bé mười tuổi mà nói, quả thực quá tàn khốc.

“Người còn sống.” Ta nhìn nó chăm chú, nhìn tròng mắt đen bên trái của nó dần phản chiếu bóng dáng của ta, còn mắt phải, chỉ sợ sau này không dùng được nữa.

Nó nhìn ta hồi lâu rồi mới hỏi: “Vân Tường tới cứu ta sao?”

“Ta vốn định tới nhặt xác cho người.” Mắt nó tối sầm, gật đầu, ta lại nói: “Có điều, bây giờ là tới cứu người rồi.” Ta kéo tay nó, hỏi: “Kẹt chặt lắm à?”

Nó như thể không dám tin, ngơ ngác nhìn ta chăm chăm, nhưng nó còn chưa kịp nói gì thì ta đã cảm thấy người nó đang rụt về phía sau, dường như bên kia tường đang có người túm chân Lục Hải Không kéo về vậy. Lục Hải Không trợn mắt, luống cuống nhìn ta, nhất thời sợ tới mức không nói nên lời.

5. Chương 5

Ta cũng cuống cuống ôm chặt nó không buông, đúng lúc này lại nghe thấy tiếng người bên kia vang lên: “Bên ngoài có người đang giúp nó.”

“Thế thì chém quách chân thằng nhãi này đi, để nó không chạy được nữa.”

Trong tường có tận hai người! Bọn chúng muốn chặt chân Lục Hải Không! Tim ta giật thót, bỗng nhanh trí quát: “Cha! Cha mau dẫn thị vệ tướng phủ lại đây! Sát thủ trong đó định chặt chân Lục Hải Không!”

“Là con gái tướng gia!”

“Cái con Hồn Thiên nữ ma vương ấy hả?” Hai tên sát thủ bên trong thoáng im lặng, “Rút!”

Chiến thắng quá đột ngột, không ngờ tên của ta còn có tác dụng hơn cả cha ta, vừa mừng thầm được một lát ta đã sầm mặt... Đến sát thủ còn sợ ta như thế, thì trong mắt dân chúng bình thường rồi cuộc hình tượng của ta đã thành ra thế nào rồi...

Ta không có thời gian nghĩ nhiều, quyết tâm kéo Lục Hải Không ra, nắm tay nó chạy về tướng phủ: “Người cứ sang nhà ta trốn đã.”

Lục Hải Không dừng bước, lảng lảng mở miệng trong không gian nghệt khói: “Vân Tường, ta không thể tới tướng phủ.”

Ta ngạc nhiên: “Tại sao? Người sợ cha ta không muốn bảo vệ người à?”

Lục Hải Không cúi gầm xuống, không trả lời ta. Rõ ràng bây giờ nó chỉ là một thằng nhóc lấm lem bẩn thỉu, ta lại thấy những thứ trong đầu nó còn phức tạp hơn cả những thứ của ta kiếp này và tiểu tiên Tường Vân sống mấy trăm năm của kiếp trước nữa.

Nó im lặng hồi lâu: “Vân Tường, ta muốn tới phía Bắc Trường Thành, chỉ có tới Bắc Trường Thành, nhất định phải tới Bắc Trường Thành.”

Nó nhấn mạnh như thế xem ra đã quyết tâm rồi. Bằng trực giác ta cảm thấy chắc chắn nó còn giấu ta rất nhiều chuyện, cũng cảm thấy kể từ giờ phút này trở đi cuộc đời Lục Hải Không hoàn toàn thay đổi, càng cảm thấy rõ giây phút quyết định đã tới rồi - về tướng phủ một mình hay là đi theo Lục Hải Không tới Bắc Trường Thành?

Ta ngửa mặt lên trời thở dài, bỗng có cảm giác dòm trộm được thiên cơ.

Lý Thiên Vương, thì ra ông đợi ta ở đây! Nếu ta uống canh Mạnh Bà thì đời này chỉ là một tiểu thư tướng phủ bình thường, nếu Lục Hải Không không bị kẹt năm năm ở Minh phủ, e rằng giờ cũng bằng tuổi ta, hai đứa dính hôn, tâm đầu ý hợp. Tiểu thư tướng phủ không nỡ thấy công tử tướng quân gánh vác hận thù chồng chất tới phương Bắc một mình, cam tâm tình nguyện từ bỏ cuộc sống vinh hoa phú quý để đi theo công tử tướng quân.

Màn nàng dâu nhỏ theo đuổi tướng công đầu tiên không ngờ lại diễn ra bất ngờ thế này.

Có lẽ đáng về âu sầu này của ta làm Lục Hải Không nghĩ nhiều, nó xoay người đi một mình về phía con hẻm nhỏ bên kia: “Vân Tường, sau này sẽ có ngày gặp lại.”

Nghe thấy thằng nhóc mới mười tuổi sau khi trải qua biến cố đau thương trong đời nói với ta một câu sâu sắc như thế, tim ta lại lỡ một nhịp. Ta bực bội cào đầu, khề lăm bẩm: “Được rồi được rồi, ta chấp nhận, không thay đổi số phận nữa, kéo về lại bị phạt bổ sung.”

Nhưng cứ đi như thế có vẻ thật bất hiểu, vì vậy ta kiếm một mảnh gỗ cháy đen, viết bừa mấy chữ lên tường: “Cha, con gái bỏ nhà trốn theo trai, tinh thần no đủ, sức khỏe dồi dào, chấm hết.” Viết xong, ta không quan tâm liệu sau này cha Tổng có tìm được mấy lời đó ở trên lỗ chó chui khuất mắt này không, quăng mảnh gỗ cháy đi rồi đuổi theo Lục Hải Không.

Ta băng qua nó, ngồi xổm xuống: “Người lè mè quá đấy, thế này bọn sát thủ đuổi kịp mất. Lên đi, ta công.”

Người phía sau mãi vẫn không có động tĩnh gì, ta quay đầu lại, mới thấy nó đang ngậy người nhìn ta. Ta khó hiểu: “Lên đi.”

“Vân Tường...”

Ta cười nhếch mép: “Chàng trai, chúng ta bỏ trốn nhé.”

Nó đứng im, ta cũng không giục, cuối cùng Lục Hải Không giang tay ôm lấy ta: “Cám ơn...”

Cơ thể mỏng manh của thằng bé hơi run, miệng ta lại không nhịn được giật giật: “Trốn cũng được, ôm cũng được, nhưng cảm thừa cơ sở mó ta! Người xem người đang ôm chỗ nào!” Ta nửa ngồi, còn nó đứng thẳng, Lục Hải Không thấp hơn ta một cái đầu vòng tay ôm ta, vắt ngay qua bộ ngực mềm mềm đang dậy thì của ta.

Mà nó lại chẳng thấy ngưỡng ngừng gì cả, ung dung dịch tay lên vai, ôm lấy cổ ta. Ta cũng chẳng muốn so đo, công nó rồi đi. Lục Hải Không dường như đã mệt lử, tựa đầu lên vai ta, mơ màng lẩm bẩm: “Vân Tường bảo vệ ta, sau này ta sẽ che chở cho Vân Tường.”

Những lời này của nó khiến ta nhớ lại mười năm trước, phu nhân tướng quân nhìn Lục Hải Không trong tã, ánh mắt dịu dàng như hòa tan vầng thái dương, bà ấy bảo ta lớn hơn Lục Hải Không, bây giờ ta bảo vệ nó, sau này nó sẽ che chở cho ta...

Ta ngoảnh đầu lại nhìn ngọn lửa đã tàn trong phủ tướng quân, giật mình nhận ra, sau này người dùng ánh mắt ấy nhìn Lục Hải Không đã không còn nữa.

Đời thần tiên là vĩnh hằng, không hiểu nổi khổ sinh ly, không thấu nỗi đau tử biệt, nhìn theo cách của thần tiên thì đây chỉ là một vòng luân hồi bình thường, chẳng có gì buồn đau. Nhưng đối với người trần mà nói, thì đã mất rồi, đã không còn gì nữa rồi.

Đời này hết, là mãi mãi hết, không ai có thể sao chép hoàn chỉnh cuộc đời ai, dù là chính người đó.

Ta bỗng cảm thấy là lạ, sự hồ hững đối với cái chết của ta có lẽ là do bản tính, nhưng Lục Hải Không không khóc lóc âm ỉ lại là một điều vô cùng bất thường. Ta quay đầu lại, nhìn thẳng bé đang nhắm tịt mắt bò trên lưng ta... Có lẽ cả đời này, ta cũng không thể hiểu nổi nỗi đau đêm nay của Lục Hải Không.

Hôm sau cửa thành vừa mở ta đã đưa Lục Hải Không ra khỏi thành, đi được hơn nửa ngày ta mới nhận ra ta làm sai chỗ nào.

“Tổng.. cha ta, xem như bị ta hại rồi.” Ta gãi đầu gãi tai, nói với Lục Hải Không: “Tối qua sốt ruột cứu người nên lỡ kéo cha ta xuống nước rồi, ta làm thế... tệ lắm đúng không?”

Đối với sự hối hận muộn màng của ta, Lục Hải Không lại vô cùng kinh ngạc: “Vân Tường, người không biết gì mà dám nói như thế!”

“Biết gì cơ?”

Lục Hải Không cứ sững sốt mãi, rồi lắc đầu, trong con mắt còn sót lại ấy có một chút bó tay, một chút nực cười, và rất nhiều thứ ta không hiểu. Nó gục đầu cắn bánh mì, úp úp mở mở: “Không, Tổng thừa tướng sẽ không sao đâu.”

Thằng nhóc này đã nói chắc nịch như thế thì ta cũng yên tâm mấy phần. Tuy ta vẫn không biết triều đình đã xảy ra chuyện gì...

Ta và Lục Hải Không tiếp tục đi lên phương Bắc, đi được khoảng nửa tháng thì đột nhiên có tin từ kinh thành, hoàng đế băng hà, tân đế đăng cơ, nhưng không ngờ tân đế không phải là thái tử, mà là chú của thái tử, em trai của tiên hoàng, Tri Hậu vương gia. Đại thần trong triều bị cần quét hơn nửa, nhóm nguyên lão có quyền có thể người bị cách chức, kẻ thì về quê, mà bất ngờ hơn nữa chính là vị quan duy nhất ngồi vững chỗ lại là cha ta, thừa tướng Tổng Cần Văn, bởi vì trong triều đường, người đầu tiên dập đầu lạy tân đế, cũng là cha ta, Tổng Cần Văn.

Lúc đó ta và Lục Hải Không đang nghỉ chân bên quán ven đường uống trà, mấy người giống tú tài bên cạnh liên tục thở dài ngao ngán.

Ta không hiểu tình cảm cao thượng lo nước thương dân của bọn họ, nhưng lại chợt hiểu ra toàn bộ chi tiết vô lí trong đêm phủ tướng quân bị cháy.

Lục Hải Không lẳng lặng uống trà, ta cũng im lặng sắp xếp lại dòng suy nghĩ rối rắm của mình. Cha ta, Lục tướng quân và tiên hoàng là ba người bạn thân, rồi mấy năm sau, cha ta và em trai tiên hoàng còn thân hơn, không thích hai ông bạn kia nữa. Tiên hoàng lâm bệnh, em trai tiên hoàng muốn lên làm hoàng thượng, vì thế cha ta quay sang ủng hộ em trai tiên hoàng, còn Lục tướng quân vẫn dốc sức ủng hộ máu mủ của tiên hoàng - thái tử.

Vậy nên mới có trận cháy ở phủ tướng quân.

Vậy nên Lục Hải Không mới không hề lo lắng tiếng hét đó của ta sẽ kéo cả cha Tổng xuống nước, bởi vì chuyện cả nhà nó bị giết chính là âm mưu của cha ta!

Có lẽ sự xuất hiện của ta nằm ngoài dự đoán của mọi người, vậy nên hai tên sát thủ kia mới có thể thoải mái bỏ đi như thế. Bọn chúng không hề sợ ta mà chỉ muốn mau chóng quay về báo cáo với cha ta mà thôi. Vậy nên Lục Hải Không mới luôn hỏi ta câu: “Người tới cứu ta sao?” Vậy nên Lục Hải Không mới ngạc nhiên vì ta chẳng biết gì mà gây rắc rối cho cha ta. Vậy nên ngày hôm sau chúng ta có thể thuận lợi ra khỏi thành, thuận lợi đi đến tận bây giờ, e rằng chính là vì cha ta đang thăm bảo vệ. Dầu thế nào ta vẫn là con gái ông ấy, dầu thế nào ông cũng thấy Lục Hải Không lớn lên từ nhỏ, dầu thế nào... ra tay với bạn bè mấy chục năm, ông ấy cũng sẽ áy náy. Cố ý thả cho Lục Hải Không đi, có lẽ là vì lương tâm người đọc sách của cha ta đang trỗi dậy.

Nhìn chằm chằm vào Lục Hải Không đang im lặng uống trà, ta lại nhớ tới tất cả biểu hiện của nó đêm đó, chỉ chờ một tiếng thở dài.

Lục Hải Không trước kia vì quá nhỏ nên ngây ngô, còn giờ đây đã dần trưởng thành rồi, nó trở nên thông minh, trở nên chững chạc, sau khi trải qua biến cố như thế, chỉ sợ sẽ càng kín đáo hơn...

Vừa nghĩ tới điều đó, ta lại hận tới độ muốn nhổ sạch từng cọng râu của Lý Thiên Vương. Lẽ ra cảnh tượng bây giờ phải mang một vẻ bi đát - tiểu thư tướng phủ đi theo công tử tướng quân đầy hận thù, công tử tướng quân vừa yêu tiểu thư tướng phủ vừa vô cùng hận nàng vì những gì cha nàng đã làm. Yêu hận đan xen, nên chàng lúc xa lúc gần với tiểu thư tướng phủ. Tiểu thư tướng phủ sống mãi trong đau khổ, nhưng lòng vẫn cố chấp đi theo công tử...

Màn nàng dâu nhỏ vất vả theo đuổi tướng công lần thứ hai lại diễn ra bất thành linh như thế này đây!

Lý Thiên Vương, ông còn dám hắt thêm mấy chậu máu chó đen sì đi! Chó chết chất đầy cổng nhà ông à! Rốt cuộc ông lấy cái thứ máu chó rẻ mạt xài không thiếu, dùng chẳng hết ấy ở đâu hả! Rốt cuộc Bắc Trường Thành còn bao nhiêu màn diễn ái tình khổ sở đang đợi ta nữa hả!

Vả lại... với cái tính cách bây giờ của ta, và cái hình thức ở chung với Lục Hải Không này, thật sự có thể thỏa mãn sở thích đặc biệt này của Lý Thiên Vương sao...

“Vân Tường.” Lục Hải Không uống trà xong, ngẩng đầu nhìn ta, “Ta hết mệt rồi.”

Ta nhìn con mắt phải đục ngầu của nó, đưa tay xoa đầu thẳng bẻ: “Vậy đi thôi.”

Lo lắng cũng chẳng ích gì, tương lai vẫn sẽ tới, so với ta, đứa bé này chắc còn bất an hơn nhiều. Nó dừng cảm như thế, tất nhiên ta không thể thua kém được.

Đêm khuya lạnh lạnh, chăn thì ấm.

Ta bị Lục Hải Không đá ột cái mà bật tỉnh. Nhìn người bên cạnh liên tục giãy giụa, ta thở dài: “Lại nữa...”

Sau khi trốn khỏi kinh thành, chưa đêm nào Lục Hải Không ngủ ngon giấc, vừa ngủ là bắt đầu đá chân đá tay loạn xạ như một kẻ điên. Ta kìm chặt chân nó, đợi nó không ra sức ngoay nữa mới buông tay. Ánh trăng bên ngoài len lỏi qua song cửa khách điếm, nhờ ánh trăng sáng tỏ mà ta thấy trán Lục Hải Không ướt đầm mồ hôi.

Thằng nhóc này, ban ngày có giả tạo thế nào thì tối đến vẫn lộ bản chất. Dầu có mạnh nữa cũng không thể vứt bỏ ác mộng khỏi đầu.

Vì nửa đêm sau có thể ngủ ngon, ta ôm nó vào lòng, vuốt đầu nó, liên tục thì thầm dỗ dành nó như hát khúc hát ru: “Không sao đâu, không sao.”

Sáng sớm hôm sau khi tỉnh lại thì Lục Hải Không nằm trong lòng ta đã mở to mắt nhìn ta rồi. Ta ngáp một cái: “Sao không gọi ta dậy?”

Nó khẽ đáp: “Tối người ngủ không ngon, nên sáng ta muốn người ngủ thêm một lát.”

Cái miệng đang ngoác to của ta hơi cứng lại, cũng không thể ngáp nốt nửa cái còn lại nữa, thằng nhóc này, chuyện gì cũng rõ hơn ai hết.

Ra đường mua bữa sáng, ta vào một quán nhỏ nói: “Cho ta bốn cái bánh bao.”

“Được, hai đồng.” Chủ quán lấy giấy dầu gói kĩ bánh bao trắng phau đưa cho ta. Ta lấy túi gấm, vừa mở ra thì mặt xanh như nuốt phải cóc, chỉ còn mỗi hai nén bạc vụn và ba đồng.

Tiền để dành của ta! Vốn liếng của ta! Bạc chảy ào ào trên đường về phương Bắc... Ruột gan đau tới độ ta chỉ hận không thể móc chúng ra đập ấy đập.

Cuộc sống ở tương phủ an nhàn thoải mái thế mà ta lại bỏ? Ta lại bỏ! Ta hận không thể tát mình hai cái đau điếng, Tiểu Tường, người thử nói xem rốt cuộc là tại sao hả? Vô tư dưng hiến, hi sinh vì yêu, đây là người à? Cao thượng làm gì, giữ khí tiết làm gì, đó là trò chơi người nên đừng vào à, hả, hả, hả?

Ta tự đánh mình trong thế giới nội tâm mấy trăm lần, cuối cùng mới bình tĩnh trong tiếng ông chủ quán: “Cô nương, hai đồng.”

Thở dài một tiếng, ta không nhớ lấy hai đồng đổi bốn cái bánh bao trắng bóc.

Cúi đầu nhìn vào mắt Lục Hải Không, thấy màu đục vẫn trong con mắt phải của nó, bao nhiêu hồi hận bực tức trong lòng thoáng cái đã hóa thành nụ cười bất lực, ta ấy à, đúng là quá tốt bụng.

Vừa đi vừa gặm bánh bao với Lục Hải Không, ta hỏi: “Nhóc con, nơi này thuộc vùng Bắc Trường Thành rồi, chúng ta còn phải đi đâu nữa?”

Lục Hải Không lại ngạc nhiên với câu thắc mắc của ta: “Vân Tường... người không biết gì mà đi với ta ư?”

Ta véo bánh bao, bĩu môi nói: “Ồ, phải rồi, ta ngu ngốc lại chẳng biết gì quả là có lỗi với người. Phong cảnh dọc đường cũng rất đẹp, đưa người đến nơi xong thì ta sẽ đi.”

Lục Hải Không vẫn là một đứa bé, nghe thấy câu đó thì lập tức luống cuống, vội vàng ôm lấy tay ta, siết chặt vào lòng, căng thẳng nhìn ta chăm chăm, môi run bần bật lại không thốt nên lời.

Giống hệt dáng vẻ xấu hổ vì bị mắc kẹt của nó đêm đó.

Ta không biết rốt cuộc ta có vị trí thế nào trong lòng Lục Hải Không, nhưng ta biết, thằng bé này không hề bình tĩnh như lúc đi đường, chỉ cần tìm đúng chỗ thì chỉ một câu thôi cũng đủ để phá tan tất cả phòng bị và kiên cường của nó.

Câu nói giận dữ này của ta hình như hơi nặng nề với nó.

Nhìn thằng bé hồi lâu, ta dùng tay kia xoa đầu nó: “Đùa người thôi, Bắc Trường Thành xa thế, ta sợ về một mình lắm.”

Lúc này nó mới thoáng buông lỏng tay ta, cố gắng đè nén nỗi sợ trong lòng nói với ta: “Ta không ghét Vân Tường, ta chỉ cảm thấy đáng lẽ Vân Tường phải biết, ta...” Nó không biết nên tiếp tục giải thích thế nào, tai run lên, bất lực áp mặt lên người ta, vươn tay ôm chặt lấy ta, tựa như đang ôm khúc gỗ cứu mạng: “Sau này, ta nhất định sẽ đưa Vân Tường về nhà. Vân Tường không phải sợ nữa.”

Đồ ngốc! Đi từ Thiên giới tới Minh phủ rồi lại tới nhân gian ta còn không sợ thì sợ gì con đường ngắn tí ấy, đúng là dễ dãi. Ta lăm bắm trong bụng, vươn tay đẩy đầu Lục Hải Không ra, “Ăn bánh bao xong đừng cò lung tung, dầu mỡ trên miệng người dính hết vào quần áo ta rồi này. Thời tiết ở Bắc Trường Thành lạnh giá, áo bông lại đắt, chúng ta tìm đâu đó đổi thôi.”

Hai cánh tay nhỏ nhắn ôm ta thoáng cứng đờ, vùi mặt càng sâu vào lòng ta:

“Sắp rồi, Vân Tường sẽ có một cuộc sống không phải lo cơm áo, không phải lang thang đầu đường xó chợ nữa. Sẽ rất nhanh thôi.”

Nó vừa nói câu này ta lại buồn bã... Vốn dĩ cuộc sống của ta là thế mà!

Ba ngày sau chúng ta tới thành trấn lớn nhất Bắc Trường Thành, thành Lộc Lương, đó cũng là căn cứ quân sự quan trọng nhất của Bắc Trường Thành. Sau khi vào thành, ta đang định đi tìm một khách điểm để nghỉ ngơi như thường lệ, thì Lục Hải Không lại túm tay ta, hỏi người đi đường vị trí của Đại Tây đô hộ phủ trong thành.

Ta vội vàng ngăn nó lại: “Không phải người định nói với ta chạy xa như thế là để tới đây đầu thú đấy chứ? Cơ quan của triều đình người vào được không? Muốn chết hả?!”

Lục Hải Không bó tay: “Vân Tường, chú ta ở đây.”

Thì ra là tới nhờ vả người thân! Hơn nữa thân thích này lại không hề nhỏ, Đại Tây đô hộ, độc bá một vùng, cả phía Tây Bắc đều do ông ta cai quản.

Cuộc sống sau này khá khấm rồi, ta sung sướng nhủ thầm, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới trước cửa lớn, Lục Hải Không muốn kéo ta lại mà không được, liền vội vàng lấy thứ gì đó từ trong ngực ra. Ta đứng trước cửa, chống nạnh, dùng phong thái của tiểu thư tướng phủ nói: “Ê, gọi đô hộ của các người tới đây!”

Hai tên thị vệ canh cửa chỉ liếc ta một cái, chẳng thèm để ý cứ đứng thẳng tưng, y như hai môn thần bất động.

Ta nhíu mày, nghĩ bụng ông chú này của Lục Hải Không đúng là có chút bản lĩnh, huấn luyện đám thị vệ canh cửa này không tồi. Ta đang định nói thêm thì bị Lục Hải Không kéo lại, nó lấy ra một vật gì đó được bọc bằng vải đen. Vừa lột tấm vải đen ra thì màu vàng chói lọi đã đâm đau cả mắt ta, chỉ nghe thấy giọng nói vẫn còn trẻ con của Lục Hải Không mang theo vẻ do dự, bình tĩnh nói: “Quân lệnh của Thiên Hạ Bình Mã đại nguyên soái ở đây, thấy lệnh như thấy người, ta muốn gặp đô hộ của các người.”

Ta ngoái đầu nhìn Lục Hải Không, thì ra hôm nào nó cũng ôm ngực ngủ là vì thế! Mà kể ra... nó không nói cho ta biết nó giữ vật quan trọng như vậy trong người chẳng lẽ là sợ ta túng quá đi cầm...

6. Chương 6

Không thể không nói, thằng nhóc này còn nhỏ mà có tài nhìn người ra phết.

Thị vệ canh cửa thấy tướng quân lệnh, mặt biến sắc, hai người nhìn nhau, một người vội vàng rảo bước vào phủ, người còn lại chấp tay, quỳ một gối: “Tham kiến tướng quân. Thứ cho ti chức sơ suất.”

“Đô hộ đâu?”

“Đã đi thông báo rồi ạ.”

Ta đang suy nghĩ phải đứng trước cửa hứng gió lạnh bao lâu thì nghe thấy tiếng bước chân vội vã từ trong phủ, có lẽ là người đó đang mặc áo giáp. Chẳng mấy chốc thị vệ vừa vào lúc này đã đi ra, theo sau là một người đàn ông mặc bộ giáp nhẹ màu xám đậm, gương mặt anh tuấn, có vài nét giống cha Lục Hải Không lúc còn trẻ, chắc người đó là “chú” mà Lục Hải Không nói.

Tay ông ta còn cầm kiếm, đội mũ giáp, mồ hôi trên mặt dính cả bụi đất, hình như vừa mới tì võ xong.

Lục Hải Không điềm tĩnh nhìn người đàn ông mặc bộ khinh giáp đứng trên bậc thềm phủ đô hộ, ánh mắt nặng nề. Ta không hiểu, nếu đã tới nương nhờ họ hàng, sao thấy người thân rồi mà không chạy qua đó ôm chặt rồi ăn vạ một trận đi.

Không gian im lặng hồi lâu, cuối cùng người chú đó cũng lên tiếng: “Lục Hải Không.” Ông ta trầm giọng gọi, đó là giọng nói khàn khàn chín chắn mà đám công tử trong thành không có, mang theo sự chính trực mà bậc đại trượng phu nên có khiến mặt mày và lỗ tai của ta đều bừng sáng...

“Chú.” Lục Hải Không chỉ gọi một tiếng, ta thấy ống tay áo bị căng, vừa cúi đầu thì thấy Lục Hải Không nắm chặt lấy ống tay áo của ta, căng thẳng tới mức không dám động dẩy.

Ta thận trọng nghĩ, tin chúng ta trốn thoát khỏi kinh thành chỉ sợ đã sớm truyền đi khắp nơi, triều đình mặt ngoài dù không nói, nhưng chắc chắn sau lưng đang truy nã hai chúng ta, nhất là cái nơi Bắc Trường Thành này. Bởi vì triều đình nhất định đoán được Lục Hải Không sẽ lên phía Bắc. Lục Hải Không tất nhiên cũng biết hoàn cảnh của mình, nhưng nó không thể không tới, bởi vì, đây là nơi duy nhất nó có thể tới.

Ma nay nó phải gặp một người chú chưa từng biết mặt, không biết gì về đối phương, lại phải đặt cả số phận của mình vào người này. Bây giờ nếu người chú đó thản nhiên nói một câu “Bắt lại.” thì ta và nó chỉ có thể ngoan ngoãn đợi bị tống tới kinh thành.

Sống chết phụ thuộc hoàn toàn vào ý niệm của đối phương, Lục Hải Không đang dùng mạng của mình để cược lấy một cơ hội sống.

Cảm giác khó chịu kì lạ trong lòng lại trở dậy, chọn lựa sống chết, tìm đường sống trong kẻ hờ, nó dùng hết trí tuệ và dùng khí hiện có để cược một tương lai. Ta nắm lấy bàn tay siết chặt tới tận cùng của nó, cũng im lặng nhìn người đàn ông trên bậc thềm.

“Tâm nhược hải nạp, mục phóng trường không[2]. Đại ca đặt cho con cái tên rất hay.” Người chú cười sảng khoái, bước xuống thềm, dùng một tay kéo Lục Hải Không vào lòng, vỗ mạnh lên lưng nó: “Con ngoan, chắc đi đường mệt lắm rồi.”

[2] Lòng như biển cả, mắt phóng trời cao.

Hai bàn tay này vỗ cái khiến ta hoảng hốt, chỉ sợ Lục Hải Không bị ông ta đánh cho học máu.

Ta cẩn thận quan sát nét mặt của Lục Hải Không, không ngờ lại thấy khóe mắt nó đỏ bừng, ầng ậng nước, lại không chịu để dàng rơi xuống, nó như cắn răng nói: “Không mệt. Nhưng cha... cha mẹ...”

Ông chú xoa đầu nó: “Chú biết.”

Lục Hải Không vừa nhắm mắt lại, tầng nước đọng đầy khóe mắt cuối cùng cũng tuôn rơi.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi gặp chuyện tới nay nó khóc trước mặt người khác.

Bỗng chốc lòng ta lại có chút mất mát, không phải là vì nó tìm được một người khác để nương tựa, mà là vì ta đột nhiên nhận ra, kể từ khi cha Tổng giảng bày cả nhà Lục tướng quân, thì Lục Hải Không không thể đối xử chân thành với Tổng Tường Vân như trước đây được nữa.

Mặc dù có dựa dẫm, có kính trọng, thậm chí có mến mộ, nhưng vẫn có khoảng cách.

Đứa bé này vừa mạnh mẽ vừa yếu đuối, vừa thông minh lại vô cùng nhạy cảm.

Đêm hôm đó, Lục Hải Không và ông chú Lục Lam đốt đèn nói chuyện cả đêm. Ta về phòng tắm rửa cẩn thận, mấy ngày gần đây hôm nay là ngủ ngon giấc nhất.

Sau đó... chẳng có sau đó.

Ngày hôm sau, chú của Lục Hải Không, Lục Lam bèn giam lỏng giám quân của triều đình, lấy danh nghĩa diệt phản nghịch, giương cao ngọn cờ phản đối tân hoàng, phía Nam cũng có người đi theo. Kể từ đó, Lục Hải Không hoàn toàn đắm chìm vào đại nghiệp báo thù, đứa bé nhỏ nhắn đó đã mất đi nụ cười, ngày ngày điếm tĩnh đọc sách luyện võ, chạy theo chú nó.

Còn ta lại phải lòng một quán rượu tên là Thần Hương trong thành Lạc Lương. Bà chủ quán rượu là một quả phụ xinh đẹp tên là Lan Hương, nàng có một đôi tay thần kỳ, rượu ủ ra còn ngon hơn cả thứ trên Thiên giới ta thường uống, tất nhiên, cũng có thể là vì lúc đó ta quá nghèo, không mua được rượu ngon ở Thiên giới...

Ta không thích cuộc sống căng thẳng đề phòng trong phủ đô hộ, vì thế mỗi sớm tỉnh giấc đều chạy tới quán rượu ngồi uống tí ti, nhìn khách khứa lui tới, sau khi thân thiết với bà chủ Lan Hương, thỉnh thoảng nhả nhử sờ mó nàng. Lan Hương thường cười ta: “Nếu người là đàn ông, đã bị ta coi là dê xồm đánh ra ngoài từ lâu rồi.”

Ta cũng luôn kích động nói: “Nếu sớm biết sẽ gặp được một người con gái dịu dàng như Lan Hương, thì lúc đó ta nên hạ quyết tâm đầu thai làm nam cho rồi.”

Nếu đầu thai làm nam giới, Lý Thiên Vương không thể ép ta và Sơ Không sánh duyên đúng không... Lòng ta bừng sáng, thầm nhớ kĩ cách này.

Khi ta hai mươi tuổi thì Lục Hải Không vẫn một lòng báo thù, thế lực phiên quân Bắc Trường Thành cũng ngày càng lớn, ta càng không thích ở trong phủ đô hộ, ngày nào cũng ra ngoài tới chập tối mới về.

Ngày hôm đó như bình thường, ánh hoàng hôn phải khuất bóng sau phía tây ta mới về phủ, nhưng vừa đi tới cửa lớn ta đã kinh ngạc. Mặc dù trước cửa phủ đô hộ không bày thừa bất cứ thứ gì, nhưng dòng người tấp nập lại nhắc nhở ta, hôm nay là một ngày đặc biệt.

Nhìn những người vào phủ cầm quà trên tay, ta giật mình, thì ra hôm nay là sinh nhật mười lăm tuổi của Lục Hải Không. Ta nhìn đôi tay trống không của mình, gãi đầu, quay người đi về phía quán rượu của Lan Hương.

Lúc tới quán rượu thì Lan Hương đang đóng cửa, thấy ta quay lại, nàng ngạc nhiên hỏi: “Sao lại về đây?”

Ta vốn định bảo làm bầu rượu cho ta mang đi, nhưng nghĩ lại, Lục Hải Không hôm nay có lẽ chẳng có thời gian tán gẫu với ta, ta bỗng thấy có chút buồn ngủi, thở dài nói: “Bé con tự tay mình nuôi đi theo người khác rồi, đúng là số phận bạc bẽo khiến ta muốn chửi đổng.”

Lan Hương không hỏi nhiều, chỉ cười nhạt: “Đời người chẳng mấy khi được như ý, muốn vào ngồi một lát không?”

Ta lập tức nhào lên người nàng: “Chỉ có Tiểu Hương Hương của ta là tâm lý thôi, yêu quá!”

“Mẹ à! Trời tối rồi, con pha trà ẹ, không được uống rượu nữa.”

Ta nhân lúc Lan Hương ra sau bếp đun nước thì lấy trộm mấy bầu rượu trong quầy ra rồi ngửa đầu nốc một ngụm lớn, rượu mạnh cay nồng làm mắt ta không mở nổi, đợi tới khi Lan Hương bưng trà ra thì ta đã mềm nhũn gục xuống bàn rồi.

Ta biết mình vẫn rất tỉnh táo, biết Lan Hương đang bực mình đánh ta, nhưng ta không khống chế được cơ thể của mình. Ta bỗng thấy rất nhớ cái tiên thể có tu vi mấy trăm năm kia, thể chất ngàn chén không say tốt bao nhiêu.

Ta không biết mình nằm bò ra bàn mê man bao lâu thì chợt nghe thấy một tiếng gọi hoảng hốt và run rẩy vang lên: “Vân Tường!”

Cố gắng mở một con mắt, ta thấy Lục Hải Không phá cửa quán rượu rảo bước về phía ta: “Ồ?” Ta ngơ ngác ngồi thẳng dậy, “Nhóc con tìm tới rồi à?”

Lục Hải Không bây giờ đã cao hơn ta nửa cái đầu, hấn đi tới bên ta, ngồi xổm xuống, không quan tâm xem ta hỏi gì, chỉ nắm lấy tay ta hồi lâu mới bình tĩnh lại, khẽ nói: “Vốn dĩ hôm nay ta chỉ nói ình chú biết, ai dè lại có nhiều người tới như thế. Ta biết nàng không thích đông người, thị vệ trong phủ nói nàng vẫn chưa về, thị vệ canh cửa lại nói nàng về rồi lại đi rồi, ta tưởng nàng giận...”

Tuy hấn còn nhỏ, nhưng đôi khi lại giải quyết vấn đề không hề thua kém chú hấn, có điều mấy lời giải thích này lại rối bòng bong, không hề chặt chẽ. Ta cười khanh khách, khoát tay nói: “Lo gì chứ, giờ ta có đánh người nữa đâu.”

Lục Hải Không nhìn ta một lát, khẽ cười nói: “Vân Tường chưa từng đánh ta.”

Đó là ta làm lúc người không biết thôi. Ta không tiếp tục đòi co chuyện này với hấn nữa mà thò tay vào trong túi, lục lọi một lúc mà chẳng tìm thấy thứ gì cho ra hồn, buồn bã lấy hai mẫu bạc vụn ra: “Này, sinh nhật vui vẻ. Ừm, ta thật sự chẳng biết tặng gì nữa.”

Lục Hải Không kinh ngạc nhìn hai mẫu bạc vụn, chớp mắt hỏi: “Quà của ta đây ư?”

Ta lập tức đề phòng đóng túi tiền lại: “Chỉ hai mẫu này thôi, không hơn đâu.”

Hấn sững sờ hồi lâu, dờ khóc dờ cười nhận lấy hai mẫu bạc vụn, đáng thương nói: “Vân Tường, nàng thật keo kiệt.” Nói xong ngoan ngoãn cất hai mẫu bạc vào ngực.

Ta ngả đầu tựa vào vai hấn: “Có qua có lại, người công ta về, ta chẳng muốn đi đâu, mệt lắm.”

Lục Hải Không đương nhiên sẽ không từ chối, ngoan ngoãn vâng lời công ta lên. Lúc ra khỏi cửa, ta bỗng nhớ ra một chuyện, nói với Lan Hương đang ngơ ngác trong tiệm: “Tiểu Hương Hương, tới Đại Tây đô hộ phủ đòi tiền nhé. Nơi đó có kẻ giàu lắm.”

Rời khỏi quán rượu, ta mới biết thì ra Lục Hải Không lại đến một mình, với thân phận hiện nay của hấn, một mình ra ngoài lúc nửa đêm quá nguy hiểm. Ta mệt mỏi tựa đầu vào vai hấn, nói theo từng nhịp bước của hấn: “Người phải bảo vệ tốt ình trước đã, rồi mới làm việc khác được.”

“Ta phải bảo vệ nàng.” Giọng của Lục Hải Không có vẻ tự hào, “Giờ ta chắc chắn có thể bảo vệ nàng an toàn.”

Ta không nói nữa, suốt dọc đường chỉ có tiếng bước chân vững chãi của Lục Hải Không. Đi được một lát, hắn lại hỏi: “Vân Tường, sao hôm nay... lại uống nhiều rượu thế? Không vui à?”

“Rượu rất ngon, không phải vì không vui.” Ta thành thật đáp, “Ta đang cảm khái nhân sinh, thời gian thấm thoát, năm tháng tang thương.” Bước chân của Lục Hải Không dừng lại, ta cọ lên vai hắn, tìm một dáng ngủ thoải mái: “Ta nhớ những ngày tháng trước kia.” Thảo nào những ngày tháng ung dung tự tại trên Thiên giới lại khiến con người ao ước tới thế.

Lục Hải Không nghe xong câu này mãi lâu vẫn không động đậy, tới lúc ta sắp nằm mơ rồi mới loáng thoáng nghe thấy một câu:

“Vân Tường, xin lỗi.”

Cũng không biết rốt cuộc là ta đang nằm mơ, hay thật sự có người đang buồn bã áy náy.

Sau hôm sinh nhật Lục Hải Không, thiên triều đột nhiên có ý phản kích. Triều đình rốt cuộc không thể tiếp tục làm ngơ với thế lực ngày càng khuếch trương của Bắc Trường Thành nữa, nghe đầu hoàng đế bắt đầu chỉnh đốn quân đội, chuẩn bị bắc phạt. Tể tướng Tổng Cần Văn trông coi kinh thành.

Lục Hải Không bận cả ngày lẫn đêm không thấy bóng đầu.

Ta không biết Lục Hải Không nghĩ gì về ta, cũng không biết tình cảm mình dành cho hắn là gì. Trong mắt ta, hắn vẫn không phải là một con người thực sự, mà chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi ở nhân gian của tiên nhân Sơ Không mà thôi, uống xong một bát canh Mạnh Bà, người tên Lục Hải Không ấy sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Thời gian ta ngồi trong quán rượu của Lan Hương càng nhiều hơn, lúc nào cũng ngà ngà say mới về ngủ.

Ngày Bắc Trường Thành rơi trận tuyết đầu mùa, ta tới quán rượu như thường lệ, nhưng kì lạ là nói gì Lan Hương vẫn không chịu cho ta uống rượu. Ta rất bực bội, đổ hết đồng bạc vụn trong túi lên bàn: “Ta có tiền! Người nhìn đi, ta có tiền! Đưa rượu đây!”

Lan Hương chỉ nói: “Muốn rượu thì tự vào hầm mà lấy.”

Ta đứng dậy không hề do dự, ước lượng chỗ bạc, quay người đi vào hậu viện của quán rượu, tiến thẳng tới hầm. Có điều vừa bước một bước vào hầm, một bàn tay to lớn đã bịt chặt miệng ta. Giọng khàn khàn của một người đàn ông vang lên bên tai: “Không được lên tiếng!”

Câu cảnh báo này cứ như thể ta đã hét lên rồi ấy, ta chớp mắt, tỏ ý phối hợp.

Thấy ta thật sự có thành ý, người đó mới lỏng tay, rồi lại vung tay áo quỳ trước mặt ta, gã cúi đầu, cung kính nói: “Đại tiểu thư, xin thứ cho thuộc hạ vô lễ.” Nghe thấy danh xưng đã lâu không gặp này, ta bình tĩnh, thì ra là người cha ta phái đến.

Sau gã đàn ông áo đen còn một tên thư sinh áo xanh nữa, thời tiết Bắc Trường Thành lạnh như thế mà y còn cầm một cái quạt vô cùng nho nhã, ta khinh bỉ, bĩu môi nói: “À, thì ra là các người, Thanh Sơn Tử và Hắc Vũ, lâu rồi không gặp.”

Đây là hai kẻ thân cận một văn một võ dưới trướng cha ta từ rất lâu rồi, Hắc Vũ giúp cha ta làm chuyện thực tế, còn Thanh Sơn Tử mưu mô xảo quyệt lại giúp cha ta bày mưu tính kế, trừ khử đối thủ. Nói không chừng, cái ngày giết cả nhà Lục Hải Không năm năm trước đó, bọn họ cũng tồn không ít công sức.

Hôm nay hai người này đều tới Bắc Trường Thành, chắc là cha ta đã quyết tâm đưa ta về. Quả nhiên Thanh Sơn Tử phe phẩy chiếc quạt, cười nói: “Được tiểu thư nhớ đúng là vinh hạnh của chúng ta, hôm nay hai chúng ta tới đây, thật ra là muốn gửi lời của tướng gia.”

Ta bịt tai quay người bỏ đi: “Đừng nói nữa, ta không nghe!”

Hắc Vũ bật dậy, giữ chặt lấy vai ta, Thanh Sơn Tử cười nói: “Tướng gia nhấc, chơi ngoài đó đủ rồi, nên về nhà thôi. Hoàng thượng đã chỉ hôn cho người với Tam hoàng tử.”

Dù ta không muốn nghe, nhưng những lời này vẫn vang bên tai ta. Ta kinh ngạc tròn mắt: “Đứa con thứ ba của tên cướp ngôi Tri Hậu vương gia vẫn còn sống? Thằng đó không phải bị đần sao? Cha muốn gả ta cho nó? Vả lại, không phải ta và Lục Hải Không đã đính hôn rồi sao...” Ta lắc đầu, “Cha ta... ông ấy không yêu ta.”

Bàn tay nắm vai ta của Hắc Vũ siết chặt: “Tiểu thư, cẩn thận lời nói của người.”

Thanh Sơn Tử thở dài nói: “Tiểu thư bỏ đi đã lâu nên không biết hoàn cảnh của tướng gia. Vì tiểu thư trốn đi mà tướng gia đã bị Hoàng thượng nghi ngờ rất nhiều lần, mà nay chiến tranh nổi lên, Hoàng thượng chỉ có thể giao quyền trông coi kinh thành cho tướng gia, nhưng vì tiểu thư... Đương kim Hoàng thượng có tính đa nghi, nếu lúc này mà có gì sai sót, số phận của tướng phủ sẽ không khá hơn phủ tướng quân đâu. Tiểu thư là một người con, xin hãy đứng ở vị trí của tướng gia mà suy nghĩ nhiều hơn, bây giờ về kinh thành thân với Tam hoàng tử...”

“Rồi, đừng nói nữa.” Ta bực bội gãi đầu, “Người cho ta vài ngày suy nghĩ đã.”

Hắc Vũ nóng nảy, lập tức nhíu mày nói: “Chúng ta không còn thời gian nữa.”

Lòng ta đang bực bội, nghe thấy câu này thì lập tức nổi giận: “Nếu hôm nay người trối lại bắt ta về, thì sau này ta sẽ nói với cha ta là người cưỡng bức ta, ngày ngày làm nhục ta, ngược đãi ta, chỉ cần một ngày ta còn tỉnh táo thì ta sẽ khiến người một ngày không yên!”

Mặt Hắc Vũ lập tức xanh lét, nhớ tới danh hiệu “Hỗn Thiên ma vương” năm đó của ta cũng đâu phải tự nhiên mà có. Thanh Sơn Tử lại cười khúc khích: “Tiểu thư đừng giận, hai chúng ta hoàn toàn không có ý ép buộc tiểu thư, mong tiểu thư suy nghĩ cho kỹ, cẩn thận cân nhắc lợi hại, bất kể thế nào, tướng gia vẫn là người nuôi người, bảo vệ người!”

Lời này trúng ngay chỗ yếu của ta, mặc dù bên ngoài cha Tống làm rất nhiều việc có lỗi với người khác, nhưng chưa từng đối xử tệ với ta. Ta mím môi, bực mình nói: “Ba ngày sau, nếu ta về cùng các người thì sẽ tới cổng Nam thành chờ. Nếu hôm đó ta không tới, các người cũng đừng đợi, cứ về thẳng rồi nói với cha rằng ta bắt hiểu.”

Hắc Vũ còn định nói thêm thì bị Thanh Sơn Tử ngăn lại, y cười nói: “Ba ngày sau, hai người chúng thần sẽ ở cổng Nam thành đợi tiểu thư.”

Ta quay người ra khỏi hầm rượu, thấy Lan Hương đang áy náy đứng ngoài, ta nói: “Chẳng qua người chỉ thay cha ta trông nom ta thôi, cũng giúp ông ấy giấu ta, mấy năm nay quả thực người đã chăm sóc ta rất nhiều, có gì đâu mà áy náy!”

Ta về phủ sớm, thị vệ canh cửa đều kinh ngạc. Ta nói muốn gặp Lục Hải Không, thị vệ canh cửa càng kinh ngạc hơn, vì ta rất ít khi chủ động tới tìm ai. Nhưng dù kinh ngạc, bọn họ vẫn không thể tùy tiện nói cho ta biết Lục Hải Phong ở đâu, ta vốn tưởng thẳng bé đó đang làm chuyện gì bí mật, ai ngờ vừa tới đại sảnh đã giật mình nghe thấy tiếng cười nói sang sảng của Lục Lam: “Hải Không, con xem nghĩa nữ của ta văn võ song toàn, có xứng với con không? Nếu so với con gái tướng gia thì hơn hay kém?”

Lúc Lục Lam hỏi câu này thì đương nhiên “nghĩa nữ” kia không còn ở đây nữa, hai người bọn họ nói chuyện rất chăm chú, không ai phát hiện ra ta. Ta cứ đứng ở ngoài sảnh, cặp mắt nhìn xuống đất, đợi hồi lâu vẫn không thấy Lục Hải Không trả lời.

Bỗng lòng ta trôi lên một nguồn cảm xúc không tên, giữ chặt đôi chân muốn rút lui của ta.

Ta bĩu môi, hừ lạnh một tiếng đi thẳng qua cửa bước vào đại sảnh: “Ôi, muốn so sánh tốt xấu giữa hai người phụ nữ là khó nhất đấy, nếu các người không ngại thì đặt vị ‘nghĩa nữ’ đó phân cao thấp với ta có phải tốt hơn không?”

Lục Hải Không hoảng hốt, vô cùng sợ sệt quay đầu lại: “Vân Tường...”

Ta nghĩ tới khoảnh khắc im lặng đó của hắn là sôi máu, muốn đánh hắn, nhưng nhìn con mắt phải đục ngầu đó lại không nỡ, chỉ có thể đập mạnh mấy cái lên sàn, tức giận nói: “Câm miệng! Người dám thừa nhận ta kém hơn con gái người ta!” Ta cúi quá hết lên: “Đồ sói mắt trắng tránh xa ta ra! Đừng để ta thấy người nữa!”

7. Chương 7

Mặt Lục Hải Không lập tức cắt không còn hột máu.

Ta chợt nhận ra câu này tổn thương thế nào, bịt miệng lại, nhưng vết thương đã loét miệng. Nhìn gương mặt trắng bệch và ánh mắt đau đớn của Lục Hải Không, tâm trạng ta không biết pha tạp thành vị gì nữa rồi, nó khiến ruột gan ta quặn thắt. Nhưng tình huống này ta không thể xin lỗi, đành tát mạnh mình hai cái, rồi gãi đầu kêu “A a a...” chạy xồng xộc ra ngoài.

Y như con điên...

Lần đầu tiên ta cảm thấy ngủ là việc khó khăn đến thế.

Ta trần trọc trên giường, lăn qua lăn lại, không thể vứt bỏ hình ảnh Lục Hải Không mặt mày tái nhợt. Ta bật dậy, bưng mặt thở dài, sao tên Sơ Không kia đầu thai lại thành ra thế này cơ chứ, hẳn rõ ràng là một tên chết tiết kiêu ngạo. Sao lại thành ra thế này...

Chỉ cần Lục Hải Không làm ta giận một lần, chỉ một lần thôi, chẳng phải ta có thể hạ quyết tâm xử hắn rồi sao! Vì sao! Vì sao... lại bày ra cái vẻ tủi thân đó, làm ta dần vật.

Ta lại thở dài, đang hoang mang thì bỗng thấy một cái bóng đen vụt qua phòng. Ta nhướn mày, đang đoán có phải bọn Thanh Sơn Tử chán sống mòn đến không thì nghe thấy một tiếng lẩm bẩm rất nhỏ vọng từ bên ngoài vào, lòng ta đột nhiên căng thẳng.

Là Lục Hải Không, sau khi tủi thân hắn lại chạy như điên đi tìm ta, quả thật là... không biết phải nói gì nữa.

Hắn vẫn luẩn quẩn quanh cửa, không gõ cửa cũng không vào. Nhưng ta lại sốt ruột, bước tới cửa, lại nghe thấy hắn thì thào: “Vân Tường. Xin lỗi. Không phải ta mặc nhận, ta chỉ đang nghĩ phải từ chối chú như thế nào, và làm sao để mở miệng với ông ấy chuyện... chuyện... Vân Tường, xin lỗi. Không phải ta mặc nhận...”

Hắn cứ lặp đi lặp lại mấy lần, chỉ có một câu đó, ta nghe vậy lại càng sốt ruột hơn, đẩy phắt cửa ra, nói với Lục Hải Không: “Rất cuộc người muốn nói với chú người chuyện gì?”

Cửa đột nhiên mở khiến Lục Hải Không sợ hết hồn, hắn ngơ ngác nhìn chăm chú vào ta một lát, mặt dần ửng đỏ, rồi lại tái ngay.

Ta làm sao mà hiểu được tâm trạng phức tạp của hắn, hít sâu một hơi, đang định xin lỗi thì hắn bỗng nắm lấy tay áo ta khẽ nói: “Vân Tường, ta không phải là sói mất trắng. Ta biết mắt phải của ta rất xấu, nhưng... nàng đừng ghét nó, cũng đừng ghét ta.”

Cảm xúc có rối rắm thế nào, lời muốn nói có nhiều thế nào cũng bị một câu đó của hắn đánh tan.

Hắn bồi hồi ngoài cửa lâu như thế, chuẩn bị lâu như thế, khi thấy ta lại buột miệng nói ra mấy câu này thì có thể thấy tuy hắn không nói, nhưng vết thương ở mắt vẫn thành điểm yếu của hắn. Ta cũng biết lời nói đó của ta đã tổn thương hắn nhiều thế nào, cũng càng biết rõ, thì ra hắn sợ ta khinh thường hắn đến thế.

Bỗng chốc, ta nhìn hắn, lại không biết nên dùng thái độ gì.

Lục Hải Không mười lăm tuổi đã cao hơn ta, lần đầu tiên ta ngắm nhìn kĩ càng đôi mắt của hắn. Ánh trắng rơi xuống màn tuyết phủ đầy sân, phản chiếu ánh lung linh trong con ngươi đen của hắn. Đứa bé này đang tồn tại rất chân thực, không phải chỉ là giấy lát thoáng qua trong cuộc đời Sơ Không, mà là một con người đang sống sờ sờ.

Ta biết rõ cuộc đời Tổng Vân Tường này chỉ như một bọt nước mờ ảo, sống chết không quan trọng. Nhưng đối với Lục Hải Không mà nói, đây lại là cuộc đời của hắn, cuộc đời duy nhất.

Có lẽ là vì tối nay lạnh quá, ta như bị ma xui quỷ khiến bước qua cửa ôm lấy Lục Hải Không. Vòng tay qua lưng hắn, siết thật chặt.

Người Lục Hải Không bỗng cứng đờ, rồi càng ngày càng cứng: “Vân Vân Vân Vân Vân... Tường?”

“Xin lỗi.” Ta nói, “Đó chẳng qua chỉ là câu buột miệng lúc giận dữ mà thôi, xin lỗi. Ta không ghét người đâu, đừng buồn.”

Lục Hải Không ngẩn người, cơ thể thả lỏng hơn, hần lưng lự một lát, rồi đặt tay lên lưng ta, ôm hờ, như thể sợ ôm chặt quá sẽ xúc phạm ta vậy. Ta nghe thấy tiếng hần thở dài bên tai ta: “Vân Tường, lúc đó không phải ta mặc nhận, ta chỉ đang nghĩ nên từ chối chú như thế nào, và làm sao để nói với ông ấy chuyện... chuyện... chuyện cưới nàng.”

Ta rút mắt, sững sờ.

“Mấy năm trước không thể nhưng giờ thì đã được rồi, không thể để lỡ Vân Tường thêm được nữa, vừa hay trước khi đại quân Nam tiến vẫn còn chút thời gian rảnh, cho nên ta định tổ chức hôn lễ... Vừa này ta cũng thuyết phục được chú rồi, Vân Tường, nàng đồng ý không?”

Không biết nếu bây giờ ta nói với hần rằng: “Ta phải về kinh thành giúp cha ta, ta phải gả cho Tam hoàng tử.” thì về mặt Lục Hải Không sẽ như thế nào. Ta đẩy Lục Hải Không ra, gãi đầu: “Người đừng vội, để ta nghĩ đã.”

Lục Hải Không nắm lấy gấu áo ta không buông: “Ta biết Vân Tường đi Bắc Trường Thành với ta đã phải từ bỏ rất nhiều thứ, sau khi tới đây nàng cũng phải chịu rất nhiều tủi khổ. Nhưng dấu sao nàng vẫn ở bên cạnh ta, ta biết Vân Tường tốt với ta, ta không muốn phụ nàng...”

Ta xoa trán, nếu nói tới việc phải chịu tủi khổ sau khi tới Bắc Trường Thành thì ta vẫn chưa được thực sự trải nghiệm. Một là, ta suốt ngày ở quán rượu của Lan Hương, không nghe thấy lời ra tiếng vào nào. Hai là, con gái thừa tướng như ta mà có thể bình an vô sự ở trong “phủ thủ lĩnh phản loạn” suốt năm năm thì có thể thấy những tủi khổ Lục Hải Không phải chịu còn hơn cả ta. Lẽ ra về tình về lý ta đều nên nhận lời Lục Hải Không, nhưng chiều nay Thanh Sơn Tử lại mang cái tin đó tới, dù đời này ta không có tình cảm gì, những dấu sao vẫn phải làm tròn đạo hiếu.

Ta nghĩ hồi lâu, cuối cùng nghĩ ra một lí do: “Lục Hải Không, người nói ta tốt với người, người không muốn phụ ta, nhưng người yêu ta không?” Hỏi xong câu này, ta cũng phải rùng mình, gãi dần cảm giác buồn nôn lại, hỏi tiếp: “Người ngưỡng mộ ta, kính trọng ta, nhưng thứ ta muốn không phải là những điều đó, đó không phải tình yêu nam nữ, tình cảm vợ chồng. Người... hãy nghĩ lại đi.”

Lục Hải Không giật mình, như thể không ngờ ta sẽ nói những lời này, hần nghĩ một lát rồi đáp: “Ta không hiểu những thứ đó, nhưng đời này ta sẽ không lấy ai khác ngoài nàng. Vân Tường, người nên nghĩ lại là nàng mới đúng.”

Hần không tiếp tục ép ta giải thích, chỉ cười nói: “Nếu Vân Tường đồng ý thì nói với ta một lời là được, nếu nàng muốn hoãn lại, thì chúng ta sẽ hoãn. Đêm tuyết lạnh lắm, Vân Tường nhớ giữ ấm nhé, ta về trước.”

Nhìn bóng hần khuất trong sân, ta đứng trước cửa che kín mặt, nhóc con, đừng cười đẹp như thế chứ! Cũng đừng dùng cái mặt chín chắn trưởng thành đó tới đặt vấn đề này chứ! Người khiến ta y như một con bé cáu kỉnh ấy, xấu hổ chết mất!

Ba ngày sau, ta đặt một lá thư trên bàn: vào núi săn thú, chưa biết ngày về. Lục Hải Không người quyết định xong muốn đánh thì cứ đánh, đừng đợi ta về thành thân.

Cuối cùng ta quyết định tới cửa Nam, về kinh với bọn Thanh Sơn Tử. Bởi vì ta biết Lục Hải Không bây giờ rời xa ta vẫn có thể sống tốt, mà ở kinh thành, cha Tổng đã già yếu, thị nữ Thúy Bích đã lâu không gặp, và còn rất nhiều người nữa. Bọn họ không thể chết trong cái gọi là tranh đấu chính trị, giống như phủ tướng quân năm năm trước, bị hỏa thiêu thành tro bụi.

Nếu ta về mà có thể có chút tác dụng, vậy thì nên về.

Lúc về kinh thành nhanh hơn lúc đi rất nhiều.

Dọc đường, không khí chiến tranh lan tỏa tới từng góc ngách, dân chúng đều mang vẻ hoảng sợ. Không ngờ thế cục đã căng thẳng tới vậy. Ở Bắc Trường Thành, ta cách li mình quá tốt, Lục Hải Không cũng bảo vệ ta quá cẩn thận.

Năm ngày sau khi bỏ đi, chúng ta đã tới ranh giới thế lực của quân Bắc Trường Thành, chỉ cần qua một thành nữa thì xem như đã vào vùng kiểm soát của triều đình. Thanh Sơn Tử dịch dung cho ta thành một bà lão, y và Hắc Vũ làm con ta, diễn vở con đưa mẹ về quê, tuy ta rất bất mãn cái vai mẹ già này, nhưng nghĩ tới việc mình cũng đã mấy trăm tuổi thì bị gọi là mẹ cũng đâu có sao, vì thế miễn cưỡng đồng ý.

Lúc đi qua cổng thành cuối cùng, quan binh đang tiến hành kiểm tra như bình thường, thì đột nhiên có một quân sĩ thanh lĩnh[3] cưỡi ngựa phi tới, tiếng vó ngựa hồi hã pha lẫn tiếng hô to của gã: “Lệnh khẩn cấp! Giữ lại tất cả phụ nữ còn trẻ! Không được cho ra khỏi thành!” Hắn liên tục lặp lại, binh lính bảo vệ thành lập tức khua giáo ngăn tất cả dân chúng trên đường lại, nói: “Phụ nữ trẻ tuổi không được ra khỏi thành!”

[3] Thanh lĩnh: từ dùng để chỉ những người xuất thân từ nông dân lên thành thị làm việc.

Quân sĩ thanh lĩnh phi ngựa tới cổng thành, ghìm cương, rồi lấy một bức tranh từ ngực dán lên bảng thông báo: “Phàm là những người giống như trong bức tranh ba phần, không phân già trẻ gái trai đều giải về nha phủ cho ta!”

Hắc Vũ và Thanh Sơn Tử phía sau lập tức trở nên căng thẳng, Thanh Sơn Tử thấp giọng nói: “Tiểu thư, cúi đầu xuống.”

Ta lại đang suy nghĩ một vấn đề sâu xa: “Giống ba phần là giống thế nào?”

Chả hiểu sao ta lại nghe thấy hai người phía sau thở dài, ta không biết bọn họ đang thở dài điều gì, ngẩng đầu lên nhìn bức tranh dán trên bảng thông báo phía đằng xa, thoáng chốc đã ngây người. Ai mà vẽ giống hệt ta thế?

Ở Bắc Trường Thành, ngoài Lục Hải Không, còn ai quan sát ta tỉ mỉ như thế nữa.

Lòng ta có chút bối rối, cúi người xuống, đúng là có thêm vài phần già dặn.

Phụ nữ còn trẻ đều bị giữ lại hết, bọn lính bước tới kiểm tra từng người. Thanh Sơn Tử bên phải đỡ lấy ta, Hắc Vũ đứng sau một bước, lúc đi qua binh lính, Thanh Sơn Tử giả vờ khẽ nói: “Mẹ, quan binh chỉ đang tìm người thôi, không sao đâu.”

Ta không quan tâm đến y, chỉ cúi đầu đi về phía trước, đúng lúc sắp ra khỏi cổng thành rồi thì đột nhiên vị binh sĩ thanh lĩnh đó cản ta lại: “Bà lão, ngẩng đầu lên một chút.”

Sau khi nghe lời này ta bắt đầu hơi do dự, nếu bị bắt lại tại đây, ta và Lục Hải Không...

Ai ngờ ta còn chưa nghĩ xong, thì Hắc Vũ phía sau đã kéo tay ta lại, ta ngơ ngác nhìn gã, Hắc Vũ buông một câu “Đắc tội.” bèn dùng cánh tay rắn chắc giữ chặt ta trên vai. Đúng lúc đó Thanh Sơn Tử cũng rút thanh nhuyễn kiếm khỏi eo, không nói lời nào đã vung thẳng về phía mắt viên binh thanh lĩnh.

Con ngựa bị thương, trong tiếng rú thảm thiết của nó, Hắc Vũ ra lệnh “chạy”, hai người lập tức thi triển khinh công, đạp lên vai người phía trước bay thật xa.

Ta bò lên vai Hắc Vũ, nhìn cổng thành hỗn loạn, chẳng biết tại sao lại nhớ tới ngày ta đầu thai, trước cầu Nại Hà cũng hỗn loạn như thế. Nhưng hôm nay lại không có ánh mắt căm thù nhìn chằm chằm vào ta. Ta thấy lòng mình trống vắng lạ kì.

Lúc về tới địa bàn của triều đình, bọn Thanh Sơn Tử và Hắc Vũ nhanh nhẹn hơn rất nhiều, mua ngựa đi nên tốc độ nhanh hơn không ít, chỉ mấy hôm nữa là về tới kinh thành.

Đã lâu không thấy kinh thành, vừa vào kinh, đám Thanh Sơn Tử và Hắc Vũ đã nói mình có việc, bảo ta tự về tướng phủ. Ta thâm thấy kì lạ, bọn họ không sợ ta chạy sao? Nhưng ngẫm lại, tới kinh thành rồi ta còn chạy được đi đâu, vì thế ngoan ngoãn tự về tướng phủ.

Tàn tích của phủ tướng quân đối diện tướng phủ đã được dọn dẹp sạch sẽ. Đối với lịch sử của thiên triều mà nói, phủ đại tướng quân ngày xưa đã thành một nét mực có thể có, có thể không.

Thị vệ canh cửa tướng phủ vẫn là mấy người cũ, nhìn thấy ta, bọn họ đều sợ chết khiếp: “Tiểu... thư về rồi?”

Ta gật đầu: “Ta về rồi.”

Một tên thị vệ nhũn chân, vội vàng chạy vào bên trong. Người đầu tiên ta muốn gặp nhất sau khi về phủ là cha ta, nhưng lạ là, ta không nhìn thấy cha Tổng nổi giận lôi đình trong đại sảnh, mà là một ông già gầy như que củi, bệnh tật liên miên nằm trong phòng.

Ta không dám gọi ông, không ngờ năm tháng lại giày vò một người ra thế này.

Cha Tổng nằm trên giường, mơ màng nhìn ta. Ông nhắm mắt nghỉ ngơi hồi lâu, rồi thở dài, khóe mắt bắt đầu ươn ướt: “Đã đi... đã đi, thì đừng nên về.”

Nguyên thân của ta là một áng tường vân, trời sinh trời nuôi, không cha không mẹ, không hiểu công cha mẹ như núi là gì, nhưng giây phút này ta lại cảm thấy, ông già này tuy bên ngoài tội ác tày trời, nhưng ta vẫn nên đối xử tốt với ông ấy, bởi vì trước mặt ta, ông chỉ là một người cha cô đơn.

“Cha.” Ta nói, “Con gái bất hiếu. Con đồng ý lấy Tam hoàng tử.”

Khóe miệng cha Tổng hơi run, im lặng hồi lâu mới cố gắng ngồi dậy, nghiêm khắc nói: “Ai đưa con về! Dù cha con thất bại, nhưng cũng không tới nỗi phải bán con gái cầu được sống.”

Ta sững sốt, hoang mang đáp: “Không phải cha bảo Thanh Sơn Tử và Hắc Vũ tới đón con về sao?”

Cha Tổng thần thờ rồi đột nhiên cười khở thành tiếng: “Hai người đó đã bị đương kim Hoàng thượng giết từ lâu rồi. Hai người tới đón con e là cấm quân dịch dung thành...” Cha Tổng lắc đầu, “Năm đó mất trăm phương nghìn kế đưa con và Hải Không tới Bắc Trường Thành... Vậy mà bây giờ vẫn liên lụy tới con. Vân Tường, cha có lỗi với con, có lỗi với mẹ con, có lỗi với Lục huynh và Hải Không, càng có lỗi với tiên hoàng...”

Trăm phương nghìn kế đưa ta và Lục Hải Không tới Bắc Trường Thành?

Ta ngẫm lại, mới giật mình nhận ra tất cả mọi chuyện sau đêm phủ tướng quân bốc cháy đều kì lạ. Sau khi hai tên áo đen kia đi, tướng phủ không có bất kỳ tin tức gì nữa. Món đồ quan trọng như Tướng quân lệnh lại không thấy triều đình phái người đuổi theo. Ta và Lục Hải Không lại đi chậm như rùa bò, cũng không có ai truy sát. Lục Lam của Bắc Trường Thành ngang nhiên tuyên bố tạo phản, ấy vậy mà triều đình phải năm năm sau mới ra tay xử lý...

Ta không biết khoảng thời gian này cha Tổng tranh giành đấu đá với đương kim Hoàng thượng thế nào, nhưng nhìn cha Tổng giờ đây, ta biết người đàn ông bốn mươi tuổi này đã hao tổn tất cả tâm huyết.

Ta vỗ lên mu bàn tay nhăn nheo của ông: “Cha, không sao đâu, con rất mạnh mẽ.”

8. Chương 8

Hôm sau hoàng cung truyền thánh chỉ tới, quyết định ngày thành thân của ta với Tam hoàng tử, còn nói lễ nghi trong cung phức tạp nên muốn ta vào cung học tập từ bây giờ tới hôm thành thân.

Ý đồ của Hoàng đế quá rõ ràng, chỉ cần ông ta nhốt ta lại trong cung thì không sợ sau khi xuất chinh cha Tổng sẽ lên gây chuyện, bởi vì một khi kinh thành có biến, ta chắc chắn sẽ là kẻ hi sinh đầu tiên. Chính vì vậy mới gọi là con tin.

Sau khi thái giám truyền chỉ ra về, ta vào phòng cha Tổng tạm biệt ông. Ông nhìn chằm chằm vào thánh chỉ, ánh mắt nặng trĩu, ta ngồi bên giường ông khẽ nói: “Cha, chỉ cần cha vẫn còn đây, Hoàng đế sẽ không làm gì con đâu. Vì thế người nhất định phải giữ gìn sức khỏe, sống lâu trăm tuổi, cho tên Hoàng đế đó tức chết đi.”

Cha Tổng thở dài, nhẹ nhàng đặt đôi tay gầy gò lên đầu ta, xoa xoa như thuở ta còn nhỏ: “Vân Tường của chúng ta đã trưởng thành rồi.”

Ta lẳng lặng ở bên cha Tổng một lúc, mãi cho tới khi ông mệt lử ngủ thiếp đi ta mới ra khỏi phủ ngồi lên chiếc kiệu lắc lư màu đỏ thắm nhập cung.

Ta không gặp Hoàng đế, thái giám tổng quản sắp xếp cho ta ở một nơi heo hút trong hậu cung, hình như sát ngay cạnh lân cung, đêm nào cũng nghe thấy tiếng nức nở của phụ nữ. Ta thấy người đó khóc rất hay, hết như đang hát, vì thế đêm nào cũng ngủ ngon lành.

Ngày tháng trong cung lặng lẽ như tuyết, nhưng cũng qua rất nhanh, y như hồi ta còn canh cửa cho điện Nguyệt lão. Có điều ta lúc đó chỉ luôn nghĩ rằng mãi mãi chả mua nổi rượu ngon, than thở cái tính keo kiệt của Nguyệt lão, còn bây giờ lại thỉnh thoảng nhớ tới gương mặt đỏ bừng của Lục Hải Không khi “cầu hôn” ta trong đêm tuyết đó.

Ngày xuất giá sắp tới rồi, bọn thị vệ tuần tra ở cửa cung của ta cũng dần nhiều hơn, tối đến cũng không còn nghe thấy tiếng nức nở của bà cô bên kia nữa, mà chỉ có tiếng bước chân nặng nề của bọn thị vệ đi qua đi lại, khiến ta thấy áp lực hơn cả phủ đô hộ ở Bắc Trường Thành.

Lại một đêm tuyết rơi, ta không ngủ được, khoác áo đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, đúng lúc đẩy cửa ra thì thấy một bóng áo đen nhanh nhẹn đánh ngất đám thị vệ trông ta bên ngoài. Ta chớp mắt, bóng dáng đó quen thuộc tới mức khiến ta không dám tin.

“Này...”

Ta vừa mới mở miệng, người áo đen đã quay phắt lại vọt tới bên cửa, vươn tay ra, đứng ngoài cửa sổ bịt miệng ta lại: “Im lặng!” Mặt hắn che khăn đen, giọng rất nhỏ, nhưng dù gì cũng từng sống với nhau mười mấy năm, ta còn chưa tới mức không nhận ra hắn.

Hắn lắng tai nghe ngóng một lúc, rồi sau đó kéo khăn che mặt xuống. Đôi mắt đen láy tiếp với ánh tuyết trắng: “Vân Tường, là ta...”

Ta vỗ lên tay hắn, ý bảo hắn buông ra, sau đó nói: “Ừm, nhận ra mà.” Không ngờ Lục Hải Không lại liều lĩnh tới mức này, một thủ lĩnh phản quân như hắn sao có thể lên vào thâm cung chứ. Ta không nhịn được vươn tay véo mạnh lên má hắn, khiến mặt hắn đỏ bừng một góc.

Hắn mếu máo, nhưng lại không gạt tay ta ra, chỉ tội nghiệp nói: “Vân Tường, đau.”

“Lục Hải Không.” Ta nhìn hắn một lát rồi nói: “Người không muốn sống nữa hả?”

Hắn cũng nhìn thẳng vào ta: “Muốn, nhưng ta cũng muốn nàng.”

Rõ ràng đó là một câu dung tục, ấy vậy mà khi hắn nói ra, ta lại không thấy chút dung tục nào, giống như một đứa bé hăng hái thề sẽ chăm chỉ học tập.

Ta trầm mặc, Lục Hải Không nói: “Không phải ta mất trí, cũng không phải không có ai ngăn ta...” Hắn ngừng lại như thể đang nhớ tới chuyện gì đáng sợ, cụp mắt xuống: “Nhưng, nghe nói nàng bị bắt đi...”

“Không ai bắt ta.” Ta chặn lời hắn, lạnh lùng nói rõ từng tiếng: “Ta đã để lại thư cho người, ta tự nguyện quay về.”

Lục Hải Không không nhìn ta, chỉ tự lẩm bẩm: “Lính canh thành nói với ta nàng bị vác trên vai, còn bị bắt đi nữa...”

Thấy hắn như thế ta lại xót xa bất nhẫn, hít một hơi lạnh thật sâu, ta nói: “Lục Hải Không, ta đã để lại thư cho người, người biết, ta tự nguyện quay về.”

Môi hắn run bần bật như thể muốn phản bác lại ta, muốn lấp liếm cho ta, và cho cả chính bản thân hắn nữa. Nhưng cuối cùng hắn vẫn im lặng, cong môi, nhưng trong mắt không hề có ý cười: “Vân Tường, nàng đừng thật thà như vậy chứ.”

“Người về đi, tự bảo vệ mình cho tốt.”

“Tại sao?” Hắn đứng bên cửa sổ, cúi đầu nhìn chòng chọc xuống đất, “Mười sáu năm quen biết, năm năm cùng vào sinh ra tử... Vân Tường, ta biết nàng chắc chắn có lý do.”

Ta phải nói với hắn thế nào đây? Năm đó cha Tống mưu hại cả nhà Lục tướng quân là để tự bảo vệ mình? Ta phản bội hắn để về kinh là vì cha ta, vì kẻ thù giết cha hắn? Năm năm bên nhau ở Bắc Trường Thành

ta và hần đều không đề cập một tiếng, bởi vì đời này, huyết duyên của ta và thù hận của hần mới là khúc mắc trí mạng nhất giữa chúng ta.

Ta cũng cong môi cười, làm ra vẻ nàng dâu nhỏ khổ vì tình: “Lục Hải Không, tình cảm người dành cho ta không phải là tình yêu nam nữ.”

Lục Hải Không giật mình, mặt dần tái xanh, hần như nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Tổng Vân Tường, chuyện đã tới nước này mà nàng vẫn không chịu mở lòng, không chịu tin tưởng ta!”

Xa xa vắng vắng tiếng bước chân hồi hã của đại nội cấm quân, ta lại căng thẳng, cắn chặt răng nhưng không giục Lục Hải Không đi. Lục Hải Không nhìn ta hồi lâu, có vẻ cực kì thất vọng, sau đó vận khí thi triển khinh công, biến mất trong màn đêm u tối.

Hần vừa đi thì cấm vệ quân ập đến, thấy bọn thị vệ nằm ngang dọc trước điện, một cấm quân ra nói với ta đang đứng bên cửa sổ: “Tên giặc ở đâu?”

“Giặc?” Ta ngáp một cái, “Không biết.”

“Tại sao tất cả thị vệ đều bị đánh ngất?”

Ta nhướng mày, ngang ngược đáp: “Lúc này ngủ đánh rầm ấy mà.”

Thủ lĩnh cấm quân cau mày, miễn cưỡng cúi người nói: “Mạo phạm Tổng tiểu thư, ti chức phụng mệnh bất thích khách.” Gã nói xong câu này không thèm nhìn ta, vung tay với bọn cấm quân đằng sau: “Lục soát!” Bọn chúng lập tức đá văng cửa phòng ta ra, lật tung cả nơi này lên.

Ta lạnh lùng nhìn bọn chúng trắng tay rời đi.

Đóng cửa lại, ta sắp xếp lại cái giường bị bới tung rồi nằm lên. Trong đầu lặp lại câu nói trước khi đi của Lục Hải Không, mở lòng mình, tin tưởng hần? Thằng nhóc điên này lớn rồi toàn nói mấy lời điên chả ai hiểu nổi!

Ta ôm chăn đập mạnh mấy cái. Dáng dấp nàng dâu nhỏ khổ vì tình cuối cùng cũng xuất hiện rồi! Ta dường như có thể tưởng tượng ra cái mặt cười đều cang rầu ria xồm xoàm của Lý Thiên Vương. Bụng gào thét Thảo Nê Mã đâu giẫm nát bản mặt đó đi, ta vừa đâm chần vừa thảm chửi đổng, ông xem đủ chưa, đủ chưa, đủ chưa!

Cho dù mấy ngày sau tâm trạng của ta có phức tạp thế nào, thì ngày thành thân vẫn đến.

Cổ kiệu màu đỏ thắm chờ ta trước cửa điện, thị nữ tô vẽ lên khuôn mặt chưa từng trang điểm của ta, rồi đội mũ phượng và khăn choàng vai. Ta mặc bộ xiêm y long trọng nhất đời này để gã ột kẻ đến mặt cũng không biết, lại còn nghe nói đầu óc tên đó có chút vấn đề...

Tam hoàng tử là đứa con còn sống lớn nhất của đương kim Hoàng thượng, tuy bị bệnh, nhưng là nghi thức hoàng gia thì vẫn phải phô trương. Phu quân của ta đón ta ở cửa cung, gã cưới một con ngựa cao, ta ngồi trên kiệu tám người khiêng, đi lòng vòng cả nửa kinh thành, bước lên đài tế trời, cáo thiên địa, tế tổ tông.

Ta ngồi trong kiệu, trùm chiếc khăn voan đỏ nảo người, nghe tiếng vó ngựa lộp cộp ngoài kiệu, bỗng có một cảm giác bẽ tắc kì lạ.

Ngay từ khi sinh ra, ta đã biết mình chắc chắn sẽ có ngày này, vì vậy luôn tưởng rằng người ngoài kiệu là Lục Hải Không nên luôn ôm tư tưởng bất mãn trong lòng. Thế mà giờ đây, ta lại càng bất mãn với hiện tại hơn.

Thật muốn... thò chân ra ngoài ngáng thẳng cha kia ngã ngựa.

Cuối cùng, ta vẫn cố kìm nén, cho tới khi kiệu đỏ dừng lại, màn kiệu bị vén lên, sau đó một bàn tay đàn ông đưa tới phía dưới khăn đỏ của ta. Nhìn đôi tay trắng mịn đó, ta bỗng nhớ tới đêm ấy Lục Hải Không chạy tới trước cửa sổ phòng ta, khi giang tay bịt miệng ta lại, tay hần lạnh cóng, còn có cảm giác thô ráp. Thằng bé ấy sinh ra cao quý như Hoàng tử, nhưng lại phải chịu quá nhiều khổ sở.

Ta kìm nén dòng cảm xúc cuộn trào trong lòng, cầm lấy tay gã.

Chiếc khăn đỏ chắn mắt tầm mắt của ta, ta chỉ có thể thấy khoảng một tấc đất dưới chân, gã đàn ông bên cạnh nắm lấy ta, hỏi liến thoắng: “Quý danh của nương tử là gì, à, nương tử họ Tống, khuê nữ của tể tướng Tống gia. Nương tử bao nhiêu xuân xanh rồi, à, nương tử hơi lớn, đã hai mươi mốt rồi. Nương tử muốn thành thân không? À, chuyện này đâu cần hỏi, ha ha.”

Ta thấy tên này đúng là đầu óc không bình thường.

“Bạc cấp!” Đi được mấy bước, Tam hoàng tử bỗng nói: “Bạc cấp phải lên thế nào? À, bạc cấp lên từng bước một, trên đó là đài tế trời, phải nghiêm túc.”

Ta bĩu môi, để mặc gã dắt ta bước chầm chậm lên, bước tới bậc cuối cùng, hấn nắm tay ta đi lên ba bước: “Phải làm gì bây giờ? À, bái thiên địa, bái tổ tông, bái cha mẹ.”

Ta không muốn đáp lại, chỉ đi cùng hấn như một cái xác.

“Ồ, sao tể tướng không ở đây? À, hôm qua Tống tể tướng mất vì bệnh rồi.”

Lòng ta lạnh buốt, chẳng thèm quan tâm gì nữa giật phăng khăn đỏ xuống, cũng không quan tâm đây là lúc nào, túm lấy vạt áo Tam hoàng tử, hét lên hỏi gã: “Người nói gì!”

Tam hoàng tử quét mắt nhìn ta, nhưng ta không hề phớt lờ ánh mắt vui mừng khi thấy người gặp họa của hấn. Hoàng gia lục đục, một tên ngốc sao có thể sống đến tận giờ. Nhưng chuyện này không liên quan đến ta, ta tức đỏ cả mắt, lườm Tam hoàng tử, gằn từng tiếng: “Người nói gì?”

“Nói gì á? À, tể tướng Tống Cần Văn chết vì bệnh rồi, sau này tiểu thư tướng phủ không còn chỗ dựa nữa.”

Người ta mềm nhũn, buông tay ra. Mới đây thôi ta còn nắm tay cha Tống, ông còn vuốt tóc ta đầy yêu thương. Thì ra, trong bể dâu cuộc đời, sinh ly tử biệt thật sự rất dễ dàng. Bỗng chốc ta như ngộ ra câu lời nhải của Nguyệt lão khi say rượu...

Phàm nhân bất lực, thần tiên hững hờ.

Tất cả tiếng ồn ào, hỗn loạn bên tai và cả mọi người trước mắt đều như biến mất, ta lẻ loi đứng đó, ngẩng đầu nhìn trời xanh, nghiêng rặng nghiêng lợi: “Mẹ kiếp!”

Đột nhiên có người chộp lấy tay ta, khóa lại sau lưng. Ta đau tới mức bắt giác khụy người, lúc này tiếng vang bên tai mới rõ hơn, là cấm vệ quân quát lên: “To gan! Dám hành thích Tam hoàng tử!”

Ta ngẩng đầu nhìn lướt một lượt, vài tên cấm vệ quân đã đẩy Tam hoàng tử ra sau, Tam hoàng tử vuốt cổ, vẻ mặt như sợ quá mà đỡ đỡ cả ra, ta hấn học nghiêng rặng, nhưng trong lòng lại hết cách, nghĩ tới việc mình đường đường là Tường Văn tiên tử, ấy vậy mà hôm nay lại bị vài kẻ phàm trần bắt nạt, cảm giác này quả thực cực kì khó chịu.

Nhưng ngay sau đó, không biết ở đâu vang lên tiếng âm ỉ, ta còn chưa hiểu ra sao, thì hai tên thị vệ đằng sau khóa tay ta đã ngã khụy xuống đất. Ta ngây người, bỗng có một bàn tay ôm chặt lấy eo ta.

Người đó vừa vung đao, cấm vệ xung quanh đều ngã như ngã rạ.

Ta sửng sốt, nhắm đúng lúc hấn thoáng ngừng lại thì đẩy mạnh hấn ra: “Mẹ kiếp, người ngốc à! Đây là nơi người nên tới sao!”

Lục Hải Không bị ta đẩy ra khê lui về sau một bước, đứng thẳng người ngẩng đầu lên, đỏ mắt lườm ta: “Mẹ kiếp, ta ngốc đấy!” Hấn học được rất nhiều câu chữ trong quân đội Bắc Trường Thành, thỉnh thoảng lại ngang qua bãi tập cũng có thể nghe thấy tiếng quát binh lính thô lỗ của hấn. Nhưng trước giờ hấn đều nghe lời ta răm rắp, ngay cả gân cổ cũng chưa từng.

Hôm nay, hấn đang căng thẳng.

Dưới đài tế trời có rất nhiều người áo đen không biết chui từ đâu ra, hỗn chiến với bọn cấm vệ quân dưới đó. Trên này, cấm vệ quân vốn không nhiều, vài tên bị Lục Hải Không chém, những kẻ còn lại vây kín Tam hoàng tử, không chịu tấn công. Còn ta và Lục Hải Không lại cãi nhau âm ỉ trên đài tế trời của thiên triều.

“Ta không cần người cứu, cút cho ta!”

“Ta càng muốn cứu!” Lục Hải Không gầm lên, “Đừng có tìm mảy cái lí do khi gió gì nữa! Tình yêu nam nữ tình cảm vợ chồng là cái thá gì, ta không hiểu thì sao, ta chỉ biết nếu hôm nay nàng cam tâm tình nguyện gả cho gã, thì ta lập tức quay người bỏ đi. Nếu sau này nàng có thể bình an vui vẻ, thì ta sẽ không nói thêm một câu vô nghĩa nào nữa. Nhưng nàng có vui không! Tống Vân Tường, nàng dám bảo đảm sau này ngày ngày nàng đều sống vui vẻ không! Nếu nàng có thể...” Hắn ngừng lại một lát, bỗng đưa tay chạm vào má ta, bàn tay của hắn có sự chai sần không thuộc độ tuổi này, đó là minh chứng cho cuộc sống khổ cực của hắn. Lục Hải Không khàn giọng: “Nếu nàng có thể, mẹ kiếp, nàng khóc cái gì?”

“Mẹ kiếp... sao ta biết mình khóc cái gì.” Ta nghĩ hồi lâu, lật qua lật lại bao nhiêu câu, có giải thích, có xảo quyệt, có đùa bỡn và lấp liếm, nhưng tất cả lời đó khi tới bên miệng lại hóa thành một câu hoảng hốt: “Cha mất rồi...”

Lục Hải Không sững người, đặt tay lên đầu ta, ngượng ngùng xoa đầu ta an ủi: “Đừng khóc.” Hắn vừa nói xong, mặt đã trầm xuống: “Vân Tường, chúng ta về rồi nói kĩ.”

Ta còn đang ngơ ngác thì Lục Hải Không đã chẳng nói chẳng rằng ôm eo ta, vận khí phóng vút xuống đài tế trời, hắn đặt ngón tay vào miệng huýt lên một tiếng, tức thì mấy trăm người áo đen đều rút lui khỏi cuộc hỗn chiến.

Nhưng kì lạ là cấm vệ quân ngày càng nhiều. Lúc này ta mới thấy kì lạ.

Nếu cha Tống đã mất, không biết Hoàng đế vui sướng bao nhiêu, ta cũng không cần thành thân với Tam hoàng tử nữa, ông ta có thể lập tức chiếu cáo thiên hạ, lệnh ta chịu tang ba năm. Nhưng Hoàng đế lại giấu nhem đi và vẫn tổ chức hôn lễ này, chứng tỏ ông ta chắc chắn có mục đích.

Xem tình hình này, có lẽ Hoàng đế đã đoán được Lục Hải Không sẽ tới.

Mà Lục Hải Không không thể không biết một khi hắn xuất hiện thì nguy hiểm thế nào...

Ta ôm lấy cổ Lục Hải Không, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng ngày càng kiên nghị của chàng trai này, bỗng thấy không cam lòng sao đây chỉ là một kiếp tình duyên.

Đột nhiên có gì đó ánh vào mắt, ta nghiêng đầu qua, Tam hoàng tử đang đẩy lũ cấm vệ ra, đứng dậy.

Ta nói với Lục Hải Không: “Ôm thế này ta nghẹt thở mất, Lục Hải Không, người công ta đi.”

Cánh tay Lục Hải Không vừa hơi lỏng sức, ta đã thấy mắt mình hoa hoa, chưa kịp làm gì đã yên vị bò lên vai hắn, ta kinh ngạc kêu lên: “Môn võ gì thế này!” Ta ho khù khụ rồi hắng giọng nói: “Chuyển đồ thì tiện biết mấy.”

Lục Hải Không khẽ nói: “Vân Tường, ra khỏi thành rồi nói.”

Ta gật đầu đồng ý: “Được.” Ta thấy hơi mệt tựa đầu lên vai hắn, bỗng nhớ tới lần Lục Hải Không chơi một lữ ở phủ tướng gia, hắn xin ta công hắn về nhà. Lúc đó ta vốn định vứt hắn đâu đó không quan tâm, nhưng hắn lại khóc quá đáng thương, thế là ta miễn cưỡng công hắn về, đúng vào lúc hoàng hôn buông lơi, từ tướng phủ tới phủ tướng quân chỉ có mấy bước chân, ấy mà hắn lại ngủ say như chết trên vai ta.

Mà nay mặt trời chói lọi, ta lại ngơ ngẩn nhìn ra bóng hoàng hôn, ta nhắm mắt lại, khẽ nói: “Thì ra được người ta công lại thoải mái như thế, thảo nào mà ngủ được.”

Người ta mỗi nhừ, tay không ôm nổi cổ hắn. Vì chạy không ngừng mà hơi thở của Lục Hải Không trở nên dồn dập, hắn gọi: “Vân Tường, ôm chặt chút.”

“Ừm.” Ta đáp lại, dồn hết sức ôm lấy cổ hắn. Còn chưa ra khỏi kinh thành, còn chưa an toàn, ta tuyệt đối không thể buông tay.

Ý thức của ta mờ dần đi, ta dường như thấy Lý Thiên Vương đang lo lắng vò tai rút tóc: “Không giống! Không giống kịch bản của ta! Sao lại chết nhầm người thế này!”

Ta thấy mà nhếch môi phì cười, hừ, Lý râu xồm, Tiểu Tường ta không dễ bắt nạt như thế đâu. Ông muốn Lục Hải Không chết trước, nếu ta mà uống canh Mạnh Bà thì chẳng phải nửa đời sau sẽ sống trong đau khổ rồi sao, nhưng giờ đây hắn không chết được nữa.

Hắn còn một con đường đời rất dài phải đi, còn phải trải qua bao điều tốt đẹp, hắn không phải chỉ là một sự thoảng qua của Sơ Không lịch kiếp, mà là Lục Hải Không, một con người đang sống sờ sờ, một con người toàn vẹn, tiếp tục một cuộc đời rạng rỡ.

Không biết qua bao lâu, ta cảm thấy có người vỗ lên mặt ta: “Vân Tường? Vân Tường...”

Giọng hắn đầy kìm nén, khàn khàn.

Ta mở mắt ra, nhìn tuyết bay rợp trời, mặt Lục Hải Không áp lên ta, tuyết phủ trắng đầu hắn, như thể kiếp này đã già rồi.

“À, tuyết rơi.” Giọng ta khản đặc, nhưng lại cảm thấy tràn trề sức sống, toàn thân nhẹ bẫng, thậm chí còn nhẹ hơn cả khi ta còn là một áng tường vân.

Lục Hải Không ôm ta, thê thọt: “Nàng đừng sợ, chúng ta đi tìm thầy thuốc là có thể chữa khỏi cho nàng.”

Hắn nói thế ta mới chợt nhớ ra, lúc trốn khỏi đài tế trời, ám khí Tam hoàng tử phóng tới đâm vào giữa lưng ta. Không cần đoán cũng biết ám khí đó có độc, mà đã là độc của hoàng gia thì không thể dễ dàng chữa khỏi được.

Giờ ta tràn trề sức sống như thế, e là... ánh nến bùng cháy trước khi tắt.

“Lục Hải Không, trước kia cha ta có lỗi với người, bây giờ, để ta trả giúp ông ấy.”

“Tổng Vân Tường, trước giờ nàng chưa nợ ta điều gì.” Lục Hải Không như nghiêng răng nói, “Nàng trả gì chứ.”

“À, vậy cũng tốt.” Ta mỉm cười, “Hai chúng ta sông phẳng, không ai nợ ai.” Ta híp mắt lại, dường như thấy quỷ sai bay từ phương xa đến: “Lục Hải Không, kiếp sau người đừng gặp ta nữa...”

Ta còn chưa nói xong, hắn đã ập tới. Ta hoảng hốt cảm thấy làn môi ấm áp của hắn đặt lên bờ môi lạnh cóng của ta, vì quá gần nên ta không nhìn rõ mặt hắn, chỉ thấy từng giọt nước mặn chát lặn vào miệng ta, khiến miệng ta cũng chát theo.

Bỗng chốc, ta lại không muốn nghĩ xem hành vi của hắn có tính là phi lễ hay không. Chỉ cảm thấy ngực mình nóng tới đau nhói. Hắn cọ cọ môi ta, nói như đang thì: “Kiếp sau, kiếp sau nữa, ta đều muốn gặp nàng.”

Ta cười khổ: “Đừng nói thế. Người sẽ hối hận...”

Kiếp này thế là xong, ta đầu thai sớm như thế, sau khi Lục Hải Không chết già chắc chắn không tìm thấy ta, mà khi đó, hắn đã là Sơ Không rồi, sau khi khôi phục trí nhớ chắc cũng không muốn tìm ta đâu...

Từ nay trở về đi ta và hắn tách biệt, không còn gặp nhau nữa.

“Người phải sống hết đời này, gắng mà sống.” Ta cười híp mắt, “Đi trước một bước.”

Hồn phách rời khỏi thể xác, ta lập tức bị quỷ sai túm lại, bọn chúng lú ra lú rú dắt ta xuống suối vàng.

Lòng ta bỗng dưng trào dâng một cảm giác kì lạ, như là không nỗi, như là đau lòng, ta quay đầu lại nhìn thì thấy Lục Hải Không ôm chặt lấy thân thể lạnh lẽo đã ngừng thở kia, òa khóc như một đứa trẻ.

Quỷ sai đưa ta xuống Địa phủ, vậy là có thể né được sáu kiếp tình duyên kia rồi, ta thở phào, muốn ngửa mặt lên trời cười sắc súa, nhưng tiếng cười còn chưa vang ra thì đã tan biến một cách kì lạ. Khóe miệng như vẫn còn đọng lại vị nước mắt của Lục Hải Không, khiến lòng ta xót xa.

Hắn vẫn còn sống, nhưng tên gốc Lục Hải Không ấy sẽ không bao giờ còn xuất hiện trong cuộc đời ta nữa.

Ta quay đầu nhìn suối vàng, bỗng ngẩn ngơ.

“Đi mau đi mau! Lề mề cái gì! Người còn định giở trò quỷ gì nữa?” Một tên quỷ sai nhìn ta chòng chọc, cực kì đề phòng.

Ta bĩu môi: “Vội làm gì, lần này ta sẽ ngoan ngoãn uống canh Mạnh Bà.” Tạm thời quên đi những hồi ức đau lòng đó cũng không phải là ý tồi.

Gã quỷ kia thấy ta nói thế thì cười lạnh lùng: “Canh Mạnh Bà, ngươi còn muốn đầu thai? Cứ ngoan ngoãn chuộc tội tám mươi năm rồi nói tiếp nhé!”

Ta ngạc nhiên: “Chuộc gì cơ?”

Tên quỷ nhỏ lôi ta vào sâu trong Minh phủ, nhưng không đi qua cầu Nại Hà, ta bỗng thấy căng thẳng, không phải ném ta vào vạc dầu đầy chứ, trời đất chứng giám, ta không hề phạm phải tội ác tày trời nào ở nhân gian!

Ta đang suy nghĩ thì tên quỷ nhỏ lại nói: “Lần trước ngươi và Sơ Không tiên quân đó náo loạn âm ỉ cả Địa phủ, Mạnh Bà giận dữ nghĩ luôn ba nghìn năm, Địa phủ vốn đã thiếu người, cản trở bao nhiêu chuyện. Sơ Không tiên quân đó cũng xem là hiểu biết, ngoan ngoãn chuộc tội năm năm dưới Địa phủ. Ngươi thì hay rồi, phải đi chuộc đi đầu thai! Hừ, Minh giới chúng ta không quan tâm tới chuyện của nhân gian, nhưng nếu ngươi đã về, thì lần này không yên đâu!”

Ta nuốt nước miếng ừng ực, sao lại quên khuấy mất chuyện này nhỉ?

Địa phủ, Thiên giới mỗi nơi một việc. Địa phủ chuyên để trừng phạt, dù ta có duyên tình ngàn kiếp thế nào chẳng nữa, thì cũng phải chịu phạt xong mới được đi.

Nhưng lần... lần nán lại này, nếu ta bị phạt tới lúc Lục Hải Không quay về thì chẳng phải sẽ đầu thai cùng hắc sao. Mới yên tâm được một lát đã lại hoang mang, tên quỷ nhỏ dẫn ta tới trước điện Diêm Vương.

“Bẩm Diêm Vương, Tường Vân tiên tử đã tới.”

Lúc tên quỷ nhỏ nói xong thì điện Diêm Vương vẫn không hề có động tĩnh nào, ta vừa ngẩng đầu lên thì thấy hai cái chân vắt lên bàn, còn người áo đen đó nửa nằm trên chiếc ghế cực to, vùi mặt vào sách, ngủ say như chết.

Tên quỷ nhỏ bên cạnh lại hét lên: “Diêm Vương! Tường Vân tiên tử đã tới!”

Người đang ngồi trên ghế giật bắn mình tỉnh giấc, quyển sách trên mặt rơi bộp xuống đất, “Hả... À, à à.” Ông ta bỏ chân xuống, lau miệng rồi ngồi dậy, phủi phủi cái bàn lộn xộn, ánh mắt mơ màng đúng kiểu mới tỉnh ngủ: “À, tiên tử đó. Ừm, phạm tội gì?”

Miệng ta giần giật, người này thực sự là Diêm Vương? Không, chắc là kẻ mạo danh thôi, dáng vẻ thì giống thư sinh ẻo lả, còn hành vi lại y chang ông chú thô lỗ.

Phán quan ngồi bên trái cũng bất đắc dĩ thở dài: “Là Tường Vân tiên tử náo loạn Địa phủ hai mươi năm trước.”

“A!” Diêm Vương vỗ tay cái đét, mắt sáng rực: “Là ngươi à! Tiểu cô nương được lắm, lúc đó Minh phủ rõ vui, bản vương thích cực luôn! Ha...” Phán quan bên cạnh khụ một tiếng, Diêm Vương cố nén nụ cười bên môi, nghiêm túc nói: “Khụ, ừm, phán quan, khanh nói nên xử thế nào?”

“Hai mươi năm trước Sơ Không thần quân đã lấy năm năm chuộc tội, Tường Vân tiên tử lén đầu thai xuống nhân gian. Trường hợp này rất nghiêm trọng, thuộc hạ cho rằng phải phạt gấp ba, làm việc cho Minh phủ mười lăm năm để răn đe chúng quỷ, tư pháp Địa phủ nghiêm minh, tự thú khoan hồng, phản kháng càng nặng.”

Diêm Vương gật đầu: “Ừm, cứ làm vậy đi.” Nói xong ông ta lại ngả phịch ra ghế. Cái kiểu suy xét hình phạt này tùy tiện y chang lúc quyết định xem hôm nay ăn gì, trứng xào rau họ hay là trứng chưng cà chua.

Ra khỏi điện Diêm Vương, tên quỷ nhỏ dẫn ta tới bên cầu Nại Hà, chúng quỷ vẫn xếp hàng ngay ngắn như hồi đó. Tên quỷ nhỏ chỉ vào cái nồi sắt to dùng cạnh cầu Nại Hà nói: “Sau này ngươi sẽ ở đây nấu canh thay cho Mạnh Bà, đừng để canh cạn đấy. Nấu xong mười lăm năm thì ngươi có thể đi đầu thai.”

Ta cân nhắc trong bụng, cảm thấy mười lăm năm cũng không phải là một khoảng thời gian quá dài. Sơ Không ít ra phải sống bốn mươi, năm mươi năm ở nhân gian nữa, vì thế ta yên tâm, ngoan ngoãn cầm lấy thìa, bắt đầu nấu canh.

Minh phủ không có ngày đêm, vĩnh viễn là một khoảng u tối, vị trí nấu canh này của ta chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy người đi từ bên suối vàng tới. Người tới Minh phủ muôn hình muôn vẻ nhưng trong

khoảnh khắc đó đều ảm đạm. Mới đầu thấy bọn họ ta còn có tí thương cảm, nhưng lâu dần cũng chai lì, dù bọn họ khóc hay cười, ta chỉ có thể nói một câu lúc họ còn đang ngỡ ngàng: “Xếp hàng, lấy canh.”

Bất giác ta đã làm việc cho Minh phủ mười hai năm, chỉ ba năm nữa thôi là thoát, ấy vậy mà vận mệnh lại cổ tình chơi ta một vở đau.

Dưới khung trời ảm đạm như bình thường, đầu kia suối vàng bỗng có một người không thể quen thuộc hơn, ta sợ tới mức đánh rơi thìa vào trong nồi cũng không biết. Ta run rẩy, không dám tin chỉ vào hắn.

“Lục Hải Không!”

Vốn tưởng sẽ không bao giờ gặp lại hắn nữa, vốn tưởng rằng chúng ta sẽ bỏ lỡ sáu kiếp tình duyên... Ta bóp cổ tay oán hận: “Tính trên tính dưới không bằng tính tới người đoán mệnh!”

Minh phủ cực kỳ yên tĩnh, chúng quỷ nghe thấy tiếng nghiêng rằng nghiêng lợi của ta thì đều hoang mang quay sang nhìn. Lục Hải Không bên kia suối vàng cũng thoáng sửng sốt, ánh mắt cách xa xuyên thẳng qua rừng hoa bỉ ngạn, dừng lại trên người ta. Một thoáng sau, mắt hắn nheo lại một cách nguy hiểm, rảo bước về phía ta.

Tốc độ cực nhanh, khiến lòng ta bỗng nảy sinh mấy dự cảm xấu.

9. Chương 9

Tên đó đã xuống Địa phủ, lấy lại tất cả ký ức, hắn đã không còn là Lục Hải Không si tình nữa mà là một trong mười hai thần quân dưới trướng Mao Nhật tinh quân - Sơ Không. Dù hắn vẫn còn nhớ những gì đời Lục Hải Không đã trải qua, nhưng đối với hắn mà nói đó chỉ là một tiết mục xen giữa dòng đời. Trong mắt Sơ Không thần quân giờ đây, ta là một con diên can nát cả vai hắn, là đồ đánh đá lăn lộn dưới đất, cào cấu đầm đãi, cãi nhau chẳng nể mặt mũi, là sao chổi hại hắn, khiến hắn phải chịu oan ức làm cu li dưới Địa phủ năm năm.

Sơ Không hiện giờ, e rằng ngay cả ý định băm vằm ta cũng có ý chứ.

Lòng ta cũng có chút mất mát, nhưng nghĩ lại, những việc này rõ ràng đều là hắn tới chọc ta trước, ta chỉ phản kháng chút xíu để tự bảo vệ mình thôi. Vả lại kiếp trước ta đã vĩ đại hi sinh bản thân cứu hắn, để hắn được sống vui vẻ hạnh phúc bao nhiêu năm, đáng nhẽ hắn phải nợ ta, phải cảm ơn ta mới đúng chứ.

Ta còn chưa xoa dịu mình xong, thì không biết Sơ Không lấy cây roi dài màu đỏ từ đâu ra, không nói gì mà hét lớn, quát mạnh về phía ta.

Ta ngây ra như phỗng, nhìn gương mặt giống hệt Lục Hải Không, chân ta cứng đờ không thể nhúc nhích. Chiếc roi quất qua cổ ta, cảm giác đau đớn bỏng rát gọi ta tỉnh lại. Ta sờ cổ, đầu ngón tay dính vài vệt máu, chắc bị roi quất rách da. Ta đưa mắt nhìn Sơ Không.

Sơ Không thấy thật sự đánh trúng ta, thoáng chốc cũng ngây người: “Người...” Hắn nhíu mày mắng, “Người bị ngu à! Quất chậm như thế mà cũng không biết tránh!”

Ta không kìm chế được nhướn mày lên: “Đã đánh ta còn dám lên mặt?”

“Ai... ai biết người không tránh được.”

Quả thật cú đòn đó trước kia ta chắc chắn có thể tránh, nhưng giờ ta không tránh nổi Lục Hải Không. Ta đi lên phía trước, tạm thời không quan tâm tới việc mình có đánh thắng được Sơ Không không, tóm lấy áo hắn nói:

“Đồ khốn đoán mệnh kia! Phí mạng cứu người!”

Sơ Không thoáng sửng sốt, nhướn mày, cũng đáp lại bôm bốp: “Ai cần người cứu ta!” Hắn ngừng một lát, tình cảm kì lạ đó lại bùng ra giữa mày, hắn lại càng giận, nói: “Người còn dám nhắc tới kiếp tình duyên đó với ta! Người dám...” Sơ Không nghẹn nghẹn: “Người dám để ta...”

Hắn nghẹn mãi lâu mà vẫn không nói được, ta lại nói tiếp: “Ta đã sắp xếp xong xuôi để sau này không còn gặp người nữa, ai ngờ người không cố gắng sống tốt cho ta, mới thế mà đã chết rồi!” Vừa dứt lời thì bỗng

nhiên nhớ tới những lời Lục Hải Không nói khi ta sắp chết, ta bực mình thêm vào: “Được lắm, thảo nào lúc ta chết người lại nói kiếp sau kiếp sau nữa vẫn muốn gặp lại! Mẹ kiếp, người dám rửa ta! Đồ lòng lang dạ sói!”

Mặt Sơ Không lập tức tái xanh, cũng túm lấy vạt áo ta nói: “Người cũng xuống Địa phủ mười năm rồi còn không đi đầu thai! Rõ ràng là người có âm mưu gì đó, muốn quần lấy ta tới tận kiếp sau! Đồ nham hiểm!”

“Nham hiểm!” Ta chỉ vào nồi canh Mạnh Bà bên cạnh, “Nấu canh Mạnh Bà mười năm thì nham hiểm cái cóc khô gì! Nếu không phải lần trước cái đồ khốn nạn nhà người náo loạn Địa phủ thì việc gì phải chịu thế này!”

“Lần trước ta náo loạn Địa phủ?” Nhắc tới chuyện này, Sơ Không dường như điên tiết mất hết lí trí, giọng điệu cứ thay đổi liên xoành xoạch: “Ta mất năm năm oan uổng làm cu li, kết quả con nhóc nhà người còn đánh lại một chiêu! Canh Mạnh Bà... người còn dám nhắc tới canh Mạnh Bà với ta!”

Bàn tay đang túm lấy áo ta của Sơ Không đột nhiên kết thúc, ta chỉ cảm thấy người mình cứng đờ, không thể động đậy.

Ta sợ hãi, hét lên: “Người muốn làm gì? Người muốn làm gì?”

Lục Hải Không kéo ta tới trước cầu Nại Hà, tiện tay múc một bát canh, lũ quỷ nhỏ xung quanh vì sợ tiên khí trên người hắn mà cuống quýt tìm chỗ trốn. Mười hai năm sau, trước cầu Nại Hà lại hỗn loạn thêm lần nữa.

Sơ Không dùng một tay bóp cằm ta, ép ta phải mở miệng, hắn cười lạnh, đổ hết canh Mạnh Bà vào miệng ta: “Lần trước người trốn được cửa này mới có thể khiến ta thê thảm đến thế, kiếp sau, người cứ trốn thử xem.”

Pháp lực của hắn cao hơn ta, làm phép khiến ta không thể cử động, chỉ có miệng không ngừng chóp chép hòng nôn hết đồng canh ra. Còn Sơ Không càng cố chấp, thấy ta càng nôn nhiều, hắn càng đổ nhiều. Uống hết một bát, lại lấy một bát nữa cho ta: “Đây là bổ sung cho kiếp trước, kiếp này người đừng hòng chạy thoát!”

“Tiểu nhân!” Ta vừa nôn đồng canh, vừa ra sức mắng, giờ phút này ta thật hi vọng mình có thể luyện được một loại thần công có thể tụt sát khí trong mắt thành một lưỡi dao sắc nhọn, róc sạch xương địch!

Ta không biết rốt cuộc mình đã uống bao nhiêu, nhưng đến khi nghe thấy tiếng hét hoảng hốt của phán quan từ xa vọng đến, Sơ Không đã nhảy qua cầu Nại Hà chạy tới lục đạo luân hồi rồi.

Tên... tên khốn nạn! Dám sao chép ý tưởng của ta!

Hắn nhớ đó! Hắn có tất cả kí ức đó! Kiếp sau của ta không biết sẽ thảm thương xiết bao!

Mà những chuyện ấy cũng chẳng sao, tin dữ thật sự, chính là tiếng hét hoảng hốt của phán quan: “Mau! Mau đỡ Tường Vân tiên tử dậy! Uống quá nhiều canh Mạnh Bà sau khi đầu thai sẽ trở nên ngốc nghếch!”

Ta nằm trên mặt đất, nhếch nhác ợ một cái, trong bụng chỉ nghĩ tới việc gọi một cô nàng dân tộc thiểu số xinh đẹp để nàng ta thực hiện một hành động vừa xinh đẹp vừa có nội hàm...

Mẹ nó chứ...

Ta ôm đùi Diêm Vương khóc nức nở, chỉ xin ông ấy cho ta ở lại Địa phủ nấu canh Mạnh Bà thêm mấy năm nữa. Diêm Vương vô cùng khó xử, mềm lòng liếc nhìn phán quan, phán quan mặt lạnh vẫn chỉ nói một câu không đổi: “Luật lệ của Địa phủ nghiêm minh, người không đáng phạt thì không thể phạt.”

Ta đau đớn gào lên: “Là ta tự chuốc khổ đấy được không! Tự muốn khổ! Các người cứ làm khổ ta thêm vài năm nữa đi! Tốt nhất là làm khổ ta thêm ba mươi bốn mươi năm nữa, ta sẽ thấp nhang tạ ơn hai người!” Phán quan không nói gì, còn Diêm Vương lại thở dài một tiếng, vuốt đầu ta: “Tiểu Tường Tử, đừng khóc, chuyện gì đến rồi sẽ phải đến.”

Ta uất ức: “Vì sao chứ! Rõ ràng lần này hai chúng ta cũng khiến âm phủ náo loạn ầm ĩ, vì sao không bị phạt!”

Diêm Vương ngoáy mũi: “Cái này hử, đó là bởi vì không có ai đòi nghỉ việc, không ảnh hưởng gì lắm tới Minh phủ ta, vậy nên không đủ để cân nhắc hình phạt.”

Nước mắt của ta tuôn ra như suối: “Bây giờ ta có thể hất tung cái nồi canh Mạnh Bà, khiến chúng quỷ bị đầu thai muộn.”

Phán quan lạnh lùng liếc ta: “Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng nên làm, đó là tội nặng phải chịu quả rồi.”

Ta gục đầu xuống, òa khóc ầm ĩ. Diêm Vương chép miệng bĩu môi nói: “Này, Sơ Không tiên quân kia phải trải qua tình kiếp với ngươi, khiến ngươi dần dần cũng chẳng sung sướng được đâu.”

Ta lau những dòng nước mắt cay đắng, nói: “Kiếp này hử không uống canh Mạnh Bà, nhớ rõ mọi chuyện, chắc chắn sẽ không thích ta. Tới khi đó con đàn này rơi vào tay hử, ngoài chết thảm ra thì chỉ có chết càng thảm...”

“Hừ, nói vậy cũng không đúng.” Diêm Vương kéo đầu ta qua, rồi tìm thứ gì đó trong đồng lộn xộn trên bàn, một lát sau lấy ra một chiếc gương khá có phong thái, “Ngươi mau tới xem gương kiếp trước, kiếp trước Sơ Không thần quân si tình với ngươi lắm đó.”

Ta ngoảnh đầu đi không chịu xem những việc Lục Hải Không đã trải qua, chỉ sợ thấy hử khóc ta cũng buồn theo. Ta khó chịu nói: “Đó không phải là Sơ Không.”

“Phải hay không phải chỉ dựa vào ý nghĩ, ngay cả Sơ Không cũng không biết phải hay không, vậy sao ngươi có thể khẳng định thế được?”

Diêm Vương cứ úp úp mở mở, giống hết những vị Phật Tổ, Bồ Tát trong thì hiểu rõ mà cứ giả vờ không biết. Ta véo đùi Diêm Vương: “Nói thẳng ra!”

Diêm Vương rít hai hơi lạnh: “Chuyện tình duyên phải để tự Tiểu Tường Tử khám phá mới được.” Ta càng véo mạnh hơn, Diêm Vương vội vàng nói: “Phán quan, mau kéo nàng ra, để nàng tiếp tục nấu canh, đợi ba năm nữa rồi đầu thai!”

Ta bị kéo ra ngoài không thương tiếc, trước khi cửa lớn của điện Diêm Vương đóng lại, ta vẫn không đành lòng nổi, liếc Lục Hải Không trong gương kiếp trước. Hử mới còn trẻ nhưng tóc đã bạc phơ, cô đơn ngồi bên một nắm mồ mả cho tuyết đọng, chậm chậm nốc một hũ rượu trắng, không thấy rõ vẻ mặt.

Ta chỉ thấy tim mình như bị bóp chặt, bỗng chốc nghẹt thở.

Những ngày tháng nấu canh trôi qua trong đau khổ.

Nhưng dẫu có không mong muốn đến thế nào thì ba năm vẫn trôi qua như thoi đưa, ta bị lũ quỷ nhỏ vác đi ném vào đường luân hồi.

“Sơ Không khốn kiếp! Lần sau gặp ngươi ở Địa phủ, ta sẽ vặt sạch đồng lông trên người ngươi!” “Lông... lông... lông...”, tiếng thét oán hận trong giếng luân hồi vang mãi không dứt, còn ta sau khi mê man hoàn toàn mất đi ý thức.

Tí tách, tí tách.

Một thứ chất lỏng dính dính không ngừng nhỏ xuống bên tai, thế gian vừa yên lặng vừa hỗn loạn.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng cái chất lỏng dính dính kia cũng ngừng lại, tấm ván gỗ trên đầu bị người ta kéo ra, ánh mặt trời hơi chói, một gương mặt bé trai xuất hiện trước mắt ta. Mẹ bảo là gặp con trai lớn tuổi hơn mình phải gọi là anh, vì thế ta ngoan ngoãn gọi: “Đại ca ca.”

Nào ngờ người đó lại tỏ vẻ chán ghét: “Sao lại gặp đúng lúc này! Lý Thiên Vương đốn mạt!” Ta ngơ ngác nhìn người đó, người đó cũng nhướn mày nhìn chòng chọc vào ta, hình như rất nghi hoặc. Đột nhiên có một giọng nói ồm ồm vang lên: “Thiếu chủ.”

Cậu bé bĩu môi, tấm ván gỗ trên đầu lại bị đẩy lại, nhịp bước chân ngày càng xa.

Ta tiếp tục ngồi bó gối trong vại nước. Mẹ nói muốn chơi trốn tìm với ta, chừng nào bà chưa gặp được ta thì ta không được đi ra ngoài. Có điều lạ lắm... Rõ ràng là mẹ đặt ta vào đây, tại sao lâu thế rồi mà vẫn chưa tìm ra ta...

10. Chương 10

Có lẽ nào người lớn lén ăn đồ ngon mà không nói?

Ta cố gắng đẩy tấm ván gỗ trên đầu xuống, rồi dồn sức bò ra khỏi vại nước: “Mẹ ơi.” Ta gọi, nhưng trong sân không có bóng ai, chỉ có vết máu tung tóe mặt đất, y chang vết đầu bếp cắt tiết gà xong đều để lại. Ta phụng phịu: “Ăn gà mà không gọi người ta.”

Ta tìm tới phòng bếp và phòng của cha mẹ, nhưng không thấy bóng dáng họ đâu, chạy tới phòng khách thì lại thấy một đám áo đen đang quỳ trên mặt đất, chỉ có mỗi cậu bé lúc nãy đang chấp tay đằng sau đứng đó, ta sung sướng reo lên: “Đại ca ca, có thấy mẹ muội đâu không?”

Đám áo đen quay đầu lại nhìn chòng chọc vào ta, có một người đứng dậy cầm cây đao lớn vẫn còn nhỏ máu tong tồng đi về phía ta. Ta chớp mắt hỏi: “Mọi người là khách à? Mọi người đã giúp đầu bếp giết gà đúng không? Nhưng đầu bếp đâu?”

Tên áo đen lạnh lùng nói: “Chỉ chốc lát nữa thôi người sẽ gặp lại họ.” Tên đó giơ đao lên, máu gà dính dính lại nhỏ xuống mặt ta, ta vẫn chớp mắt nhìn tên đó.

“Này, bỏ đao xuống.” Đó là tiếng cậu bé kia, tên áo đen thoảng do dự một lát, cậu bé lại nói tiếp: “Để nó đi cùng chúng ta.”

Lập tức cả đám áo đen nhao nhao: “Nhưng thiếu chủ, nó...”

“Ta bảo là mang đi!” Cậu bé đi tới bên bọn áo đen, dừng trước mặt ta, người đó cứ nhìn ta chằm chằm một lúc lâu, rồi đột nhiên dí sát mặt vào mặt ta, khẽ nói: “Ta vốn định để người tự sinh tự diệt, nhưng người cứ nhảy tọt vào tay ta, đã thế thì ta cũng vui lòng nhận vậy.”

Người đó véo véo mặt ta: “Tiểu Tường Tử, người nói ta nên hành hạ người thế nào đây? Phải hành hạ người, cố gắng hành hạ người, hay là ra sức hành hạ người?” Người đó phì cười, “Bất kể thế nào, chỉ cần nghĩ tới những ngày tháng sau này, lòng ta thấy thoải mái không bút nào tả xiết!”

“Tên muội không phải là Tiểu Tường Tử, muội là Dương Tiểu Tường.” Ta tiếp tục chớp mắt nhìn người đó: “Đại ca ca, véo hai má đau quá.”

Người đó thả lỏng tay, cười tít mắt nhìn ta, hơi giống vẻ mặt của đầu bếp nhà ta khi cầm con dao chọc tiết lợn mà thấy một con lợn béo tròn: “Kể từ hôm nay, tên người là Tiểu Tường Tử, là... ờ, đồ đệ của ta được không?”

“Không được.” Ta nói, “Mẹ thịt gà vẫn chưa uội ăn, muội không đi với huynh đâu.”

“Mẹ người tới nhà ta ăn thịt gà rồi, người cùng tới cũng được.”

Ta nghĩ một lát: “Cha và đầu bếp cũng đi rồi à?”

“Ừ.”

“Đại ca ca, nắm.” Ta đưa tay cho người đó.

Cậu bé lại đỡ ra, do dự một lúc mới nắm lấy tay ta. Người đó khẽ ho hai tiếng: “Người phải gọi ta là sư phụ, bây giờ ta cao hơn người một bậc, phải tôn trọng ta.”

“Dạ, đại ca ca.”

“Gọi sư phụ.”

“Muội biết rồi, đại ca ca.” Trán ta bỗng đau nhói vì người đó cốc ta một cái rõ mạnh, ta xoa trán, hơi uất ức bịu môi, “Sư phụ...”

Người đó hài lòng gật đầu, xem ra vui vẻ lắm...

Sau khi đi khỏi nhà cùng với sư phụ thì không còn thấy cha mẹ ta đâu nữa, sư phụ nói cha mẹ ta đã gửi ta cho sư phụ rồi, sau này ta chỉ cần nghe lời người là được. Ta vỗ đầu, không hiểu hàm ý của câu này cho lắm, nhưng có vẻ sư phụ không phải người xấu, vì thế ta ngoan ngoãn đồng ý.

Sau khi đi theo sư phụ tới nhà người ta mới biết thì ra tên người là Sơ Không, năm nay tám tuổi, là thiếu chủ của Thánh Lăng giáo, người trong giáo đều cực kì ca tụng người, đi tới đâu cũng nghe thấy những lời ca ngợi kiểu thiên tài, thần đồng, có điều hình như sư phụ không hề để tâm tới mấy danh hiệu đó, rõ ràng chỉ hơn ta có ba tuổi, ấy vậy mà suốt ngày tỏ vẻ ta đây lớn lắm.

Người suốt ngày sai bảo ta, bắt ta bưng trà rót nước, mặc áo gấp chăn, dù trời có lạnh cũng bắt ta phải quạt bên giường. Lúc đầu ta không thấy có gì bất ổn, sư phụ cho ăn đã là rất tốt rồi, bữa nào cũng có thịt. Nhưng ngày qua ngày ta lại thấy kì lạ, sau đó được rất nhiều người rỉ tai, ta mới bừng tỉnh: “Sư phụ, con không nên gọi người là sư phụ.”

Lúc đó Sơ Không đang nghiêng người nằm trên sập đọc sách, người hờ hững liếc ta một cái: “Người có ý kiến gì, hử? Khỏi cần nói, không chấp nhận.”

“Nhưng...” Ta ức lăm lăm, “Bọn họ đều bảo con là nàng dâu nhỏ của sư phụ.”

Sư phụ cứng người, im lặng một lát, người lại lật một trang sách, hờ hững hỏi tiếp: “Ai nói thế?”

“Bọn họ.”

“Sau này có người nói mấy câu vớ vẩn này thì cứ đập thẳng vào đũng quần chúng.”

“Dạ.” Ta ngoan ngoãn vâng dạ, rồi lại quạt tiếp.

Sau đó quả nhiên có người nói mấy lời “vớ vẩn” ấy với ta, ta nghe lời sư phụ, đá mạnh vào đũng quần hắn, nhưng mới đá được nửa đã bị tóm lấy. Võ công của người Thánh Lăng giáo rất giỏi, ngày đó ta bị một trận nhừ tử.

Ta gào khóc, khóc cho tới tận khi sư phụ đang đọc sách thấy ồn quá phải đi ra. Giây phút người cau mày xuất hiện, tất cả uất ức đều bùng nổ, ta nhào tới bên người, ôm lấy eo người, lau nước mắt nước mũi lên khắp người người.

Người sư phụ hơi cứng lại, lạnh giọng hỏi: “Chuyện gì thế này?”

Ta nức nở kể lại mọi chuyện cho sư phụ, nhưng dường như sư phụ không nghe thấy gì. Người ngồi xổm xuống, ta thuận thế ôm lấy cổ người, cọ mặt lên hóm cổ người. Ta thê thọt, sau cùng, chỉ lặp đi lặp lại một câu: “Mông đau, mông đau.”

Hình như sư phụ nổi giận, người vươn tay ra bế ta đứng dậy, đương nhiên là ta kẹp chân vào eo người, dính chặt vào người, khóc nức nở. Bây giờ sư phụ vẫn chưa cao, nhưng cũng đủ để bế ta chắc chắn, ta nghe thấy người hỏi rất nghiêm túc: “Ai đánh nó?”

Kể đánh mông ta ấp úng hồi lâu, cuối cùng lên tiếng thừa nhận.

“Vì sao?”

Người đó lại ấp úng hồi lâu: “Nó muốn đá tôi...”

Sư phụ gạt đầu, dường như thoáng chốc đã hiểu ra tất cả. Người tiến lên hai bước, nói: “Dạng chân ra.”

Xung quanh vang lên tiếng hít sâu, ta không hiểu tại sao, lập tức im bật, ngo ngoáy đổi tư thế, quay đầu nhìn kẻ đánh ta. Mặt người đó xanh mét, cắn răng dạng chân ra.

Ta chỉ thấy sư phụ tung người đá một cước, người đó lảo đảo nhưng vẫn giữ được ổn định mà không bị ngã. Sư phụ nói: “Lần này phạt nhẹ, nếu sau này để bản công tử biết các người bàn tán chuyện gì không nên bàn tán sau lưng ta thì...” Sư phụ đập chân xuống đất, đá bạch ngọc lót sàn lập tức nứt toác, “Đũng quần sẽ như thế này.”

Xung quanh lại vang tiếng hít càng mạnh.

Sư phụ bế ta quay người bỏ đi một cách đẹp trai ngời ngời, nhưng còn chưa đi được hai bước thì người bỗng dừng dừng lại, hờ hững ném thêm một câu: “Còn nữa, đừng có bắt nạt người các người không nên bắt nạt.”

Ta không hiểu câu này, nhưng ta biết, kể từ ngày đó, thái độ của giáo chúng Thánh Lăng giáo dành cho ta thay đổi hoàn toàn. Điều dễ nhận thấy nhất là trong bữa ăn, bát của ta nhiều thịt hơn hẳn, cũng từ ngày đó, sư phụ có yêu cầu mới với ta.

Người véo mặt ta nói: “Sao kiếp này ngươi dần thế hả...” Ta đang gặm đùi gà, miệng đầy mỡ, ngơ ngác nhìn người. Sư phụ lại nhíu mày vẻ ghét bỏ, buông mặt ta ra, vừa lau tay vừa nói: “Được rồi, giờ ngươi còn quá nhỏ. Có điều nếu ngươi đã là đối thủ của Sơ Không tiên quân này thì đương nhiên không thể quá yếu đuối được. Bị tên nào đó qua đường bắt nạt mà không tránh được thì quá tệ, hạ thấp cả đẳng cấp của bản tiên quân.”

“Sư phụ, người nói những câu con hiểu được được không?” Ta kì kèo với người, nhưng hình như sư phụ không để ý, người nhìn lên trời một lát, đột nhiên nói:

“Ừm, quyết định vậy đi, ngươi sẽ học võ từ hôm nay, bản tiên quân sẽ tự mình dạy ngươi.”

“Học võ là cái gì?”

“Đó là một kĩ năng thần kỳ, sau này khi ngươi có muốn đá đũng quần người khác thì sẽ không bị người đó xách lên đánh nữa.”

Ta suy nghĩ một lát, cảm thấy thứ này quả thực rất cần thiết, ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Sau Thánh Lăng giáo có một ngọn núi rất lớn, đỉnh núi quanh năm phủ tuyết trắng xóa. Thánh Lăng giáo xây trên đỉnh núi một tòa biệt viện, gọi là Phong Tuyết sơn trang, mọi người không ở trong sơn trang, nơi đó chỉ dùng cho những người có võ công cao cường cần tĩnh tu trong giáo.

Sau khi sư phụ nói sẽ đích thân dạy võ cho ta, thì thường đưa ta lên sơn trang ngồi, người nói rằng trên đỉnh núi có nhiều linh khí, có lợi cho việc luyện võ của ta.

Nhưng việc leo núi lại là một thử thách lớn đối với ta, mất hơn nửa tháng mà chưa lần nào ta leo lên được đỉnh núi. Thường thì leo được một nửa là ngồi phịch dưới nền tuyết không dậy nổi, bất kể người có véo mặt ta thế nào ta cũng chỉ có thể ngơ ngác nhìn người.

Cuối cùng sư phụ vẫn phải công ta lên.

Có một lần sư phụ bực mình, véo mặt ta đau ơi là đau: “Ngươi cố ý đúng không hả! Ngươi đang rèn luyện hay là ta đang rèn luyện hả! Hôm nay ta không công ngươi nữa, xuống được thì hãy xuống, nếu không cứ ngồi ở đây đi!”

Nói xong thì quả nhiên đi ngay, ta cũng thật thà cứ ngồi ở đó, từ trưa tới chập tối, rồi tới khi vầng trăng đã treo trên đỉnh núi.

Bụng ta đói mềm, chân cũng mất hết cảm giác. Vầng trăng trên trời bỗng biến thành hai, rồi thành ba, cuối cùng nhòe đi. Ta chớp mắt, hơi buồn ngủ, nhưng mới nằm xuống đã bị một người xốc lên: “Đồ ngốc!” Người đó vừa mắng vừa nhanh nhẹn phủi sạch tuyết trên lưng ta đi.

Ta hít mũi ngửi, là mùi của sư phụ, ấm áp và trong lành như những tia nắng đầu tiên trong năm. Ta vô thức vịn vào vai người, vòng cánh tay mềm mại qua ôm người, rồi cọ đầu vào hõm cổ người: “Sư phụ, lạnh lắm.”

“Lạnh thì không biết đứng dậy tự đi à!”

“Trước mệt quá không đi được, sau đói quá cũng không đi được, hơn nữa sư phụ bảo con cứ ngồi yên đây...”

Sư phụ im lặng hồi lâu, cuối cùng bật cười khúc khích: “Giờ ngươi biết nghe lời thật.”

“Con biết sư phụ sẽ quay lại tìm con mà.” Ta mơ màng nhắm mắt lại, “Lần sau... sư phụ, lần sau, chúng ta đừng rèn luyện thế này nữa được không?”

Rất cuộc sư phụ có đồng ý hay không ta không nghe rõ.

Nhưng sau đó, có rất nhiều tiếng ồn ào vang bên tai ta, nghe thấy một giọng nói già dặn vang lên: “Thiếu chủ, người... người làm bữa quá rồi, một bé gái mới có năm, sáu tuổi mà người lại bỏ mặc nó trên sườn núi, nếu bị cảm cúm hay trúng gió thì đã đành, nhưng chẳng may bị thú hoang tha đi thì...”

“Không phải nó vẫn lành lặn ở đây à, lão nhà lão nhãi, chữa bệnh đi!”

“Thiếu chủ à, nếu con bé bị bệnh hay bị thương, thì chẳng phải người cũng khó chịu theo sao...”

“Ai khó chịu! Biến biến, không cho người chữa nữa, lắm chuyện!”

Lúc ta tỉnh lại thì đã nằm trên giường của sư phụ rồi, sư phụ thì sầm mặt ngồi bên cạnh ta. Thấy ta tỉnh lại, người đưa tay đặt lên trán ta, không nói gì mà im lặng hồi lâu, rồi lại rút tay về, lắc đầu: “Đúng... là quá vô dụng! Mới có tí gió lạnh đó mà đã nằm tận ba ngày. Hừ...!”

Ta hơi hoang mang, nhưng nếu sư phụ đã không vui, thì có nghĩa là ta đã phạm lỗi rồi, ta nắm tay sư phụ, sợ lại có một lúc người cũng quay lưng bỏ đi như ngày đó: “Sư phụ, con xin lỗi.”

“Người nói gì...” Người không nói hết câu mà nghiêng rặng treò treò, ngoảnh đầu đi không thèm nhìn ta nữa, “Căn cốt của người quá yếu, khỏi bệnh rồi thì cứ luyện võ công bình thường với người trong giáo trước đã, sau này khi người có thể tự mình lên núi rồi thì chúng ta lại tu luyện ở đó.” Nói xong, người hất tay ra. Ta vẫn nắm chặt không buông, sư phụ hơi bực mình nói: “Nắm làm gì?”

“Sư phụ, người đừng bỏ con. Ở đó một mình vừa lạnh vừa đói.”

Nét mặt người cứng đờ một cách kì lạ, miệng mấp máy nhưng phải một lúc lâu sau mới nói nên lời: “Biết rồi, sau này sẽ không bỏ người nữa.” Sơ Không nói đoạn, rồi hình như cực kì không cam lòng quay ngoắt lại véo má ta: “Người cứ thử ra vẻ đáng thương như thế này nữa xem, người cứ thử tỏ vẻ ngại ngùng nữa xem!”

Người véo rất mạnh, ta đau tới độ nước mắt giàn giụa, ta tủi thân lắm, không biết mình đã làm sai chỗ nào mà khiến sư phụ giận đến thế: “Sư phụ...”

Cái tay véo mặt ta thoáng buông lỏng, sư phụ cúi đầu lẩm bầm giống như vô cùng mệt mỏi: “Nếu lúc ở Thiên giới hay Địa phủ người cũng như thế này... thì sao ta nở xuống tay.” Người điên tiết dấm mạnh vào giường, nghiêng rặng nghiêng lợi, “Ấy thế mà người dám! Dám... nhằm vào đúng lúc ta có thể mặc sức bắt nạt người... Người cứ ra vẻ đi, cứ ra vẻ đi!”

Sau hôm đó, vì quá sợ sư phụ sẽ vứt ta lên núi cho chết đói, nên ta cố gắng rèn luyện thân thể, học “võ công tầm thường” mà sư phụ khinh bỉ với người trong Thánh Lăng giáo. Tới tận năm tám tuổi, cuối cùng ta đã có thể leo lên Phong Tuyết sơn trang.

Kể từ ấy, sư phụ và ta cùng sống trên Phong Tuyết sơn trang, người không hề dạy ta gì khác ngoài việc đưa ta một thanh kiếm và bảo ta vài tâm pháp khẩu quyết mà ta học mãi vẫn không thuộc trôi chảy.

Sư phụ vừa mắng ta đần, vừa tự an ủi mình rằng ta vẫn còn nhỏ, nhưng chả mấy chốc năm năm đã trôi qua. Ta mười ba, sư phụ mười sáu, cuối cùng người cũng vô vai ta thừa nhận: “Đồ canh Mạnh Bà nhiều quá cũng làm người ngu luôn...” Khi người nói câu này, giọng điệu không biết phải nói là sung sướng hay đau khổ.

Nhưng ta đã quen chuyện người hay nói mấy câu ta không hiểu rồi, có điều hôm nay lúc xuống Thánh Lăng giáo lấy đồ ăn thì ta nghe thấy một vấn đề mới mà không hiểu gì hết, lúc đó cũng không tiện hỏi, nhưng giờ chỉ có sư phụ và ta, vì thế ta thoải mái hỏi:

“Sư phụ, bây giờ chúng ta đang hòa hợp song tu à?”

Lúc ấy sư phụ đang uống trà, nghe ta hỏi, ngậm trà trong miệng người phụt đi rất xa. Khi ngẩng đầu lên nhìn ta, vành tai còn đỏ bừng một cách kì lạ: “Người nghe được từ đâu?”

“Lúc xuống lấy thức ăn hôm nay này, một đám người trong giáo tụm lại với nhau, nói sớ dĩ hai chúng ta cứ ở mãi trên sơn trang là vì đang hòa hợp song tu thâm đêm suốt sáng, không hề ngơi nghỉ.”

Khóe miệng sư phụ giật giật, lặp lại tám chữ: “Thâm đêm suốt sáng, không hề ngơi nghỉ.” hai lần, rồi đột nhiên day day trán: “Đỉnh núi dồi dào linh khí, chúng ta chỉ đang tu luyện bình thường, không đúng, người

quá dần nên không hề tu luyện, chỉ có mình ta hấp thu linh khí trời đất, cất chứa trong cơ thể.”

11. Chương 11

“Không phải sao...” Ta cảm thấy rất đáng tiếc, gãi đầu nói: “Sư phụ, theo lời bọn họ thì song tu hòa hợp hình như là một cách rất tốt, đơn giản thuận tiện hiệu quả mà lại có ích, hay là chúng ta thử đi?”

Sư phụ thờ ơ đặt tách trà xuống bàn, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Cách này không phù hợp với chúng ta. Vì sư có chuyện xuống núi, người ôn lại tâm pháp ta đã dạy người hai tháng trước đi.”

“Dạ.”

Sau đó ta nghe nói, hôm đó tất cả giáo chúng dưới núi đều bị tấn ột trận như tử...

Có điều cùng lúc giáo chúng bị đánh đòn, thì ta lại gặp một yêu quái ở trên núi.

Kể ra, ta nhìn thấy một số thứ mà những người bình thường khác không thể thấy chính là sau khi học xong khẩu quyết mà sư phụ dạy. Ta vốn cảm thấy có mệnh thể nào chẳng nữa cũng chẳng ích gì, nhưng hôm nay ta thấy những thứ sư phụ dạy cũng có ích.

Bởi vì tên yêu quái kinh hoàng chạy xồng xộc vào sân sau của Phong Tuyết sơn trang là một con yêu tinh nhân sâm to vật vờ. Hắn run cầm cập đứng cạnh con gà mái nuôi trong sân, bỗng hóa thành một nồi canh thơm ngào ngạt trong đầu ta. Vì thế ta nhìn chòng chọc vào hắn, nước miếng nhỏ tong tong xuống đất.

Ta đang định rút kiếm bên hông ra thì đột nhiên con yêu tinh nhân sâm đó quỳ sụp xuống đất, lê gối tới trước mặt ta, ra sức dập mạnh ba cái: “Cô nương tốt bụng! Cô nương hiền lành! Cô nương xinh xắn! Xin hãy cứu mạng!”

Ba câu nịnh nọt này khiến ta cực kì hài lòng, vả lại cũng đâu cần hãm nhân sâm vội. Ta đỡ hắn đứng dậy, hỏi: “Người bị làm sao?”

Yêu tinh nhân sâm chùi nước mắt, thút thít nói: “Ta... ta bị truy sát.”

Có vẻ tên yêu quái này không biết ta đã phát hiện ra chân thân của hắn. Ta gật đầu, bụng nghĩ có đồ ngon thì nên đợi sư phụ về rồi cùng hãm ăn, vì thế đồng ý ngay: “Vây người vào đó trốn trước đi. Sư phụ ta cực kì lợi hại, người về rồi nhất định sẽ giúp người.”

Chập tối, sư phụ oai nghiêm quay về, ta còn chưa có cơ hội kể cho người biết, người vừa đi vào phòng đã cau mày hỏi ta: “Người lôi cái gì về đây thế hả?”

Ta đang định mở miệng thì yêu tinh nhân sâm đã bày cái vẻ oan ức bỏ ra, lạy sư phụ ta rồi nói: “Tại hạ là Nam Bội, hôm nay mạo muội tới quấy rầy quả thật chỉ là hành động bất đắc dĩ...”

Hắn còn chưa nói xong thì sư phụ đã nhướn mày, cười lạnh liên tục đi tới nhéo mặt ta, “Nam phối[1]? Người cũng biết lôi người về cho ta cơ đấy!”

[1] Trong tiếng Trung, Nam Bội và Nam Phối có cách phát âm giống nhau, nhân vật Thiếu chủ đã nghe nhầm.

Hình như sư phụ đã quen thói véo mặt ta. Ta cũng không hề phản kháng, nường theo lực của người tiến lại gần: “Sư phụ, yêu tinh nhân sâm, hãm lên ăn bổ lắm đó!”

Có lẽ vì ta nói hơi to nên tên yêu tinh nhân sâm bên cạnh thoáng chốc mặt đã cắt không còn hột máu, hít liên mấy hơi khí lạnh, ngã xuống đất nói: “Người... người... không phải là cô nương tốt bụng.” Hắn tuyệt vọng nhìn ta và sư phụ.

Sư phụ nhướng mày, xoa đầu ta nói: “Ồ, chả mấy khi thông minh thế này, có điều...” Người liếc yêu tinh nhân sâm một cái, dẫu môi nói: “Cây cỏ vạn năm hóa thành tinh, ăn vào cực kỳ tổn hại âm đức. Ta và người không phải người thường, thả tên này đi thì tốt hơn.”

Ta sững sốt, vội vàng túm lấy gấu tay áo của sư phụ, nói: “Con gà mái trong sân nuôi lâu lắm rồi... già rồi.” “Thế thì giết nó mà ăn.”

“Nhưng mà! Nhưng mà...” Ta thấy thật không cam lòng, có điều không biết nói gì để phản bác lại sư phụ, chỉ có thể vò đầu bứt tóc, tủi thân nhìn sư phụ, sư phụ lại không nhìn ta, quay đầu nhìn tên yêu tinh nhân sâm kia, “Đến từ đâu thì về lại đó. Nếu không con nhóc kia mà cắn người thì ta cũng mặc kệ.”

Ta nghiêng răng, đúng là có hơi muốn nhào tới cắn luôn tên yêu tinh nhân sâm kia.

“Nhưng... nhưng ngoài kia có kẻ đang truy sát ta, bọn họ muốn thái ta ra nấu canh...” Yêu tinh nhân sâm co quắp dưới đất, vừa lau nước mắt vừa nói, “Ta chạy trốn bao nhiêu ngày nay, quả thật đã kiệt sức rồi.”

“Kẻ nào dám đào trộm sau núi Thánh Lăng giáo ta?” Giọng sư phụ lên cao, ta ngẩng đầu thấy sư phụ trầm tư một lúc rồi nói: “Được rồi, bản thiếu gia tốt bụng. Nam Phối, ta cho phép người trốn trong sơn trang ba ngày.”

Ta vẫn nhìn chòng chọc vào yêu tinh nhân sâm, sư phụ bịt mắt ta lại, kéo ta vào trong phòng: “Đã bảo không được ăn là không được ăn. Hôm nay vì sư mệnh rồi, tới đấm lưng cho ta.”

Chuyện sư phụ sai bảo ta đã thành thói quen rồi, nhưng hôm nay ta có chút bất mãn: “Sư phụ, gà hầm nhân sâm bổ lắm đó!”

“Ừm, hôm nào bảo đầu bếp cho người cả sọt nhân sâm, thích bổ thế nào thì bổ.”

“Nhưng con yêu tinh nhân sâm kia lớn lắm.”

“Ăn vào sẽ tổn hại âm đức.”

Tóm lại là vẫn không cho ăn. Ta cực kỳ bất mãn, chưa bóp vai cho sư phụ xong đã vội vàng lủi về phòng.

Trắng sáng như gương, ta lăn lộn trên giường mãi không ngủ được, hình ảnh yêu tinh nhân sâm và gà mái ở cạnh nhau cứ xoay vòng vòng trong đầu, đột nhiên đầu ta lóe sáng nghĩ ra một chuyện khác. Giáo chúng dưới núi nói rằng hòa hợp song tu là một cách tăng tu vi rất nhanh, sư phụ lại bảo người và ta dùng cách này không hợp. Nếu con yêu tinh nhân sâm này đã biến thành tinh thì nhất định phải tu luyện, chẳng thà ta và hấn cùng hòa hợp song tu, luyện mười ngày nửa tháng thấu đêm suốt sáng không hề ngơi nghỉ thì chắc chắn ta sẽ tiến bộ rất nhanh, sư phụ sẽ không chê ta ngốc nữa!

Nghĩ vậy, ta cảm thấy mình cũng đâu ngốc như sư phụ hay nói, cũng thông minh lắm chứ.

Ngày hôm sau, không biết sư phụ có việc gì mà xuống núi, ta tìm trong sơn trang rất lâu mới thấy yêu tinh nhân sâm ngồi xõm ở góc phòng chứa củi. Lúc thấy ta hấn sợ quá mặt trắng bệch, vội vàng la lên: “Đừng! Đừng ăn ta! Ta làm gì cũng được! Làm gì cũng được!”

Hấn vừa nói xong câu này, ta lập tức nhoẻn miệng cười: “Được được! Chúng ta song tu hòa hợp đi!”

Vẻ mặt hoảng loạn của yêu tinh nhân sâm thoáng chốc cứng đờ, sau đó không hiểu sao gương mặt mịn màng trắng bóc ấy đỏ lên: “Ta ta ta ta ta trước nay luôn thanh tu... Ta ta ta ta không...”

Ta nhướng mày, cảm thấy tên yêu tinh nhân sâm này ngoài việc hầm ăn thì đúng là chẳng được tích sự gì cả.

Hấn ngẩng đầu lên liếc ta một cái, dường như đọc được ý nghĩ từ vẻ mặt của ta, gương mặt đỏ bừng của hấn lại ứa đầy mồ hôi lạnh: “Có... có điều, ta cũng biết đại khái nó như thế nào, nếu nếu...” Chả hiểu sao tên yêu tinh nhân sâm đó òa khóc, thoạt trông vô cùng đáng thương, “Nếu người muốn... lắm rồi, ta đồng ý thử... thử với người.”

“Được rồi, thử trước ở đây đi.”

Yêu tinh nhân sâm tái mặt: “Ồ đây?”

“Không thì đổi sang phòng khách?”

“Phòng khách!” Hấn lại sưng sốt.

Ta bực mình: “Thế thì ở đâu?”

“Ồ, ở trong phòng ngủ khá là hợp lí...”

Phòng ngủ của ta quá nhỏ, lại không có chỗ luyện công. Ta nghĩ một lát, cảm thấy phòng của sư phụ là tuyệt nhất, vừa to vừa rộng, thông gió thoáng mát, có chỗ luyện công, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì bất trắc sư phụ về còn biết đường. Vì thế ta dẫn hấn vào phòng sư phụ.

Ta và yêu tinh nhân sâm ngồi bên chiếc bàn vuông trong phòng sư phụ hồi lâu, ta không biết phải tu luyện thế nào nên cứ nhìn chòng chọc vào tên yêu tinh nhân sâm, không biết hấn đang suy nghĩ gì mà trông như bị điên, người run bần bật, mặt đỏ bừng.

Ờm... chắc là đang chuẩn bị.

Ta cũng run người, cố gắng ép mình đỏ mặt theo hấn. Yêu tinh nhân sâm ngạc nhiên: “Người... người đang làm gì thế?”

“Phối hợp với người chứ sao.” Ta nháy mắt, “Chúng ta bắt đầu thế nào đây?”

Hấn run rẩy chỉ vào chiếc giường vừa to vừa êm của sư phụ: “Bắt... đầu từ đó.”

Ta ngu ngơ đi qua ngồi lên giường: “Sau đó thì sao?”

Yêu tinh nhân sâm cũng ị ạch tới ngồi bên cạnh ta, hấn gục đầu xuống, hai tay xoắn lại: “Sau... sau đó, hình như... hình như là cởi... cởi áo.”

Ta nhớ sư phụ đã từng dặn ta rằng không được tùy tiện cởi quần áo trước mặt người khác. Nhưng ngẫm lại, sư phụ cũng từng nói, không được coi luyện công là một việc tùy tiện. Vì thế ta đắn đo mãi, cuối cùng cởi áo ngoài ra: “Tiếp theo thì sao?” Yêu tinh nhân sâm cũng ngượng ngùng cởi áo mình ra, càng gằm đầu thấp hơn, tiếng nhỏ đến mức ta gần như chẳng còn nghe thấy: “Cởi... cởi nữa.”

Ta lại cởi lớp áo giữa ra, đúng lúc đang đợi yêu tinh nhân sâm cũng cởi áo ra, thì bỗng nhiên thấy một dòng máu chảy từ trên mặt hấn xuống.

Ta hoảng hồn, kéo mặt yêu tinh nhân sâm lên nhìn thì thấy máu mũi vương khắp mặt hấn: “A! Người bị tẩu hỏa nhập ma rồi!” Ta vội vàng đặt hấn xuống giường, đương luồng cuống thì nghe thấy một tiếng “cạch”, cửa phòng bị đẩy ra.

Sư phụ đứng ở cửa, nhìn ta, chau mày.

“Sư phụ!” Ta hét lên, “Xảy ra chuyện rồi!”

Sư phụ từ tốn bước vào phòng, đứng ị bên giường. Người nheo mắt nhìn ta và yêu tinh nhân sâm hồi lâu, bỗng nhiên cất tiếng hỏi như có như không: “Tiểu Tường Tử, người muốn làm gì trên giường vì sư vậy?”

Ta nhìn sư phụ thành thật đáp: “Hòa hợp song tu với yêu tinh nhân sâm.”

Ta còn định nói thêm thì sư phụ đã túm lấy cổ áo yêu tinh nhân sâm, kéo tên yêu tinh đang ngất xỉu như một cái bao tải tới trước cửa sổ. Có vẻ sư phụ còn lười mở cả cửa, xuất chưởng phá nát luôn, vác yêu tinh nhân sâm lên ném ra ngoài y chang rác rưởi, không biết là ném tới phương trời nào sau núi rồi, chỉ có một vệt máu mũi vẫn còn tươi trên mặt đất chứng minh được rằng yêu tinh nhân sâm đã từng tới đây.

Ta kinh ngạc há hốc miệng, đồ dẫn nhìn sư phụ.

Người ngoảnh đầu lại, gió ngoài cửa sổ thốc vào phòng khiến tóc tai rối tung. Người nhìn ta, buông một câu trên chóc như thường ngày: “Tiểu Tường Tử, to gan thật, người nói lại một lần nữa xem, làm cái gì cơ?” Ta thoáng nhận thấy trong mắt sư phụ có điều gì đó không giống bình thường.

Mà mặc kệ bây giờ lòng sư phụ đang nổi sóng thế nào, ta cảm thấy tất cả mọi người trên thế gian này chẳng có ai hiểu lòng ta đang chao đảo ra sao, ta lắc đầu nhìn chằm chằm vào sư phụ, khóc lóc kể lể: “Hầm gà không cho, song tu cũng không cho, giờ còn ném hấn đi nữa! Người không muốn con được vui vẻ!” Ta ôm

đầu, giọng khản đặc: “Nếu không phải người ghét Tiểu Tường Tử, thì chính là đã phải lòng tên yêu tinh nhân sâm Nam Bội kia rồi!”

Ta nghe thấy tiếng sư phụ hít sâu thật sâu.

Vừa nghĩ đến việc sư phụ sẽ không yêu quý ta như xưa nữa là ta lại cảm thấy bầu trời như sắp sụp xuống, nặng tới mức khiến ta không thể đối mặt với sự thật.

Ta túm lấy quần áo, vừa mặc vừa chạy ra ngoài: “Sư phụ không cần con nữa! Con cũng không cần sư phụ nữa! Không có gà hầm nhân sâm, thì sẽ có gà tơ hầm nấm!”

Mười ba tuổi, ta đã làm một việc lớn nhất đời này, ta, Tiểu Tường Tử, quần áo xộc xệch chạy khỏi phòng sư phụ, khóc suốt quãng đường, chạy hùng hục xuống núi, sau đó...

Bỏ thầy mà đi.

12. Chương 12

Bánh xe chạy lộc cạch lộc cạch.

Ta ngẩng đầu nhìn gã đàn ông áo tím đang nhắm mắt trước mặt, rồi ra sức đập lên hàng rào làm bằng gỗ, gào lên với hai người đang đánh xe phía trước.

“Này, ta đau bụng, phải đi tiểu ngay!”

“Con nhóc thối kia đúng là nhiều chuyện!” Một người kéo ngựa dừng lại, người kia thì nhảy xuống xe, mở cái cửa rào cho ta, gã túm lấy sợi dây thừng buộc trên tay ta, lôi ta xuống: “Nhanh lên.” Gã chỉ bụi cỏ rậm rạp bên đường: “Giải quyết xong thì đi ra.”

Gã nắm lấy đầu kia dây thừng, đứng quay lưng. Ta ngó nghiêng xung quanh, không còn cách nào khác, đành phải ra ngồi chỗ bụi cỏ giải quyết.

Tiếng mắng của người ngồi trên xe vọng đến từ xa, nói rằng nên vứt ta vào nơi rừng thiêng nước độc, mang theo một người thường như ta chỉ tổ rách việc, đã thế còn chẳng bán được bao nhiêu. Kẻ còn lại thì cười khàn khàn đáp: “Chuyến này hơi lâu, tuy để con yêu tinh nhân sâm ngàn năm đó chạy thoát, nhưng lại vô được một con mồi càng tuyệt hơn. Còn con nhóc này à, không bán được thì có thể mang về nhà chơi, dù sao đàn như nó cũng chẳng làm nên trò trống gì được.”

Ta xoa xoa cái bụng rỗng, nỗi nhớ sư phụ càng thêm khôn xiết.

Trúng phóc, ta bị bắt cóc rồi.

Vì sao chuyện lại ra nông nổi này thì phải kể lại từ ba ngày trước ta bỏ sư phụ đi.

Ta vốn định sau khi bỏ sư phụ thì xuống Thánh Lăng giáo chơi hai ngày, kẻ đó tiếp tục vác thức ăn về đấm chân bóp vai cho sư phụ, nhưng không ngờ, khi đó ta đương nhếch nhác chạy tới lưng chừng núi thì gặp hai người đàn ông cường tráng, cũng chính là hai kẻ này. Khi ấy hai kẻ đó đang khiêng một người áo tím đang ngất xỉu, chính là người đang ngủ say trong cũi.

Lúc đó hai tên này đang bàn với nhau xem sau khi xuống núi thì đi đâu tìm nơi chèn chèn, ta tốt bụng nhắc hai kẻ đó một câu: “Đồ ăn trong Thánh Lăng giáo ngon lắm đó.” Sau đấy hai tên đó cảnh giác nhìn ta hồi lâu, rồi đột nhiên ra tay với ta, ta thua nên bị bắt theo luôn.

Đi suốt ba ngày, người áo tím cũng ở cạnh ta suốt ba ngày, ta cũng nhớ sư phụ ba ngày.

Trong kí ức, ta chưa từng rời xa sư phụ lâu như thế. Tuy thường ngày sư phụ hay sai ta làm những việc ta không thích, như gấp chăn giặt quần áo cho người này, đấm chân bóp vai cho người này, còn hay lấy việc trêu chọc ta làm trò tiêu khiển. Nhưng lúc ta ốm sư phụ luôn có ở bên, lúc giật mình tỉnh giấc vì ác mộng cũng có thể nhìn thấy sư phụ, bị người khác bắt nạt, sư phụ cũng sẽ giúp ta bắt nạt lại.

Ta vò đầu nghĩ, thật ra đáng vẽ lúc sư phụ xoa đầu ta bảo ta rằng: “Tiểu Tường Tử, ngoan.” còn ngon hơn gà hầm nhân sâm và gà tơ hầm nấm nhiều.

Muốn về căn sư phụ một cái quá... Nhưng, giờ phải làm thế nào mới có thể quay lại bên sư phụ...

Hình như bánh xe vấp phải một tảng đá, ta bị xóc tung lên, chúi đầu vào người áo tím đối diện khiến người đó đột nhiên ho một tiếng, hơi thở rối loạn mấy nhịp. Ta vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy người đó mê man mở mắt ra.

“A, người tỉnh rồi.”

Ta reo lên khiến cả hai người đánh ngựa đằng trước cùng ngoảnh đầu lại, bọn họ cảnh giác nhìn chòng chọc người áo tím hồi lâu, cuối cùng mới yên tâm tiếp tục đánh xe. Ta không hiểu, chân tay người này đều bị trói bằng xích sắt, mặt mày tái mét, trông y chang sắp chết, hai tên lực lưỡng kia còn cảnh giác như vậy làm chi.

Người đàn ông giật tay giật chân vang lên tiếng sắt kêu lách cách, dường như hắn đột ngột nhận ra hoàn cảnh của bản thân mình, cứng đờ cả người, rồi ngẩng đầu quan sát xung quanh, ngừng một lúc trên lưng của hai kẻ kia, rồi quay đầu lại nhìn ta: “Người là ai?”

“Ta là Tiểu Tường Tử.” Ta tốt bụng nhắc nhở y, “Chúng ta bị trói này.”

Y cau mày: “Xem ra người rất vui.”

“Vì bây giờ có người cùng khó chịu với ta rồi, sư phụ nói lúc thê thảm mà nhìn thấy người khác còn thê thảm hơn mình thì tâm trạng sẽ cân bằng hơn rất nhiều.”

Người đó thở dài, gục đầu xuống: “Đồ ngốc...”

Ta thấy người đó có vẻ ủ rũ quá, vậy nên càng tốt bụng lên tới nói thầm bên tai hắn: “Người đừng sợ, lát nữa thôi sư phụ sẽ tới cứu ta, khi ấy ta sẽ bảo người đưa người đi luôn.”

Người đó liếc ta một cái, không nói gì nữa.

Vì có người bầu bạn nên ta không thấy cô đơn nữa mà bắt đầu trò chuyện với y, hình như người này không thích nói, vì thế ta thông thả kể từng mẩu chuyện vui của ta và sư phụ. Y vẫn chỉ chớp mắt ngồi nghe, từ chiều đến tận xẩm tối mà không hề đáp lại, đột nhiên hai kẻ vạm vỡ ngồi đằng trước đột nhiên hét lên sợ hãi:

“Nó... Con bé đó là đồ đệ ngốc mà thiếu chủ của Thánh Lăng giáo quý như báu vật!”

Ta gãi đầu, đang muốn nói sư phụ có quý ra như báu vật đâu thì bỗng một cơn gió to lướt qua, mạnh tới độ khiến ta không mở mắt nổi. Lúc mở được thì lại thấy trong ánh hoàng hôn phía cuối con đường, có một bóng người đang chậm chậm bước tới.

“A! Sư phụ! Sư phụ!” Ta hét to, quỳnh quáng tới độ cứ đâm liên hồi vào tấm vách gỗ, chỉ hận không thể đập nát ngay lập tức rồi nhào vào lòng sư phụ.

Có điều sư phụ còn chưa tới gần ta đã nghe thấy tiếng cười cười rợn tóc gáy. Ta lạnh sống lưng, mỗi một sợi lông trên người đều không kim được mà gai cả lên, trong kí ức của ta, rất ít khi sư phụ cười thế này, nhưng một khi đã cười như thế thì...

“Tốt, rất tốt.” Sư phụ bỗng rút cây roi dài ở bên hông ra.

“Ông đây lật tung cả núi tìm người, ấy vậy mà lại bị hai tên khốn các ngươi bắt đi.” Cây roi dài quát xuống đất tạo nên một tiếng “chát” vang dội, ta cũng rùng cả mình, run lên mấy bận. Sư phụ cười nói: “Làm ông đây phí công mấy ngày, nói đi, các ngươi muốn chết thế nào. Ông thành toàn cho.”

Hai hai kẻ vạm vỡ phía trước nhìn nhau, rồi một tên trong đó nói: “Hai anh em chúng tôi vô tình mạo phạm Thánh Lăng giáo, cô nương này là đồ đệ của thiếu chủ, đương nhiên chúng tôi sẽ trả lại cho thiếu chủ rồi.”

Ta nhìn người đàn ông áo tím đang ngồi bên cạnh, hắn ta vẫn im lặng quan sát tình hình xung quanh, ta nói thầm: “Người yên tâm, sư phụ ta không phải là người rộng lượng đâu, hai tên vạm vỡ kia chắc chắn sẽ bị đánh.”

Người đàn ông áo tím lẳng lặng nhìn ta một lúc, bỗng đáp: “Nếu sư phụ người nghe thấy những lời này, thế nào tí nữa người cũng bị đánh.”

“Sư phụ sẽ không đánh ta đâu.” Kể ra sư phụ quả thật chưa bao giờ thật sự đánh ta, mỗi lần người tự đứng nổi giận với ta, có tức lắm thì cũng mạnh tay véo má ta mà thôi. Càng nghĩ ta càng cảm thấy sư phụ tuyệt vời. Về Phong Tuyết sơn trang rồi, ta nhất định sẽ dốc sức đâm chân bóp vai cho sư phụ.

Đúng lúc ta nghĩ thế thì sư phụ chợt nói: “Trả? Thứ đã bị cướp đi, trước nay ta thích tự mình đoạt về hơn.” Cơ thể người đột ngột chuyển động, hai tên vạm vỡ lập tức tuốt đại đao bên người ra, nhưng mục tiêu của cú đánh đầu tiên của sư phụ lại không phải là hai người đó.

Ta chỉ nghe thấy một tiếng rầm vang lên ngay trên đầu mình, cái hàng rào gỗ mà ta dùng đầu đập hồi lâu vẫn đứng vững nay lại đột nhiên nứt toác, sư phụ ném một con dao găm tới bên chân ta, cực kì bức bối lườm ta một cái. Sau đó quay người đấu với hai kẻ kia. Không ngờ võ công của hai tên này cũng rất khá, chẳng mấy chốc đã lập thế cân bằng với sư phụ.

Ta lập tức nhặt dao lên, cố sức cắt đứt sợi dây thừng, rồi quay đầu lại nói với người áo tím: “Ta chém sợi xích này giúp người nhé.”

“Đừng phí công.” Người áo tím thờ ơ nói: “Dao bình thường không thể chặt đứt được xích làm từ đá huyền thiết đâu. Hai người đó cũng không phải hạng học võ bình thường mà là kẻ chuyên bắt yêu. Dù sư phụ người có mạnh đến đâu nhưng đấu với hai người cùng lúc cũng rất vất vả. Nếu người thông minh hơn thì phải biết giờ nên chạy đi.”

Ta chớp mắt nhìn người áo tím một lúc: “Sư phụ ta cũng không phải hạng học võ bình thường.” Ta giơ con dao găm lên, lẩm nhẩm câu khẩu quyết sư phụ đã dạy ta từ mấy tháng trước, chặt mạnh cái, sợi xích vỡ toang, ta cắt kĩ con dao găm đi, nói với người đó còn đang kinh ngạc: “Đây cũng không phải là dao bình thường đâu.”

Ta kéo tay người đó đỡ y dậy: “Chúng ta trốn trước đã, đợi sư phụ giải quyết xong thì bàn tiếp.”

Ai ngờ ta vừa định đưa người đi thì bỗng nghe thấy một tên đồ con hét lên: “Nhóc con, đừng hòng chôm được hàng của bọn ta!” Còn chưa dứt lời gã đã bỏ mặc tên còn lại, vung đao xông về phía ta, ta hoảng hốt gọi sư phụ, kéo người áo tím chạy thục mạng theo con đường men rừng.

Ta nghe thấy tiếng sư phụ bức mình mắng ta: “Người lại quyến rũ yêu tinh ở đâu thế hả!” Tiếng vang không xa lắm, chắc là đã đuổi tới nơi rồi.

Người áo tím bị ta kéo chạy có vài bước đã thở không nên hơi: “Người buông... buông ta ra... bọn họ sẽ không làm gì người đâu.”

Nghe xong ta lập tức buông tay, chân không hề dừng lại, đột nhiên đầu gối bị một vật nặng đánh vào, chân ta mềm nhũn, thê thảm ngã dập mặt xuống đất. Ta ngẩng đầu, nổi khùng mắng người áo tím kia: “Đồ lừa đảo! Ta bỏ tay ra rồi họ vẫn đánh ta đấy thôi!”

Y há hốc mồm, nói không nên lời.

Cằm vừa đau vừa rát, hình như là bị xước da rồi, ta còn chưa kịp khóc thì một bóng đen đã phủ lên ta, ngoảnh đầu lại thì thấy kẻ đồ con kia đang múa đao, trông như muốn chém ta thành hai. Ta chớp mắt, bỗng thấy một cây roi dài quấn lấy eo kẻ đó, không biết người dùng roi làm thế nào mà chỉ cần khê vung một cái, kẻ đó đã bị hất văng sang một bên như một con rối.

Tà áo trắng của sư phụ bay bay, phong độ rạng người xuất hiện trước mặt ta, một tay nắm roi, một tay kéo ta lên.

Khi ấy dù mặt sư phụ có u ám tới đâu thì dưới mắt ta vẫn đẹp như hoa mùa xuân, ta ôm chặt lấy eo người, cọ mấy cái lên ngực người, còn ra sức khóc: “Sư phụ, con sai rồi! Oa... Không thêm gà hầm nhân sâm nữa... Oa...”

Sư phụ lại kéo ta ra khỏi lòng, nhìn cằm ta, rồi lại nhéo tay và chân ta, tức tối hỏi: “Bị đánh mấy lần rồi?”

Ta vừa thút thít vừa nghĩ một lát: “Không đếm...”

Mặt sư phụ càng khó coi hơn: “Có đánh trả không?”

“Không thắng được...”

“Đồ ngốc này!” Sư phụ cắn răng, diên tiết lườm hai tên to lớn lại đứng cạnh nhau, nghiêng lợi lăm bằm như cầm thù, “Lợn ta nuôi mà các người dám làm thịt trước...”

Tên đô con bị sư phụ hất văng ra đỡ eo nói: “Hai anh em ta đã xin lỗi người rồi, hơn nữa còn đồng ý trả con nhóc này lại cho người, mấy ngày nay ta chưa từng hành hạ nó. Sao người còn muốn làm khó bọn ta?”

Sư phụ cười lạnh, bảo vệ ta ra sau, vô cùng vênh váo nói: “Làm khó các người còn cần lý do à?”

“Thánh Lăng giáo đừng ức hiếp người quá đáng! Hai bọn ta chỉ muốn lấy lại hàng...”

“Ông đây không muốn trả.” Cây roi trong tay sư phụ rung lên, kiêu ngạo nói: “Tới đây mà cướp.”

Thấy sư phụ và hai người đó lại quần nhau, ta vò đầu, ngồi xuống bên người áo tím: “Người thấy chưa, sư phụ ta nhỏ nhen lắm.”

Người áo tím im lặng một lát: “Sư phụ của người không phải là người thường.”

Ta gật đầu: “Ừm, nhỏ nhen hơn người thường... có điều người rộng lượng với ta lắm.” Ta ngoảnh đầu nhìn người áo tím: “A, thân vậy rồi mà chẳng biết tên người.”

Y trầm mặc một lúc rồi nói: “Ta là Tử Huy.”

Ta đang định tỏ vẻ thân thiện làm quen với hắn thì đột nhiên có gì đó lóe lên trong mắt, mặt Tử Huy đổi xoành xoạch, đẩy ta xuống đất rồi hét lên: “Ám khí! Cẩn thận!” Ta còn chưa kịp định hình đã xảy ra chuyện gì, ngẩng đầu lên thì thấy ba cây châm to như ngón út phóng thẳng tới, muốn tránh cũng không kịp, đúng lúc ta đang ngậy người ra, thì bỗng có một cây roi màu đen lượn qua, cây roi mảnh chỉ bện bằng dây thừng lại quất gãy cả đồng châm.

Ta đang định hét lên “Sư phụ quá khủng” thì lại thấy hai tên kia nhân cơ hội sư phụ lơ là, một kẻ ghì người, kẻ còn lại vung đao lên!

Ta hốt hoảng, bỗng chốc không thốt nên được lời nào, chỉ có thể giương mắt lên nhìn...

“Không được bắt nạt sư phụ của ta!”

Đúng lúc ánh điện tóe lửa thì sư phụ hơi dịch người, đại đao bổ xuống vai trái, máu chảy đầm đìa. Nhưng dường như sư phụ không hề thấy đau chút nào, cơ thể thuận thể khuyu xuống, không biết làm kiểu gì mà chỉ vỗ nhẹ lên hai kẻ kia thì hai kẻ đó đều giật nảy mình, thoáng chốc đã bị đánh văng cả trượng, miệng phụt máu, ngất đi.

Tử Huy ngồi cạnh ta cứng đờ, ta không kịp xem người y cứng lại thật hay không, đẩy y ra rồi chạy tới bên sư phụ. Nhìn vết thương bong da tróc thịt, ta bỗng không biết mình nên làm gì, nói gì.

“Sợ tới mức ngu luôn rồi hả?” Mặt sư phụ trắng bệch, nhưng giọng điệu vẫn y như ngày thường, “Người cứ thử chạy lung tung nữa xem!” Người phất tay áo xoay người bỏ đi, trong lòng chắc chắn vẫn còn giận dữ.

Ta túm lấy tay phải của người, sợ run bần bật: “Sư phụ... bị thương, có đau không...”

“Không chết được.” Người lạnh lùng đáp, “Hừ, giờ người nhận sư phụ này rồi hả. Ta không cho người ăn gà hầm nhân sâm, thế người chạy ra ngoài có tìm được gà hầm nấm không?”

Ta ngoan ngoãn nhận lỗi: “Sư phụ, con sai rồi, không bao giờ chạy lung tung nữa.” Ta rất sợ, bởi vậy giọng không kìm được mà run lên: “Người đừng giận... đừng bỏ mặc con.”

Vừa nghe thấy câu này sư phụ quay ngoắt lại liếc ta, giọng nói nghe hơi kỳ quặc: “Ồ, trước đó ai đã hét lên rằng không cần sư phụ nữa thế.”

“Con sai rồi.”

“Ồm, vì sư nhỏ nhen lắm, không tha thứ được.”

“Con sai rồi...” Ta xối tung cả đầu óc lên cũng chỉ biết nói mỗi câu này, càng nói càng hoang mang. Đường như có một cơn gió lạnh thốc vào lòng, ta cảm thấy lần này sư phụ thật sự không cần ta nữa rồi. Ta ngẩng đầu lên, đỡ đầu nhìn người. Sư phụ liếc mắt nhìn ta, đột nhiên mặt có vẻ hơi hoảng hốt: “Này!” Người quay lại, đỡ khóc đỡ cười nói: “Tuồng Tử ngọc, đùa ngươi tí thôi, khóc gì mà khóc!”

13. Chương 13

Nước mắt tuôn mãi không ngừng, hình dáng sư phụ nhòe đi trong mắt ta, ta nắm chặt lấy tay người, chỉ sợ buông ra thì người sẽ bỏ ta lại: “Đừng... đừng không cần con...”

Sư phụ thở dài: “Ngươi ngu quá đi thôi.”

“Đừng bỏ con lại.” Ta thút thút mãi không thôi.

“Không bỏ ngươi!” Kiên nhẫn nói xong câu này thì người lại trầm mặc hồi lâu, ta cố nín khóc. Đột nhiên sư phụ giật tay ra, ta bỗng thấy trống trải, đang luống cuống thì lòng bàn tay bỗng thật ấm áp. Sư phụ nắm lấy tay ta, giống hệt lúc kéo ta leo núi khi còn nhỏ.

Trong làn nước mắt mệnh mang của ta, người cong môi chịu thua: “Được rồi, về Phong Tuyết sơn trang thôi.”

Giọng nói ấy rõ ràng đượm vẻ bực bội nhưng ta lại thấy nó cũng ấm áp, y như bàn tay của sư phụ vậy.

“Sư phụ... bị thương, đau...”

“Xây xát ấy mà, trông hơi ghê thôi.”

Sư phụ dắt ta đi được hai bước thì ta đứng lại, ngoảnh đầu chỉ Tử Huy ngồi một bên nói: “Sư phụ... vẫn còn một người.”

Người sư phụ cứng lại, quay đầu lại, nhìn Tử Huy một lượt từ đầu đến chân, nhướng mày với ta: “Ồ, người thật sự tìm được gà tơ hầm nấm rồi kìa, đây là yêu tinh gà hay yêu tinh nấm?”

Ta vội vàng nắm chặt tay sư phụ, thề thốt: “Con không cần yêu tinh yêu tiếc gì nữa hết! Chỉ cần sư phụ mà thôi!” Thấy ta thế này sư phụ thoáng giật mình, quay ngoắt đi khe khẽ một tiếng: “Coi như ngươi thức thời.”

Đúng lúc đó, Tử Huy kiếm lời bỗng nói: “Tiểu... A Tường cô nương, cô nương cứ về với sư phụ trước đi, ta không sao đâu.”

Ta chớp mắt nhìn y, nghĩ bụng với cái mặt trắng bệch này mà nói ra những lời ấy thật chẳng đáng tin chút nào. Bỏ một người suy kiệt như thế ở trong rừng sâu, hơn nữa dù gì chúng ta cũng coi như quen biết... Ta còn chưa nghĩ xong, thì sư phụ đã dứt khoát lôi ta đi: “Hòn đá vạn năm thành tinh, không biết tu vi của tên này còn cao hơn ngươi tới mức nào đâu, đâu cần ngươi lo lắng.”

“Cao hơn cả sư phụ ạ?”

Sư phụ im lặng một lúc, đột nhiên ngoảnh lại véo mạnh má ta: “Nếu không phải tại ngươi thì ta đâu có tới mức này.”

Sư phụ véo hơi đau, ta cố gắng kiềm chế nước mắt không cho nó chảy ra. Sư phụ mà giận thế nào cũng bỏ ta cho coi... bàn tay đang véo má ta dần buông lỏng, sư phụ thở dài: “Mà thôi... ngươi có biết gì đâu.”

Ta theo sư phụ về Phong Tuyết sơn trang.

Trong mấy tháng sau, sư phụ viện cớ vai bị thương, bắt ta làm cả việc lật sách. Hầu như lúc nào ta cũng xoay vòng dưới mắt sư phụ, nhưng có vẻ sư phụ rất thích nên ta coi đó như là chuộc lỗi, cố gắng hầu hạ người.

Một hôm, sư phụ đang ngủ trưa, ta ngồi trên chiếc ghế đầu cạnh giường quạt cho người.

Đương lúc quạt mà mắt lim dim, thì đột nhiên có thứ gì đó lăn lông lốc tới bên chân. Ta chớp mắt, mơ màng nhìn, đó là một hòn đá trong suốt lấp lánh to bằng ngón tay cái. Ta nhặt lên, soi nó dưới ánh mặt trời, xung quanh ánh lên sắc tím cực đẹp.

“Hôm nào xuống núi bảo thợ thủ công làm cho sư phụ cái nhẫn, sư phụ mà đeo thì đẹp lắm.” Vừa dứt lời, chẳng hiểu vì sao tay ta lại run lên bần bật, hòn đá kia xoay tròn trên mặt đất rồi không biết lăn đi đâu. Ta đang định cúi xuống tìm, thì sư phụ đột nhiên hừ hai tiếng tỏ ý không hài lòng:

“Tiểu Tường Tử! Quạt đi! Không được lười biếng!”

Ta vội vàng quạt cho sư phụ, nghĩ bụng đợi khi rảnh rồi tìm. Nhưng sau đó có tìm thế nào ta cũng không thấy hòn đá đó đâu, lâu dần ta cũng quên đi.

Mùa đông lại đến, tuyết đọng trên Phong Tuyết sơn trang còn ngập cả đầu gối. Hình như sư phụ bầm sinh ghét tuyết rơi, mỗi khi có gió tuyết, nếu không có chuyện gì quan trọng thì người sẽ ôm lò sưởi đọc sách cả ngày.

Than, lò hương, cơm canh, đều sai ta chạy liên tục chuẩn bị.

Hôm đó ta ăn cơm với sư phụ xong thì lại đi rửa bát, quét sân. Ta cầm cái chổi xể ngồi bệt dưới nền tuyết gật gà gật gù, hôm qua sư phụ kiểm tra tâm pháp, ta không thuộc, vậy là người dạy ta tới hơn nửa đêm. Hôm nay lại phải dậy sớm như vậy, ta không chịu nổi nữa vì vậy mơ màng nằm xuống nền tuyết mà ngủ.

Trong mơ có một người áo tím đang gọi tên ta: “A Tường cô nương, A Tường cô nương.”

Bực mình vì đang mơ đẹp thì bị quấy nhiễu, lầm bầm vài câu, không muốn để ý đến y, nhưng y cứ gọi mãi, câu cuối cùng mang vẻ trêu chọc: “A Tường cô nương còn không dậy thì sư phụ cô nương sẽ đánh mông cô đấy.”

Hai tiếng “sư phụ” chọc thẳng vào thần kinh của ta, ta vừa mở mắt ra thì khéo thay cũng thấy sư phụ choàng tấm áo màu mặc trúc in hoa đứng trước mặt. Người cau mày, căng thẳng nhìn ta: “Dậy ngay, không được ngủ trên nền tuyết.”

Sư phụ rất ít khi nghiêm khắc với ta như thế, ta sửng sốt, quên cả phản ứng. Sư phụ thì chẳng buồn nói câu thứ hai, xốc ta lên khỏi nền tuyết: “Nếu ngươi mệt thì về phòng mình mà ngủ.” Nói xong câu này người quay người định đi. Để lại một câu tan đi trong gió rét, ta không biết đó chỉ là ảo giác của ta hay là người thật sự đã nói thế.

“Có người nhắm mắt lại trong tuyết, rồi vĩnh viễn không bao giờ mở ra nữa.”

Ta không hiểu câu này, cũng không hiểu nổi. Sau đó, thỉnh thoảng sư phụ lại hơi dờ dẫm nhìn ta, như thể đang nhìn ta, mà lại như đang nhìn một người khác, thậm chí có lúc còn vô thức thốt lên:

“Bố khi... càng lớn càng giống!”

Từ nhỏ sư phụ đã toàn nói những câu ta không hiểu, ta cũng không thêm để ý, nhưng từ đó về sau, ta thường hay nằm mơ thấy một người áo tím, y thường ngồi trong một góc tối nhìn ta, gọi ta... A Tường cô nương.

Mới đầu ta không dám bắt chuyện với y, nhưng mấy lần sau ta cố lấy dũng khí hỏi: “Người là ai?”

Y hồ hững đáp: “Người trong mộng.”

Hôm sau vừa tỉnh lại ta bèn chạy tới hỏi sư phụ: “Người trong mộng là gì ạ?”

Sư phụ nằm trên giường ngáp ngắn ngáp dài, lười biếng trả lời ta: “Quý, linh hồn, tóm lại là những thứ không sống trên thế gian này, yêu ma sản sinh từ những suy nghĩ xấu xa lộn xộn trong đầu người. Ôm... Người thấy cái nào hợp, thì cái đấy chính là người trong mộng.”

Ta gãi đầu, cảm thấy cái nào cũng không hợp, nhân cơ hội xuống Thánh Lăng giáo lấy thức ăn, ta lại xin giáo chúng của Thánh Lăng giáo chỉ bảo vấn đề này. Đáp án mọi người cho ta kỳ quặc vô cùng, không cái nào giống cái nào.

Bác hộ giáo vỗ đầu ta sung sướng nói: “Tiểu Tường Tử đã lớn rồi.” Chị đường chủ lại dỗi về phương xa như tú tài ngâm thơ bảo ta rằng: “Lòng hoài vương vấn, nửa kia nơi nao, vào tận mơ tìm.” Chú đầu bếp mỗ lợn lại nói: “Có mộng xuân rồi cơ đấy! Được lắm, sau này có lấy chồng thì cứ phỏng theo dáng vẻ của người trong mộng mà tìm.” Nói xong, chú mỗ lợn vuốt cằm suy nghĩ hồi lâu, lẩm bẩm than thở: “Chết... thiếu chủ mà nghe thấy câu này chắc không để ta yên mất...”

Ta chớp mắt nhìn mãi lâu, rồi lại hỏi: “Lấy chồng về làm gì?”

“Làm gì á...” Ông chủ cười khanh khách, “Kiếm tiền nuôi gia đình, cho vợ con sống sung sướng!”

Ta khắp khởi mừng thầm, mắt sáng lên, vội vàng hỏi: “Thế sau này cháu kiếm một người chồng rồi làm vợ của người đó được không?” Nếu vậy có thể để chồng làm những việc sư phụ giao, gấp chăn giặt quần áo, đấm chân bóp vai, vậy là ta được sống sung sướng rồi!

Không ngờ ta lại hỏi câu này, chú mỗ lợn lại bối rối gãi đầu: “Được thì được thôi... nhưng... cháu phải hỏi sư phụ cháu trước đã.” Có thêm một người hầu hạ mình, sư phụ sẽ thích lắm, được lợi thế cơ mà, chắc chắn người sẽ đồng ý thôi.

Ta phấn khởi xách thức ăn quay về Phong Tuyết sơn trang.

Ăn xong cơm tối, thấy hôm nay sư phụ rất vui, vì thế thích thú hỏi: “Sư phụ muốn có thêm một người hầu hạ nữa không?”

Sư phụ uống hớp trà, ngoảnh đầu nhìn ta một lát: “Có một đệ tử ngốc là đủ lắm rồi, ta không muốn nhận thêm một đứa về làm khổ mình thêm nữa.”

“Không phải nhận đệ tử.” Ta nói, “Con kiếm một người chồng, sau đó đưa chàng về cùng hầu hạ sư phụ được không?” Ta xòe tay ra, kể từng lợi ích của việc lấy chồng: “Con rửa bát chàng quét nhà, con nhóm bếp chàng chế củi, con giặt quần áo... ừm, chàng cũng giặt quần áo cùng con. Chắc chắn hiệu suất vừa tốt vừa nhanh.” Ta háo hức nhìn sư phụ: “Sư phụ nói xem, thế có tuyệt vời không chứ?”

Sư phụ tỉnh bơ mân mê tách trà, im lặng không nói một lời.

Hình như người không nghe thấy ta nói gì, vì thế ta cao giọng hỏi lại: “Sư phụ, người thấy việc con đi kén chồng thế nào?”

“Xoảng”, tách trà trên tay sư phụ vỡ toang, nước trà bắn hết lên người sư phụ. Ta sững sốt, lại thấy sư phụ cười thành tiếng: “Tốt, rất tốt, có kẻ tự tới tận cửa hầu hạ, không tốt sao được!”

Tuy người nói thế nhưng vẻ mặt lại như ngầy dại, ta rất muốn nói rằng, “Sư phụ, vẻ mặt và lời nói của người chẳng hợp nhau tí nào.” Nhưng ngay trước khi ta mở miệng, sư phụ lại đi tới trước mặt ta, véo má ta rõ mạnh.

“Gan phét đấy nhỉ, hử, Tiểu Tường Tử, đã muốn tìm người giúp rồi cơ đấy, có tổ chức có kỷ luật chống lại ta rồi cơ đấy.”

“Là cùng hầu hạ sư phụ chứ.” Ta sửa lại, nhưng đương nhiên là sư phụ không để ý.

“Được thôi, con gái phạm trần đến tuổi cập kê là phải lấy chồng. Còn hơn một năm nữa, một năm sau nếu người tìm thấy người hợp ý thì cứ lấy đi.” Rồi người nhìn ta coi thường: “Tới lúc đó không ai thèm lấy người thì đừng có khóc lóc kể khổ với ta nhé.”

Ta vò đầu, vô cùng khó hiểu: “Sư phụ, người không muốn con lấy chồng thì con không lấy nữa, người đừng giận.”

Không biết câu này chọc phải sợi dây thần kinh nào của sư phụ, người ngẩn ngơ, lập tức thả tay ra, quay ngoắt đầu đi rồi nói: “Hử, ai thèm quan tâm người có lấy không, có điều... có điều người là đệ tử của ta, tới lúc đó chẳng có ai rước lại mất mặt ta.”

Sư phụ đúng là kẻ sĩ diện, ta thở dài, nói: “Sư phụ đừng lo, giờ con đã có mục tiêu rồi, cố gắng cố gắng.”

Ta dọn dẹp bát đĩa rồi đi ra ngoài, còn sư phụ lại đứng chờ trong phòng như khúc gỗ, mãi tới khi ta sắp quẹo đi thì bỗng nghe thấy giọng nói nặng trĩu của sư phụ vang từ phía sau, “Này”, người gọi ta, nhưng phải nghĩ hồi lâu rồi mới hỏi: “Người chấm ai rồi?”

Ta nhìn trời nghĩ một lát, rồi đáp: “Người trong mộng.”

Vừa quẹo qua tường, còn chưa đi được mấy bước ta đã nghe thấy tiếng đá bàn đập ghế từ phía sau.

Vừa ăn cơm xong mà sư phụ đã luyện công ngay rồi... siêng năng thật đấy. Ta cũng phải cố gắng kiếm chồng ỉnh, vậy thì sau này mới có thể giúp đỡ sư phụ, ít gây rắc rối cho người hơn.

Từ đó về sau, sư phụ càng sai ta làm nhiều việc, ngay cả lúc ngủ cũng chỉ tiếc không thể bắt ta trải chăn đệm nằm ngay bên giường người. Mỗi lần xuống Thánh Lăng giáo lấy thức ăn, sư phụ cũng nhàn rỗi đi theo sau ta, mới đầu mọi người vẫn bình thường, nhưng dần dần trai tráng trong giáo không tìm ta nói chuyện nữa, rồi chả bao lâu ngay cả chú mỗ lợn ở phòng bếp cũng không dám nói nhiều với ta.

Mọi chuyện cứ như thế trong một khoảng thời gian, ta thấy hơi buồn, nghĩ rằng chắc mình đã làm sai chuyện gì khiến mọi người ghét rồi. Mỗi lần thấy ta, sư phụ cũng không vui, mặt càng khó coi hơn, thỉnh thoảng còn nghe thấy người buột miệng lẩm bẩm: “Mẹ kiếp, quả nhiên là người của Thánh Lăng giáo...”

Vẫn là giấc mơ đó, trong bóng tối yên ắng, người áo tím lẳng lặng nhìn ta.

Ta cũng nhìn y hồi lâu, cuối cùng buồn bã mở miệng: “Người đừng nhìn ta nữa, dù người có là người trong mộng của ta thì ta cũng không lấy người làm chồng được đâu.”

Ngày mai chính là ngày ta tới tuổi cập kê. Sư phụ sai người Thánh Lăng giáo tổ chức một bữa tiệc kén rể cực kì xôm tụ cho ta, mà ngày này càng tới gần thì vẻ mặt của người lại càng khó coi. Mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng vẫn có thể nhận ra sư phụ không thích ta lấy chồng. Đã thế ta càng không hiểu, nếu người đã không thích thì ta không lấy nữa là được rồi, tại sao phải chuốc lấy phiền chuẩn bị tiệc kén rể làm gì?

Ta lại thở dài, nói với người áo tím: “Sư phụ kỳ quặc lắm, tuy người mở tiệc kén rể cho ta, thật ra lại không thích ta đi lấy chồng đâu, vì thế dù ta có muốn kiếm một tấm chồng lắm lắm, nhưng cũng sẽ không lấy. Vả lại, người mãi mãi chỉ xuất hiện trong giấc mơ của ta, lại không thể đến được. Ừm... thế nên, ta nghĩ rằng, sau này người đừng xuất hiện trong giấc mơ của ta nữa, người khiến ta muốn được sống sung sướng, cuối cùng lại không thể có, chán lắm.”

Người áo tím nghe ta nói vậy, không biết vì sao lại bật cười: “Đừng lo, ta sẽ cố gắng để nàng được sống sung sướng, được không?”

Mắt ta lóe sáng, nhưng vừa nghĩ tới cái mặt nặng trĩu của sư phụ thì ta lại bối rối: “Ta mà sống sung sướng thì sư phụ sẽ không vui... hay là thôi đi, ta cứ sống thế này với sư phụ là được.”

Người áo tím trầm mặc hồi lâu: “Hình như A Tướng cô nương rất thích sư phụ của mình?”

“Rất thích.” Ta gật đầu: “Sư phụ ăn thịt ta cũng ăn thịt, sư phụ vui ta cũng vui.”

Người áo tím không nói gì nữa, ta thoáng nghe thấy tiếng sư phụ đang gọi ta, chắc trời đã sáng rồi. Ta vẫy tay nói với người áo tím: “Ta đi đây, sau này chúng ta đừng gặp lại nữa.”

Ta mở mắt ra, trời mới tảng sáng, ta thắc mắc không biết tại sao hôm nay sư phụ lại tràn đầy sức sống như thế, còn dậy sớm hơn cả ta. Mắt ta dần thấy rõ ràng hơn, sư phụ đang đứng bên giường của ta, nheo mắt quan sát: “Mơ thấy cái gì mà cứ lẩm bẩm thế hả?”

“À...” Ta dụi mắt đáp: “Đang tạm biệt người trong mộng...” Còn chưa nói xong, ta đã thấy nặng nề, sư phụ cúi kinh ném một đồng quần áo lẳng nhẳng lên giường ta, mặt xanh lét, nghiêng răng nghiêng lợi thở hồi lâu rồi mới nói: “Hôm nay là gặp được rồi, không cần phải lưu luyến trong mơ nữa!”

Ta đang định giải thích sau này sẽ không gặp nữa thì sư phụ đã quay người ra khỏi phòng, chỉ bức bối ném lại một câu: “Mặc xong bộ váy này thì ra, tiệc kén rể hôm nay tổ chức trong Thánh Lăng giáo, người cùng xuống núi với ta.”

Haizz... Sư phụ lại tự làm khổ mình rồi.

Sư phụ đưa cho ta một bộ váy trắng, ta ngắm nghía trước gương đồng, cảm thấy bộ này rất giống bộ mọi người mặc lúc một vị đường chủ nào đấy trong Thánh Lăng giáo qua đời mấy năm trước, có điều nó cũng không tệ. Ta xách váy chạy ra ngoài tìm sư phụ.

Sư phụ thấy ta, đầu tiên là giật mình, sau đó nhíu mày: “Cấm cười, giả bộ quyền rũ gì chứ!” Ta ngoan ngoãn mím môi, người lại nhíu mày, “Đừng có tỏ vẻ chín chắn.”

— — BỔ SUNG THÊM — —

Ta ức lắm: “Con có tỏ vẻ gì đâu.”

“Không nói nhiều! Cấm ra vẻ đáng thương!”

Ta ngậm miệng, không biết phải làm thế nào. Sư phụ lại che mặt, thở dài thườn thượt: “Được rồi... xuống núi thôi, xuống núi.” Ta cúi đầu theo sau người, chỉ nghe thấy sư phụ ầm ngực lẩm bẩm: “Mẹ kiếp, ta sao thế này! Ta sao thế này! Tất cả là do tên người trong mộng kia, hôm nay ta mà biết người là ai, để xem ông đây hành người thế nào, xử người thế nào!”

Ta đi sau sư phụ, giật nhẹ chéo áo người: “Sư phụ, nếu người thật sự không thích thì hôm nay chúng ta thôi đi, sau này con sẽ không nhắc đến ba chữ người trong mộng với người nữa.”

Sư phụ thoáng dừng lại, ta ngẩng đầu lên nhìn người, thấy gương mặt nghiêng nghiêng của sư phụ đơm về kinh ngạc. Hình như người không muốn ta nhìn thấy vẻ mặt này nên vội vã quay đầu, không nói gì đi thẳng về phía trước. Ta túm lấy chéo áo của người bước theo sau.

Y chang một cái đuôi...

Đột nhiên một bàn tay ấm áp nắm lấy bàn tay đang túm chéo áo người của ta, giọng nói của sư phụ vang lên trong bầu không khí se lạnh: “Ta không... có ý giận người.” Người dắt ta đi qua con đường lát đá xanh xuống núi, “Người đừng sợ.”

Ta nhìn chăm chú vào tay sư phụ, chỉ vậy thôi mà đã an tâm rồi.

Thánh Lăng giáo đã sắp xếp đầu vào đấy, lúc sư phụ dắt ta vào, ta thấy hầu như là nữ đệ tử trong giáo, bọn họ cười toe toét chúc mừng ta. Lúc đi qua đình viện, ta thấy có nam đệ tử đang quét lá rơi, bất giác dừng chân: “Chồng ơi...” Tốt quá đi, việc nặng trong giáo đều do đàn ông làm, nếu trong Phong Tuyết sơn trang có đàn ông thì thật tốt quá rồi...

Đương nhiên, sư phụ là một sự tồn tại khác hẳn đàn ông và phụ nữ.

Ta vừa dừng bước thì sư phụ cũng đứng lại. Lúc ta quay đầu lại nhìn sư phụ, không hiểu vì sao mặt người lại xanh lét.

Ta chớp mắt, không thể hiểu nổi cái tính nói giận là giận của sư phụ.

Sư phụ đưa ta tới một tòa lầu cao hai tầng trong Thánh Lăng giáo, ở đó có một cái ban công, có thể nhìn thấy toàn cảnh cái sân bằng phẳng ở phía dưới, bình thường giáo chúng của Thánh Lăng giáo đều luyện võ tại đây, hôm nay lại bị đuổi sạch để mở tiệc kén rể cho ta.

Ta đứng trên ban công với sư phụ, thoáng chốc tất cả đàn ông trong giáo đều đã tụ tập hết ở đây, xếp thành từng hàng một, đến ngay cả chú đầu bếp mổ lợn cũng toát mồ hôi lạnh đứng đó. Xem ra bọn họ đều chẳng mấy sẵn lòng, như thể ai ai cũng bị đau dạ dày vậy, đau tới mức không dám ngẩng cả đầu lên, ta phóng mắt ra xa, hầu như chỉ thấy biển đầu đen xì.

Có người bê một chiếc ghế bành ra cho sư phụ, người ngồi xuống, cầm tách trà lên, không thèm nhìn mắt xung quanh một cái, lạnh lùng nói: “Được rồi, Tiểu Tường Tử, cuối cùng người cũng đợi được ngày hôm nay rồi. Chọn đi, người trong mộng của người ở đâu?”

Ta ngó nghiêng khắp nơi, nói với sư phụ: “Sư phụ... người không thích con chọn thì con không chọn nữa.”

Sư phụ cười tít mắt: “Ngại hử? Được rồi, vậy thì, các người tự ứng cử đi.” Người nói với giáo chúng phía dưới, “Đồ đệ ta nuôi mười năm, ai muốn lấy?”

Mọi người phía dưới càng cúi đầu thấp hơn, im phăng phắc.

Ta chớp mắt một lúc, bao năm nay, không ngờ lại chẳng ai muốn làm chồng ta, ta không tìm được tiếng thở dài buồn bã. Tiếng thở dài này của ta lại khiến sư phụ cười lạnh, người đàn mắt nhìn ta một lúc, rồi cười sang sảng.

“Được rồi, các người cũng ngại ứng cử?” Sư phụ lấy một quả cầu đỏ trong tay người phía sau, nói: “Thế thì hôm nay chúng ta ném tú cầu vậy? Trúng vào ai thì chính là người đó, Tiểu Tường Tử, người phải nhìn người người thích mà ném đó.”

Sư phụ đưa quả cầu đỏ cho ta, ta ôm quả cầu suy nghĩ một lát, ném nhẹ quả cầu vào trong lòng sư phụ.

Sư phụ đứng hình, chờ đợi nhìn quả cầu trong lòng, ta nhìn chăm chú vào sư phụ rồi nói: “Con cảm thấy người con thích nhất vẫn là sư phụ.”

Mọi người im phăng phắc, phía dưới liên tục vang lên những tiếng thở phào nhẹ nhõm, người hầu đằng sau còn cười thành tiếng, còn sư phụ lại dần đỏ mặt trong khung cảnh huyền ảo này.

“Đại... đại... đại nghịch bất đạo!” Sư phụ bỗng đứng phắt dậy, véo mặt ta: “To gan gớm, dám chòng ghẹo ông đây à!”

“Rơi rồi rơi rồi!” ta nhìn quả cầu đỏ lăn xuống đất rồi từ từ lăn ra khỏi hàng rào gỗ của ban công, rơi xuống phía dưới. Mọi người bên dưới lập tức chạy tán loạn như muông thú, quả cầu đỏ rơi xuống đất nảy lên hai cái, lăn lông lốc tới giữa sân, gần như đồng thời, nội trong ba thước quanh nó, không một bóng người.

“A...” Ta cụp mắt có chút thất vọng: “Thì ra mọi người sợ phải làm chồng ta, thì ra mọi người đều ghét bỏ kẻ ngốc này.”

Bàn tay véo má ta thoáng cứng đơ lại, sư phụ nói: “Kẻ nào dám!” Nói đoạn, sư phụ lại ho khù khụ: “Không phải vì lí do đó.”

Ta ngẩng đầu nhìn sư phụ: “Vậy vì sao không có ai muốn làm chồng con?”

Sư phụ há hốc miệng, còn chưa kịp nói gì thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc vọng tới một cách thần kỳ, đó là người áo tím thường xuất hiện trong giấc mơ.

“A Tường cô nương, ta đồng ý.”

Ta ngoảnh đầu lại nhìn, một làn áo tím đập gió mà tới, y lướt qua mọi người, từ từ đi tới bên quả cầu đỏ, bàn tay trắng nõn nhặt quả cầu rơi trên đất lên. Y phủi hết bụi đất dính trên đó đi, mỉm cười nhìn ta: “Ta sẽ cố gắng để nàng sống sung sướng.”

“Người trong mộng?” Ta ngơ ngác lắm lắm, không dám tin hán thật sự xuất hiện ở đời thực. Trong giấc mơ, ta chưa từng thấy rõ mặt hắn, giờ nhìn rõ rồi, mới giật mình nhớ ra, đây không phải là người đàn ông hơn một năm trước bị đám bắt yêu bắt đi cùng ta sao!

“Tử Huy!” Ta có chút sung sướng reo lên, lúc ấy đi với sư phụ, không biết sau đó y sống chết thế nào, giờ thấy y còn sống thì thật tốt quá rồi, ta cũng cảm thấy vui vẻ.

“Ồ, người trong mộng.” Sư phụ đột nhiên lên tiếng, giọng điệu kỳ quái, lòng ta bất giác run lên, thận trọng quay đầu lại liếc sư phụ một cái, chỉ thấy miệng người cong lên thành một hình cung quái gở, cười rợn người: “Ha ha ha ha, thì ra là thế, thì ra là thế, tính đi tính lại cũng không tính tới không phải là người trong giấc.” Sư phụ liếc ta, vẻ dữ tợn trong mắt khiến ta sợ run cả chân, người véo mặt ta, cười nói: “Giỏi thật đó Tiểu Tường Tử, một năm trở lại đây, ngươi và tên khốn này thông đồng ở đâu mà chẳng ai biết gì thế?”

Dáng vẻ nổi điên này của sư phụ khiến ta thấy sờ sợ, giọng ta run bần bật thành thật trả lời: “Lúc ngủ trên giường.”

Bàn tay véo chặt mặt ta đột nhiên thả ra, vẻ mặt sư phụ nháy mắt trở nên hoang mang: “Các... các người, đã gạo nấu thành cơm rồi.”

“Gạo đâu ra cơm đâu ra, con chỉ gặp hán trong mơ thôi, thì thoảng nói vài lời.” Ta vội vàng giải thích, “Con chỉ nấu cơm cho sư phụ thôi, chưa nấu cho người khác bao giờ, sư phụ đừng giận mà.” Tuy ta không biết việc nấu cho người khác bữa cơm thì có gì mà phải giận, nhưng sư phụ luôn giận dữ vô cớ, ta biết điều nhường người là được.

Nghe thấy lời này của ta, sư phụ tỉnh táo lại, mặt lại càng nặng hơn: “Thuật nhập mộng.” Sư phụ nhìn Tử Huy phía dưới, cười khẩy nói: “Huynh đài đã phải nhọc lòng một phen vì đồ đệ ngốc này của ta rồi!”

“Một năm không gặp, tại hạ vẫn mong nhớ A Tường cô nương ngày đêm.” Má Tử Huy ửng hồng, hần khe nói: “Tại hạ nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy chỉ có biện pháp này mới không quá đường đột, bày trận làm phép thoát hồn nhập mộng, tuy có chút nguy hiểm, nhưng vì A Tường cô nương, làm gì cũng đáng.”

Mắt ta sáng ngời, bị mấy câu cuối hớp hồn hoàn toàn, ta dường như có thể thấy viễn cảnh tương lai có một bóng người bận rộn trong Phong Tuyết sơn trang. Ta ngẩn ngơ nhìn Tử Huy, tràn đầy mong đợi.

Hàng lan can gỗ mà sư phụ chống tay vang lên tiếng rắc rắc, giống như là sắp bị bóp nát ra vậy. Đột nhiên sư phụ kéo ta đi, ta chỉ thấy mắt mình tối sầm, hóa ra là bóng lưng của sư phụ đã che khuất tầm mắt ta. Ta nghe thấy giọng nói ngọt ngào của sư phụ vang lên: “Bỏ cuộc đi, Tiểu Tường Tử không gả cho người ngoài Thánh Lăng giáo, người tới từ đâu thì rút về đấy.”

Nói xong, sư phụ túm lấy ta, kéo vào trong lầu.

Ta có chút luyến tiếc quay đầu lại nhìn Tử Huy, bỗng thấy hần đứng bên ngoài hét lên, “Sư phụ làm vậy chẳng phải đã quá độc đoán rồi sao? Giờ A Tường cô nương đã tới tuổi cập kê, vậy mà trong giáo không có ai muốn lấy nàng ấy. Sư phụ lấy lý do đó để giữ A Tường cô nương ở lại bên cạnh ngài, đã từng nghĩ tới việc sẽ làm lỡ chuyện chung thân đại sự của A Tường cô nương chưa?”

Sư phụ khựng lại, hít thật sâu, không biết đang dè nén điều gì. Tử Huy vẫn không dừng lại, nói tiếp: “Tại hạ thật lòng thật dạ tới xin sự đồng ý của A Tường cô nương, dù sư phụ không muốn thấy tại hạ, phải chăng cũng nên hỏi ý của A Tường cô nương đã. Vả lại, nàng chỉ là đệ tử của ngài, ngài đâu thể áp đặt cả đời nàng.”

Tay ta bị sư phụ nắm tới phát đau, ta cố gắng chịu đựng, cuối cùng không chịu được nữa khẽ nói: “Sư phụ... đau.”

Xung quanh im ắng tới đáng sợ, người hầu trong gác như thể người chết, ngay cả tiếng thở cũng không thấy, sư phụ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng buông tay ta ra, quay người lại, u ám nhìn ta một lúc: “Tiểu Tường Tử, nói đi, kẻ tên là Tử Huy này, ngươi muốn hay không?”

“Con...” Ta khó xử liếc sư phụ, cuối cùng cúi gầm đầu xuống đáp: “Nếu sư phụ không thích, thì con không muốn.”

Ta nhìn chòng chọc vào móng chân hồi lâu, không nghe thấy sư phụ mở lời, tò mò liếc sư phụ, lại thấy mặt người nhẩn tít, môi mím chặt và gương mặt hơi tái y như bị người ta tát mạnh một cái.

“Sư phụ...”

“Ta hỏi ngươi, ngươi có muốn gả đi không?”

“Sư phụ không muốn con gả, con không gả.”

“Không phải ta muốn hay không, mà là ngươi.” Sư phụ cực kì cố chấp, mắt dán chặt vào ta hỏi: “Ngươi muốn gả đi không?”

Ta nhìn gương mặt khó coi của sư phụ, có chút lo lắng muốn nắm lấy tay người, chúng ta đừng tự làm khó mình nữa được không... Nhưng không cho ta cơ hội mở miệng, sư phụ đã gạt đầu: “Được rồi, ngươi muốn, vậy tùy ngươi.” Sư phụ quay người bỏ đi, lạnh lùng ném lại một câu: “Tự mang người về Phong Tuyết sơn trang rồi sắp xếp đi.”

Ta chạy theo người, vừa mới xuống gác, sư phụ thấy Tử Huy vênh mặt bước tới thì đột nhiên nổi giận quát ta: “Không được đi theo!”

Ta dừng lại, ngoan ngoãn đứng ở đó, bất giác cảm thấy sợ hãi, sư phụ giận rồi, người lại bỏ ta rồi.

“A Tường cô nương.” Tử Huy và sư phụ lướt qua vai nhau, hần đi tới trước mặt ta, gò má ửng hồng: “Ngại quá, tối qua thấy nàng nói thế, ta có hơi nóng vội. Hôm nay đường đột quá, mong cô nương đừng giận.”

Ánh mắt của ta vẫn dõi theo bóng lưng khuất dần của sư phụ, lời của Tử Huy lọt vào tai trái lại dốc khỏi tai phải luôn.

“A Tường cô nương?” Một bàn tay hươu hươu trước mặt ta, ta chớp mắt, cuối cùng ánh mắt của ta cũng dừng trên mặt Tử Huy, ta đan tay lại, bực mình: “Chúng ta đã hứa là sẽ không gặp lại nhau nữa rồi cơ mà.”

Tử Huy ngẩn người: “Xin lỗi nàng, song ta vẫn không thể kìm nén nổi, muốn tới đây thử xem...”

Có người đồng ý làm chồng ta nên ta vẫn rất vui, nhưng sư phụ lại không thích... Đầu ta bồng ảm ảm, Tử Huy xoa đầu ta nói: “Bây giờ sư phụ không đồng ý có lẽ là vì không yên tâm giao nàng cho ta. Sau này sống với nhau lâu rồi, ta tin người sẽ nhìn thấy tấm chân tình của ta, tất cả sẽ ổn thôi.”

Ta cúi đầu nghĩ một lúc, thấy y nói cũng có lí, vì thế cũng dần an tâm.

Liếc mắt nhìn quả cầu đỏ trên tay y, ta chỉ vào đó nói: “Cái này là của sư phụ, người trả cho ta đi.”

Bàn tay trên đầu thoáng khựng lại, ta ngẩng đầu, thấy Tử Huy nở nụ cười thật ảm ảp: “Được, của sư phụ.”

Ta cầm lấy quả cầu đỏ, nói với Tử Huy: “Ta đưa ngươi về Phong Tuyết sơn trang, ngươi cứ quét sân trước đây.”

“... Được, quét sân.”

Đêm đó, ta không đợi được tới lúc sư phụ về Phong Tuyết sơn trang.

Ta bó gối ngồi ngay trước cổng tới hơn nửa đêm, gió núi buốt giá của đêm khuya như thổi qua cả xương ta, lạnh thấu tim. Những vì tinh tú rải khắp bầu trời xoay tròn trên đầu ta, ta ngẩn người nhìn chằm chằm vào thềm đá dài dằng dặc từ trước cổng sơn trang xuống, hy vọng bóng hình của sư phụ sẽ hiện ra ngay lúc ta lơ đãng, sau đó sẽ véo má ta bắt ta về phòng ngủ.

Nhưng sư phụ vẫn không hề xuất hiện, còn Tử Huy lại đợi cùng ta, hẫng khoác thêm cho ta một lớp áo nữa: “Về ngủ đi, ta trông hộ nàng, sư phụ mà về thì ta sẽ báo cho nàng ngay.”

Ta cố chấp lắc đầu. Tử Huy cũng không khuyên nữa, ngồi xuống bên cạnh ta, nhìn con đường lát đá dài dằng dặc phía dưới.

“Tử Huy, sao ngươi lại muốn làm chồng ta như thế?” Nhân lúc rảnh rỗi, ta hỏi: “Ta quen thân với người trong Thánh Lăng giáo như thế vậy mà chẳng có ai muốn.”

“Ừm, có lẽ vì ta thích nàng nhiều hơn cả sự sợ hãi đối với sư phụ nàng.”

“Vì sao lại thích ta?”

Tử Huy ngừng một lát, rồi nói tiếp: “Nàng đoán xem.”

“Ta ngốc, không đoán được.” Ta vùi đầu vào giữa hai đầu gối, cơn buồn ngủ ập tới, mắt cứ muốn nhắm tịt lại. Ta thành thực đáp: “Ta luôn cảm thấy mắt của ngươi có vấn đề.”

“Hả?” Người bên cạnh hình như hơi hoảng hốt: “Có vấn đề chỗ nào?”

“Không biết, nhưng, ta cảm thấy thế...có lẽ tự đáy lòng ngươi không muốn làm chồng ta.” Ta nhắm mắt lại, nghiêng đầu sang bên cạnh, tựa lên một bề vai rắn chắc: “Thật ra thì... ngươi không muốn cũng không sao... ta có ép đâu.”

Người bên cạnh không hề rằng nữa, ta cũng dần chìm vào trong giấc ngủ.

Sáng hôm sau, ta nghe thấy tiếng có người quét sân soàn soạt. Mơ màng dụi mắt, ta vừa ra nhìn thì thấy Tử Huy đang cầm chổi quét con đường lát đá trước cổng sơn trang. Không gian thoáng thoáng một mùi hương kì lạ, ta thoáng nhớ tới chú đầu bếp mỡ lợn đã từng nói với ta rằng, mùi này là mùi “Rượu”, một thứ rất kì diệu, nhưng trước giờ chú vẫn không cho động vào, còn bảo là con gái mà uống sẽ thành con điên.

14. Chương 14

Ta nghĩ mình bây giờ tuy hơi ngốc, nhưng vẫn có lí trí, ngộ nhỡ động phải thứ kia rồi mà trở nên vừa điên vừa ngốc thì sư phụ thật sự không cần ta nữa rồi. Vì vậy trước giờ ta vẫn tránh xa cái thứ ấy, trong Phong Tuyết sơn trang cũng không có rượu, ta gãi đầu, thắc mắc: “Tử Huy, sao trên đất lại có rượu?”

Tử Huy ngẩng đầu nhìn ta, cười nói: “Lúc này sư phụ mới về, thấy hai chúng ta ngồi trước cổng nên hình như người bị trượt chân, khiến rượu trong vò trào ra ngoài.”

“Sư phụ về rồi!” Ta chỉ nghe vào được mỗi câu này, còn những thứ khác đều như mây khói, “Ồ đâu?”

“Giờ có lẽ là về phòng rồi...”

Không đợi y nói hết, ta đã đứng bật dậy định chạy vào trong Phong Tuyết sơn trang. Nhưng co chân ngồi suốt một đêm rồi lại đột nhiên bật dậy, chân ta tê rần, trước mắt tối sầm, ngã nhào xuống đất, mũi đập bộp xuống sàn, chảy máu tóe loe.

Đầu ta xoay mòng mòng, mắt nhòe đi, chỉ nghe thấy tiếng hét thất thanh của Tử Huy: “A Tường cô nương, A Tường cô nương!”

“Không sao.” Ta cố gắng bò dậy, lau mặt, thấy tay dính đầy máu mũi thì cũng hơi sợ. Đang cuống cuống thì Tử Huy đỡ ta dậy, lấy tay áo lau mặt cho ta, còn không ngại bắn rịt mũi cho ta nữa: “Có bị xây xát chỗ nào không?”

Ta ngửa đầu lên, rầu rĩ đáp: “Không, da dày mà.”

Tử Huy nhìn ta một lát, bỗng lắc đầu phì cười: “Đúng thật là... ngốc quá.”

Đây là một lời nói thật lòng, ta không thể cãi lại, chỉ đành im lặng nhìn trời.

Tử Huy rịt giúp ta một lúc, buông tay ra, ghé mặt về phía ta, cẩn thận quan sát rồi mới nói: “Ừm, không chảy nữa rồi.” Y đỡ ta đứng dậy, kéo vai ta lại khẽ hỏi: “Có muốn về phòng không?”

Ta liếc bàn tay của y đang đặt trên vai ta, ngượng ngùng giã ra: “Ừm, ta muốn đi tìm sư phụ trước.” Nói xong ta chạy thêm hai bước, nghĩ một lát rồi quay đầu lại nói với Tử Huy: “Cám ơn chồng!”

Tử Huy giật mình, còn chưa kịp thể hiện bất kỳ sắc thái nào thì ta đã quay người chạy tót đi tìm sư phụ khắp nơi.

Lật tung cả Phong Tuyết sơn trang mà vẫn không thấy sư phụ đâu, ta vò đầu lẩm bẩm: “Tử Huy lừa ta, rõ ràng sư phụ đã về đâu.” Nào ngờ còn chưa nói xong thì bỗng thấy một chiếc bình sứ rơi từ trên trời xuống vỡ tan, mảnh vỡ văng khắp nơi, mùi rượu tản theo gió.

Ta ngửi ngửi, cảm thấy mùi này giống hệt mùi trước cổng Phong Tuyết sơn trang, ta lùi lại mấy bước, ngửa đầu lên nhìn thì thấy sư phụ đang ngồi trên mái nhà, tay cầm một bình rượu, thờ ơ nhìn ta.

Ta hớn hử vẩy tay với người, ngó nghiêng xung quanh, kéo cái thang dài ở góc tường lại, bắc vào mái ngói, run rẩy bò lên.

“Sư phụ! Sao người lại ở đây?”

Sư phụ lại trả lời ta một cách quái gở: “Đứng trên cao, nhìn cho xa.”

Ta thật cẩn thận bò tới ngồi bên cạnh sư phụ, dán mắt vào người một lúc, thấy người không xanh mặt hay tức giận mới hỏi: “Sao tối hôm qua sư phụ không về?”

Người không hề nhìn ta, chỉ chăm chú dõi về phương xa: “Ta không về chẳng phải rất tốt sao, người sống với chồng có thích không?”

Thấy người hỏi thế, ta gật đầu như bồ củi: “Thích lắm, thích lắm.” Ta xòe tay, đang định kể cho sư phụ nghe những việc ta đã sai Tử Huy làm, nhưng còn chưa kịp mở miệng, sư phụ đột nhiên vươn tay đẩy ta nằm xuống mái ngói, bò lên người ta, chắn hết ánh sáng của ta như phủ cả mặt trời.

Mấy viên ngói xanh rơi xuống đất, tiếng vỡ vang lên loảng xoảng.

Ta chớp mắt, nhìn đôi mắt đỏ ngầu của sư phụ, nghĩ thấy mùi rượu khắp người người, hoảng hốt hỏi: “Sư phụ, người sao thế... Chẳng phải chỉ có con gái động vào rượu mới bị điên sao?”

“Điên...” Sư phụ nheo mắt lăm bắm, “Chắc ta bị điên thật rồi.” Người cười khẩy, “Kiếp trước thì thôi đi, kiếp này, kiếp này... Mẹ nhà ông chứ Lý Thiên Vương, không phải ông bảo thích kiểu nàng dâu nhỏ theo đuổi tướng công à!”

“Sư phụ?” Người lại nói ra những câu ta không hiểu nữa rồi, ta đẩy vai người ra, nói chuyện theo cái cách ta ở dưới người ở trên này thật áp lực: “Chúng ta đứng lên rồi nói.”

“Đứng lên?” Sư phụ cao giọng, mắt híp lại có hơi hướm nguy hiểm: “Lúc người mặt đối mặt với Tử Huy, có bảo y đứng lên không?”

“Chúng con không nói chuyện theo cách này.”

“Hử? Không có.” Sư phụ chỉ tay ra sau: “Vậy lúc này chắc mắt ta bị mù giữa ban ngày mới thấy các người ôm ôm ấp ấp quần lại thành một.”

Ta nhìn theo hướng người chỉ, thấy ở phía cổng Tử Huy đang lấy giẻ lau lau sạch chỗ máu ta vương ra đất. Nơi này đúng là rất cao, nhìn được rất xa. Ta chớp mắt nói: “Lúc này con bị ngã, Tử Huy đỡ con dậy.”

“Đỡ người.” Sư phụ nhướn mày, chẳng biết tại sao hai từ này lại khiến ta căng thẳng, “Vậy ta cũng đỡ người nhé?”

“... Dạ...”

Bỗng thấy môi mình mềm mềm, làn môi đượm hương rượu của sư phụ nhuốm dần vào mạch suy tư của ta. Đột nhiên môi ta chợt nhói đau, sư phụ vừa cắn mạnh một cái. Ta rất tủi thân, đợi tới khi sư phụ buông ra, ta lập tức che miệng nói: “Sư phụ, người không phải đang đỡ, mà là đang cắn con.”

Ta còn chưa dứt lời đã thấy thấy mặt sư phụ biến sắc, người bịt miệng, trố mắt kinh hãi cứ y như người bị cắn là người vậy.

Sư phụ cứ ngơ ngác đứng dậy, lảo đảo lùi ra sau vài bước, đột nhiên trượt chân, lăn lông lốc khỏi mái nhà. Ta sợ quá, vội vàng bắt thang trèo xuống, nhưng lúc xuống dưới thì không thấy sư phụ đâu nữa, chỉ còn lại mảnh ngói vỡ khắp sân.

Sư phụ lại mất tích cả một ngày, mãi tới khi xẩm tối, ta và Tử Huy nấu cơm xong, sư phụ mới ủ rũ bước vào phòng, chẳng nói chẳng rằng ngồi chen vào giữa ta và Tử Huy.

Ta thấy sắc mặt của sư phụ không được tốt nên không dám hé răng, dọn xong bát đĩa cho người rồi ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh. Tử Huy ngồi xa thế còn gấp cho ta một miếng thịt vào trong bát, niềm nở nói: “Hôm nay A Tường vất vả rồi. Ăn nhiều thịt vào.”

Ta gật đầu, mãi miết gặm thịt. Hạt cơm ấm nóng mới chạm vào vết cắn trên môi, người ta đã run bần bật, bất giác nhè thịt ra. Vừa ngẩng đầu lên, thấy sư phụ và Tử Huy đều đang nhìn ta, ta che miệng, ấp úng nói: “Nóng quá đi.”

Sư phụ khẽ ho một tiếng, ngoảnh đầu đi, còn Tử Huy lại cười tíu mắt: “Nếu vậy nàng thổi ngụi rồi hãy ăn.” Nói đoạn lại gấp thêm một miếng thịt cho ta.

Ta ngoan ngoãn cúi đầu thổi thịt, được nửa bữa cơm, Tử Huy lại nói: “A Tường, chúng ta đã đồng ý hôn ước này rồi, khi nào mới tổ chức đây?”

“Cạch”, sư phụ đặt bát xuống, âm thanh nhẹ nhàng ấy lại khiến ta căng thẳng. Ta nhìn sư phụ, sư phụ lại nhìn Tử Huy, Tử Huy vẫn tiếp tục nói như không thiết sống: “Kể ra, kết hôn còn có rất nhiều việc rắc rối, ví dụ như phải mời cha mẹ của chúng ta tới làm chứng.”

Người sư phụ thoáng cứng lại, mặt chùng xuống.

Ta chớp mắt nhìn sư phụ. Tiếng Tử Huy vẫn văng vẳng bên tai: “Thật xấu hổ, lúc còn nhỏ tại hạ đã mất cả cha lẫn mẹ, bây giờ chỉ còn lại mỗi mình. Chẳng hay cha mẹ A Tường cô nương có còn mạnh khỏe chẳng,

nếu có thì có thể mời họ đến được không, hôn nhân đại sự, được trường bồi chúc phúc đương nhiên là tốt. Dĩ nhiên, sự phụ cũng là một sự lựa chọn không tồi cho vị trí chủ hôn...”

“Đủ rồi.” Sự phụ cắt ngang lời Tử Huy, lạnh lùng nói: “Ta không quan tâm người là ai, không cần biết mục đích của người là gì. Ta nói cho người biết, sự nhẫn nại của ta đã hết rồi, thức thời thì biến luôn hôm nay, ông đây không tính toán với người. Nếu người còn muốn ở lại...”

Sự phụ nói đoạn, đầu ngón tay khẽ gõ lên bàn: “Ta không ngại có thêm một viên đá kê chân bàn đâu.”

Tử Huy cũng không lùi bước, cười nhạt nói: “Sự phụ đang uy hiếp tại hạ ư?”

“Không, đang thông báo cho người biết.”

Ta nhìn qua nhìn lại hai người bọn họ, không hiểu bọn họ đang nói gì.

“Sao sự phụ không hỏi ý A Tường cô nương xem, dù gì hôn lễ này cũng quyết theo ý của A Tường cô nương, trước đó sự phụ cũng đã gật đầu đồng ý rồi, giờ lại nuốt lời...”

“Ông đây cứ nuốt đất.” Sự phụ ngả người về sau, tựa lưng lên ghế, nhìn Tử Huy khinh miệt: “Người tới đánh ta đi.”

“Sự phụ.” Tử Huy khẽ híp mắt: “Vì sao người không muốn để A Tường cô nương lấy chồng, sống một cuộc sống hạnh phúc?” Câu này thì ta hiểu, hóa ra Tử Huy đang nói đỡ cho ta, đang bảo vệ ta! Ta vốn đã quyết tâm sự phụ nói gì thì sẽ là thế đó, nhưng nghe Tử Huy nói thế thì nỗi oan ức trong lòng ta lại trỗi dậy, vừa muốn sai bảo ta, vừa muốn bắt nạt ta, còn không cho người khác giúp ta, về rồi còn khó chịu với ta nữa chứ... động tí là bỏ ta lại.

Vừa nghĩ tới điều này, ta không nhịn được dán mắt vào sự phụ, nào ngờ sự phụ lại cười khẩy: “Ta không muốn nó sống sung sướng thì sao, người cũng khỏi nói tới ý của Tiểu Tường Tử nữa, ông đây nói cho người biết, ý của ta chính là ý của nó.”

Sự phụ túm tay ta kéo ta dậy: “Tiểu Tường Tử, tiền khách.”

Ta cúi đầu không đáp.

Xung quanh im phăng phắc, ta tủi thân khẽ nói: “Sự phụ... con cũng có suy nghĩ riêng của mình.”

Tay sự phụ buông lơi, giống như đang đè nén giận dữ, lại như không thể tin: “Người... thật sự quyết tâm gả cho hắn!”

“Con chỉ...”, Ta xoắn ngón tay, “Con chỉ thấy những lời vừa nãy của sự phụ không đúng.”

“A Tường cô nương.” Ta đang tranh cãi với sự phụ, không biết từ lúc nào Tử Huy đã đi tới bên cạnh. Hắn ôm lấy eo ta, nháy mắt đã cách xa sự phụ ba bước. Mặt sự phụ thoát cái trắng bệch, ánh mắt bắt đầu trở nên tàn nhẫn, người phóng lên nhào về phía ta. Ta đang ngỡ ngàng thì bỗng nghe thấy Tử Huy nói nhỏ vào tai ta: “Nếu sự phụ đã không hiểu chúng ta, vậy chúng ta bỏ trốn đi.”

Ta hoảng sợ, quay đầu lại bắt gặp nụ cười mỉa của Tử Huy.

Tay sự phụ còn chưa kịp chạm vào má ta, thì ta đã thấy đầu mình quay cuồng, giọng nói u ám của sự phụ ngày càng xa: “Điếc không sợ súng!”

Mắt ta tối sầm lại, mất hẳn tri giác.

“Bỏ trốn... sẽ không có kết quả tốt đâu.”

Câu đầu tiên ta nói với Tử Huy sau khi tỉnh lại chính là như thế. Ta túm chặt vạt áo của y, mặt đành lại: “Chú đầu bếp mổ lợn ở Thánh Lăng giáo từng nói với ta rằng, hồi trước trong thôn của ông ta có một người phụ nữ bỏ trốn theo người ta, cuối cùng bị bắt lại nhốt trong lồng lợn rồi chìm xuống nước.” Ta sợ sự phụ bắt được ta rồi sẽ làm như thế, ngay cả xác cũng không còn.

Tử Huy nhìn chăm chăm vào ta, sững sốt hồi lâu, bỗng phì cười: “Nếu đã vậy chúng ta không trốn nữa nhé?”

“Được.” Ta lập tức gạt đầu. Tuy bây giờ ta vẫn còn giận sư phụ tí xít, nhưng chưa từng nghĩ sẽ rời xa người, “Chúng ta về xin lỗi sư phụ.” Dứt lời ta nhắc chân định đi thì lại bị Tử Huy kéo tay lại.

“Nếu nàng muốn đi từ đây về Thánh Lăng giáo, cũng phải mất hơn nửa tháng.”

Ta sững sờ: “Ta đã ngủ hơn nửa tháng rồi cơ á?”

“Không phải, A Tường mới ngủ một đêm thôi.” Tử Huy nói, “Vốn dĩ nàng cũng biết mà, ta là hòn đá thành tinh, không phải người thường, đây là phép dịch chuyển tức thời, ngày đi ngàn dặm mà ta luyện.”

Ta gạt đầu tỏ ý đã hiểu: “Vậy thì tốt quá, chúng ta làm thêm một lần là về tới Phong Tuyết sơn trang rồi.”

“A Tường, nàng thấy thái độ trước đó của sư phụ đấy, nếu chúng ta quay về nhận lỗi thì sư phụ có chịu chấp nhận hôn sự của chúng ta không?”

Ta nghĩ một lát, chợt hững hờ: “Nhưng chúng ta vẫn không nên bỏ trốn.”

“Tất nhiên.” Tử Huy cười đáp, “Bỏ trốn là vì không có sự đồng ý của trưởng bối, nếu chúng ta có thể thuyết phục cha mẹ nàng đồng ý, thì dù sư phụ không muốn cũng không thể nói gì nữa.”

Ta chớp mắt nghĩ một lúc, cảm thấy lời này đúng là có lý thật, nhưng kìm ức khi còn bé đã phai nhạt từ lâu, ta đã không còn nhớ nhà mình ở đâu, cũng không nhớ nổi hình dáng cha mẹ mình ra sao. Tử Huy hơi ngạc nhiên hỏi: “ Bao lâu nay A Tường vẫn chưa từng nghĩ tới việc về nhà thăm cha mẹ sao?”

Ta gãi đầu: “Có, nhưng sư phụ nói cha mẹ đã phó thác ta cho người rồi, nếu ta chưa học pháp thuật xong thì không được về nhà. Bao năm nay, ta có học được pháp thuật đâu, thế nên không dám về. Sau đó ta thấy có sư phụ ở bên là tuyệt vời lắm rồi, cũng không nghĩ nữa.”

Tử Huy nhìn ta hồi lâu như đang nghĩ gì đó, cúi đầu lẩm bẩm: “Nếu vậy... sư phụ của nàng quả là đồn mặt...”

“Gì cơ?”

Tử Huy cười nói: “Không có gì, ta chỉ đang dò hỏi ít tin tức bên đường thôi, để biết đường tới nhà A Tường đi kiểu gì. Chúng ta đi đã, cứ dừng ở đây không phải là cách.”

Ta gạt đầu, không nghĩ nhiều nữa, ngoan ngoãn theo sau hắn.

Đi được một lát, cảnh sắc ven đường đã dần trở nên quen thuộc với ta, ta vui vẻ kéo áo Tử Huy: “Đúng rồi, đúng rồi, hình như là con đường này!” Ta rảo bước nhanh hơn, khó nén sung sướng chạy chậm chậm, “Có lẽ không còn xa nữa đâu, quặt tí nữa là có thể thấy một con sông nhỏ, róc ra róc rách, đi qua cây cầu nhỏ qua sông là tới nhà ta, trước cửa có con sư tử đá oai phong...”

Vừa mới rẽ, nhìn thấy cửa phủ xập xệ đối diện con sông, ta thoáng sững sờ, dờ dẫm bước lên trên vài bước.

“Không phải.” Ta vừa đi vừa thì thào, “Con sông đó không hẹp thế này, cầu cũng không bé như thế, con sư tử đá trước cửa oai phong hơn hai con này nhiều.” Rảo bước qua cây cầu nhỏ, ta đứng trước cửa phủ, bức hoành phi mực nát viết hai chữ “Dương phủ”, cửa lớn khép chặt, trên đó còn một mảnh giấy “cấm” màu vàng của quan phủ.

Ta sững sờ, đầu óc trống rỗng.

“A Tường.” Tử Huy gọi ta, rồi sờ đầu ta: “Có lẽ là ta nhầm rồi...”

Hắn còn chưa nói xong thì một nhóm đàn ông vội vã đi qua thấy ta và Tử Huy, người đó lấy làm lạ hỏi: “Ai cha, hai vị, sao hai người lại đứng ở đây, mau đi đi, nơi này nổi tiếng ma quái. Nếu không phải lên núi hái thuốc nhất định phải đi qua con đường này thì có đánh chết ta cũng không tới đâu.”

15. Chương 15

Ta bỗng giật mình bừng tỉnh, quay người nhào qua, túm chặt lấy tay người kia. Người kia sợ quá, hét lên liên tục: “Cô nương, cô làm gì đó! Làm gì đó! Không phải là bị ma nhập rồi chứ!”

“Ông... ông biết đây là đâu không?”

“Dương... Dương phủ.”

Ta giống như bắt được cọng rơm cứu mạng gấp hỏi: “Ông có biết, trước kia ai đã ở nơi này không?”

“Đó là một gia đình buôn bán, họ Dương, mười năm trước đã bị kẻ thù giết hết rồi.”

Tay ta buông thõng, hơi văng đầu, nhờ có bàn tay đỡ phía sau ta mới gắng gượng đứng thẳng được, ngơ ngác hỏi: “Thế nào là... giết hết?”

Người nọ quan sát ta một lúc, thở dài nói: “Cô là họ hàng xa của nhà này hả. Mười năm trước không biết Dương phủ đắc tội với ai mà hơn ba mươi mạng trong phủ bị giết sạch trong một đêm, nghe nói kẻ thù của bọn họ thuê sát thủ của Thánh Lăng giáo nổi tiếng trên giang hồ tới giết người. Những sát thủ đó không bóng không dấu vết, cũng không để lại bất cứ manh mối và chứng cứ nào, quan phủ cũng không biết điều tra từ đâu, vậy nên nó trở thành vụ án không đầu mối, thật khổ ải chục oan hồn của nhà họ Dương!”

“Thánh... Lăng giáo?” Ta nghĩ tai mình có vấn đề, ta cố gắng ngoáy tai rồi hỏi lại: “Ông nói lại lần nữa được không?”

Người đó sững sờ nhìn ta một lát: “Thánh Lăng giáo đó, ai dà, tiểu cô nương, chuyện của giáo phái thần bí trong giang hồ người như chúng ta không biết được đâu, cũng đừng điều tra nữa, kéo tự làm khổ mình.”

Ta lại ngoáy tai thật mạnh, Tử Huy nắm chặt lấy tay ta: “A Tường!” Ta ngoáy tới nỗi tai cứ ong ong, nhưng lại không thấy đau chút nào, ngơ ngác hỏi lại ông ta: “Ông nói là Thánh Lăng giáo?”

Người đó sợ quá mà dờ ra, vừa lùi ra sau vừa lẩm bẩm: “Đúng là bị ma nhập rồi...”

“Ông nói là Thánh Lăng giáo!” Ta hét toáng lên, đang định đuổi theo thì Tử Huy ôm chặt ta lại, ta chỉ có thể nhìn người đó hoảng hốt bỏ chạy. Ta sững sờ đẩy Tử Huy ra, “Người kéo ta lại làm gì, ta phải hỏi cho rõ. Ông ta nói Thánh Lăng giáo đã giết... nhà, cả nhà đó, nhưng, nhưng, bác họ giáo, chị đường chủ, với chú đầu bếp mổ lợn, còn cả sư phụ nữa, bọn họ...” rõ ràng tốt như thế.

Họng ta nghèn nghẹn, không nói nên lời, chỉ vì đột nhiên một hình ảnh hiện lên trong đầu. Đó là hình ảnh ngày ấy ta bò từ vại nước ra, thấy máu văng đầy đất và người áo đen vung lưỡi đao sáng lóa, máu ảm trên đó rõ xuống mặt ta. Bỗng chốc, cảm giác sáng tỏ đó như xuyên qua màn sương mười năm, rành rành như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, thiêu đốt tới nhói vào cả xương ta.

Ta ôm mặt, đầu óc loạn cào cào.

“A Tường, hôm nay chúng ta đi trước đi.” Tử Huy vỗ lưng ta, nói: “Bây giờ nàng phải nghỉ ngơi.”

Ta đẩy Tử Huy ra, tay thoáng run: “Không, ta phải về nhà.” Thoát khỏi vòng tay của Tử Huy, chân ta hơi run, lê từng bước về phía cửa lớn, ta xé giấy niêm phong của quan phủ xuống, dồn sức đẩy cửa, nhưng cánh cửa phủ đầy bụi lại không mấy may di chuyển.

Ta đập cửa, hét lên: “Mẹ...” Vừa nói ra giọng đã lạc đi, “Con về rồi.” Kí ức tuổi thơ như ánh mặt trời phá tan sương mù, ảm đạm chiếu lên cánh cửa xập xệ, như thể xóa sạch những vết thời gian loang lổ trên đó khiến nó trở nên sạch sẽ như xưa. Ta ra sức đập cửa: “Mở cửa ra!”

“Mở cửa ra...”

Bụi trên cửa rơi xuống mặt ta, Tử Huy kéo tay ta lại, thở dài một tiếng khe khẽ: “Để ta.”

Hắn đặt tay lên cửa, chỉ hơi dùng sức, cánh cửa cũ kĩ vang lên ken két, từ từ mở ra. Bước qua bức tường sau cổng là có thể thấy ngay đại sảnh, bên trong bày biện không hề khác trí nhớ của ta chút nào, ta đi vào trong, cúi đầu nhìn vết đỏ sẫm trên mặt đất, lại ngẩng đầu nhìn phía trên đại sảnh, ngày đó sư phụ cao cao tại thượng đứng ở đó, đưa ta về Thánh Lăng giáo.

Sư phụ trước giờ vẫn luôn cao cao tại thượng, khiến ta vô cùng kính trọng, nhưng vị sư phụ ta kính trọng như thế lại...

Ta lắc đầu, muốn vứt hết tất cả âm thanh hỗn loạn ra khỏi đầu, nhưng lắc mãi lắc mãi, mặt lại ướt đầm. Ta lau mặt đi, nhưng chả mấy chốc nước mắt lại tuôn ra, ta đứng giữa đại sảnh, liên tục lau nước mắt, mãi cho tới khi Tử Huy vỗ lên lưng ta: “A Tường, đừng khóc nữa.”

“Ta không khóc.” Ta nói, “Chỉ có điều... không thể khiến chúng ngừng rơi thôi.”

Tử Huy thở dài, còn chưa kịp cất lời thì đột nhiên nghiêng người né đòn, liên tục lui lại hai bước, tiếng roi vun vút bên tai ta. Ta hoảng hốt, liếc mắt thì thấy vạt áo trắng của sư phụ bay bay, người đứng ngoài đại sảnh, cầm cây roi đỏ từ đầu đến cuối trong tay, nghiêm mặt, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Tử Huy: “Niệm tình hồn đá vạn năm như ngươi chẳng dễ gì đắc đạo nổi, ta vốn định cho ngươi một đường sống, nhưng ngươi lại không biết điều, nói nơi khiêu chiến giới hạn của ta.” Sư phụ lạnh lùng nhếch mép: “Nếu ngươi đã muốn chết, vậy ta sẽ giúp ngươi, được không?”

Tử Huy không nói gì. Ta biết Tử Huy chắc chắn không đánh lại sư phụ, bèn vọt lên chắn trước người Tử Huy, giang tay bảo vệ y ở phía sau. Ta nhìn thẳng vào sư phụ, mặt người tái đi, giống như bị ai đó tát ột cái.

“Tiểu Tường Tử.” Sư phụ hơi nheo mắt lại, “Ngươi bày ra cái điệu bộ này, là vì muốn bảo vệ ‘chồng’ ngươi, đánh một trận với ta?”

Giọng người cao vút lên, ta biết sư phụ giận thật rồi. Lúc này tâm trí ta cũng vô cùng rối loạn, chỉ đành lắc đầu, không biết nói gì hơn. Sư phụ hơi nguôi giận, người vươn tay ra, khẽ vẩy như hồi xưa gọi ta về: “Lại đây.”

Nhưng lúc này ta lại không thể nhắc chân được, sư phụ cũng không sót ruột, vẫn chìa tay ra chờ ta nắm lấy. Ta nhìn chăm chăm vào sư phụ một lát, buột miệng thốt lên: “Sư phụ... cha mẹ con...”

Sư phụ nhíu mày: “Về rồi ta sẽ kể mọi chuyện ở đây cho ngươi nghe.”

Nhìn vào ánh mắt của sư phụ, ta lại bất giác rùng mình. Tử Huy phía sau nhẹ nhàng đỡ lấy vai ta, khẽ nói: “A Tường đừng sợ, có ta ở đây.”

Cây roi trong tay sư phụ bị siết chặt: “Ngươi là ai?”

“Sư phụ.” Lần đầu tiên, ta vô lễ chen ngang lời người, như thể đang chất vấn: “Cha mẹ con là sư phụ giết sao...” Ta vẫn nhìn thẳng vào người, không dám chớp mắt. Người lại chỉ im lặng, không hề phản bác.

“Là sư phụ ư?” Vừa nói xong ta đã nghẹn ngào, “Là người thật ư?”

Biết sự im lặng của người chính là lời thừa nhận, thế giới của ta sụp đổ, hỗn loạn.

“Tiểu Tường Tử.” Giọng sư phụ hơi khàn “Có rất nhiều chuyện ngươi không hiểu, quay về là ta có thể nói rõ với ngươi, nhưng hôm nay, ngươi lại không nghe lời tựa vào lòng yêu quái, y không tốt đẹp gì đâu, qua đây, chúng ta về đã.”

Ta lắc đầu, chỉ muốn ném thứ gì đó về phía người, ta không thèm để ý rút cây trâm cài đầu trên tóc, ném về phía người: “Sư phụ là đồ lừa đảo! Đại lừa đảo! Người biến đi!” Tóc bung xuống, rối tung rối bù, dính lên gương mặt đầm nước của ta, ta không biết bây giờ mình nhếch nhác tới mức nào nữa.

Trong làn nước mắt mờ nhòe, ta không thấy rõ gương mặt của sư phụ, chỉ biết người cứ ngẩn ngơ đứng đó, không hề động đậy.

Bàn tay đặt trên vai siết chặt lại, Tử Huy ôm ta vào lòng, vỗ lưng ta, nói: “Sư phụ không chịu đi, vậy chúng ta đi trước, bây giờ hai người gặp chẳng thà không gặp.”

Ta gạt đầu liên hồi, nước mắt nước mũi thấm ướt hết vạt áo trước ngực Tử Huy, lần này sư phụ có kéo ta lại không thì ta không biết, nhưng bên tai đã không còn nghe thấy tiếng nghiêng răng trèo treo vì bức bối của người nữa.

Trong hang đá, nước rơi tí tách.

“Đây là đâu...” Ta ngồi trên mỏm đá khóc thút thít, Tử Huy ngồi xổm trước mặt đưa cho ta một chiếc khăn: “Coi như là nhà của ta đi, A Tường đừng khóc nữa.”

Ta lấy chiếc khăn lau mắt, vừa nghẹn ngào vừa nói: “Dù ta ngốc thật, nhưng vẫn còn nhớ hồi bé cha mẹ tốt với ta thế nào, rõ ràng sư phụ cũng tốt như thế... nhưng vì sao người lại giết cha mẹ ta? Vì sao lại lừa ta?”

Tử Huy im lặng hồi lâu mới nói: “A Tường, bây giờ nàng không thể quay lại Thánh Lăng giáo được nữa rồi, nàng có dự tính gì cho sau này không?”

“Ta... không có.” Ta lắc đầu, “Ta đánh sư phụ rồi, sư phụ sẽ không còn cần ta nữa, ta cũng không muốn về Thánh Lăng giáo, cũng không thể về nhà... nhà. Ta... không biết nữa.”

Tử Huy kéo tay ta, lẳng lặng nhìn ta, trong đôi mắt tối đen của y, ta như thấy một ánh tím lóe lên: “Nếu thế, sau này A Tường sống cùng với ta được không?” Y đưa tay vuốt ve mặt ta, không hiểu sao ta lại thấy lúng túng, đang định né thì tay y đã biết ý bỏ ra, “Nàng là vợ của ta, ta sẽ đối xử với nàng còn tốt hơn cả sư phụ, không lừa nàng cũng không bỏ rơi nàng.”

Ta nhìn hẩn hồi lâu: “Nhưng, sư phụ đã đồng ý đâu...”

Tử Huy sững người rồi cười nói: “Sư phụ? Đồ ngốc, hẩn đã giết cả nhà nàng, nàng còn nhận hẩn là sư phụ sao?”

Nước mắt của ta lại lăn tuôn rơi: “Không thể ư?” Nhưng, sư phụ vẫn luôn rất tốt với ta.

“Đúng vậy, đã có huyết hải thâm thù như thế, sao có thể là thầy trò được nữa.” Tử Huy nắm chặt lấy tay ta, mê hoặc nói: “Ta sẽ lấy nàng, sẽ thay sư phụ tốt với nàng. Nàng đồng ý không?”

Ta nhìn từng giọt nước mắt nện xuống mu bàn tay, sau đó gật đầu.

Tử Huy mỉm cười, y đứng dậy vuốt đầu ta: “A Tường, thật tốt quá, nhưng gia tộc của ta từng có quy định, tất cả mọi người gia nhập vào tộc của ta thì nhất định phải uống một bát thuốc để cơ thể thích hợp sống cùng ta hơn, A Tường muốn uống không?”

Ta máy móc gật đầu. Tử Huy biến mất, chỉ lát sau đã bưng một bát thuốc màu đỏ bước vào. Ta cũng không nghi ngờ gì, ngẩng đầu uống cạn, mùi vị ấm nóng tanh ngọt y chang đang uống một bát máu, khiến ta thấy tức ngực.

Tử Huy vỗ đầu ta, mặt mày hớn hở, y chỉ vào chiếc giường đá bên cạnh nói: “Hai hôm nay nàng mệt lắm rồi, cứ đi nằm trước đi.”

Thật ra ta không hề buồn ngủ, nhưng nghe Tử Huy nói vậy, không biết vì sao chân như có ý thức, tự bước tới bên giường, ngoan ngoãn nằm xuống. Ta nhắm mắt lại, thế giới trở nên tối đen, nhưng tâm trí lại vô cùng rối loạn, tràn đầy hình ảnh của Thánh Lăng giáo, Phong Tuyết sơn trang và cả gương mặt lúc mỉm cười lúc giận dữ của sư phụ...

Ta nghĩ sau này mình không thể thấy một sư phụ như thế nữa.

Sau khi làm vợ Tử Huy, ta sống ổn định trong cái hang đá này.

Ta không muốn bước ra khỏi nơi biệt lập này, giống như ở bên ngoài có yêu quái đang nhe nanh múa vuốt, lúc nào cũng muốn ăn thịt ta. Ta trở nên lười biếng, bởi vì nơi này không có ai bắt ta gấp chăn giặt quần áo, không có ai sai ta lật sách quạt mát. Tử Huy không hay ở đây, ta cứ ngồi trên giường đá mãi lâu, không biết bên ngoài giờ đã là lúc nào rồi. Cuộc sống nhàn nhã thế này lại không khiến ta thấy thoải mái chút nào, như thể có một tảng đá đè nặng trong lòng, rầu rĩ tới nghẹt thở.

Hôm nay Tử Huy quay về, ta phàn nàn với y rằng không khí trong hang này ngột ngạt khiến người ta buồn chán, Tử Huy ngăn người, cười nói: “Xin lỗi, ta bị thiếu mất trái tim cho nên không biết buồn là gì.”

“Tim?” Ta khó hiểu, “Ai mà chả có tim, ở đây này.” Ta ra dấu cho y, nghĩ tới việc đây chính là sư phụ dạy ta, ta lại thấy buồn.

“Ừm, ta biết.” Tử Huy vẫn cười tíu tít, nhưng vẻ mặt lại có chút hoang mang: “Trước kia ta cũng có, nhưng lại không biết quý trọng đem cho người khác.”

“Có thể cho người khác tim á?”

“Người thường thì không được, nhưng yêu ma thần tiên lại được.” Tử Huy nhếch mép, giọng điệu có chút lạnh lùng: “Lấy tim của bốn người này làm thuốc thì có thể cho ra linh dược vô cùng hiệu nghiệm.”

Ta sửng sốt: “Người khác lấy tim người đi làm thuốc rồi sao?”

Tử Huy im lặng một lát, chợt cười khẩy, tựa như đang tự chế giễu mình: “Không phải, là ta tự moi nó ra, mang đi làm thuốc rồi cho người khác.” Hắn nói thản nhiên như không. Ta tò mò bước lại gần, chọc chọc lên ngực y: “Nơi này chẳng có gì à, đau không? Lạnh không?”

Đợi mãi mà vẫn không thấy Tử Huy trả lời, ta ngẩng đầu lên nhìn y, lại thấy y ngẩn người nhìn ta, một lúc lâu sau mới vuốt đầu ta, nụ cười mang theo chút đắng cay: “Đồ ngốc.”

Đột nhiên mắt Tử Huy đảo đi, nụ cười thoáng tắt, lấy lại dáng vẻ như thường ngày, y đưa ta ngồi xuống giường, vỗ nhẹ lên đầu ta: “Nghỉ.” Y chỉ nói một chữ, ấy vậy mà mắt ta lại tối sầm, mất hẳn tri giác.

Không biết qua bao lâu, kì lạ là ta lại thấy có ánh sáng. Vẫn trong cái hang đá này, ta vẫn ngồi trên chiếc giường đá này, Tử Huy đứng bên cạnh ta, nhưng trước mắt lại có thêm một người. Thấy người đó, ta bàng hoàng, bất giác muốn bắt lấy người ấy, nhưng lại không thể cử động được. Ta sợ hãi muốn cất tiếng, nhưng ngay cả miệng cũng chẳng mở nổi, cơ thể như bị cố định một chỗ.

“Kính cẩn đón chờ Sơ Không thần quân đã lâu.”

“Người đã làm gì nàng?” Sư phụ nhìn chăm chăm vào ta, mày nhíu chặt.

“Thần quân đừng lo, chẳng qua chỉ bị ta tạm thời phong tỏa ngũ quan, không cảm nhận được thế giới bên ngoài mà thôi.”

“Nói thẳng đi.” Sư phụ không nhìn ta nữa, lạnh lùng cất tiếng: “Người tốn bao công sức quyền rũ đồ đệ gốc của ta rốt cuộc là muốn gì?”

“Tim của bán tiên.”

Ta hoảng sợ, Tử Huy y... y muốn tim của sư phụ!

“Ồ, tiểu yêu, dã tâm cũng không nhỏ đâu nhỉ?” Sư phụ hờ hững liếc qua ta, “Người dựa vào cái gì mà chắc chắn rằng ta sẽ cho người?”

“Ta không thể chắc chắn, chỉ thử vận may thôi. Ta có thể đoán được đại khái thần quân xuống trần có lẽ là vì lịch kiếp. Đối với Sơ Không thần quân mà nói, đời này chẳng qua chỉ là một kiếp số, thân thể đời này của người chẳng qua chỉ là một cái xác tạm thời lưu lại mà thôi. Thần tiên vô cùng hờ hững với chuyện sống chết, hơn nữa thân quân lại phá lệ quan tâm tới cô nàng gốc này, vậy nên ta cược một ván, dù gì ta cũng chỉ có thể sống hơn một tháng nữa, cũng không sợ đắc tội người. Đúng như dự đoán, dấu A Tường cô nương có làm thế với người thì người vẫn sốt ruột đuổi theo.”

Sư phụ hơi nheo mắt lại, nắm chặt chiếc roi trong tay: “Hừ, người tưởng là ta cần con bé gốc đó làm sao? Người muốn giết thì cứ giết, muốn ăn thì cứ ăn, ta tới đây, chẳng qua chỉ vì muốn diệt tên yêu tinh đá đại nghịch bất đạo người mà thôi, dám giằng bầy ông đây, có hồn phi phách tán cũng đừng trách.”

Không hiểu sao ta lại thấy an tâm, nhưng đột nhiên một luồng khí lạnh liên tiếp ủa vào, giống như một con rắn đang quấn chặt lấy ta, đương lúc ngỡ ngàng thì bỗng nghe thấy tiếng Tử Huy cười: “Chút yêu lực còn sót lại trong cơ thể ta quả thật không dẫu nổi thần quân, thần quân muốn giết thì cứ giết. Có điều A Tường đã kết thành phu thê với ta, ta đã nối liền máu của ta với máu của nàng, chúng ta hồn mạch tương thông, sinh tử tương liên, nếu thần quân đã không tiếc gì đồ đệ gốc này, thế để nàng cùng hồn phi phách tán với ta vậy.”

16. Chương 16

Kết thành phu thê, hôn mạch tương thông... các người..." Sư phụ nghiêng rằng, chiếc roi trong tay hơi run lên.

Ta cảm thấy cánh tay Tử Huy luồn qua lưng, ôm lấy vai ta, y ngồi cạnh ta, nói: "Thần quân xem, kết liễu chúng ta ngay hôm nay? Hay là đợi một tháng nữa để A Tường cùng hồn phi phách tán với ta, mãi mãi không thể vào luân hồi, hoàn toàn biến mất, làm vậy có thể xoa dịu cơn giận của thần quân chăng?"

Sư phụ im lặng, ánh mắt lại lạnh lùng y như Tu La. Đột nhiên người quát roi đánh mạnh lên mặt Tử Huy, mà không hiểu sao ta lại thấy đau, mặt bỗng rát, sau đó hình như có máu trào ra, hai má trở nên dinh dính.

"Đòn này thần quân nương tay thật. Nếu thần quân không tin lời ta, có thể thử giết ta xem." Tử Huy cười nói, "Ta là một yêu tinh đá thanh tu, không thể làm chuyện gì độc ác, dù là vợ ta hay là cho ta trái tim bán tiên thì đều phải do người khác tình nguyện, bởi vì dù chỉ ép một chút xíu thì vẫn tổn hại cực lớn tới hiệu quả pháp thuật. Trái tim của bán tiên có thể giúp ta lấy lại sức mạnh đã mất, có thể trở lại là một yêu tinh bất tử, A Tường cũng có thể trường thọ. Sư thực ở ngay trước mắt thần quân, muốn cứu muốn giết tùy người định đoạt."

Ta căng thẳng nhìn chằm chằm vào sư phụ, càng lúc càng hoảng sợ, chợt thấy sư phụ nhếch mép cười, ta nín thở, nghe người nói:

"Rất tốt, mối thù này, ông đây kết với người."

Sư phụ rút một thanh đao dài hơn mười tấc dưới chuôi roi ra, người trở tay đâm lưỡi dao nhỏ vào chính ngực mình. Mặt sư phụ lập tức tái mét, rồi lại rạch xuống một nhát như thể không thấy đau, ta dường như có thể nghe thấy tiếng xương thịt bị xé rách.

Ta sợ tới ngây người, bàn tay đặt trên vai thoáng cứng lại dường như hơi kinh ngạc.

Đúng lúc đó sư phụ lại hờ hững nói: "Yêu tinh đá, người tưởng ta trúng kế của người ư?" Cổ tay người lại dịch chuyển, mặt càng tái, nhưng vẻ mặt vẫn không hề thay đổi, mồ hôi trên trán tuôn như mưa, "Chẳng qua là người may mắn, vợ được mấy ngày ông đây xui xẻo. Sau này nếu để ông gặp lại nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết."

Nhưng sau này... sau này nào?

Tim ta thất lại, vùng vẫy muốn hét lên, nhưng lại không thể cử động.

Sư phụ xoáy mũi dao, máu trên ngực lập tức ứa sũng cả áo, miệng vết thương mở to, dường như ta có thể nghe thấy tiếng quả tim trong ngực người đang đập. Giống trước kia khi ta mơ thấy ác mộng lết lên giường sư phụ, người nói: "Có ta ở đây, không ai dám bắt nạt người." Khi đó nằm trong lòng người ta có thể nghe thấy âm thanh ổn định mà ấm áp, cắt đứt hoàn toàn mọi thứ phức tạp và bất ổn của thế giới bên ngoài.

Sư phụ...

Người sư phụ cứng đờ, hơi cúi xuống. Ta nghe thấy một tiếng rên không kìm nén được, giọt máu đỏ tươi nhỏ tí tách xuống mặt đất. Sư phụ khẽ ném vật gì đó đỏ đỏ trong tay, thoải mái như ném một hòn đá vô giá trị: "Cầm lấy... Khụ, ông đây thưởng cho người."

Bàn tay trên vai rời đi, nhưng ánh mắt của ta lại không rời được, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào sư phụ, thấy sư phụ cũng đang nhìn ta, đôi môi trắng bệch như giấy của người khẽ mấp máy: "Không được nói chuyện ngày hôm nay cho nàng biết, không được nhắc tới ta trước mặt nàng nữa, con bé này ngốc lắm, người lừa nàng vài lần là nàng sẽ chẳng nhớ gì hết."

Sư phụ... sẽ không đâu.

"Vì một người ngốc mà phải trả bằng một sinh mạng, còn không cho nàng nhớ những gì tốt đẹp của người, người cam lòng ư?"

“Hừ... liên quan khỉ gì tới người, có điều...” Sư phụ ôm ngực, cười lạnh lùng: “Nếu nàng không mạnh khỏe sống lâu, thì ta có nhiều cơ hội làm hại người lắm.” Nói xong, sư phụ lão đảo, vịn vào vách hang, gắng đứng thẳng lưng, tuy khó khăn nhưng vẫn không mất vẻ ung dung đi ra khỏi hang.

Hơi ẩm trong ngực như bị moi ra, ta không kịp nghĩ gì, chỉ cảm thấy bây giờ mình nên ở bên sư phụ, dầu làm gì cũng được, dầu chúng ta bị ngăn cách bởi huyết hải thâm thù sâu nặng thế nào cũng được, ta nên ở bên người, giống như trước kia lật sách, quạt mát, giặt quần áo, gấp chăn cho người.

Không biết sư phụ đi bao lâu, đỉnh đầu ta bỗng ẩm ẩm, là vì Tử Huy khê gõ lên đầu ta, chỉ một chữ “giải” thần nhiên khiến cả người ta thoải mái hẳn ra, người ta mềm oặt đi như bị rút xương, không ngừng run rẩy. Nhìn vết máu trên mặt đất, mũi ta cay cay, ứa nước mắt.

“A Tường?” Tử Huy kinh ngạc, “Nàng...” Y gập đầu như chợt hiểu ra, “Nàng ở bên hẳn lâu như thế, chắc hẳn cũng học được vài phép tiên, thảo nào có thể phá tan phong ấn.”

Tử Huy vươn tay kéo ta lại: “Đừng quá chấp nhất đời này mạng này, sư phụ nàng không phải người thường...”

Ta tóm lấy tay Tử Huy cắn mạnh một cái, hận không thể cắn đến tận xương hân: “Người trả tim lại cho sư phụ! Trả lại đây!” Ta lẩm bẩm, miệng vừa có máu Tử Huy, vừa đọt nước mắt của ta.

Tử Huy cũng không đẩy ta ra, chỉ khê nói: “Có lẽ hẳn chưa đi xa đâu, lát nữa ta và nàng cùng mai táng cho hẳn.” Làn máu ẩm áp của y tuôn vào họng ta, cơ thể ù nề mấy hôm nay bỗng trở nên thoải mái. Sư phụ, sư phụ... Ta không hiểu Tử Huy, không biết tim bán tiên là gì, huyết hải thâm thù là gì, nhưng ta biết chắc chắn bây giờ sư phụ đang rất khó chịu, người chỉ có một mình, ngực trống hoác, chảy nhiều máu như thế mà chẳng có ai chăm sóc người.

Ta không để ý tới Tử Huy nữa, bật người dậy, men theo hang đá chạy ra ngoài.

Nhiều ngày không đi lại, đầu ta hơi văng vất, chạy ra khỏi hang đá mới biết hóa ra nơi này là cả một khu núi đá hoang dã, bốn phía đều là vách đá, chỉ có một con đường duy nhất đi lên đỉnh núi, trên đường đọng lại vết máu tươi. Ta đuổi theo, lú lú gọi: “Sư phụ, sư phụ.”

Gió thổi đều đều, vòng qua ngã rẽ, sư phụ đang nằm bên vách đá trên đỉnh núi, máu chảy đầm đìa quanh người. Ta chỉ thấy tim mình siết lại, không thể giãn ra, họng như bị nghẹn đắng, không thốt nên lời, chỉ có thể nức nở, quỳ trước người sư phụ: “Sư phụ...”

Ta ôm lấy đầu người, đầu ngón tay chạm vào chỉ thấy lạnh cóng, người lợi hại như vị anh hùng vô địch như thế, tại sao giờ đây lại trở nên yếu ớt thế này.

Đôi mắt nhắm chặt của sư phụ bỗng giãn giật, rồi mở ra. Mắt người ánh lên vẻ bối rối ta không hiểu, thở dài một tiếng, mấp máy môi: “Ngốc...”

“Con ngốc.” Ta vội vàng đáp, “Tất cả là tại con... tại con hết.”

“Đồ đệ ngốc, nước mắt rớt hết lên mặt ta rồi... vừa bẩn vừa xấu.” Tay sư phụ giơ lên một nửa, lại thông xuống như hết sức. Ta nắm lấy tay người, vùi đầu xuống, áp lên tay người khóc không thành tiếng. Sư phụ thở dài: “Mười năm trước, giết Dương phủ không phải là ý của ta, nhưng quả thật hơn ba mươi mạng người đã chết trong tay Thánh Lăng giáo, người muốn trách ta thì cứ trách đi.”

“Không trách.” Ta lắc đầu, “Không trách, con về Phong Tuyết sơn trang với sư phụ, con sẽ quạt, sẽ lật sách, còn bóp chân đấm vai cho người nữa! Con... con không cần chồng nữa, con chỉ cần sư phụ, chúng ta về, chúng ta cùng về!”

“Khá lắm.” Ánh mắt sư phụ nhòa đi, tựa như nhìn thấu trời cao, giọng người nhỏ mà yếu, “Ta không trùng kế của yêu quái, cũng không thua người...” Sư phụ nghiêng rặng, như thể hận tới phụt máu, “Ta chỉ đầu không lại số trời.”

“Nhưng... mà thôi. Người cứu ta, ta cứu người, kiếp trước... kiếp này, chúng ta...” Sư phụ mệt lử từ từ nhắm mắt lại, “Hòa nhau.”

“Chúng ta về đi, chúng ta về đi...” Ngoài câu này ra, ta không nói nổi câu khác.

Gió trên vách núi thổi vù vù, không chỉ có sư phụ, tim ta cũng như bị móc ra, thế gian trống hươ trống hoác.

“A Tường.”

Ta ôm sư phụ chẳng hay đã ngồi bao lâu, bỗng nghe thấy một tiếng gọi. Tử Huy đã tìm đến đây, y đứng cách ta hai bước lẳng lặng nói: “Nhận ân này của hần, từ nay về sau ta sẽ thay sư phụ nàng chăm sóc cho nàng, ta sẽ đối xử tốt với nàng như hần, buông ra đi.”

Ta hoảng hốt nhìn y, sờ vòm ngực trống rỗng của sư phụ, mơ màng nghĩ, sư phụ không phải người tốt, nhưng người lại tốt với ta, trên thế gian này không ai có thể so sánh được.

Không còn ai có thể trở thành sư phụ của ta, cũng không còn ai có thể nắm tay ta cùng trèo lên Phong Tuyết sơn trang, ta không thể trở về nữa rồi...

Ta ôm chặt lấy sư phụ, nghiêng người ra đằng sau, gió núi rít bên tai ta, bầu trời cách ta càng lúc càng xa, mọi thứ đều nhòa đi, chỉ có cơ thể đã lạnh cứng của sư phụ vẫn còn ở bên ta.

Ta sẽ đợi người, mãi mãi đợi người. Cho đến một ngày, vào một buổi chiều rực rỡ ánh nắng, xuyên qua cả làn hương vãn vương, ta có thể nghe thấy tiếng người khẽ gọi ta: “Tiểu Tường Tử, lại đây.”

Ta nhắm mắt lại, thế gian lặng ngắt.

Quý sai đeo gông cho ta, lê từng bước trên đường suối vàng, mỗi bước là mỗi luồng kí ức tấp thẳng vào mặt, Thiên giới, Minh phủ, điện Nguyệt lão, cầu Nại Hà, canh Mạnh Bà...

Ha ha ha ha ha ha...

Sơ Không, người được lắm! Quả nhiên rất được!

Đi được nửa đường xuống suối vàng nhưng vẫn chưa thấy tòa điện của Minh phủ đâu, nỗi đau trong lòng đè nén ta khiến ta không thể ngẩng đầu lên được. Ta gọi tên quý sai dẫn đường lại, ngồi xổm trước hàng bửu ngạn hoa òa khóc nức nở.

Nhục! Quá nhục!

Chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu bèn hiện lên một con bé ngốc nghếch hơn hử gọi: “Sư phụ, sư phụ.” Ta che mặt, mái tóc dài trên đầu chẳng khác nào lá rụng trong gió thu, chỉ một làn gió thổi qua là sẽ sạch bong.

Đó là ta... mẹ kiếp, kẻ có chỉ số thông minh ngang Ngao Thiên Khuyến đó lại là ta!

“Con thích sư phụ nhất!”

“Con về Phong Tuyết sơn trang với sư phụ, con sẽ quạt, sẽ lật sách, sẽ đấm chân bóp vai cho người!”

“Sư phụ”

“Sư phụ...”

Sư phụ, sư phụ...

Tiếng thì thào của con bé ấy không ngừng vang bên tai ta như kinh văn, lúc nào cũng nhắc nhở ta đã sống mười lăm năm không có tôn nghiêm thế nào, ta gãi đầu, hận nghiêng rằng nghiêng lợi. Đó chính là vết nhơ không thể xóa nhòa trong cuộc đời mấy trăm năm của ta.

Sơ Không, giỏi lắm, người làm được rồi, người quả thực đã sai bảo ta như thái giám.

Quý sai bên cạnh dường như không dám nhìn nữa, vỗ lên lưng ta: “Này... người ổn chứ.”

Mặt ta nhuộm đầy huyết lệ, cười thảm quay đầu lại nhìn nó: “Không sao, đã là quá khứ cả rồi, ta bình tĩnh lại rồi.”

Quý sai sợ quá lùi lại một bước, miệng giật giật nói: “Nếu thế thì đi mau lên, lần này đừng bày ra trò quỷ gì nữa, sơ suất hai lần liên tiếp, Thiên giới đã phái người xuống chỉ trích Minh phủ chúng ta làm việc không hiệu quả rồi đấy.” Ta đứng dậy, vừa đi theo quý sai, vừa nghe nó oán: “Haizz, Tường Vân tiên tử và Sơ

Không thần quân có thù với Minh giới chúng ta sao? Hai người vừa chạm mặt đã quây tung cả lên, chúng ta vốn đã bận lắm rồi, vậy mà hai người còn gây thêm rắc rối!”

Ta gật đầu, vừa nói xong câu “Xin lỗi” rồi ngẩng đầu lên, thì lại thấy tên khốn kia ở bên cây cầu Nại Hà đó, con sông Vong Xuyên đó, hẳn ta đang đứng đỉnh đặc ở đó, bưng bát canh Mạnh Bà, đang trò chuyện với quỷ sai, có vẻ sắp đầu thai luôn rồi.

Ta biết là mình nên bình tĩnh, cũng biết là mình nên lí trí, đợi hẳn uống xong bát canh Mạnh Bà thì sẽ đập thẳng hẳn xuống vòng luân hồi luân, vậy mọi chuyện kiếp sau ngon nghẻ hết rồi. Nhưng chẳng biết tại sao, lúc này trong đầu ta chỉ có hình ảnh ti tiện đáng hận đáng thẹn bóp lưng, đấm chân lật sách quạt mắt cho hẳn. Điều đáng hận đáng thẹn là, ngay cả lúc chết ta vẫn muốn bóp lưng đấm chân lật sách quạt mắt cho hẳn! Còn muốn quay về nữa?

Về, về cái con khỉ!

Đây là nô tính đã ăn sâu vào xương tủy khiến người ta khinh bỉ.

Tất cả... Tất cả nhục nhã ta phải chịu này! Đều là vì tên đó, tên thần quân khốn kiếp đó...

“Sơ Không...” Ta siết chặt đấm tay, người run lên bần bật, “Xin lỗi...” Ta dán mắt vào Sơ Không, nói với quỷ sai đang ngơ ngác bên cạnh: “Xin lỗi nhé, lại gây thêm rắc rối cho các người rồi.”

Còn chưa dứt lời, quỷ sai còn chưa hiểu mô tê ra sao, ta chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Sơ Không, ta thấy hẳn tròn mắt vì kinh ngạc, rồi lại nghe thấy tiếng quát diên tiết của hẳn: “Mẹ! Tên yêu tinh đá đó dám lừa ông!”

Ta cười nghiêng răng nghiêng lợi, đập bốp một phát lên mặt hẳn, mạnh như muốn đập vỡ xương mình ra vậy: “Lừa người này... Hôm nay bà đây phải dằn cho người một trận như tử.”

Ánh mắt chúng quỷ lượn theo cơ thể vẽ nửa vòng trên không của Sơ Không.

Rầm một cái, hẳn rơi thẳng về phía lục đạo luân hồi, bụi bám đầy người. Sơ Không chậm rãi bò dậy, lau máu bên khóe môi, mặt lạnh tanh: “Dám ra tay với vi sư? Tiểu Tường Tử, người cũng gan thật đấy.”

Ta ngẩng phắt đầu lên nhìn hẳn bằng lỗ mũi: “Hừ, người còn dám nói thể với ta? Người nghĩ ta còn là con ngố kia hả?”

Sơ Không hơi ngó ra, thoáng cái đã im bật. Lũ quỷ sai của Minh phủ lập tức ra tay, vội vàng chỉ dẫn quỷ hồn đầu thai tới điện Diêm vương lãnh nạn, có tên quỷ vớ sợi dây thừng định bắt ta, có tên lại cố gắng khuyên nhủ: “Bình tĩnh! Bình tĩnh! Hai vị tiên nhân bình tĩnh!”

Quanh người ta như có một ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội, khiến cả người ta sôi sùng sục, ta vận khí nhảy lên, bay qua cầu Nại Hà tới cạnh Sơ Không: “Sư phụ? Cái cách xưng hô vừa tởm vừa mắc ói ấy mà người cũng nghĩ ra được, đã thế còn vênh váo hơn hử nghe suốt mười lăm năm! Tốt, rất tốt, hôm nay nhân lúc chúng ta vẫn còn tỉnh táo, thù cũ nợ mới tính một thể luôn đi.”

“Ng?” Sơ Không đứng dậy, không trả đũa đòn ta vừa tương cho hẳn ngay, hẳn phỉu áo, neho mắt nói: “Ông đây khoan dung độ lượng, lấy ân báo oán mới giữ lại một kẻ đầu óc có vấn đề như kiếp trước của người, cuối cùng còn cứu cả mạng người, giờ xuống địa ngục rồi người còn muốn tìm ta tính sổ?”

“Ha ha ha ha, người còn dám nhắc tới chuyện kiếp trước với ta, người còn dám nhắc tới chuyện kiếp trước?” Ta cười sắc súa, “Được thôi, người khoan dung độ lượng, người đã cứu ta, vậy ta xin người cứu ta thêm một lần, cứu cả Minh phủ nữa được không? Người lại khoét tim, lại chết nữa được không! Không làm được hả? Không sao, ta giúp người, chém cái là được, nhanh gọn lắm!” Nói xong ta lại đánh về phía Sơ Không.

Hẳn hoảng hốt, nghiêng người túm lấy tay ta, bắt đầu nổi xung: “Đồ đánh đá! Không thể nói chuyện tử tế một lần được sao!”

“Tử tế à!” Ta cũng diên theo, “Giờ trong đầu ta toàn là cuộc sống bị người ăn hiếp mười lăm năm, cộng cả hai bát canh Mạnh Bà như máu dẫn tới mười lăm năm ấy, giữa chúng ta chẳng phải là huyết hải thâm thù sao! Chẳng phải còn thê thảm hơn cả việc bị giết cả nhà sao! Người bảo ta nói chuyện tử tế với người? Vậy người nằm thành cái xác trước đi, ta sẽ ngồi bên cạnh nói chuyện tử tế với người!”

“Ha!” Sơ Không cúi tiết bật cười, “Nói như thế mấy năm đó chỉ có người chịu khổ ấy! Người bị ngốc đúng không! Người không nói ta còn tưởng rằng người bày ra dáng vẻ đó tới trị ta! Ông đây khoan dung độ lượng không thèm tính toán với người những chuyện đó, sau cùng còn bỏ mạng cứu người, bây giờ người còn dám trách ta?”

Trong đầu bỗng dưng hiện ra khuôn mặt tái nhợt của Sơ Không, không biết tại sao ta lại thoáng cảm thấy một niềm xấu, ta hơi cứng lại, lửa giận ngút trời mà vẫn cố nén xuống: “Cứu ta? Cảm ơn ông nhà người nhé! Ai cần người cứu! Người tỏ vẻ cao thượng cái con khỉ, gì mà muốn ta sống yên vui trường thọ, rõ ràng là người muốn xuống địa ngục đầu thai sớm để khỏi phải gặp ta ở mấy tình kiếp sau, đừng tưởng rằng ta không nhìn ra ý đồ đón hèn của người!”

Sơ Không nghiêng chặt răng, mặt mày đanh lại, miệng vừa mở ra đã khép ngay lập tức, tức đến tái mặt.

Ta nói tiếp: “Ta cứ không cho người đắc ý đấy, ta cứ muốn đầu thai với người đấy, cứ muốn liều mạng với người đấy! Người đánh ta đi, người đánh ta đi, người đánh ta đi!”

“Hôm nay ông phải đánh người!” Hình như hấn tức lắm rồi, kéo lấy áo ta. Ta cũng cúi đỏ mắt, phản ứng cực nhanh vươn hai tay ra sau đầu hấn, túm lấy tóc hấn: “Bỏ tay ra! Nếu không hôm nay ta sẽ nhổ sạch tóc người!”

“Người dám dọa ta!”

“Ta dọa người đấy!”

Hai chúng ta cùng thở hồng hộc, lườm nhau hồi lâu, nhưng không ai ra tay trước, đúng lúc đó, một tiếng vang yếu ớt bên cạnh chen vào: “Hai vị, hai người uống canh Mạnh Bà rồi từ từ nói thì tốt hơn, nói xong thì đi đầu thai đi, đó mới thực sự được giải thoát...”

Tai ta giật giật, ngoảnh đầu nhìn về phía cầu Nại Hà, một tên quỷ sai đang bưng canh Mạnh Bà qua, sau lưng nó là vô số quỷ sai, phía điện Diêm Vương cũng có người đang vội vã chạy qua đây, có vẻ là Diêm Vương và phán quan. Mắt ta đảo một vòng, cuối cùng dừng lại trên bát canh Mạnh Bà trên tay quỷ sai, vị nước canh đen sì như quanh quẩn trong cổ họng.

Ta ngoảnh lại nhìn Sơ Không, Sơ Không cũng đang nhìn ta.

Chính tên này... Chính tên này đã dốc hấn hai bát vào mồm ta, khiến ta phải sống một cuộc đời nhục nhã như vậy, lửa giận trong lòng ta lại bốc lên ngàn ngút, ta nói: “Uống, tất nhiên phải uống rồi, đời này ta nhất định phải dốc cho người ba bát!” Nói đoạn ta ra sức kéo Sơ Không về phía đó.

Sơ Không hoảng hồn, lập tức rút xuống, “Độc ác! ” Ta không kéo nổi hấn, lại nghe hấn mắng thế, sao trước đó lúc hấn dốc vào mồm ta không mắng mình ác! Ta lại cúi tiết, hăm hở cắn hấn, nhặng nhặng trên tay hấn, hấn đau quá hét toáng lên: “Ngao Thiên Khuyến là người nhà của người à!” Hấn véo mặt ta, “Nhả ra.”

Ta không chịu buông, thúc mạnh một cú vào bụng hấn, ta lại bồi tiếp cú thứ hai, Sơ Không nghiêng người né. Thật ra ta không đánh nổi Sơ Không thần quân, vì thế chẳng mấy chốc mắt ta đã hoa lên, lưng đau nhói, Sơ Không ấn ta về phía giếng súc vật, hấn bóp cổ ta, xanh mặt nói: “Xin lỗi! Nếu không kiếp sau người làm súc vật cho ta!

Được lắm, để xem ai mới làm súc vật!

Ta nghiêng răng, gập đầu gối, thúc thẳng vào bụng hấn đúng lúc hấn đang rúm lại, ta hét toáng, gồng hết sức đẩy người hấn lên, Sơ Không sững sốt, ta ra sức cố lật hấn vào giếng, dúm đầu hấn xuống cho hấn rơi tòm vào đường súc vật.

Ta đang mừng như lên, cuối cùng kiếp sau cũng có thể thoát khỏi Sơ Không rồi! Nhưng còn chưa kịp cười, da đầu ta bỗng đau nhói, là Sơ Không túm lấy chỗ tóc bung ra vì trận đánh nhau vừa nãy của ta. Ta thấy trọng tâm lộn nhào, cơ thể nhẹ bẫng, da đầu đau dữ dội, quả chuông cảnh báo niềm xấu vang lạnh lạnh trong đầu ta, muốn vươn tay túm lấy thứ gì đó lại chỉ tóm được khoảng không. Chỉ có tiếng cười độc ác như quỷ của Sơ Không, kéo ta xuống động sâu không đáy: “Người muốn cùng chết với ta mà! Cùng chết!”

Ta hoảng hốt, trợn trừng mắt, thấy không khí âm u của Minh phủ ngày càng xa ta. Dường như bên tai còn văng vẳng tiếng cười của Diêm Vương: “Ồi chào, chết rồi, hai vị tiên nhân đầu thai vào đường súc vật

rồi, giờ phải lịch kiếp thế nào đây? Ta về làm bản báo cáo vậy.”

Súc vật.

Lũ súc vật các người!

17. Chương 17

Lúc mở mắt ra, ta cảm thấy thế giới này có chút khác biệt với thế giới ta thấy trước kia. Tầm mắt rộng tới kì lạ, khứu giác nhạy bén khác thường, mùi của đất đai, vị của cỏ xanh, còn có cả mùi tanh hoặc ngai ngái.

Ta chớp mắt, cảm thấy cơ thể mình có gì đó không ổn. Chân ta run rẩy gượng dậy, nhưng lại là bốn cái chân chống trên mặt đất, còn có vuốt thịt phủ lông tơ. Ta thò “tay” ra, thấy bộ móng vẫn chưa phát triển hết, ngạc nhiên nhìn một lát... Nếu ta đoán không nhầm thì hình như cái này là móng hổ. Ta ngoảnh đầu lại, nhìn ra sau, nhìn cơ thể dài ngoằng và cái mông mọc đầy lông của mình, còn có cả một cái đuôi xinh xắn vằn vện nữa chứ.

Ta ngơ ngác một lúc, kí ức lập tức ủa về. Ồm! Ta nhảy vào đường súc vật, trở thành một con vật.

Con vật!

Ta dùng móng ôm lấy mặt. Nhục nhã biết bao, nhục nhã biết bao! Nghĩ tới việc Tường Vân tiên tử ta đã từng sống một cách phiêu ảo thế nào mà nay lại lạc bước sa chân vào chốn này! Ta lén nặn ra một dòng lệ cay đắng vì bản thân. Nhưng đâu có đau đến thất lòng cũng không thể thay đổi được sự thật ta đã trở thành con vật. Ta ngẩn ngơ nhìn lên bầu trời mà tâm trạng lại vô cùng bối rối. Nhưng vừa nghĩ tới việc Sơ Không cũng lọt vào đường súc vật, trở thành một con vật bốn chân, lòng ta lại nảy nở một niềm sung sướng hiềm hoi.

Được lắm, Lý Thiên Vương, ông sắp xếp đi, để xem hai con vật không biết nói trải qua tình yêu đau thương rung chuyển đất trời quý khốc thần sầu ra sao? Ta đang đợi đây.

Ta đương ngậm ngùi thì cổ bị cắn mạnh một cái, ta hoảng hồn, rồi lại ngửi thấy mùi hổ mẹ, thì ra là “mẹ” của ta tới rồi...

Có lẽ là do bản năng, tuy bây giờ ta đang bị hổ mẹ cắn cổ, nó chỉ cần dùng tí sức là có thể cắn chết ta, nhưng ta lại không có chút lo lắng nào, để mặc nó ngoặm, bị tha lắt lư lắt lư về “nhà” của mình.

Trong ổ không có cỏ, còn có hai con hổ anh chị em với ta đang cắn tai nhau nô đùa, thấy hổ mẹ về chúng nó quần quít đòi bú sữa. Hổ mẹ thả ta xuống, rồi lười biếng nằm xuống đất, như thể chúng mày thích bú thì bú. Hai anh chị em của ta hôn hờ nhào tới, ta liếc qua cái bụng bù xù lông lá của mẹ, tuôn một dòng lệ cay đắng không biết làm sao.

Ta dờ dẫm đứng bên miệng hổ mẹ mà run cầm cập, bỗng nhiên lưng ta lại ầm ầm, hơi ầm mang theo cảm xúc kì lạ có chút thoải mái lướt qua lưng ta, ta ngơ ngác quay đầu lại thì thấy hổ mẹ đang thè cái lưỡi dài ỏi là dài liếm bộ lông đã mọc đầy trên trán ta, làm ta sợ hết hồn.

Vì thế, trong lúc ta đang hết hồn, nó liếm hết một lượt từ trên xuống dưới cho ta, cuối cùng hài lòng huých lên đầu ta, như thể đang nói: “Ừm, được rồi, đi chơi đi.”

Không ngờ ta lại... lại bị một con hổ mẹ trêu chọc...

Tuy ta biết nó dùng đầu lưỡi thô ráp chải lông cho ta. Nhưng ta... ta... ta vẫn khóc sụt sùi, lúc ở Minh phủ nào ta bị teo não hay sao mà không uống bát canh Mạnh Bà đó.

Ôm mối mâu thuẫn cực lớn trong lòng, ta tập tễnh bước đi, đi tới bên bụng hổ mẹ, nhìn anh chị em đang bú sữa, rồi lại nghe thấy tiếng bụng kêu ọc ọc, ta nhắm mắt lại, vùi đầu xuống, xong thẳng vào.

Kiếp này đúng là một thử thách.

Sau khi sống mấy ngày như thế ta đã ngộ ra tất cả. Tuy bây giờ ta là một con vật, nhưng điều đó không hề cản trở việc tu đạo, ta thừa khả năng tu thành yêu, lấy hình dáng con người sống tiếp!

Có điều, vấn đề bây giờ là ta chỉ là một áng tường vân tu luyện chưa thành được Nguyệt Lão điểm hóa thành tiên, nói trắng ra là đi cửa sau. Trong quá trình tu luyện trước kia, ta chỉ biết sơ sài tăng tu vi như thế nào, còn không biết phải bắt đầu từ đâu nữa.

Ta thở dài, gục đầu xuống, ánh nắng ấm áp xuyên qua tán cây rậm rạp chiếu thành nhiều đốm sáng như sao trên người ta. Ta lười biếng ngáp một cái, dường như thấy Sơ Không nằm trên xích đu lắc lư lắc lư đọc sách, hần nói:

“Tiểu Tường Tử, ‘Ngã thủ kì nhất, dĩ xứ kì hòa’[1], câu này ngươi đã hiểu chưa?”

[1] “Ngã thủ kì nhất, dĩ xứ kì hòa” là một câu nói của Trang Tử với ý giữ lòng trong sạch, để thể xác được hài hòa giữa âm và dương.

Ta đương nhiên hiểu rồi, kẻ không hiểu là Tường ngố kia.

Phải rồi! Giờ ta vẫn còn nhớ rõ tâm pháp đạo gia mà kiếp trước Sơ Không dạy đi dạy lại cho ta. Trước kia ta quá ngốc nên mãi không học được, Sơ Không cứ dạy ta bước căn bản đó, bây giờ chỉ cần hơi hồi tưởng là cái giọng chỉ đạo của Sơ Không lại vang vọng bên tai, ta sung sướng nhảy chân sáo, hai con hổ nhỏ bên cạnh cũng nhảy với ta như đang chơi cùng.

Ta không hiểu chúng nó, tự tìm một bụi cỏ rồi ngồi trong đó tĩnh tâm nhớ lại các cách nhập môn, bắt đầu kiếp sống tu đạo.

Chưa đầy ba tháng sau, lúc hổ mẹ dạy chúng ta săn mồi, phản ứng và nhận thức của ta mạnh hơn hai con hổ con kia rõ rệt, dựa theo tình hình phát triển hiện tại này, ta đoán cứ tiếp tục tu hành một năm thì ta có thể nói tiếng người, điều này khiến ta vô cùng vui vẻ, cũng cực kì khâm phục Sơ Không và cách tu đạo này. Thảo nào mà kiếp trước hần chỉ mang thân thể phàm trần mà trong hai mươi năm ngắn ngủi đã trở thành bán tiên, tên khốn kiêu ngạo kia mặc dù kiêu ngạo thật, nhưng quả thực cũng có chút bản lĩnh.

Ánh mặt trời hôm nay vừa đúng độ, ta tu luyện xong nghỉ ngơi một lát, lăn cun cút trên đất, bắt đầu hồi tưởng lại kiếp trước.

Thực ra bình tĩnh mà nghĩ, kiếp trước Sơ Không cũng không đối xử tệ với ta lắm. Lúc xuống Địa phủ vì thù cũ nợ mới chồng chất ta mới điên tiết như vậy, giờ ngẫm lại, tên Sơ Không ngoài việc thích sai bảo người ta, thích bắt nạt người ta, tính cách lập dị, yêu cầu ngặt nghèo, hơi khốn nạn một tí, nhưng vẫn rất tốt với đồ đệ ngốc kia.

Cuối cùng hần còn móc tim mình cứu ta, coi như đã tận nghĩa đồng liêu.

Nhưng chỉ là nghĩa đồng liêu thôi sao? Ngẫm lại, lúc đó hần móc tim mà không hề do dự, đổi lại là ta e rằng không thể đưa dao gọn ghẽ như thế, dầu gì đó cũng là thịt của mình cơ mà, lúc này so với lúc ta cứu Lục Hải Không mà bị kẻ khác xuống tay là một chuyện hoàn toàn khác.

Ánh nắng rơi vào mắt ta, ta có chút lảng lảng, không biết vì sao ta bỗng nhớ tới nụ hôn ấm áp mang theo mùi rượu nồng nặc của Sơ Không trên máng gối ngày hôm đó.

Chân ta cứng lại, tâm trí cũng lập tức trống rỗng.

Hần không uống canh Mạnh Bà, ta biết, hần còn biết rõ hơn ta, ấy vậy mà kiếp trước hần lại...

Là vì say rượu, hay là... một suy nghĩ lướt qua đầu khiến ta đỏ bừng mặt, nhưng hỏ đâu biết đỏ mặt, vì thế người ta nóng hừng hực. Sẽ... không phải chứ!

Tên Sơ Không thần quân kiêu ngạo đó thật sự... thật sự này tình với ta? Ta lắc đầu, ép mình ném cái suy nghĩ hoang đường này ra khỏi đầu. Ta và hần là kẻ thù không đội trời chung, là oan gia trời định!

Dù vậy, trước khi trải qua hai kiếp tình duyên, bất kể là ta hay là Sơ Không có trí nhớ, chúng ta đều rất ăn ý, không ra tay tàn nhẫn với đối phương.

Nhưng ta và hấn cứ gặp nhau là đánh!

Dù vậy, hình như lần này chỉ có ta mãi miết đánh hấn, hấn chỉ lăm mồm thôi...

Ta đang giải thích hộ hấn cái khi gì chứ!

Ta ra sức cào móng lên thân cây, coi nó như là mặt Sơ Không, khoái chí mà cào. Sau khi bình tĩnh lại ta nằm bò bên cây cụp đầu xuống, đột nhiên một ý nghĩ kỳ quái xẹt qua đầu ta... Thực ra, nếu Sơ Không giống như Lục Hải Không, hấn mà thích ta, kể ra ta cũng thích.

Người ta lại nóng lên, nhưng ta lại thấy thế này chẳng có gì là không tốt.

Những ngày trưởng thành bên hồ mẹ trôi nhanh như thoi đưa, chẳng mấy chốc đã qua một năm, hồ mẹ lại có thai, đuổi bọn ta đi, để chúng ta tự tìm lãnh thổ của riêng mình. Vừa hay đúng lúc ta đã có thể nói tiếng người, cũng coi như là một linh vật, không phải bôn ba cả ngày vì miếng ăn như anh chị em của ta.

Làm chúa sơn lâm thật ra rất thoải mái, ít nhất là không có kẻ nào chán sống dám tới chọc ta.

Theo lẽ thường mà nói, cuộc sống luôn có những lúc trở trêu.

Đó là một chiều hoàng hôn rất đẹp, ta nhào ra hồ uống nước, bỗng nhiên một làn gió nhẹ lướt qua, ta chợt ngửi thấy mùi của con mồi, nhưng đây là loài sống thành bầy đàn, sao giờ lại chỉ có mùi thoang thoảng của một con...

Ta ngẩng đầu nhìn lên, mặt hồ lấp lánh ánh nắng chiều buông, bên bờ đối diện, một con vật to sụ đen sì cũng đang uống nước. Không hiểu sao dáng vẻ đó của nó lại khiến ta thoáng cảm thấy vô cùng quen thuộc. Một suy nghĩ lóe sáng trong đầu, ta khẽ gọi: “Sơ Không?”

Con vật kia ngơ ngàng, lập tức ngẩng đầu lên.

Hai mắt giao nhau, ta xác định thân phận của đối phương được ngay.

“Phì!” Ta cười phá lên. Cơ thể của con vật đó lại càng cứng hơn. Ta nhào xuống đất, không nhịn được cào gần móng lên mặt đất: “Lợn rừng! Ha ha ha ha! Không ngờ người lại đầu thai thành một con lợn đực! Ha ha ha ha!”

Sơ Không vừa thẹn vừa giận, quay ngoắt đầu định bỏ đi. Ta thấy vậy vội vàng nín cười, nhảy vào hồ bơi đến gần hấn: “Ê! Đợi tí đã! Ta có chuyện muốn bàn với người!”

Ta bước lên bờ, vẩy hết đồng nước trên người đi, sau đó nhìn hấn lại phì cười. Sơ Không hình như điên lắm rồi, hấn hừ lạnh, ngạo mạn ngẩng phắt đầu lên, khinh bỉ nói với ta: “Thật không hiểu nổi con gái con đứa biến thành hồ cái thì có gì mà kiêu ngạo, ông trời mĩa mai mà cũng không biết.”

Giọng của hấn rất khỏe, trầm hơn xưa rất nhiều. Ta chẳng quan tâm phải phản bác lại hấn, cười đến rũ người. Sơ Không không nhịn được nữa, đá bốp đồng đá bên móng đi, hết hòn này tới hòn khác đập vào đầu ta, đau ơ là đau, ta bực mình: “Sao người suốt ngày bắt nạt ta thế! Người thích ta còn gì!”

Sơ Không sừng sốt, cuống quít lùi lại, lấp ba lấp bắp mãi mới hằm hè nói: “Ai ai ai ai... mẹ kiếp, ai thích người!”

“Kiếp trước người không uống canh Mạnh Bà mà vẫn hôn ta!”

“Đó là vì say rượu!”

“Người không thích ta ở bên tên yêu tinh đá kia là vì người đang ghen!”

“Ta ghét tên yêu tinh đá đó thì có.”

“Cuối cùng người còn moi tim để cứu ta!”

“Chẳng qua chỉ vì trả nợ người thôi.”

“Dù có nói thế nào, kiếp Lục Hải Không người chắc chắn đã thích ta!”

“Đó là vì uống canh Mạnh Bà, đầu óc mù mờ.”

Ta hỏi câu nào hấn đáp lại câu đấy, không chệ vào đâu được như thể hấn đã luyện tập rất nhiều lần trong lòng rồi. Không biết tại sao, nghe mấy câu trả lời của hấn ta lại thấy hơi thất vọng, may mà bộ mặt của động vật không tỏ thái độ được, ta gật đầu nói: “Thì ra là vậy, quả nhiên ngươi vẫn muốn hại ta.”

Sơ Không ngẩng phắt đầu lên: “Này, ngươi làm thế nào mà rút ra được cái kết luận...” Hấn nghẹn họng, nén hết nửa câu sau vào trong bụng. Một lát sau, hấn thở hồng hộc, nghiêng rằng nói: “Phải đấy! Ta muốn hại ngươi, ngươi té đi đầu thai đi, đừng làm vướng mắt ta!”

“Hừ, bộ ngươi nghĩ ta thích ngươi lắm hả.” Ta day trán rồi nói: “Lợn rừng Không, chúng ta thỏa thuận đi, lấy con sông này làm ranh giới, kiếp này, ngươi không bước vào lãnh thổ của ta, ta cũng không chen sang lãnh địa của ngươi, bất kể Lý Thiên Vương có sắp xếp thế nào, chúng ta đến chết cũng không qua lại với nhau, vậy ổn chứ.”

Sơ Không nhìn ta một lát, chẳng hề hé răng, đột nhiên động đất dữ dội, chim ủa lên thành từng đàn, khu rừng chiều buông bỗng trở nên ồn ã.

Ta giật mình: “Động đất à?”

Giọng Sơ Không lại trở nên nghiêm túc: “Không phải.” Hấn xoay người chạy về phía tây, ta cúi tiết, không biết vì sao cũng tò mò chạy theo hấn.

“Này.” Giấu mình vào lùm cỏ, ta khẽ hỏi Sơ Không: “Bọn họ đang bái gì vậy?”

Lúc này ánh mặt trời đang dần khuất núi, màn đêm buông xuống. Hai gã đàn ông cầm theo ba ngọn đuốc, quỳ dưới đất, làm đại lễ ba dập chín lạy với một cái hang đen ngòm.

Sơ Không không trả lời câu hỏi của ta, nhìn chằm chằm vào hai người kia, cân nhắc một lát rồi mới nói: “Ngươi gầm lên hai tiếng đi.”

— — — BỔ SUNG THÊM — — —

Thái độ này của hấn khiến ta khó chịu, ta cười khẩy: “Ngươi tự gầm đi, ngươi là gì mà đòi sai ta?”

Sơ Không không thềm nói gì, cong chân đập bốp lên bộ móng của ta, ta hét toáng lên vì đau, tiếng gầm rung chuyển cả núi rừng.

Ta nghiêng rằng... tên khốn... tên khốn này...

“Á!” Một gã sợ hãi la lên: “Hồ... hồ!” Hai ngọn đuốc trên tay gã rơi bộp xuống đất như thể sợ cứng người, liên tục lùi ra đằng sau, còn một gã nhiều tuổi hơn thì lập tức giơ ngọn đuốc về phía ta, gã vừa lùi lại vừa túm lấy người kia: “Bình... bình tĩnh! Nó sợ lửa, sẽ không dám tiến tới đâu.”

Nghe thấy gã đó nói thế, ta bèn ngẩng đầu ưỡn ngực bước ra. Hai người đó sợ quá run bần bật, mồ hôi vã ra như tắm. Ta nhìn bọn chúng chăm chú, đánh giá từ trên xuống dưới. Gã đàn ông nhút nhát hơn sợ tới độ hai mắt trợn lên, ngã vật xuống dưới. Ta sững người, đang suy nghĩ xem có phải mình dọa chết người mà phạm phải sát nghiệt hay không thì tên khác bỗng co cẳng bỏ chạy, thoáng cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Ngẫm ra, chắc gã đó nghĩ ta đã có thức ăn rồi thì sẽ không đuổi theo gã nữa.

Ta lắc đầu thở dài, lúc khó khăn mới biết ai chân thành ai giả dối, lời này quả nhiên không phải bàn cãi. Cỏ cây rung lên phía sau, là lợn rừng Không đi ra, ta dùng cái chân núc ních thịt khê vỗ vào đầu tên bị ngất: “Ê, xem này, tại ngươi xúi ta đó, xảy ra chuyện rồi, ngươi tự công gã về thôn làng dưới núi đi.”

“Giờ ngươi vẫn còn tâm trạng để quan tâm đến loài người ngu xuẩn ấy hả?” Sơ Không mỉa mai, “Đúng là vẫn ngu như ngày nào.” Hấn không nói thêm nữa, đi thẳng vào cái hang đen ngòm, dáng đi vô cùng thận trọng.

Dù ta cực kì ghét cái tính này của hấn, nhưng thấy Sơ Không ngạo mạn cũng phải thận trọng như thế, ta cũng cố nhịn, nhẹ nhàng đi sau hấn.

Trong hang tối đen như mực, nếu là loài người bước vào đây sợ chẳng biết đâu mà lần, cũng may thị lực ban đêm của hổ hơn con người nhiều nên ta có thể cảm nhận rõ ràng mọi vật trong hang, đá ở đâu, vũng nước ở đâu... vân vân, nhưng sao vũng nước này lại có mùi máu?

Ta nhìn lên trên theo dòng nước rơi thì thấy trên vách hang nứt ra một khe hở to như cái đầu trâu, dòng nước chảy ra từ chính đây.

Ta ngẩng đầu quan sát, thì đột nhiên thấy một cái đầu người đang trôi chậm chậm từ cái khe hở kia ra. Ta hoảng hốt, đương kinh ngạc thì thấy vẻ mặt người đó bị bóp méo, hốc hác, da thịt không biết bị thứ gì hút hết, chỉ để lại một bộ xương khô, rơi lộp bộp xuống đất, chất thành một đồng trước mặt ta.

Tuy ta đã thành tiên, nhưng trước giờ đều sống sung sướng trên tiên giới, chưa thấy cảnh chết thảm thế này, vì thế sợ đến cứng người, vô thức muốn túm lấy Sơ Không phía trước. Nào ngờ hắn chỉ là một con lợn rừng nên ngoe nguẩy móng trước mặt ta, ta vươn bộ móng sắc nhọn ra, lỗ tay chộp đúng vào cái móng da dày thịt béo của lợn rừng Không, hét toáng lên: “Có yêu quái!”

Sơ Không cũng rú lên: “Người muốn ta chặt móng đem đi ngâm rượu không?”

“Nhưng có yêu quái thật mà!” Ta nâng móng chỉ vào cái khe trên vách hang, rồi lại chỉ đồng xương trắng cách đó không xa, “Lúc này nó mới rơi xuống trước chân ta đó, bị ăn sạch rồi.”

Sơ Không không mắng ta nữa, quay đầu nhìn đồng xương kia, giọng thoáng lạnh đi: “Bây giờ người biết vừa nãy hai tên ngoài hang bái gì rồi chứ.”

Ta lắc đầu: “Không biết.”

Sơ Không nhìn ta kiểu như hết thuốc chữa, nói: “Hai người kia cầm ba cây đuốc, có nghĩa là trước đó có ba người, mà người đó đã đi vào trong hang.” Sơ Không lấy chân chỉ vào đồng xương kia, “Người này bị đem đi làm vật tế, bọn họ đang hiến tế, hiến sống, còn cúng...” Sơ Không trầm tư một lát, “Cúng cho ai thì ta không biết, nhưng có thể chắc chắn là không phải thần tiên ở trên Thiên giới. Nơi này âm khí quá nặng, đúng là y hệt...”

Mình phủ.

Sơ Không không nói ra, nhưng ta đại để có thể đoán được ý của hắn. Tiến độ tu hành của ta chậm hơn hắn một chút nên mới đầu không phát hiện ra điều kì lạ ở đây, nhưng Sơ Không vừa nói thế, ta chỉ cần hơi để ý là có thể cảm nhận thấy, không khí ở nơi này vừa âm u vừa lạnh lẽo, quả thật giống hệt Minh phủ.

Sơ Không ngó nghiêng xung quanh, nói: “Nơi đây là cực âm của địa mạch, có lẽ là có liên quan đến Minh phủ.”

Mặt hắn đan lại, “Nhìn dáng vẻ của hai người kia thì có vẻ chuyện hiến tế này xảy ra rất thường xuyên.”

Ta khó hiểu: “Nhưng nhận vật tế còn sống cực kì tổn hại âm đức, dễ dàng sa vào tà đạo, điều này rõ ràng đã bị cấm rồi, không biết vị thần tiên nào ở Địa phủ làm trò này nhỉ?”

“Hừ, thần tiên làm hành vi độc ác của yêu quái mà còn dám rêu rao?” Sơ Không khinh khỉnh nói với ta: “Người ở Thiên giới bao nhiêu năm nay rốt cuộc đã làm gì hã, mà sao trong đầu chẳng có tí kiến thức thông thường nào thế?”

Ta vươn bộ móng sắc nhọn ra, hằm hè nói: “Người thử nói kiểu này với ta nữa đi, ta sẽ khoét thịt trên móng người ra.”

Cái đuôi lợn rừng của Sơ Không phe phẩy, nói tiếp: “Thần tiên tại vị ở Minh phủ chính là Diêm Vương, phán quan, để công bằng với mỗi con quỷ, bọn họ không được nhận vật tế. Địa Tạng Vương Bồ Tát không sát sinh, quỷ sai cấp dưới không có quyền nhận vật tế, vậy nên người của Địa phủ không lấy vật tế, chứ đừng nói là vật tế sống. Ngoài bọn họ, còn có các vị thần tiên tới từ Thiên giới, thần tiên mà xuống Địa phủ thì chỉ có hai loại: một là giống như ta và người, vì lịch kiếp mà đến, chỉ dừng lại thoáng chốc trên hành trình. Chúng ta không có thời gian cũng không có sức đòi vật tế. Còn loại thứ hai, chính là thần tiên phạm phải tội lớn, phải chịu cực hình dưới mười tám tầng địa ngục.”

Ta gật mình, nói: “Đã chịu hình dưới Địa phủ mà giờ còn dám làm ra chuyện này, đó là tội chồng thêm tội, thần tiên nào không muốn sống dám tạo nghiệt nặng như thế...”

Sơ Không trầm mặc hồi lâu: “Phải mau chóng báo chuyện này cho Diêm Vương biết.”

Ta gật đầu đồng ý: “Nhưng chúng ta còn chưa nắm rõ tình hình ở đây.” Ta vừa nói vừa bật người nhảy lên cái vách bên cạnh, thò đầu vào khe hở quan sát: “Để ta xem đã...”

“Không được!” Tiếng Sơ Không còn chưa truyền được vào trong não, đầu ta đã chui vào khe ngó nghiêng một lượt, xung quanh không có gì, bên trên cũng không có gì, phía dưới...

Một ánh chớp vàng chợt lóe lên giữa bầu không khí u ám, ta còn đang kinh ngạc, bỗng hơi thở nghẹn lại, một luồng khí lạnh buốt tấp thẳng vào mặt ta, đẩy mạnh ta ra phía sau. Người ta ngã ra, ngã chổng vó xuống mặt đất: “Đau quá!” Ta hét lên.

Tiếng vó chân của lợn rừng vang lên, Sơ Không dừng lại bên cạnh ta, dùng cái mũi dài cọ cọ lên đầu ta:

“Bị thương ở đâu?”

Luồng khí lạnh buốt vẫn còn quấn quanh trên chóp mũi, ta không thể nói rõ cảm giác thế nào, chỉ ngơ ngác nói: “Không biết... lưng bị đập nên đau quá.”

Thấy ta thật sự không sao, Sơ Không ngẩn ra một lúc, rồi đột nhiên giận tím mặt: “Người thử làm càn nữa xem! Đây là nơi có thể ngó nghiêng lung tung hả! Người thật sự cho rằng vì đang lịch kiếp nên không chết được đúng không? Để đến lúc hồn phi phách tán người xem ai kéo lại về được cho người!”

“Người giận gì chứ? Ta mà hồn bay phách tán chẳng phải người cũng không cần trải qua mấy kiếp tình duyên nữa sao?” Ta khó hiểu nhìn hấn, hấn nghe xong câu hỏi của ta thì thoáng dờ ra. Ta bỗng bình tĩnh, nhìn đầu đứng dậy, vươn móng vuốt lên đầu hấn, “Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, người quả nhiên thích ta mà.”

“Thích con khi?”

“Người đừng nghĩ một đằng nói một nẻo để che giấu nữa.”

“Giấu... giấu cái đầu người.”

Ta hết cách lắc đầu thở dài: “Ta biết mà, ta quyến rũ ghê lắm, về mặt tình cảm đúng là có lúc ta ngu ngơ thật, thích ta thì thật khổ cho người rồi.” Ta ngừng một lát, “Người cứ khổ đi.”

Cổ họng lợn rừng Không phát ra tiếng gầm ghè như thể vừa giận vừa bực, hất văng cái móng ta đặt trên đầu hấn đi, gầm gừ đi ra khỏi hang.

Ta nghĩ một lát: “Người đang xấu hổ đúng không? Ê! Lúc này có phải người muốn ta đuổi theo người không! Người cứ nói thẳng ra đi, ta đã bảo là ta hơi bị ngốc mà!” Ta lon ton chạy theo sau hấn, hình như Sơ Không không nhìn nổi nữa rồi, hấn quay ngoắt đầu lại, cúi bần nói:

“Ông đây muốn đi tự sát! Người tránh xa ta ra! Không được chết chum với ta!”

Ta cảm thấy sau khi trải qua hai kiếp tình duyên, ta và Sơ Không đều đã nhìn thấu sinh tử rồi, xem hấn bảo tự sát nhẹ nhàng chưa kìa!

Nhưng khi ta và Sơ Không ra khỏi hang, thì lại thấy bên ngoài đước sáng rực trời, ta gật đầu: “Hình như ta thấy cảnh da ta sẽ bị lột rồi đem đi bán, còn thịt của người sẽ bị nấu chín làm thức ăn.”

Bên ngoài hang, hơn mười tên trai tráng cầm đủ các loại gậy gộc giáo mác giờ đước đứng đó. Có lẽ là cái tên chạy đi vừa này về thôn gọi người tới giết hổ.

“Có cả lợn rừng nữa!”

“Chắc là thức ăn của con hổ kia rồi.”

“Ta lại thấy không phải thế...”

Đám trai trắng bàn luận xôn xao, ta nhìn đồng vũ khí trong tay họ mà có chút lo lắng, đồng vũ khí này trông vừa cùn vừa cũ, chắc chắn không thể khiến ta chết thoải mái, giờ sống lưng còn đau âm ỉ, ta nói nhỏ với Sơ Không: “Chúng ta có thể đổi sang cách chết nào có thể diện hơn một tí được không?”

Sơ Không thần nhiên liếc ta một cái, giọng nói vẫn mang vẻ khinh thường: “Ông đây sẽ thu hút sự chú ý của chúng, người tranh thủ cơ hội mà chạy. Đừng có ngốc đến nỗi không trốn nỗi mấy tên loài người.”

Nói xong, hấn quẹt chân, nhằm đúng chỗ nhiều người nhất mà xông vào, đám thôn dân lập tức hoảng loạn, đâm hết vũ khí vào cơ thể da dày thịt béo của Sơ Không. Nhưng da có dày thịt có béo thế nào chắc vẫn thấy đau...

Hấn biết ta sợ chết sợ đau, vì vậy mới tìm cơ hội cho ta chạy trốn...

Nhìn cơ thể kèn càng của hấn bị bọn họ vây lại, trông rõ là buồn cười, ấy vậy mà ta lại không biết mình cảm thấy gì nữa. Giống hồi ở kiếp đầu tiên, trong biển lửa ngút trời ấy, ta thấy Lục Hải Không của tan nhà nát bị kẹt ở lỗ chó chui, tựa như cung đàn mềm mại nhất dưới đáy lòng ta bị chạm vào, ta không biết cảm giác đó là đau hay là xót.

Sơ Không thần quân ngạo mạn này có lẽ sâu thẳm tự nội tâm cũng giống như Lục Hải Không, ẩn giấu dưới lòng là sự dịu dàng và săn sóc, một khi lơ đãng để lộ ra sẽ phá tan lòng ta.

Biết rõ mục đích của hấn là tìm đến cái chết, cũng biết có lẽ hấn muốn dùng cách này để bỏ lỡ mấy kiếp sau, nhưng đầu ta nóng bừng lên, thét dài một tiếng khiến mọi người ở đây đều hoảng sợ, ta xông lên phía trước, vồ lấy kẻ đánh Sơ Không hăng nhất, gào vào mặt hấn, tên đó sợ quá tái cả mặt, quên cả run rẩy.

Có sự oai phong này khiến ta cực kì kiêu ngạo, nhưng cảnh đẹp chẳng được dài lâu, phe kia nhiều người, chả mấy chốc ta đã kiệt sức, bò lên mặt đất. Ta liếc nhìn Sơ Không, hai mắt của hấn trắng bệch, chắc là đã đặt bước lên đường xuống suối vàng rồi.

Ta thở dài, này thì xúc động, uống một cái mạng hổ.

Lột da rút xương, bị giết như một con vật, kiếp này ta chết thảm hơn bất kỳ kiếp nào...

Đường xuống suối vàng ta đã quen đến mức không cần quỹ sai dẫn đường.

Thoải mái đi suốt quãng đường, ta thấy Sơ Không đang nói chuyện với quỹ sai trước tấm bảng của Minh phủ, tới gần thì thoáng nghe thấy: “Phiền vào thông báo, ta có chuyện quan trọng muốn gặp Diêm Vương.” Có lẽ hấn cũng vừa mới xuống xong.

Tên quỹ sai chỉ cao bằng một nửa Sơ Không gật đầu, đang muốn đi chuyển lời cho hấn thì liếc mắt nhìn thấy ta, lập tức gương mặt đã tái lại càng tái hơn, nó vội vàng lùi lại chục bước, hét toáng lên: “Tới rồi, tới rồi! Hai người bọn họ lại chạm mặt nhau rồi!”

Minh phủ vốn rất yên tĩnh, nó vừa hét lên, dường như cả nước sông Vong Xuyên cũng quên chảy, cả Minh phủ khựng lại trong chốc lát, quỹ sai và quỹ hồn tới đầu thai chuồn sạch bách, chỉ để chừa lại ta và Sơ Không xấu hổ đứng lặng ở đó.

Ta bĩu môi, bó tay lau mồ hôi lạnh trên đầu, nghĩ bụng, ta với Sơ Không đứng cạnh nhau không biết đã đem đến cho bọn họ bóng ma tâm lý to lớn biết chừng nào...

Đương lúc ngậm ngùi, Sơ Không quay đầu lại nhìn ta, neho mắt đầy vẻ nguy hiểm, nói: “Không phải ta đã bảo người tự nghĩ cách mà trốn đi hử, sao lại ngu thế này cơ chứ!”

18. Chương 18

Không muốn giải thích cho hấn hiểu những khúc mắc trong lòng, ta nói: “Bộ sống mà đội lốt động vật sướng lắm à, ta không thèm làm hổ yêu đâu.” Ta đi thẳng vào điện Diêm Vương, “Đi nói cho Diêm Vương biết

chuyện trên đây thôi. Kiếp sau phải uống canh Mạnh Bà thì uống, đầu thai thì đầu thai, Lý Thiên Vương có muốn dày vò thế nào thì kệ ông ta, ta không muốn phí sức đấu với người nữa, mệt lắm rồi.”

Ta đi vào điện Diêm Vương được một lúc rồi mà vẫn không nghe thấy tiếng hừ lạnh khinh bỉ của Sơ Không, cũng không nghe thấy tiếng bước chân nổi gót, ta tò mò nhìn lại phía sau, thì thấy Sơ Không ngẩn người nhìn ta chòng chọc, ta khó hiểu: “Không phải người muốn tới điện Diêm Vương sao? Đi thôi.”

Sơ Không chớp mắt, như thể lúc này mới tỉnh táo lại, hắn ta vênh váo hất mặt nói: “Hừ, ông đây muốn làm gì tự mình biết, ai cần người nhắc.”

Ta siết tay, tên thối này.. . nhện nào nhện nào, ta không quan tâm đến hắn nữa, thỉnh thoảng cho hắn lên mặt một tí cũng có gì to tát đâu.

Đẩy cánh cửa to nặng ra, ta sải bước vào trong điện Diêm Vương, điều đáng quý là hôm nay Diêm Vương không ngửa đầu ngủ gật sau thư án, mà là nghiêm chỉnh cúi đầu xuống án như thể đang giải quyết chuyện gì quan trọng lắm. Phán quan bên cạnh nhìn thứ ông ta viết ra, nhện tới mức trán nổi đầy gân xanh.

“Diêm Vương.” Ta lễ phép chấp tay bái, “Lại gặp nhau rồi.”

Diêm Vương ngẩng đầu lên nhìn ta, ánh mắt bỗng chốc sáng ngời, “Ồ! Tiểu Tường Tử! Tốt lắm, người lại tới rồi, Sơ Không đâu?” Ông ta hơi hờ hợt thường, mãi cho tới khi nhìn thấy Sơ Không vào điện mới gật đầu hài lòng, đặt bút nói: “Các người tới đúng lúc lắm, lúc này Thiên giới mới gửi một phong thư xuống cho ta.” Diêm Vương tựa vào chiếc ghế bành rõ to, khoanh tay lại, cười tí mắt nhìn ta và Sơ Không.

Ta nhìn nụ cười của lão mà sờn cả da gà, lùi ra sau, đúng lúc đó Sơ Không lại rào bước vượt lên, dùng nửa người chắn ta lại, hắn hỏi: “Trong thư Thiên giới nói gì?”

“Viết cho hai người đó.” Diêm Vương lấy lá thư ra, “Ồ, trước khi ta đọc thư hai người không đánh nhau một trận trước à?”

Ta bĩu môi, Diêm Vương này rảnh rỗi thật đấy, thích ta và Sơ Không quậy tung cả Minh phủ này thế cơ à?

Thấy chúng ta đều không đáp lại, lão cụt hứng bĩu môi nói: “Được rồi, bức thư này là Lý Thiên Vương gửi tới, ông ta nói mọi việc các người làm dưới Minh phủ, nhân gian quá đáng lắm rồi đấy, làm số mệnh ông ta viết trượt hết trơn. Kiếp đầu tiên chết nhầm người, kiếp thứ hai thay đổi hoàn toàn số mệnh ông ta viết, kiếp thứ ba, ày, ông ta còn chưa viết xong thì các người đã đi đời rồi. Bao lần như vậy khiến ông ta nhụt chí thất vọng, than thở rằng đã bạc không ít tóc.”

Nghe vậy, quả thực ta cũng hơi thấy tội lỗi với Lý râu xồm.

“Vì thế nên lần này Lý Thiên Vương nói, kiếp sau đầu thai, hai người nhất định phải sống qua hai mươi năm dưới nhân gian, nếu không, sau khi hai người xuống Địa phủ, phải để ta trừng phạt.”, Diêm Vương cười khanh khách một lát, “Ta đã đoán trước được rồi, hai người chắc chắn không thể sống qua hai mươi năm.”

Ê... Rốt cuộc lão già này làm Diêm Vương với thái độ gì thế này!

Lão cười khực khặc, “Hai vị tiên nhân biết đấy, cái chức Diêm Vương này đúng là rất khổ sở, được một cơ hội thoải mái xử lí người ta theo ý mình khó lắm đó... hô hô hô hô. Người xem đi, ta đã viết hết các cách xử phạt ra đây rồi này.”

Ta dán mắt vào đó, tức khắc nhảy lên như hổ động kinh, mắng: “Mẹ kiếp.” Sơ Không trước mặt cũng giẫy lên, “Khốn nạn.”

Chọc cho Diêm Vương cười mười lần, đâm lưng cho Diêm Vương mười lần, thơm má Diêm Vương mười lần... Cái khi gì thế này!

Hóa ra lúc này cái ông ta nghiêm túc viết lách ấy là thư này, chẳng trách phán quan nhìn mà mặt co rút như bị động kinh như thế. Diêm Vương hong hóng nhìn trần gỗ chạm của điện: “Các người gắng về sớm nhà.”

Ta day day trán, Sơ Không đứng đằng trước cũng day day trán, hắn trầm ngâm một lát, ổn định tâm trạng lại nói: “Diêm Vương, chuyện chính sự.” Hắn bước lên phía trước, giọng điệu trở nên nghiêm túc: “Lần này đầu thai, ta phát hiện ra một hang động thông với địa mạch của Minh phủ, ở nơi đó có cúng tế người sống.”

Diêm Vương vừa nghe thấy câu này, mặt mày đanh lại, thu hết lại vẻ nhe nhorn trên mặt, “Cụ thể là ở đâu?”

“Hình như là ở vùng núi Lộc Hoa, nếu hai ngày nay Minh phủ không bắt được hồn phách chết vì tế sống... nói cách khác, vị thần tiên nhận hiến tế kia cũng nuốt luôn hồn phách vật tế, đó là tà đạo, phải mau chóng thông báo cho Thiên giới, đề phòng từ sớm.”

Diêm Vương gật đầu, trầm ngâm một lát, rồi nói với phán quan bên cạnh: “Lập tức phái mười tên quỷ sai xuống tầng địa ngục thứ mười tám với ta.”

Biết chuyện này nghiêm trọng, phán quan không dám lơ là, cúi người rồi đi ngay ra ngoài. Diêm Vương ngồi được một lúc thì có vẻ không đợi nổi nữa, cũng ra khỏi điện với phán quan, vừa đi vừa nói: “Hai người không cần lo lắng chuyện này, tự đi đầu thai đi.”

Ta nhìn Sơ Không, Sơ Không cũng nhìn ta, “Ngây ra đó làm gì hả?” Hắn hừ lạnh, “Không phải ngươi rất muốn đi đầu thai đó sao, đi đi.”

“Ngươi giận gì chứ, ta có nói là không đi đâu.”

Ta quay người đi ra khỏi điện Diêm Vương. Nhân viên ở Địa phủ không nhiều, bị Diêm Vương lấy đi mười người nên càng ít thêm, giờ chỉ còn mỗi một tên quỷ trông coi việc uống canh Mạnh Bà, hơn nữa con quỷ sai này còn có vẻ dần dợn... Ác tính trong lòng ta lại bùng dậy, nảy sinh ý nghĩ xấu xa.

Hồi tưởng lại cái kiếp mất hết trí nhớ kia, khổ sở bị người ta ức hiếp, ta giật mình nhận ra những gì Lý Thiên Vương mang tới đều có thể đi xa một chút. Ta chỉnh lại vạt áo, đang định bước lên lấy canh Mạnh Bà uống thì đột nhiên đằng sau vang lên tiếng Sơ Không: “Ê, Tiểu Tường Tử, thương lượng cái coi.”

Ta nghiêng đầu nhìn hắn, hắn chỉ vào tên quỷ sai, “Lừa tên đó, kiếp này chúng ta không uống canh Mạnh Bà, đợi tới khi chuyển thế, tiếp tục lời ngươi nói trước đó, nước sông không phạm nước giếng, cả đời không qua lại với nhau.”

Đột nhiên nghe thấy câu này, không hiểu sao lòng ta lại trống rỗng, chớp mắt ngây người hồi lâu, mới nói: “Được, được, đương nhiên là được rồi.”

Sơ Không nhìn ta một lát, lướt qua vai ta, đi thẳng về phía quỷ sai, lấy một bát canh Mạnh Bà. Ta không biết Sơ Không định chơi trò quỷ gì, cũng vội vàng theo sau, lấy một bát canh Mạnh Bà.

Sơ Không cầm canh Mạnh Bà trong tay, nhưng không vội uống ngay, lấy một viên ngọc từ trong ngực ra, ra vẻ bí hiểm nói: “Viên ngọc này trên trời dưới đất chỉ có duy nhất một viên, nó có pháp lực rất lớn, ta không thể mang về nhân giới. Lát nữa đợi Diêm Vương tới, ngươi giúp ta đưa viên ngọc này cho ông ấy.”

Ta bĩu môi nhìn viên ngọc độc nhất vô nhị có pháp lực cực lớn trong thiên hạ. Ngươi chắc là đây không phải hòn đá người vừa nhặt bên đường đấy chứ?

Sơ Không đưa viên ngọc cho quỷ sai, đột nhiên trượt tay, viên ngọc tròn tròn rơi xuống đất, lăn lông lốc ra xa. Có vẻ con quỷ thộn này cảm thấy đây là nhiệm vụ quan trọng Sơ Không thần quân giao cho nó, vội vàng đuổi theo viên ngọc, Sơ Không nghiêng người, đổ hết chỗ canh Mạnh Bà xuống sông Vong Xuyên. Ta thầm phỉ nhổ hành vi lừa gạt người thật thà này của hắn, sau đó cũng nghiêng người, đổ hết đồng canh vào sông Vong Xuyên, để nó theo dòng nước mấp mô chảy ra xa.

Con quỷ thộn không tìm thấy viên ngọc, lúc về, gãi đầu gãi tai nhận lỗi với Sơ Không, Sơ Không phất tay, tiếp tục ra vẻ bí hiểm: “Thôi không sao, là số cả.”

Một viên đá lăn vào cả đồng đá, tìm được mới là số...

Đi qua cầu Nại Hà, tiến thẳng về phía lục đạo luân hồi, ta nhìn hai phần cực âm dương trong giếng, đột nhiên đầu lóe lên một ánh sáng: “Sơ Không, ta cảm thấy không thể biết trước chuyện bất ngờ gì sẽ xảy ra với chúng ta, nước sông không phạm nước giếng hay cả đời không qua lại quá mơ hồ, chúng ta thực tế chút đi.”

Sơ Không liếc mắt nhìn ta, ta nghiêm túc nói: “Kiếp sau, ngươi đầu thai thành nữ đi.”

Hắn ta nheo mắt một cách nguy hiểm nhìn ta: “Tiểu Tường Tử, chúng ta đối cách khác cũng chẳng sao đâu.” Hắn nói, “Ngươi đầu thai làm nam luôn là được rồi, dù gì ngươi cũng như đàn ông mà, kiếp sau để

thân thể và linh hồn của người được thống nhất đi, lại còn có thể tránh cho chúng ta nảy sinh những tình cảm không nên có nữa chứ, tốt thể còn gì?”

“Ta không biết làm đàn ông, không quen thân thể của đàn ông.”

Sơ Không hừ lạnh: “Nực cười, ông đây đường đường là nam nhi chẳng nhẽ có thể quen cơ thể của phụ nữ sao?”

Hắn chỉ cần dùng giọng điệu ấy mà nói cực dễ khiến ta kích động, ta hít thật sâu, cố ép mình bình tĩnh: “Vậy được, chúng ta vẫn tự đầu thai thì hơn.”

Ta tới gần giếng luân hồi, đang định nhảy vào thì bỗng thấy vai mình bị siết chặt, là tên Sơ Không đó kéo lấy vai ta, lôi ta về phía cực dương, rõ ràng là muốn khiến ta thành một người đàn ông trăm phần trăm.

“Khốn kiếp!” Sao ta có thể để mình thiệt thòi lớn như vậy được, men theo tay Sơ Không ta ôm lấy cổ của hắn, cố hết sức kéo hắn về phía âm.

Trong cảnh tay áo bay phàn phật, hai chúng ta lôi lôi kéo kéo loạn cả lên, tới mức sau cùng còn không biết đã rơi xuống giếng luân hồi kiểu gì. Nhưng ta vẫn nhớ, trước khi bóng đêm ập đến, đột nhiên có một luồng khí lạnh leo xông ra, quấn quanh người ta...

Ngực ta có cảm giác đau đớn vì bị xé rách, đây là điều trước giờ đầu thai chưa từng có, lẽ nào... lẽ nào kiếp này ta bị bệnh tim?

Trích đoạn “cô gái ốm yếu vất vả theo đuổi tướng công nhưng không thành, cuối cùng đau khổ mà chết” hiện lên trong đầu ta. Ta mở bừng mắt, thấy chiếc giường bằng gỗ đàn chạm hoa tinh xảo, chắc là ta đầu thai vào một gia đình khá giàu có, tấm màn che thêu hình phượng hoàng bằng kim tuyến, ừm... có khi đầu thai vào hoàng gia luôn rồi.

Cơn đau trên ngực ngày càng dữ dội hơn, ta không nhịn được đưa tay lên sờ, thì lập tức hoảng hốt, liên tục hít từng hơi lạnh, đây là cái gì!

Trên ngực ta cắm một con dao găm sắc nhọn! Điều còn khủng khiếp hơn là ngực của ta bị làm sao thế này! Sao lại phẳng như thế? Sao tay lại to tổ chẳng thế này! Phía trên còn đây vết chai sần, bàn tay trắng nõn nà của ta đâu rồi? Nếu không phải là trắng nõn thì bàn tay mập mạp trẻ con nên có đâu? Đây rõ ràng là bàn tay của một người đàn ông mà!

Ta ngoảnh vùng dậy, cơn đau buốt từ ngực cộng thêm việc mất máu khá nhiều khiến đầu ta bắt đầu lảo đảo, vừa mới đầu thai mà đã chết rồi sao?

“...Kiếp sau đầu thai, hai người nhất định phải sống qua hai mươi năm dưới nhân gian, nếu không sau khi hai người xuống địa phủ, phải để ta trừng phạt.” Lời của Diêm Vương tựa như vẫn còn ở bên tai, nghĩ tới những hình phạt trên tờ giấy ấy như thể có thứ gì đó còn sắc hơn dao cắm vào lòng ta, đau tới run rẩy.

Không được... Tuy ta không rõ tình hình hiện tại, nhưng ta mới tới thế gian được một lát, không thể cứ chết như thế được! Nếu xuống Địa phủ nhanh quá... Nửa đời sau của ta toi rồi, toi là cái chắc!

Ta nắm lấy chuôi dao dồn sức nhổ ra. Đương lúc ta đang cố gắng thì đột nhiên nghe thấy tiếng người liên tục la lên.

Ta ngoảnh đầu lại, đó là một cô gái áo quần lộng lẫy có khuôn mặt tròn trịa, mặt nàng ta tái mét, vừa bật dậy đã hộc ra một búng máu đen, xem ra là bị trúng kịch độc.

Đây... đây là tình huống gì thế này! Một cô gái giàu sang và một người đàn ông nằm cùng trên một chiếc giường, trên ngực người đàn ông cắm một con dao găm, cô gái bị trúng kịch độc. Chết tiệt! Rốt cuộc ta bị rơi vào hoàn cảnh gì thế này!

“Mẹ kiếp! Cái gì thế này!” Cô gái ăn vận lộng lẫy nhìn ta, cũng vô cùng kinh ngạc, nói xong câu đó lại ôm ngực nôn thốc nôn tháo.

Một dự cảm không lành lại lướt qua đầu ta, ta lắp ba lắp bắp, thở hổn hển hỏi: “Sơ... Không?” Vừa dứt lời, một giọng nói sang sảng trầm đục vang lên, ta lén lau dòng nước mắt chua chát.

Cô gái cũng hoảng hốt ngẩng đầu lên nhìn ta: “Tiểu Tường Tử?” Hắn thở hổn hển không ngừng, “Mẹ, mẹ kiếp... âm hồn bất tán.”

“m hồn, xí, âm hồn bất tán là người ý! Nước sông, nước sông không phạm nước giếng, phân rõ ranh giới cho ta, không, được, tới, gần, ta!” Câu đó khiến ta điên hết cả tiết, dường như ta đã thấy Diêm Vương vẫy tay với ta rồi.

“Ai... cần người, ông đây, ông đây cứu mình đã, người xuống Địa phủ đi, đi mà thơm cái mặt đỏ như táo của Diêm Vương đi.”

Người ta run bần bật, đây quả là một động lực to lớn khiến ta có biến thành tro cốt cũng phải sống tiếp. Ta nắm chặt tay, nghiến răng ken két, dồn hết sức rút phăng con dao găm ra. Con dao rút ra được khoảng hơn tấc, nhưng vẫn còn cắm một phần trong ngực ta. Máu chảy càng nhiều, ta tức quá mắng thầm lên: “Tên, tên khốn nào đâm thế hả! Trong ngực ông... ông đây, có vàng à!”

— — BỔ SUNG THÊM — —

Sơ Không run rẩy lần xuống giường, vừa nôn ra máu, vừa ra sức bò đến phía bàn, hắn ôm lấy cái ấm trà trên bàn, sau đó nốc hết vào miệng, nhưng chả mấy chốc chiếc ấm cũng hết nước.

Sơ Không nổi khùng, phẩy tay hất văng trà cụ xuống đất, tiếng đồ sứ vỡ vang lên giòn giã: “Đồ nghèo kiệt xác! Đến nước cũng không có mà uống!”

Đúng lúc hai ta rơi vào thế túng, cái nhà nghèo kiệt xác này đột nhiên có người đẩy cửa vào.

“Tướng quân!” Một người đàn ông vạm vỡ rảo bước đi về phía ta, “Tướng quân! Sao người lại bị thế này!” Phía Sơ Không cũng có hai tì nữ rồi rít chạy qua: “Ôi! Công chúa! Công chúa, người ổn chứ!”

Ta không còn sức mà đáp nữa, cũng không có sức nghĩ nhiều, chỉ ra sức trợn mắt, Thảo Nê Mã nhảy chồm chồm trong lòng, ta và công chúa làm sao, có ổn hay không... Các người không có mắt à...

Lúc tỉnh lại, con dao găm trên ngực đã bị nhổ đi rồi, vết thương cũng đã được băng bó lại, người đàn ông vạm vỡ đó quỳ bên giường ta, đầu cúi gằm, không nói một lời. Ta ho hai tiếng, muốn ngồi dậy, người đó vội vàng đỡ ta, hầu hạ chu đáo lại quỳ xuống. Ta thắc mắc: “Người đang làm gì thế?”

“Thuộc hạ không bảo vệ chủ nhân chu toàn, xin tướng quân trách phạt.”

Ta gãi đầu, rất muốn nói rằng mình còn chưa hiểu mô tê gì cả, nhưng thấy vị nam tử hán anh dũng trước mắt ta mắt hổ rưng rưng là ta lại không nhin được muốn nói với gã rằng, chủ nhân nhà người đã cưới hạc về cõi Tây Thiên rồi, ta chỉ là một cô gái mới lớn ghé chơi thôi. Ta hắng giọng hỏi: “Vậy, Sơ, à... công chúa thì sao?”

Người đàn ông quỳ dưới đất ngẩng phắt đầu dậy: “Tướng quân cần gì phải lo lắng cho ả! Thanh Linh công chúa đó hãm hại Hinh Vân cô nương, rồi còn hạ độc thủ với tướng quân như thế, quả thật vô cùng độc ác, tướng quân không thể tiếp tục khoan nhượng hành vi xằng bậy của ả được nữa! Thuộc hạ khẩn cầu tướng quân bẩm báo việc này với Hoàng thượng, dù Thái hậu có che chở Thanh Linh công chúa thế nào, cũng không thể làm lơ chuyện ám hại chồng!”

Ta xoa mũi, nghĩ bụng, thì ra đây là một câu chuyện tình tay ba, công chúa thích tướng quân, tướng quân lấy công chúa rồi lại đem lòng mến mộ người con gái khác, trong lúc tức giận công chúa bèn giết cô gái đó, rồi lại giết tướng quân, í... không đúng, vậy sao nàng ta lại bị trúng độc? Lẽ nào là giết chồng xong cảm thấy tuyệt vọng, uống thuốc độc tự vẫn?

Ta trầm mặt không lên tiếng, người kia lại nói: “Tướng quân! Lần này quả thực không thể nhin Thanh Linh công chúa được nữa!”

Ta khó xử dẫu môi, dù người có ghen ngào tổ cáo nữa thì ta cũng chẳng có cách đâu, bởi vì hiện tại người đang ở trong cơ thể ấy là Sơ Không thần quân ở trên trời, không phải là Thanh Linh công chúa gì đó nữa rồi. Hơn nữa ta còn chưa rõ nguyên nhân của chuyện này, không thể dự liệu được hậu quả, ta cũng còn lạ lẫm với môi trường xung quanh, thậm chí còn chẳng biết ai cả. Kiếp này ta không tu tiên không biết pháp thuật, đã thế lại phải cố gắng mà sống trên hai mươi năm. Nếu bây giờ chưa biết gì đã phán tội Thanh Linh công chúa kia, Sơ Không chết thì không sao, ngộ nhờ hắn không chết, không biết sau này sẽ trả thù

ta thế nào! Không thể mạo hiểm được, tốt xấu gì bây giờ ta và Sơ Không cũng coi như đứng trên cùng một chiếc thuyền, trước khi làm rõ được tình hình, ta tuyệt đối không thể đầu đá nội bộ với hần.

Ta phẩy tay đáp: “Người lui trước đi, chuyện này ta sẽ tự cân nhắc.”

Tuy ngoài mặt không cam, nhưng người đó vẫn không dám chống đối lại ta, nghiêng rằng, cúi đầu vâng dạ.

Ta đang sung sướng hưởng thụ cảm giác sai bảo người khác thì đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài: “Công chúa, không được đâu! Bây giờ người không thể xuống giường!”

“Công chúa có muốn gặp tướng quân cũng đừng nóng nảy như thế! Phải chú ý sức khỏe!”

“Công chúa! Công chúa!”

Gương mặt tên thuộc hạ của ta thoát cái đã thay đổi: “Hừ, Thanh Linh công chúa này đúng là khinh người quá đáng! Tướng quân, xin người để thuộc hạ tống cổ ả đi!”

“Từ đã.” Ta vội vàng gọi gã lại, “Cậu gì ơi, à... khụ, để nàng ấy vào, không sao.”

“Tướng quân!”

“Để nàng ấy vào.”

“Dạ...”

Còn chưa gọi, Sơ Không đã vận bộ xiêm y tuyệt đẹp đập cửa ra, rào bước tiến vào. Mặt hần vẫn tái tái, nhưng đã tốt hơn rất nhiều lúc nôn thốc nôn tháo ra máu: “Tướng quân?” Hần khẩy, chỉ tay ra phía ngoài, “Trừ tên đang nằm trên giường, những kẻ khác rút hết cho ta.”

Thuộc hạ của ta siết chặt đấm tay: “Thanh Linh công chúa, người!”

“Ồn quá, thật đau đầu, ra ngoài hết đi.” Ta vừa mở miệng, người đó cắn răng, cố nén sự bất mãn, lui ra ngoài.

Cửa khép lại, trong phòng chỉ còn lại ta và Sơ Không.

“Tốt nhất là người có thể giải thích xem rốt cuộc chuyện này là thế nào!” Sơ Không xông thẳng tới giường ta, hung dữ dán mắt vào ta.

Ta tỏ vẻ bất lực: “Nếu ta mà biết rốt cuộc chuyện này là thế nào thì tốt rồi.”

Sơ Không điên tiết tới nỗi như muốn bóp chết ta: “Người ngoan ngoãn đầu thai làm nam có phải tốt không, nếu người không giãy giụa thì liệu chuyện khi gió này có xảy ra được không?”

“Ai bảo người không đầu thai làm nữ chứ!” Ta bật lại, rồi tiếp lời: “Không phải người giả trò hèn hạ chơi ta thì chúng ta đâu trở nên thế này!”

“Nực cười, là ai đã đề ra cái ý kiến khốn nạn đó hả? Người còn dám đổ chấu phân lên đầu ông?”

“Ai thèm đổ phân lên đầu người chứ! Chỉ tổ phí phân!”

Sơ Không nổi khùng: “Đàn bà con gái ăn nói khó nghe thế hả!”

Ta cũng cáu tiết: “Nếu người giống Lục Hải Không thì ta sẽ nói như thế sao? Người còn không biết xấu hổ chỉ trích ta, làm như người nói dễ nghe lắm ý!”

“Hừ, người còn dám cò kè với ta, nếu người ngoan ngoãn như Tường ngổ thì ta lại thèm hung dữ với người à?”

Vừa dứt lời, ta còn chưa hiểu gì, Sơ Không đã ngậy người.

Gian phòng im lặng hồi lâu. Sơ Không nghiêng rằng, hừ lạnh ngồi xuống bên giường ta.

Ta vốn không định để ý tới hần, nhưng khi nhìn thấy một người đẹp trang nhã lại dang chân ngồi cạnh ta y như đàn ông, ta bỗng thấy cực kỳ khôi hài, cúi đầu nhìn khuôn ngực vừa rộng vừa phẳng của mình ta lại thở dài thườn thượt.

Ta vừa thở dài, Sơ Không cũng thở dài theo, sau khi liên tục thở dài, ta thắc mắc hỏi: “Nhưng dù giới tính có thay đổi thế nào, đáng lẽ chúng ta phải đầu thai làm con trẻ mới phải, dở ông dở thằng thế này... còn không cho ta tí thời gian thích ứng nào, khổn nạn!”

Sơ Không quay đầu qua, hai bọn ta nhìn nhau, chúng ta gần như cùng lúc đắm giường khê chữ: “Lý Thiên Vương chết tiệt!”

Ta bực bội vò đầu: “Giờ chúng ta phải làm sao đây? Một người là tướng quân, một người là công chúa, còn thành thân ở cùng nhau rồi nữa chứ, phải phân chia ranh giới, đến chết không qua lại kiểu gì hả.”

Sơ Không nghe vậy, vẻ giận dữ trên mặt mới thoáng dịu đi, hơi nhướn mày lên: “Nói cũng đúng.” Hắn xoa cằm trầm ngâm: “Hai mươi năm...”

Ta buồn bã lặp lại: “Đúng vậy, còn phải cố sống cố chết cho đủ hai mươi năm nữa, vừa mới đầu thai mà đã mém chết, sau này phải làm thế nào đây.”

Sơ Không cứ ngẫm nghĩ mãi, rồi chợt ngẩng đầu lên nhìn ta: “Tiểu Tường Tử, thương lượng cái coi.”

Ta vừa nghe hắn nói câu này lập tức nhú mày theo bản năng. Mỗi lần chúng ta thương lượng, kết quả cuối cùng đều trật khỏi dự tính, sự cố rối loạn nhiều tới mức khiến ta cũng phải kinh ngạc: “Người muốn làm gì?”

“Đầu tiên chúng ta cứ hợp tác một khoảng thời gian đã.” Hắn khoanh tay làm ra vẻ vênh váo như thường ngày, “Bây giờ chúng ta còn chưa rõ tình hình xung quanh, đợi tới khi nào chúng ta đã phân tích tình hình ổn thỏa rồi lại bàn tiếp.”

Câu này của hắn có lí thật, nhưng cái vẻ đó cứ y như thể hắn đang bố thí cho ta vậy, ta ghìm nén nổi bất mãn trong lòng, hỏi: “Hợp tác thế nào?”

“Đầu tiên.” Sơ Không chán ghét lườm ta một cái, “Chúng ta phải sống ở đây hai mươi năm, muốn sống được, thì có hai thứ tuyệt đối không thể dính vào, một là giang hồ, hai là triều đình. Giang hồ thì khỏi phải nói, cả đám thổ phỉ lồng lên, ngày ngày chém giết mà chả có lí do, ngàn cân treo sợi tóc. Còn triều đình, ta thì ổn thôi, nhưng còn người ấy, xì...” Hắn cong môi cười, mĩa mai không tả xiết, “Chỉ sợ không sống nổi hai tháng.”

Tay ta bóp rắc rắc.

“Phải làm việc riêng, quá mệt, đã thế còn là việc riêng của hoàng gia. Ông đây không muốn tiếp tay làm việc xấu, vì thế sau khi nắm rõ tình hình thì chúng ta tìm cơ hội chín muồi rồi quy ẩn thôi, trốn ở nơi rừng rú hoang vắng gì đấy, ta không tin ông trời có thể vung dao chém chết chúng ta.”

Ta gật đầu, nói: “Ngốc, người muốn nắm rõ tình hình xung quanh, tìm một người tới hỏi không phải là được rồi sao?”

Hắn cười khẩy: “Hiểu rõ thân phận của chúng ta đi! Bây giờ chúng ta đang đội lốt này mà sống, không thể để cho người khác nghi ngờ. Tới lúc bị coi là yêu ma gô cổ ra ngoài thiêu sống, người muốn khóc cũng không kịp đâu.”

“Đúng thế.” Ta cao giọng gọi với lên: “Người đâu”

Thuộc hạ trung thành của ta lập tức đẩy cửa bước vào, đề phòng nhìn Sơ Không mấy lần, rồi quỳ xuống đất hành lễ với ta: “Tướng quân.”

Ta gật đầu, nghiêm giọng nói, “Người nói cho nàng ấy biết, ta là ai!”

Tên thuộc hạ chấp tay nghiêm chỉnh đáp: “Bẩm tướng quân, tướng quân là một trong hổ tướng hộ quốc được tiên hoàng khâm điểm, hiện giữ chức Phiêu Kị đại tướng quân, mười lăm tuổi đã ra trận giết địch, mười tám tuổi mang quân tập kích doanh trại địch, lấy được thủ cấp vương tử Hung Nô trong hàng vạn người! Hai mươi ba tuổi đại thắng Hung Nô, khiến chúng nội năm mươi năm không có sức xâm phạm Đại Tề ta!”

Ta gật đầu: “Rất tốt, người nói tiếp cho nàng biết, nàng là ai?”

Hắn liếc Sơ Không một cái, cúi đầu: “Em gái của hoàng đế.”

Ta nhưn mảy, đây là một hôn sự môn đăng hộ đối đấy, nam tử anh dũng nữ tử mỹ miều, trời xe duyên đẹp, nhưng sao cuối cùng lại thành ra vợ chồng bất hòa thế này... Ta bỗng nhớ tới cái hôm ta và Sơ Không đánh nhau lung tung beng ở điện Nguyệt lão, có lẽ lần đó đã làm hỏng không ít mối lương duyên.... Mồ hôi lạnh ứa đầy sau lưng, ta húng hắng hai tiếng, tỉnh táo lại, hỏi: “Người nói nữa đi, bình thường ta đối xử với công chúa có tốt không?”

Thuộc hạ của ta khó hiểu liếc mắt nhìn ta, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của ta, lại cúi đầu đáp: “Tướng quân đối với công chúa... tương kính như tân.”

Ồ, xem ra vị tướng quân này quả thực bình thường không tốt với công chúa lắm: “Còn công chúa thì sao?”

Tên thuộc hạ nín thính, bỗng nhiên có một a hoàn xông vào, ta vẫn còn nhớ đó là a hoàn hôm đó ở bên Sơ Không nôn thốc nôn tháo ra máu liên tục hỏi hắn có ổn không.

A hoàn quỳ xuống đất, dập đầu ba cái liên tục, ngửa mặt lên khóc kể, “Nô tì bạo gan, nô tì biết với thân phận của mình không có tư cách nói chuyện ở đây, nhưng những câu hỏi ngày hôm nay của tướng quân quả thực khiến công chúa khó lòng chịu nổi! Trước nay công chúa luôn một lòng một dạ với tướng quân, trời đất chứng giám! Công chúa đối xử với tướng quân thế nào, chẳng nhẽ tướng quân lại chẳng hề biết gì hay sao! Công chúa không cho nô tì nói ra, nhưng hôm nay nếu nô tì không nói chỉ sợ công chúa sẽ phải chịu oan cả đời!”

Ta vênh tai lên nghe, chờ nó nói tiếp, Sơ Không cũng lẳng lặng nhìn nó.

A hoàn kia không thấy ai ngăn cản cũng thoáng sững sờ, vội nói tiếp: “Hình Vân cô nương bị ngã không phải là do công chúa ngáng chân, đứa bé trong bụng ả bị sẩy cũng không phải do công chúa! Đó là màn kịch ả tự biên tự diễn để lừa tướng quân, tất cả mọi chuyện không phải là lỗi của công chúa, vậy hà cớ gì tướng quân đòi trách người! Tướng quân chỉ biết Hình Vân cô nương có con của tướng quân, vậy tướng quân có biết công chúa cũng đang mang giọt máu của người không!”

Câu đó hết như một tiếng sét giữa trời quang, giáng thẳng xuống đầu ta và Sơ Không.

Ta ngây người, bỗng thấy thế giới này phai nhạt. Ta cứng ngắc ngoảnh đầu lại nhìn Sơ Không, hắn đang trợn tròn mắt, mang theo sự ngỡ ngàng sau khi kinh hoàng tới tột độ, dán mắt vào a hoàn đang quỳ dưới đất: “Người... người...”

A hoàn tiếp tục khóc lóc kể lể. “Công chúa! Người đừng giấu tướng quân nữa! Nô tì hiểu nỗi khổ tâm của người, nhưng sao người không nói với tướng quân! Sao phải tự gánh vác một mình! Không ngờ lần này lại... Dù công chúa không nghĩ ỉn thì cũng hãy nghĩ tới đứa trẻ trong bụng chứ, thằng bé nào có tội tình gì! Bây giờ vẫn chưa biết chất độc kia có ảnh hưởng tới thai nhi không, công chúa đừng làm khổ mình nữa!”

Mặt Sơ Không trắng bệch, hai từ sắc bén “đứa trẻ trong bụng” và “thai nhi” đâm vào thần kinh của ta và Sơ Không, ta đảo mắt, dừng ở trên bụng Sơ Không... Nơi đó đang mang giọt máu của “ta”? Thai nghén trong bụng Sơ Không?

Ta bỗng cảm thấy thế gian này hoang đường tới nực cười.

“Ta... Ta mang... mang thai?” Sơ Không tái mặt, ánh mắt ngỡ ngàng. Hắn day day trán, giống như đang cố ép mình bình tĩnh lại, “Không đúng. Chắc chắn là có vấn đề ở đâu đó.” Hắn đứng dậy, vừa thì thào câu này vừa rảo bước ra ngoài, tiểu a hoàn quỳ dưới đất cũng muốn đứng dậy đi theo hắn, lại bị hắn nạt: “Đứng đó! Nằm sấp xuống đất! Không được cử động!” Chắc chắn giờ hắn đang hoang mang lắm “Ta phải bình tĩnh... nhất định phải bình tĩnh”

Thực ra thì hỏi được kết quả này ta cũng kinh ngạc không kém Sơ Không là bao, nhưng vì đối tượng là Sơ Không, cho nên chuyện vốn rất đau lòng này lại nảy sinh chút cảm giác sung sướng trong đầu ta.

Ta hỏi tiểu a hoàn đang quỳ dưới đất: “Đứa bé được bao lâu rồi?”

“Chắc được khoảng ba tháng rồi...”

“Nói vậy!” Thuộc hạ trung thành của ta cất tiếng, “Ba tháng trước tướng quân không hề hỏi phủ! Thanh Linh công chúa sao có thai được!”

“Nô tì thề với trời mỗi câu mỗi chữ đều là thật!” Tiểu nha hoàn lập tức phản biện, “Ba tháng trước có một lần tướng quân say rượu, ở lại phòng công chúa... Sau khi biết mình có thai vốn dĩ công chúa cũng muốn sai người tới báo cho tướng quân, nhưng tướng quân ngày nào cũng ở bên Hinh Vân cô nương... Công chúa lại là người kiêu ngạo...”

Ta gật đầu, cũng hơi buồn lòng, có lẽ đến cuối cùng công chúa thực sự cũng không nói chuyện này với tướng quân, còn tướng quân thực sự vĩnh viễn cũng không biết mình có một đứa con.

Uổng cho Sơ Không vợ được cái hời làm mẹ...

Đột nhiên ta rất muốn thấy vẻ mặt của Sơ Không khi sinh con...

19. Chương 19

Sau khi biết tin mình mang thai, không biết Sơ Không chạy đi đâu rồi, ta nằm trên giường cả ngày, giờ bỗng thấy hào hứng, nếu đã không nắm rõ được tình hình thì ít ra cũng nên nắm rõ nơi mình đang sống, nên nhìn cơn đau trên ngực, ta xúc chấn lên, khoác áo đi ra ngoài.

Vừa đẩy cửa ra đã thấy thuộc hạ vẫn luôn canh ngoài cửa, gã nhìn ta, sửng sốt nói: “Tướng quân, vết thương của người vẫn chưa lành, phải nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Ta hắng giọng, giả bộ trầm lắng: “Nằm quá lâu rồi, ta ra ngoài một chút.”

“Nếu vậy, xin đợi thuộc hạ sắp xếp xe cho người...”

Ta xoa xoa ngực, nghĩ bụng người phạm đúng là nhiều chuyện, vết thương cõn con này đi vài bước chẳng chết được đâu, ta xua tay: “Không cần, người thấp cái đèn lồng mang theo cho ta là được rồi.”

Tên thuộc hạ này chắc chắn trước nay cực kì kính trọng tướng quân, tuy còn do dự nhưng không dám nói gì, châm đèn lồng dẫn đường cho ta: “Tướng quân muốn đi đâu?”

Ta đảo mắt: “Nơi nào yên tĩnh chút.”

Gã lặng lẽ đi trước dẫn đường, đưa ta đi qua rất nhiều con đường mòn ngoằn ngoèo, dừng lại bên ngoài bức tường bao quanh hoa viên, ta gật đầu nói: “Người đợi ở đây, ta muốn đi một mình.”

Tất nhiên là gã không phản đối. Ta bước vào hoa viên, vừa vào ta đã hối hận, nơi này quả thực rất yên tĩnh, không có chút tạp âm nào, đã hơn nửa đêm nên cái gì cũng mù mờ, chỉ có cái hồ sau hòn non bộ là ánh lên ánh trăng lấp lánh.

Đợi đã... người đang đứng bên hồ là ai?

Ta nheo mắt, tập trung nhìn rồi lập tức hoảng hốt, đó không phải là Sơ Không đội lốt công chúa sao! Hắn... hắn đang làm gì đó? Chẳng lẽ là bị sốc quá nên muốn tự sát ư? Không được đâu, hắn chết rồi, ta phải chiến đấu một mình, chẳng phải càng khó hơn sao!

“Công chúa! Không! Đừng nhảy!” Ta hét toáng lên, “Hãy biết quý trọng mạng sống.”

Sơ Không ngoảnh lại nhìn ta: “Hả?”

Sức mạnh của ngôn ngữ đúng là chẳng có tác dụng gì mấy, ta vọt lên ôm lấy eo hắn, ghì chặt hắn vào lòng: “Người bình tĩnh lại đi, chúng ta nói chuyện!”

“Người làm gì thế hả!” Người trong lòng ra sức giãy dụa, nhưng bây giờ sức lực của một phụ nữ như hắn sao địch nổi một người đàn ông như ta, ta để mặc cái tay mảnh khảnh của hắn đập mấy cái như gõ gõ lên ngực ta rồi buông hắn ra, nắm lấy vai hắn, lắc qua lắc lại. Người hắn như bị ta lắc tung lên nên mềm

nhũn, ta tiện thể ôm lấy eo hắn, đau đớn nói: “Ta biết ngươi khổ tâm, nhưng ngươi cũng không thể đối xử với mình như thế. Dù gì... ngươi cũng là phụ nữ có thai!”

Sơ Không tựa trong lòng ta bắt đầu run rẩy: “Ngươi...”

Ta nghiêng tai, chăm chú lắng nghe lời hắn nói, nhưng hắn lại siết tay nắm bóp lên mặt ta, nhân lúc ta còn ngây người, bèn đẩy phắt ta ra, chỉ thẳng mặt ta mà mắng: “Mẹ kiếp, ngươi đừng nhập vai quá như thế chứ!”

Ta xoa mặt, vì thể lực chênh lệch nên cú này của hắn quả thực không khiến ta làm sao. Ta cũng rất thông cảm tâm trạng hiện giờ của hắn, vì thể không so đo cú nắm này nữa.

Nhìn chằm chằm Sơ Không hồi lâu, ta ngạc nhiên hỏi: “Không phải ngươi muốn tự sát sao?”

“Tự sát cái đầu ngươi ấy!” Hắn tức quá giậm chân bành bịch, “Ngươi tưởng ta háo hức về sớm để thơm Diêm Vương thế à! Ông đây có ngốc đâu!”

Ta lại chỉ vào cái hồ đang lấp lánh ánh sáng: “Vậy ngươi tới đây làm gì?”

Mặt Sơ Không thoát cái đã trở nên buồn bã, dường như đã già đi ngàn tuổi: “Ta đang cảm thán số trời khó trái, Lý Thiên Vương độc ác.”

Ta ghen hòng, cũng im lặng cảm thán cuộc đời với hắn.

“Này...” Ta do dự nói, “Đứa bé... ngươi vẫn giữ chứ?” Bờ vai mảnh mai của Sơ Không run lên, ta ngừng đầu, nhìn khắp xung quanh: “Thật ra ta rất muốn trông thấy ngươi sinh con... Dù gì đây cũng là lần đầu tiên ta được làm cha.”

Vai Sơ Không cứ run lên bần bật, ta dường như nghe thấy tiếng nghiến răng ken két của hắn. Ta bèn cười cười, xoa đầu nói: “Đương nhiên, chuyện này vẫn do phái nữ quyết định.”

Còn chưa nói xong, một tảng đá đã nện ngay lên đầu ta, ta choáng váng, loạng choạng hai bước rồi ngã xuống đất, ngực nhói đau. Ta cảm thấy có dòng máu ấm nóng trào ra ngoài, ta ngơ ngác đưa tay sờ, một bàn tay đầy máu hiện lên dưới ánh trăng sáng tỏ, ta sợ quá hít cả khí lạnh: “Cứu với, cứu với! Ta không muốn gặp Diêm Vương đâu!”

Sơ Không cũng hoảng hồn, hắn ngăn người rồi vội vã chạy tới bên ta ngồi thụp xuống: “Có sao không?” Hắn đặt tay lên vết thương của ta, dường như muốn dùng pháp thuật chữa trị cho ta, nhưng đặt ở đó mãi lâu, thậm chí còn không nhin được chữ đồng một câu. Sơ Không xanh mặt: “Phàm nhân chết tiệt!”

Ta vội vàng túm lấy tay hắn: “Không được nói từ chết! Vẫn chưa được hai mươi năm đâu!”

Sơ Không ghen hòng, ngậm chặt miệng, hắn lục lọi gì đó trong ống tay, rồi lấy ra một mảnh lụa, băng ngực cho ta. Ta cũng không có cách khác, đành phải ngoan ngoãn để hắn băng, đợi máu ngừng chảy.

Ánh trăng vàng vạc, ta có thể thấy rõ cặp mày nhíu chặt của Sơ Không, gió thổi thoang thoang, ta có thể nghe thấy tiếng hít thở xen kẽ của hai kẻ phàm trần kề sát bên nhau.

Rất nhiều hình ảnh nhòe nhoẹt lại rõ nét hiện lên trong đầu ta, có cảnh Lục Hải Không ngửa đầu nhìn ta lẳng lặng cười, có cảnh Sơ Không khẽ vỗ lưng Tường ngổ cùng ngủ. Ta giật mình nhận ra, có lẽ đây là lần đầu tiên hai chúng ta có đủ trí nhớ mà hòa thuận và giúp đỡ lẫn nhau.

“Này...”

“Ê.”

Ta và Sơ Không cùng lên tiếng, rồi cùng ngây người.

“Được rồi, ngươi nói trước đi.”

“Ngươi trước...”

Hai chúng ta lại cùng sững sốt, im lặng nhìn nhau. Sơ Không hít một hơi thật sâu rồi nói: “...Xin lỗi.”

Ta nín thở, vội vàng nhìn lên ánh trăng trên trời, xem xem đó có phải là đồ giả không. Nhưng điều làm ta ngạc nhiên là mặt trăng là thật, điều càng ngạc nhiên hơn chính là vừa này Sơ Không xin lỗi ta... cũng là thật!

Ta tròn mắt.

Mắt Sơ Không lóe lên, liếc nhìn về phía xa xăm: “Kiếp thứ hai giết cả Dương phủ, tuy không phải là ý của ta, nhưng cũng là do ta không ngăn kịp, lúc ta tới thì Thánh Lăng giáo đã làm xong rồi, sau đó không nói sự thật cho người, cũng là ta...”

“Đội đã.” Ta chen ngang lời hắn, “Người xin lỗi ta, là vì chuyện này?”

Sơ Không nhướn mày: “Nếu không người tưởng là chuyện gì?”

Gió bão điên cuồng gào thét trong lòng ta, chẳng lẽ không nên xin lỗi vì hay đánh con gái sao? Chẳng lẽ không nên xin lỗi vì đã liên lụy ta phải trải qua bảy kiếp tình duyên với hắn sao? Chẳng lẽ không nên xin lỗi vì những việc làm có lỗi với ta sao? Thậm chí hắn còn không hề xin lỗi vì đã làm rách miệng vết thương của ta. Mà chỉ vì...

Một chuyện đặc biệt trong vô số những chuyện hắn làm có lỗi với ta!

Ta hiểu ra, gật gù nói: “Thì ra sở thích của người là thế, thì ra người thích kẻ ngốc!”

Không ngờ nghe câu này xong Sơ Không không hề giận dữ, hắn nhìn chăm chăm vào ta hồi lâu, ánh mắt lại đổi ra xa: “Hừ, không phải người cũng thế à? Tên Lục Hải Không đó đã ngốc lại còn bị mù nữa.”

Câu mỉa mai này của hắn châm nhói từng sợi dây thần kinh trong lòng ta.

Ta quên khuấy việc ngực còn đang rỉ máu, cũng không thấy đau đớn nữa, túm lấy vạt áo Sơ Không, ép hắn nhìn ta. Ta nhìn thẳng vào hắn, nói một cách nghiêm túc và trịnh trọng: “Người nghe rõ cho ta, Lục Hải Không không ngốc, tuy mắt hắn không tốt nhưng còn nhìn rõ hơn bất kỳ ai, lòng hắn sáng hơn bất kỳ ai. Đừng có nói xấu hắn thêm một câu nào nữa!”

Sơ Không ngơ ngác nhìn ta, trong đôi mắt đen láy đều là gương mặt được ánh trăng chiếu rọi của ta.

Một lúc lâu sau, hắn mới ngơ ngác nói: “Người, người quả nhiên...”

Ta cảm thấy tình cảm này của mình thực sự không cần thiết phải che giấu, hơn nữa Lục Hải Không đã chết từ lâu rồi, đã chết trong quá khứ của Sơ Không rồi.

Ta gật đầu, nhìn thẳng vào Sơ Không: “Phải, ta thích hắn, rất thích.” Nói xong, đau lòng cup mắt lại, chỉ tiếc rằng thế gian này đã không còn ai có thể tốt với ta như Lục Hải Không, ta cũng không thể đau lòng đi thích một người như thế nữa.

Bình ổn lại tâm trạng, ta lại mở mắt ra, khoảnh khắc ấy thấy Sơ Không ta lại tròn mắt.

Mắt Sơ Không đỏ bừng, khác hẳn dáng vẻ bị ta cảnh cáo, cả mặt lẫn tai đều nhuộm vẻ xấu hổ.

Ta sưng sốt giật giật khóe miệng: “Ê...”

“Câm... câm miệng!” Sơ Không nổi khùng ném mảnh vải thấm đẫm máu vào người ta, hắn đứng phắt dậy, loạng choạng lùi ra sau vài bước: “Ông... ông không muốn nghe người nói!” Nói xong hắn quay người chạy đi như đang thẹn thùng.

Ta chớp mắt một lát, còn chưa hiểu ra sao, đã thấy máu tuôn ra lênh láng. Ta sợ quá, vội vàng lấy mảnh lụa bịt lại, cố gắng bò tới cổng hoa viên, la lên: “Cứu mạng! Cứu mạng!”

Chưa thấy Sơ Không để, sao bây giờ ta có thể đi thơm má Diêm Vương được! Lý Thiên Vương, ông bảo ta cam lòng sao nổi!

Sau đêm ở hoa viên, ta lại vớt được cái mạng này thêm một lần nữa. Thời gian trôi qua như thoi đưa, chả mấy chốc ta đã dưỡng thương được hai tháng, hai tháng qua vết thương của ta gần như đã khỏi hẳn, cũng nắm khá rõ tình hình xung quanh.

Ta đã biết tên ta là Sở Thanh Huy, là một võ tướng tự dựa vào tài cầm quân xuất sắc của mình mà leo lên được chức tướng quân, thuộc hạ trung thành của ta tên là Sở Dực, trợ thủ đắc lực của tướng quân. Vị công chúa mang hiệu “Thanh Linh” đó tên là Phù Doanh, em gái của hoàng đế, con gái yêu của đương kim thái hậu.

Kể ra, mối nghiệt duyên của công chúa và tướng quân nảy mầm từ khi tướng quân từ một binh lính nhỏ trở thành tướng quân. Lúc tướng quân vào cung thụ phong, công chúa vừa liếc mắt đã nhất kiến chung tình, từ đó nhất quyết không phải chàng thì không cưới, ép hoàng thượng hạ chỉ buộc tướng quân lấy nàng.

Mà lúc này tướng quân đã có người con gái ước hẹn cả đời, cũng chính là Hình Vân cô nương mà thuộc hạ của ta từng nhắc đến nhiều lần. Vị cô nương đó là một y nữ, từng cứu mạng tướng quân, tướng quân và nàng ta cảm tình sâu đậm, nhưng vì lệnh của hoàng thượng, chẳng còn cách nào đành phải lấy công chúa trước. Nhưng quan hệ giữa tướng quân và Hình Vân cô nương không vì thế mà cắt đứt, người dùng cách không về nhà để chống đối lệnh vua, ngày ngày ở trong biệt viện của Hình Vân cô nương. Sau đó Hình Vân cô nương mang thai con của tướng quân, có điều không cẩn thận nên bị sảy, nghe nói là do công chúa làm, về phần có phải do công chúa làm thật không thì cần điều tra lại.

Đứa bé của Hình Vân cô nương đã mất, tướng quân trút giận lên người công chúa mà không hề hay biết công chúa cũng đang mang giọt máu của người, nàng công chúa kiêu ngạo đó sao chịu nổi cuộc hôn nhân thất bại như thế, cuối cùng chọn cách cùng chết với tướng quân.

Đó là những gì ta biết, nhưng chuyện này có quá nhiều điểm nghi vấn, ta cảm thấy nó không hề đơn giản như bề ngoài.

Mục đích của ta và Sơ Không là thoát khỏi thân phận hoàng thân quốc thích hiện tại, quy ẩn về nơi rừng núi. Nhưng theo tình hình trước mắt, công chúa có thai, tướng quân ngoại tình, chắc chắn anh trai công chúa sẽ không chịu cho chúng ta quy ẩn. Hơn nữa chuyện triều đình không dễ nắm bắt như chuyện trong nhà, muốn thoát khỏi thân phận tướng quân và công chúa, đúng là chẳng có tí hí vọng nào cả.

Ta ngồi trong đình, im lặng nhìn sắc thu bên ngoài, nhấp một ngụm rượu rồi lại thở dài.

Sở Dực đứng bên hầu hạ lập tức rót thêm rượu cho ta. Ta hài lòng gật đầu, ngoài việc không nắm bắt rõ tình thế, thì cuộc sống hiện giờ của ta khá thoải mái, không phải lo ăn uống, đã thế còn có người hầu hạ tận răng, tuyệt vời y như cuộc sống ở kiếp đầu tiên của ta.

Ta liếc Sở Dực mấy cái, nghĩ bụng, sau khi quy ẩn, nếu ta muốn không cần động tay động chân mà vẫn có cuộc sống sung túc thì nhất định phải nghĩ được cách đưa người này đi theo, đun nước chẻ củi, nấu cơm giặt quần áo, trông cửa giữ nhà, một mình gã là có thể làm toàn bộ, thậm chí đỡ dành nhiều chút là không phải trả lương tháng cho gã. Đúng là một lao động hoàn hảo, bây giờ ta phải lôi kéo gã mới được.

20. Chương 20

Ta hắng giọng: “Sở Dực, ngươi cũng ngồi đi, uống với ta một chén.”

Sở Dực sửng sốt: “Thuộc hạ không dám.”

“Ngồi đi. Ngươi thân thiết với ta như tay chân, không nên phân trên dưới làm gì, sau này ta một chén, ngươi cũng phải một chén.”

“Tướng quân...”

Sở Dực đang định nói thì một tên thị vệ chạy vào, chấp tay thưa: “Tướng quân, Hình Vân cô nương cầu kiến.”

Đúng rồi, suýt nữa thì ta quên mất, trong mối tình tay ba này vẫn còn một người đang sống, Hình Vân đó sảy thai nhưng không chết, bây giờ còn cầu kiến tướng quân, có lẽ là vì lâu rồi không gặp chàng, lòng đầy

nhớ mong chẳng... Ta thấy hơi phiền não, nói chuyện yêu đương với một cô gái chẳng phải đã làm khó cho ta rồi sao? Nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, ta gật đầu nói: “Để nàng vào.”

Tên thị vệ hơi do dự: “Nhưng... hình như công chúa cũng đang tới hoa viên...”

Sở Dực lập tức nói: “Tướng quân, hay để thuộc hạ đưa Hinh Vân cô nương vào trong phòng?”

Ta đoán Sơ Không sẽ không đánh ghen với một cô gái đâu, thế nên hùng hồn phát tay đáp: “Có muốn tránh cũng không kịp, để bọn họ tới đi.”

Gió thu thổi dịu hiu qua gian đình, ta nhấp thêm vài hớp rượu, một cô gái áo hồng đột nhiên quỳ xuống trước mặt ta, có lẽ đó chính là Hinh Vân cô nương. Nhưng người yêu gấp gờ người lại quỳ làm gì hử... Ta quan sát nàng ta hồi lâu thấy nàng ta cứ cúi đầu không nói gì. Ta xoa mặt, nghĩ bụng, không phải về mặt này nghiêm khắc quá chứ, lập tức cong môi lên, cười nói: “Đứng dậy đi.”

Hinh Vân phía dưới lại bắt đầu run rẩy, nàng ta dập đầu, run cầm cập nói: “Tướng quân... thiếp...”

Nghe thấy hai từ xưng hô này ta có chút kinh ngạc, xem ra bình thường vị tướng quân này đối xử với Hinh Vân như vợ, có điều vẫn phân chia thứ bậc nghiêm khắc, ta phẩy tay: “Nàng đứng lên trước đi.”

Lúc này Hinh Vân mới ngẩng đầu lên nhìn ta, ánh mắt mang theo sự dò xét: “Tướng quân... không phạt thiếp ư?”

Có nội tình!

Ta nhướn mày, làm ra vẻ khó dò nói: “Nàng mắc tội gì?”

Hinh Vân cúi đầu suy nghĩ một lúc, mới chậm rãi đứng dậy: “Tướng quân.” Nàng ta dịu dàng gọi ta, ngồi xuống chỗ cạnh ta, “Thiếp đã mong ngóng tướng quân bao ngày, hôm nay...” Mặt nàng ta ửng hồng, “Không biết làm sao để thỏa nỗi nhớ mong, chẳng còn cách nào khác mới tới cầu kiến tướng quân, nếu đã làm khó tướng quân thì xin tướng quân hãy trách tội.”

Ta gãi đầu, đang muốn bảo với nàng ta rằng lúc nói chuyện thì đừng có cọ lên người ta, ai dè bỗng nghe thấy một tiếng hừ lạnh, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Sơ Không dẫn theo vài tì nữ đi vào hoa viên. Ta ngơ ngác nhìn hẩn, sau hôm đó ta luôn cảm thấy Sơ Không đang trốn tránh ta, chẳng dễ gì gặp mặt. Hôm nay ta cứ nhìn chằm chằm vào hẩn, chẳng biết vì sao lại chợt thấy mặt hẩn đỏ lên...

Sơ Không đứng đó còn đỏ mặt mấy bận, nhưng không hề tránh ta, thông thả bước tới.

Ta nhấp ngụm rượu, quan sát vẻ mặt xuất sắc của những người xung quanh, Hinh Vân càng búi chặt lấy ta, mặt hoảng loạn. Sở Dực còn căng thẳng hơn cả ta, lặng lẽ dịch tới bên cạnh Hinh Vân, như thể sợ Sơ Không tới sẽ giết nàng luôn vậy, vẻ mặt của mấy nô tì đằng sau Sơ Không cũng cực kì cảm phần, duy chỉ có mình Sơ Không là thản nhiên, hếch cằm, vênh váo lại gần.

Mặt hẩn hơi tái, có lẽ là vì mang thai nên yếu đi. Ta xoa cằm nghĩ, trong tình huống này công chúa và tướng quân nên nói với nhau thế nào nhỉ, ta vắt vẻo nghĩ mãi mà vẫn không ra, chợt thấy Sơ Không phất ống tay áo lên, ngồi xuống ngay bên cạnh ta, hẩn chỉ vào bàn tay của Hinh Vân rồi khẽ nói: “Bỏ ra.” Giọng không to, nhưng trong ngữ điệu lại mang theo vẻ kiêu ngạo khinh người tới tận cùng.

Hinh Vân buông ngay tay ra như thể bị phỏng, rồi lại quỳ mọp xuống đất, mắt hạnh ngấn nước, nhìn ta cực kì đáng thương.

Lúc đó ta vẫn chưa nghĩ ra tướng quân nên hành động thế nào, vì vậy chỉ giả vờ bí hiểm uống rượu, đợi Sơ Không tự giải quyết.

Sơ Không cũng cầm một cái chén lên, rót rượu vào, thị nữ sau lưng hẩn vội nói: “Công chúa, người đang có thai, không nên uống rượu.” Sơ Không im lặng ngắm nghía rượu một lúc, rồi đặt ly rượu lên bàn, đẩy về phía Hinh Vân: “Ta quên khuấy mất chuyện này, nếu đã vậy, hay là Hinh Vân cô nương uống thay bản cung chén này đi.”

Hinh Vân đỡ người, vẻ sợ hãi đọng đầy ánh mắt.

Ta giật mình nhớ ra ở trong hoàng gia ban rượu không khác gì ban chết, nhưng ta biết tên Sơ Không này tuy vênh váo mặt nết nhưng chắc chắn sẽ không tùy hứng giết người, ly rượu này chắc là đùa Hình Vân thôi... Do đó ta cũng hóng hớt mở to mắt nhìn Hình Vân.

“Tướng quân...” Sở Dực sau lưng còn căng thẳng hơn ta, ta phẩy tay, bảo hắn ngậm miệng.

Hình Vân nhìn ta như thể đang cầu cứu, ta cũng nhìn thẳng vào nàng ta. Có lẽ biết ta sẽ không mở miệng cứu nàng, Hình Vân nghiêng rằng, cầm ly rượu lên, ngửa đầu dốc cạn. Nàng ta nhắm tịt mắt nhưng lại không thấy làm sao, càn kinh ngạc mở mắt ra, nhìn về phía Sơ Không đang quan sát nàng: “Thanh Linh công chúa, người...”

“Bản cung làm sao?” Sơ Không cười, “Bản cung làm sao, người cũng phải chịu.”

Hình Vân cúi đầu, siết chặt đấm tay.

Xung quanh trở nên im lặng, Sơ Không khẽ gõ tay lên bàn, cụp mắt không biết đang nghĩ gì. Ta cảm thấy mình cứ trầm mặc thế này cũng không phải là cách, vì vậy để Sở Dực đưa Hình Vân đi. Sơ Không và ta cùng ngồi một lúc, rồi sai thị nữ phía sau ra gác ngoài hoa viên.

“Mọi người đã lui hết, ta lặng lẽ giơ ngón cái lên với Sơ Không: “Người có uy của công chúa thật đấy. Xem cái vẻ kiêu ngạo kia kìa, chắc chắn... có điều bắt nạt một cô gái như thế mà người không thấy xấu hổ hả?” Ta giật mình nhớ lại lần đầu tiên Sơ Không xuống địa phủ, đứng bên cạnh hắn là một cô gái áo hồng. Ta cố gắng nghĩ, cuối cùng cũng nhớ ra được tên của cô gái ấy, cười hỏi Sơ Không: “Người cũng từng hăm dọa Oanh Thời tiên tử như thế à?”

Sơ Không hồ hững liếc ta một cái: “Oanh Thời chắc chắn sẽ không bày ra cái vẻ đáng ghét như ả.”

Thấy hắn bảo vệ cô gái đó như vậy, rồi lại nhớ tới lời hắn nói phải dạy dỗ ta như thái giám hết bảy kiếp rồi sẽ về đi ngấm sao với người ta, ta lại thấy khó chịu, đặt ly rượu lên bàn: “Ta thấy Hình Vân kia cũng đâu có xấu, vừa đủ yếu mềm.”

Sơ Không liếc mắt nhìn ta, khẽ nhướn mày nói: “Cho người một cái xác là người nghĩ mình là nam thật đấy hả?”

Ta không muốn tranh luận chuyện này với hắn, ngẩng đầu nhìn trời: “Ồ, cuối thu mát thật, hôm nay trời đẹp.”

Sơ Không cười khẩy, nói: “Ta vất vả tìm hiểu, còn người nào đó lại nhàn nhã ngồi đây ôm người đẹp uống rượu, mấy hôm nay người sống thoải mái thật.”

Ta bật lại: “Thứ nhất, ta không ôm ấp gì cả, cũng không phải ngủ ăn được cả nam cả nữ. Thứ hai, ta cũng cố gắng nắm bắt tình hình xung quanh.”

“Ồ, vậy người nói xem người đã nắm bắt được gì rồi?”

Ta đánh mặt, nói một cách nghiêm túc: “Trình độ của đám nhà bếp trong phủ tướng quân đúng là quá tệ.” Ta cầm miếng bánh trên bàn lên, vừa cắn vừa bực mình: “Thật không hiểu tướng quân và công chúa trước kia chịu được tới tận giờ bằng cách nào, ta đang định hôm nào bắt lỗi rồi đuổi ông ta đi.”

Khóe miệng Sơ Không giãn giãn, chẳng thèm khách khí ném hết đồng bánh và bát đĩa vào hồ cho cá ăn: “Vô dụng.” Hắn chỉ trích ta như thế rồi sau đó nén nhịn nói: “Người cũng thấy Hình Vân đó không đơn giản?”

Ta giật mình, vội vàng nuốt miếng bánh vào bụng: “Nàng ta phức tạp lắm hả?”

“Dồn tất cả chất xám của người lại rồi nghĩ đi, nếu một kẻ kiêu ngạo như công chúa đã quyết định cùng chết với tướng quân thì sao chịu bỏ qua cho ả ta? Phải biết rằng lúc cô gái đó vẫn còn sống ta đã tra xét cẩn thận một lượt rồi, quả nhiên sau lưng ả có người lèo lái.”

“Là ai?”

Sơ Không lắc đầu: “Bây giờ ta vẫn chưa điều tra được nhiều, nhưng người nhất định phải cẩn thận với ả.” Sơ Không sờ cằm, nheo mắt nói: “Chỉ bằng thể lực của ta đã có thể điều tra ra sự bất ổn của Hình Vân, trước kia tướng quân từ một binh lính thấp hèn mà có thể ngồi được lên tận vị trí tướng quân thì chắc chắn

phải là một người cực kì thông minh, nhất định tướng quân cũng có thể tra ra điều kì lạ trong lai lịch của Hình Vân, nhưng vì sao còn sùng ái ả tới thế? Hay đúng là đã bị lú lẫn rồi...”

Ta sờ ly rượu, thử đoán: “Có lẽ nào... tướng quân không thích Hình Vân như những gì người ngoài nhìn thấy?” Cũng không ghét công chúa như người ngoài vẫn thấy...

Sơ Không chau mày nghĩ một lúc, khẽ mắng: “Cái lũ phàm nhân rầy rà này suốt ngày chỉ biết gây phiền phức thôi!”

Ta cũng sốt cả ruột: “Ước gì có thể về Địa phủ kéo họ lại hỏi tất cả nguyên nhân hậu quả!”

Ngậm ngùi một lát, hai chúng ta im lặng ngồi trong đình gió thu dịu hiu, ta khẽ nhả ra một câu: “Mang thai... có cảm giác gì?” Giọng Sơ Không nhỏ tới mức gần như không có, ta hỏi tiếp: “Bụng to lên chưa? Sao ta thấy người chả có gì khác hết vậy...”

Ta vốn nghĩ nghe xong câu này Sơ Không sẽ nổi đóa, ai dè hần chỉ một mỗi liếc ta một cái: “Người thử nói xem phải có gì khác.”

Ta đưa tay ra đếm: “Ăn không ngon miệng, cả người mệt mỏi.”

“Có chút.”

“Ngực căng nhức, buồn nôn.”

Sơ Không lắc đầu: “Không có.”

Ta lấy làm ngạc nhiên: “Bụng không to lên sao?”

“Sao ta biết được nó có to lên hay không?” Sơ Không thắc mắc hỏi ngược lại ta, “Bộ ông đây nhàn rồi đi sờ bụng phụ nữ lắm hả?”

“Nhưng nó đang ở trong người người mà!” Ta dẫu môi đáp, “Người tưởng rằng ngày nào cũng phải cho con chim non vào nhà xí ta thích lắm hả? Một cô gái trong trắng ngây thơ như ta cũng phải mặt dày làm trò đó, người mỗi ngày xoa bụng quan tâm đứa bé một tí thì làm sao?”

Sơ Không nheo mắt: “Người tưởng làm phụ nữ thoải mái lắm hả? Ngực nặng như quả cầu sắt ấy, hôm nào cũng phải đi đứng thẳng lưng, mệt bỏ mẹ!”

“Vớ vẩn! Người tưởng ta chưa làm phụ nữ bao giờ à? Nào có quá lên như thế!”

Sơ Không nhướn mày, im lặng một lát, rồi đột nhiên nhếch mép cười một cách kì lạ: “Ồ, ta nghĩ người vĩnh viễn cũng không hiểu được nỗi khổ của ta đâu.”

Ta lén siết chặt tay, tên này... rốt cuộc đang chê ta điều gì chứ...

Sơ Không bỗng đứng phắt dậy, cầm bình rượu đi: “Chiều ta lại đi dò xét Hình Vân cô nương yếu mềm kia, vết thương của tướng quân vẫn chưa lành nên để rượu cho người khác thưởng thức thôi.” Hần đi ra khỏi hoa viên.

Ta nhìn chăm chăm vào chiếc bàn trống trơn nghĩ một lúc, cái thai này của Sơ Không thật kì lạ, ta nên đi hỏi thầy thuốc xem sao, lấy cho hần thêm vài thang thuốc an thai...

Dù gì bây giờ chúng ta cũng là người cùng hợp tác, công chúa đánh trận bên ngoài, tướng quân phải giúp công chúa giữ yên nếp nhà mới phải.

Ăn cơm trưa xong, ta đi tới chỗ thầy thuốc trong phủ, Trương đại phu đang độ trung tuần, trông hơi hèn mọn, hơi sợ chết, từ lúc ta bước vào phòng lão cứ run bần bật. Ta cau mày hỏi: “Gần đây có tới bắt mạch an thai cho công chúa không?”

Trương đại phu lại run lấy bầy: “Bẩm tướng quân, từ sau... sau lần công chúa trúng độc thì người không cho tiểu nhân bắt mạch nữa, thuốc an thai đưa đi cũng bị chuyển hết về.”

“Hỗn xược!” Ta gất lên, “Công chúa bốc đồng cũng không sao, người lại dám giúp nàng giấu giếm chuyện này.” Nếu để lỡ việc Sơ Không sinh con thì sau này chỉ sợ không bao giờ trùng hợp như thế này nữa!

Trương đại phu sợ tới độ dập đầu: “Tướng quân tha tội! Tướng quân tha tội!”

Ta thấy lão run rẩy đáng thương quá mới để cho lão đứng dậy tiếp chuyện. Ta nói cho Trương đại phu những biểu hiện mà Sơ Không nói với ta, còn chưa kịp hỏi, lão đã quỳ phịch xuống, người càng run hơn. Ta ngạc nhiên: “Ta có bắt nạt người đâu, người sợ cái gì? Đứng dậy.”

“Tiểu nhân không dám! Tiểu nhân không dám!”

Dáng vẻ co rúm này của lão khiến ta hơi bực mình, đành giọng nói: “Đứng dậy! Có gì cứ nói thẳng!”

Thầy thuốc Trương dán đầu xuống đất, run rẩy nói: “Tiểu nhân... Tiểu nhân cho rằng, tình trạng này của công chúa, e là cái thai... trong bụng đã chết.”

Ta trừng mắt, phút chốc không kịp hiểu lời lão có nghĩa là sao: “Người nói lại lần nữa.” Ta ngồi xổm xuống, áp tai vào lão: “Nói to lên.”

“Công chúa... công chúa hình như mang thai... thai chết.”

Ta nghe rõ rồi, đứng dậy, cảm thấy đầu mình hơi váng vất. Thầy thuốc Trương lại run rẩy nói: “Tướng quân, tướng quân, nếu không mau đưa thai chết ra ngoài, có thể sẽ vô cùng tổn hại tới cơ thể người mẹ! Không chừng công chúa cũng sẽ...”

Ta sững sờ, xách Trương đại phu lên bằng một tay, rảo bước tới chỗ Sơ Không ở như một kẻ điên. Thai chết thì thôi, không thấy Sơ Không sinh con cũng không sao, nhưng hấn mà chết... lòng ta không hiểu sao bỗng thấy hoang mang, nếu hấn chết, ta còn biết lấy ai chơi nữa.

Ta vội vàng đi vào trong viện của Sơ Không, thì nữ lại úp mở không chịu nói cho ta Sơ Không ở đâu, ta nổi quạu, bỗng nhớ ra không phải hấn nói chiều nay muốn tới thăm dò Hinh Vân cô nương sao, chắc chắn giờ này đã tới chỗ biệt viện của Hinh Vân cô nương rồi.

Ta lại lúi theo đại phu, bảo Sở Dực đánh xe, vội vã tới biệt viện của Hinh Vân.

Hinh Vân sống trong một tòa biệt viện nhỏ ở phía tây thành, đó là nơi tướng quân chuẩn bị riêng cho nàng ta. Xe ngựa còn chưa dừng hẳn ta đã nhảy xuống, đột nhiên nghe thấy tiếng hét hoảng sợ của Sơ Không từ trong biệt viện: “Đi cái con khi...” Giọng hấn rít lên, như thể mang theo nỗi đau khó có thể nhịn.

Mây Sở Dực hơi nhướng lên, chắc chắn là gã không thể ngờ Thanh Linh công chúa kiêu ngạo lại biết mắng mắng lời tục tĩu này.

Giờ cũng chẳng thèm quan tâm liệu có làm người khác nghi ngờ thân phận của bọn ta không, nghĩ bụng chắc chắn bên trong xảy ra chuyện rồi. Ta rảo bước đi lên đá tung cánh cổng, tiến thẳng vào trong.

— — BỔ SUNG THÊM — —

Nhìn cảnh tượng bên trong ta lại sững sờ, ba tên áo đen đang đứng ở đó, một kẻ túm lấy tay Hinh Vân, hình như nàng ta bị thương không nhẹ. Còn Sơ Không lại ngồi xổm dưới đất, trán lấm tấm mồ hôi, mặt mũi tái mét, chiếc váy lộng lẫy xò tung, hai nữ hầu Sơ Không không biết là bị ngất hay là đã xuống tuổi vàng rồi.

Sự xuất hiện bất ngờ của ta khiến cả hai bên đều kinh ngạc, ba tên áo đen liếc mắt trao đổi, một tiếng “chạy” còn chưa dứt thì vang lên tiếng nổ rung trời, bụi bay mù mịt. Sở Dực sau lưng ta không đợi bụi tan hết đã dùng khinh công đuổi theo, nhoáng cái đã không biết đi tới đâu.

Ta vốn không muốn quan tâm mấy người đó, vội vàng chạy tới bên Sơ Không, vỗ lên mặt hấn, để hấn tỉnh táo lại: “Này, người sao thế? Bị thương hả? Bị thương ở đâu?”

Sơ Không nắm chặt lấy tay ta, nhả ra một từ không tròn vẹn, ta cố gắng mãi vẫn không hiểu được.

Mắt hấn bắt đầu trợn trắng, lắp bắp mãi mới nói được hai từ khá rõ: “Sinh... rồi...”

Đầu ta thoáng cái trống rỗng, không để ý được điều gì nữa, ôm ngang lấy Sơ Không, vén cái váy rộng phía dưới lên, chỉ thấy một vũng máu chảy ào ào với tốc độ khó có thể tưởng tượng. Lần đầu tiên thấy cảnh này, ta sợ quá run lên bần bật, nói không kịp nghĩ: “Sơ Không, không phải đâu? Sao người sinh con mà như đến tháng thế... Lạ quá!”

Trương đại phu run bần bật nắp ngoài cửa dường như cũng nhin không nổi nữa, co rúm lại chạy tới cạnh ta, rồi nhìn Sơ Không một lát, hoảng hốt nói: “Tướng quân! Là thai chết, là thai chết chảy ra đấy! Không được để công chúa chảy máu như thế, phải cầm máu ngay!”

Ta đương trong cơn hoảng loạn thì lại hoảng sợ thêm: “Phải... phải... phải phải cầm máu bằng cách nào? Bằng à? Dùng cái gì bằng lại? Chày cán bột à?”

Thầy thuốc vẫn không trả lời ta, ta cứ nghĩ Sơ Không ngất rồi ai dè hấn lại níu lấy tay ta, hung dữ nhìn chăm chăm vào ta: “Người dám làm vậy... thử xem!”

Ta căng thẳng sắp khóc đến nơi, vành mắt đỏ hoe, sống mũi cay xè: “Người sao rồi, người có đau không, người bảo ta phải làm gì bây giờ, muốn ta làm gì bây giờ!”

Sơ Không sững sờ khi thấy dáng vẻ này của ta: “Chẳng qua chỉ là... một lần luân hồi...”

Hấn nói thế sao ta không hiểu được, đối với ta và hấn mà nói kiếp này chẳng qua chỉ là một lần luân hồi, nhưng mỗi lần luân hồi đều là duy nhất, đã sai thì không thể tồn tại. Người phạm quá yếu ớt, vì vậy bọn họ luôn biết quý trọng, còn những kẻ sinh ra đã là tiên như ta và Sơ Không có lẽ không thể hiểu nỗi sợ hãi trước cái chết của bọn họ, nhưng ngay lúc này đây, ta biết thứ chảy khỏi bụng hấn là một sinh mệnh, tro mắt nhìn một mạng sống từ từ chảy qua trước mắt...

Ta không thể không sợ, không run...

Thần tiên bạc tình, có lẽ chỉ vì nó không liên quan tới mình mà thôi...

Ta ở bên giường Sơ Không suốt ba ngày ba đêm.

Lần đầu trên thấy Sơ Không vênh vác trở nên yếu ớt thế này, ta thấy vô cùng lạ lẫm. Tuy giờ hấn là nữ, ngoan ngoãn nằm trên giường để người khác nhìn khiến ta cảm thấy như quay lại lúc hấn còn là Lục Hải Không, vô cùng yếu đuối nhưng cũng cực kì kiên cường, chưa từng dè phòng ta... Ngay cả bản thân ta cũng không ngờ thấy hấn băng huyết ta lại hốt hoảng tới mức như thế trời sắp sập tới nơi, cảm giác kì lạ này ta mới thấy lần đầu tiên... dù đối tượng là nữ.

Ta ôm mặt, thở dài một tiếng. Không ngờ ta vừa thở dài xong, kẻ nằm trên giường suốt ba ngày không có động tĩnh gì bỗng rên lên, ta giật mình, lập tức áp tới bên đầu hấn gọi: “Sơ Không, công chúa Không? Người tỉnh rồi à?”

Mí mắt hấn run lên, như thể cực kì khó để mở mắt ra. Ta nhìn hấn chăm chăm, chỉ sợ hấn lại làm sao.

Sơ Không nheo mắt, khó khăn nhìn ta một lúc, rồi đột nhiên nhắm mắt lại. Ta hoảng hồn, nghĩ bụng lẽ nào là hấn đang trút hơi thở cuối cùng? Không thể nào! Ta lấy ngón tay ra sức bành hai con mắt nhắm lại của hấn ra, nhìn vào tròng mắt trắng dã ấy đau đớn nói: “Không! Không! Người đừng chết!”

“Chết... Không chết, ta nói là được à...” Giọng Sơ Không khàn mà yếu, tròng mắt của hấn chuyển vòng quanh, cuối cùng cũng thấy con người màu đen, ta yên tâm, bỏ tay xuống, thở dài nói: “Mất người đảo thế này, thật sự ta cứ tưởng người không xong rồi.”

Sơ Không liếc mắt nhìn ta, lập tức đảo mắt đi, giọng có chút chán ghét: “Vừa tỉnh dậy đã thấy một tên to cao lồi thoi ngồi ngay trước giường mình, bực mình.”

Hấn nói chuyện kiểu này là ta biết hấn không chết được rồi. Tảng đá luôn đè trong lòng đột nhiên biến mất, ta cũng không so đo cái thái độ đáng ghét của hấn vừa này, ngồi xuống bên giường bật cười: “Sống lại là tốt rồi.”

Mày Sơ Không khê động, quay đầu sang nhìn ta: “Người... lo cho ta lắm à?”

“Lo lắm.”

Hình như hấn không ngờ ta lại trả lời thẳng thắn đến vậy, Sơ Không nín thinh, vùi đầu vào chăn, sau đó ta thấy tai hấn đỏ lên.

Ta lén gạt những giọt lệ đắng cay: “Người mất, ai còn xông lên chắn đao cho ta nữa, tới lúc đó ta cũng chết, phải xuống Minh phủ thơm cái mặt của Diêm Vương, đã thế còn là cái mặt người từng thơm, nghĩ thôi đã thấy tởm.”

Căn phòng lặng ngắt như tờ, Sơ Không lại thò đầu ra khỏi chăn, im lặng nhìn ta chăm chăm: “Người ra ngoài đi.”

“Đi đâu?” Ta giật mình nhận ra, “Xem ta ngổ chưa kìa, phải bảo đại phu vào bắt mạch cho người đã.” Ta nắm chặt tay Sơ Không, “Ta biết mất con nàng chắc chắn rất đau lòng, thế nhưng đời này không có gì là không thể vượt qua, mỗi lần khó khăn hãy coi nó chính là báu vật làm cuộc sống của chúng ta thêm phong phú hơn.” Ta nhìn một cách đầy ẩn ý vào khuôn mặt trắng bệch tái tái của Sơ Không, “Nàng nhất định phải kiên cường.”

Sơ Không gắng sức vươn tay ra, run rẩy chỉ về phía cửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cút!”

Ta biến khỏi phòng đúng như mong muốn của hắn, lúc gọi Trương đại phu và đám tì nữ vào trong, ta lại nói kiểu ẩn ý: “Công chúa vừa mất con nên tinh thần xuống dốc, các người phải hầu hạ cho tốt.”

Ở bên Sơ Không suốt ba ngày không hề ngủ nghỉ thì dầu cơ thể tướng quân này như thép đi chẳng nữa thì vẫn không chịu được mỗi mệ. Quay về phòng mình, ta lập tức nằm lên giường, nhắm mắt lại muốn ngủ, nhưng thế giới tối tăm càng yên lặng, ta lại càng nghe rõ tiếng thứ gì đó đang chộn rộn trong ngực.

Ta sờ lên gò má không hiểu vì sao lại nóng lên của mình, ngứa đầu thở dài, tình hình này có chút không hay rồi...

“Người... lo cho ta lắm à?”

“Lo lắm.”

Nhớ lại câu này ta lại không nhịn được che miệng, quả thật... như buột miệng ấy, có giấu cũng không giấu được.

Ta bị sao thế này, rốt cuộc bị sao thế này...

Lúc tỉnh lại trời đã sáng trưng, ta xoay người xuống giường, vừa đẩy cửa ra đã sững sờ: “Người lại quỳ ở đây làm gì?” Sở Dực quỳ ngay ngắn trước cửa, nghe ta hỏi vậy bèn cúi người dập mấy cái: “Xin tướng quân trách tội, mấy người đó chạy thoát rồi.”

Ta xoa mũi, nghĩ xem rốt cuộc tính cách trước kia của tướng quân là thế nào mà sao người trong phủ tướng quân thích quỳ đến thế, ta phẩy tay: “Khỏi, chạy thì thôi.” Nói xong ta nhắc chân định tới chỗ Sơ Không, Sở Dực vẫn không đứng dậy, lại dập đầu nói: “Tướng quân, Hình Vân cô nương... Người bày bố bao lâu mà ả ta vẫn chạy thoát...”

Ta đứng lại quay sang nhìn Sở Dực, quả nhiên tướng quân trước kia có nghi ngờ Hình Vân cô nương! Xem ra Sở Dực biết khá rõ tướng quân bày ra trò gì. Ta đảo mắt một lượt, nói: “Chuyện đã tới nước này thì chỉ có thể đi bước nào tính bước nấy thôi.”

Sở Dực dúi sát trán xuống đất, trong giọng nói đượm vẻ vô cùng hối hận và tự trách: “Chỉ tại thuộc hạ vô dụng! Để Hình Vân và mấy tên mật thám nước Vệ chạy thoát rồi.”

Ta gạt đầu, hóa ra Hình Vân đó là mật thám nước Vệ, chắc chắn tướng quân trước kia đã tra ra thân phận của Hình Vân nên mới tính kế để ả ở lại bên cạnh, nhân đó do thám ngược lại tin tức của nước Vệ. Quả nhiên là một tướng quân thông minh. Ta thủng thẳng đáp: “Không sao, đâu khắc có đó, người cứ đứng lên trước đi.”

Sở Dực cuối cùng cũng chịu đứng dậy, gã nhìn ta mấy bận, giọng đượm vẻ sầu lo: “Tướng quân, tình hình ở biên cương ngày càng căng thẳng. Chỉ sợ chả bao lâu nữa chiến tranh sẽ lại nổ ra, mà kể từ lần trước bị trọng thương, cơ thể người...”

Nỗi lo của gã ta để ngoài tai, chỉ lọt vào đầu được sáu chữ “Chiến tranh sẽ lại nổ ra”. Ta bỗng thấy giang hồ và triều đình gì gì đó mà trước kia Sơ Không nói với ta thật vớ vẩn, nơi dễ chết nhất rõ ràng là chiến trường! Trong thiên quân vạn mã có khi chẳng tìm được đủ thầy.

Ta day day trán, ra vẻ bình tĩnh: “Được rồi, ta tự có cách.” Nói xong ta không nhìn về mặt của gã, vội vàng qua chỗ Sơ Không, chuyện này chúng ta nhất định phải bàn bạc thật kĩ.

Khi vào phòng Sơ Không thì đúng lúc hắn đang uống thuốc, tì nữ dùng một cái muỗng nhỏ tinh xảo bón từng miếng cho hắn. Ta thấy hắn uống mà mày cau chặt lại, chắc là cái việc uống thuốc như thế thường trà này khiến hắn khó chịu lắm đây. Ta tiến lên hai bước, lấy bát thuốc trong tay tì nữ rồi nói: “Để ta, các người lui hết đi.”

Mấy tì nữ nhìn nhau không chịu đi, mãi cho tới khi Sơ Không mở miệng bảo bọn họ đi thì bọn họ mới nổi đuôi nhau đi ra, đóng cửa lại. Ta chẳng thèm khách sáo ngồi phịch luôn xuống giường hắn, đưa bát thuốc cho Sơ Không để hắn tự uống. Sơ Không lại bất mãn lườm ta: “Người phải bón cho ta chứ.”

Ta đang sốt hết cả ruột, nghe hắn bảo thế cũng chẳng buồn nói lại làm gì, nhồm dầy, nâng cằm hắn lên rồi bóp miệng hắn, đổ thẳng bát thuốc vào miệng, dứt khoát y chang lúc hắn dốc canh cho ta ở bên cầu Nại Hà.

Đặt bát sang bên cạnh, ta nghiêm túc nói: “Có chuyện không hay rồi.”

Một bàn tay đập bốp lên mặt ta: “Người chết trước cho ta đã.”

Tất nhiên cú đấm này của hắn chẳng khác nào gãi ngứa cho ta, còn hắn lại mệt tới nỗi ho sặc sụa như bị lao, ta túm lấy tay hắn, vỗ lưng cho hắn, tiếp tục nghiêm giọng nói: “Không, ta thấy đây là lúc chúng ta nên bỏ trốn rồi.”

Tiếng thở dốc và ho khù khụ của Sơ Không thoáng ngừng lại, hắn liếc mắt nhìn ta, vô cùng khinh bỉ: “Người lại gây ra họa gì?”

“Người biết không, ai ngờ Hình Vân kia lại là mật thám của nước Vệ.”

“Ồ, biết rồi.”

“Tướng quân trước đây cũng biết Hình Vân là mật thám, tướng quân đang dùng kế gậy ông đập lưng ông!”

“Ồ, cũng biết luôn rồi.”

“Nước Tề và nước Vệ sắp đánh nhau tới nơi rồi, có khi người phải ra chiến trường là ta ấy chứ!”

“Đại khái cũng đoán được.”

Ta tức đến nghiến răng: “Cái gì người cũng biết vậy mà chẳng chịu nói gì cho ta! Cái đồ nham hiểm nhà người muốn ta bỏ mạng nơi sa trường rồi đi tái giá chứ gì!”

“Sau khi đến biệt viện của Hình Vân ta mới biết những chuyện này, chẳng qua là ông đây chẳng tìm thấy cơ hội nào nói với người thôi.” Sơ Không nói, “Nếu không phải lúc đó đột nhiên đau bụng thì bốn kẻ kia đã bị ta bắt từ lâu rồi.”

Ta thắc mắc: “Không phải là người không có pháp lực sao?”

Sơ Không cười khẩy: “Có thứ đã xâm nhập vào tận sâu linh hồn rồi, mà thôi, có nói người cũng không hiểu. Bây giờ ông đây gặp chút phiền phức với cái thân thể này, nếu chúng ta mà đổi lại được, xem xem ta có chơi chết mấy kẻ phàm đó không.”

Ta thở dài: “Vấn đề là chúng ta không có cách nào để đổi lại, vì thế chúng ta nên trốn thôi. Nếu người vẫn muốn ở lại chơi thì ta chạy trước cũng được.”

Ta còn chưa nói xong thì bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa, tiếng tì nữ vọng từ bên ngoài đến: “Tướng quân, Hoàng thượng có chỉ, muốn tướng quân lập tức vào cung.”

Sơ Không nhìn ta, thần nhiên nói: “Đấy, xem đi, người không trốn được đâu.”

Ta ôm ngực, hàng lệ chưa xót lạng lẽ lấm lem đầy mặt.

21. Chương 21

Vào... cung?

Gần đây tướng quân ta và công chúa Sơ Không quá bất hòa. Hai tháng trước giết nhau một lần, hôm qua công chúa còn sinh non, Hoàng đế là anh vợ của “ta”, có lẽ sẽ không để cho ta yên...

Ta lo lắng, bao lần manh nha suy nghĩ chạy trốn trên đường vào cung. Nhưng khi nhìn thấy Sở Dực cười ngửa đi bên cạnh, ta lại nghĩ có khi gã sẽ không chịu trốn cùng ta. Không có thuộc hạ làm việc vặt thì những ngày tháng yên ổn của ta không thể thoải mái. Ta cắn chặt răng, hạ quyết tâm, tự an ủi bản thân, hoàng đế thì sao chứ, dù tên đó có giỏi thế nào cũng không thể nhìn thấu cơ thể xương thịt đàn ông này để thấy trái tim thiếu nữ mỏng manh của ta.

Kiếp đầu tiên ta từng vào cung mấy lần với cha Tổng nên vẫn còn nhớ nghi lễ trong cung, đi qua bao lớp cung cấm, thái giám đưa ta tới ngự thư phòng.

Ngồi sau chiếc thư án to rộng là một người đàn ông mặc long bào màu đen đỏ, người đó đang xem sách, vẻ mặt cực kì nghiêm túc. Ta nghĩ bụng, cùng là vua, mà sao cái vị vua của nhân giới này lại mang vẻ uy nghi hơn hẳn vị Diêm Vương ở dưới Địa phủ kia. Ta không biết bình thường hoàng đế và tướng quân xử sự với nhau ra sao, cũng không biết quan hệ thường ngày của họ có tốt không nên cứ quỳ ở đó vùi đầu không hé răng.

Đối mặt với kẻ mạnh, tốt hơn là nên nhận thua.

Thái giám thức thời đứng bên cạnh hoàng đế, nhắm mắt nín thở, giảm bớt cảm giác tồn tại của mình.

Ta nghe thấy tiếng hoàng đế gác bút: “Thanh Huy.” Người hạ giọng, khẽ nói: “Phù Doanh vẫn khỏe chứ?”

Ta nghĩ mãi mới nhớ ra Thanh Huy và Phù Doanh mà hoàng đế nói chính là ta và Sơ Không, ta lại thở dài, quả nhiên là tới hồi tội, cúi đầu thưa: “Vi thần có tội.”

Hoàng đế im lặng một lát, ta bỗng nghe thấy một tiếng cười khê, hoàng đế nói: “Người đứng dậy đi, ở đây không có tai mắt của Thái hậu, không cần làm ra vẻ như thế.”

Hả, chuyện gì thế này? Tuy trong lòng lo ngay ngáy nhưng ta vẫn vờ bình tĩnh, đứng dậy, hoàng đế ngồi sau thư án cong môi lộ nét cười như có như không, nhưng ánh mắt lại lạnh thấu xương, người nhìn chăm chăm vào ta nói: “Thanh Huy, người nói đứa bé trong bụng Phù Doanh mất rồi, có lợi hay có hại cho chúng ta hơn?”

Tên hoàng đế và tướng quân này không trong sạch...

Ta đảo mắt, nâng cái chân thối của hoàng đế lên: “Vi thần ngu dốt.”

Hoàng đế lại khẽ cười mấy tiếng: “Lâu rồi không gặp, Thanh Huy khiêm tốn thật.” Hoàng đế gõ nhẹ ngón tay lên bàn, “Hôm qua sau khi biết được tin này, trầm vui vì ngôi vị hoàng đế này tạm thời bảo toàn, lại lo... một thời gian nữa thôi, giang sơn Đại Tề sợ không giữ nổi. Bước cờ này của nước Vệ đúng là rất tuyệt.”

Ta hoàn toàn không hiểu ý đang nói gì, chỉ chăm chăm nhìn xuống đất.

Ngự thư phòng yên lặng một lát, hoàng đế bỗng đứng dậy, chậm rãi đi tới trước mặt ta, nói: “Kể ra, gần đây hình như Thanh Huy hơi bỏ bê triều chính.” Ta hoảng hốt, định quỳ xuống, hoàng đế lại như đoán trước được hành động của ta, tóm lấy tay ta kéo ta lên, “Thanh Huy không cần câu nệ, không phải là ta trách người, chúng ta là anh em bao năm, ta đương nhiên hiểu tấm lòng trung thành của người, nhưng... có phải người đã mềm lòng với Phù Doanh quá nhiều lần rồi không?”

Người ta cứng đờ, nghĩ bụng, ta không thể không mềm lòng với “Phù Doanh” mà...

“Ta biết từ nhỏ Phù Doanh đã đem lòng yêu người, hai người ở bên nhau lâu khó tránh việc nảy sinh một số tình cảm không nên có.”

Ta thầm thắc mắc, tướng quân và công chúa đã kết thành vợ chồng rồi thì trên đời này còn tình cảm gì bọn họ không nên có nữa.

“Ta nghe nói, sau khi thấy Phù Doanh sinh non người vô cùng đau lòng, ở bên cạnh nó không ngủ không nghỉ suốt ba ngày ba đêm, thậm chí chỉ để mình Sở Dục đi tìm tung tích của bọn mật thám nước Vệ. Giờ bọn chúng thoát rồi, Thanh Huy người xem, người cũng có chút trách nhiệm trong chuyện này đúng không?”

Ta nghe ngụ ý trong lời của y, rồi cảm nhận thấy cánh tay đang đỡ ta của hoàng đế, Thảo Nê Mã trong lòng ta gào rú, tên hoàng đế chết tiệt này có gì thì nói toẹt ra đi, rốt cuộc là muốn ta quỳ hay không quỳ đây, rốt cuộc muốn ta nhận tội hay muốn ta lơ đi đây! Nói toẹt ra thì chết à!

Ta không biết nên trả lời y thế nào, chửi thề một câu, tiếp tục im lặng.

Hoàng đế thấy ta không nói gì, lại bật cười: “Thanh Huy đừng lo lắng, trẫm phạt người sao được.” Y thông thả bước tới sau thư án, chỉnh long bào rồi ngồi xuống: “Hôm nay bảo Thanh Huy vào cung, chỉ là muốn báo cho người một việc thôi.” Hoàng đế nhắc bút, lấy một tờ giấy, vừa viết vừa nói: “Không biết khi nào nước Vệ sẽ hạ chiến thư với Đại Tề ta, lúc đó e là phải phiên Thanh Huy ra trận nghênh địch. Trận chiến này chỉ được thắng, không thể thua. Nếu không ta và người chỉ có một kết cục này.”

Y đưa tờ giấy đã viết xong cho ta, trên đó là một chữ “Chết” chói mắt được viết bằng mực đỏ. Khóe miệng ta giật giật, tên hoàng đế này lúc nên thẳng thắn thì lại thẳng thắn quá.

Trước khi ra khỏi ngự thư phòng, hoàng đế nói với ta một câu cực kì thâm sâu: “Thanh Huy, trong trận đại chiến sắp tới, phải bảo vệ binh phù cẩn thận.”

Ta căng thẳng, ứa cả mồ hôi lạnh.

Binh phù... ta đi đâu tìm binh phù cho người, chẳng lẽ muốn tướng quân ta đây chạy lạch bạch đi hỏi Sở Dục, trước kia ta để binh phù ở đâu ý nhỉ? Hối thề đêch nào được!

Về đến phủ tướng quân, ta không thèm để ý nhiều, xông thẳng vào phòng Sơ Không. Lần này hắn đang ăn cháo, vẻ mặt rất chi là hưởng thụ, mồ hôi lạnh sau lưng lại khiến người ta lạnh toát, ta cướp lấy bát trong tay tì nữ, “Để ta.”

Tì nữ liếc Sơ Không, Sơ Không hờ hững nói: “Lui đi.”

Cửa phòng khép lại, ta sầm mặt ngồi bên giường Sơ Không: “Không hay rồi.”

Lần này Sơ Không khôn hơn, cướp lại bát cháo từ trong tay ta, vừa thông thả ăn vừa nói: “Trước lúc vào cung người đã nói rồi.”

Ta sốt ruột tới mức bực mình: “Lần này thực sự không hay rồi!” Ta cẩn thận kể lại chuyện vào cung cho Sơ Không nghe, sau đó hỏi hắn: “Người nói xem rốt cuộc tên hoàng đế này có ý gì? Cả binh phù nữa, ta có quen tướng quân trước đây đâu, sao mà biết binh phù ở đâu, tới lúc đó ra trận đánh giặc chỉ là thứ yếu, một tướng quân mà không có binh phù, ta chỉ sợ chưa xuất binh đã bị hoàng thượng lôi ra chém rồi.”

Sơ Không bình tĩnh húp hết bát cháo, đặt bát xuống, lau miệng, nói cực kì thản nhiên: “Ồ, binh phù mà người nói, có phải là thứ này không?” Hắn lấy một miếng ngọc trắng hình hổ từ trong ngực ra, bên trên còn khắc hoa văn hình hổ tinh xảo, ta ngẩn người.

“Người trộm được ở đâu thế?”

“Từ lúc hai chúng ta đến thế giới này nó đã luôn ở bên ta rồi. Trước đó tuy ta không biết thứ này là gì, nhưng trông có vẻ đáng tiền nên vẫn giữ bên mình, sau này khi ẩn cư nơi rừng núi mang nó đi cầm. Haiz, ai ngờ, nó thật sự là báu vật.”

Ta ngơ ngác: “Đợi đã, sao binh phù của tướng quân lại giấu trên người người? Dựa vào những gì hôm nay hoàng đế nói với ta thì hoàng đế và công chúa đối địch nhau mà.”

Sơ Không cười tới mức run bần bật: “Ngọn nguồn của chuyện này ta đã rõ hết rồi, người muốn biết không, muốn thì gọi ta là ông rồi nhận lỗi nghe coi.”

“Ông ơi con sai rồi.” Ta nói luôn, “Mau nói cho ta biết rốt cuộc chuyện này là thế nào đi.”

Ta hôn hử dán mắt vào Sơ Không, Sơ Không lại nghiêng rằng nghiêng lợi hồi lâu chẳng thốt lên lời. Ta thấy tên vênh váo này ngày càng khó hiểu, thỏa mãn yêu cầu của hắn cũng không được, không thỏa mãn cũng không xong, đúng là làm khó người ta.

Sơ Không im lặng một lúc lâu rồi mới nghiêm mặt nói: “Người biết ngôi vị của đương kim hoàng đế bây giờ không chắc chắn chứ?”

“Sao ta biết được.”

“Ta không bảo người trả lời!” Gân xanh trên trán Sơ Không hằn lên, thở dài, nói: “Thái hậu hiện nay không phải là mẹ ruột của hoàng đế, nhưng lại nuôi hoàng đế từ nhỏ, tiên hoàng qua đời quá sớm, thái hậu bèn buông rèm nhiếp chính, không chế triều đình. Hoàng đế ngày một lớn dần, cũng càng ngày càng khó điều khiển, vậy nên thái hậu muốn phế đế, lập một hoàng đế mới. Nhưng hoàng đế không có con cái, không có sự lựa chọn, khéo thay đúng lúc này con gái của thái hậu là Thanh Linh công chúa mang thai. Thái hậu muốn lập đứa bé trong bụng Thanh Linh làm tân đế.”

“Nhưng sao thái hậu biết đứa bé trong bụng Thanh Linh chắc chắn là trai?”

“Có phải hay không cũng chẳng sao, chỉ cần thái hậu muốn thì dù công chúa có sinh ra quái vật gì, cuối cùng cũng sẽ trở thành một bé trai.”

Ta bưng tỉnh: “Bọn họ muốn đánh tráo.”

Sơ Không gật đầu: “Nếu như thế, hoàng đế bị phế, thái hậu lập tân đế, bà ta có thể nắm cả triều đình trong tay. Cái chết của công chúa chỉ e không phải là tự tử mà là bị mật thám nước Vệ hại chết. Người nghĩ mà xem, ngoài việc loại bỏ công chúa và con của nàng, để hai thế lực ngang bằng hiện giờ là hoàng đế và thái hậu tiếp tục đấu đá, nội bộ bất hòa, bên được lợi lớn nhất đương nhiên là nước Vệ. Bọn họ có thể nhân lúc nước Tề nội loạn mà phát động chiến tranh, vì thế hôm nay người vào cung, hoàng đế mới bảo người là y vừa mừng vừa lo. Rồi mới phê cho người một chữ “Chết” đồ chơi, khai chiến với nước Vệ, người chỉ được thắng, không thể thua. Nếu người thua, chẳng cần thái hậu giở trò gì nữa, ngôi vị hoàng đế đó của y cũng mất luôn.”

“Chiến đấu vì bảo vệ hoàng đế?” Ta không hiểu, “Nhưng quân đội chưa bao giờ vì bảo vệ sự thống trị của ai mà chiến đấu.”

Sơ Không nhướn mày: “Người nói không sai, nhưng nếu người không bảo vệ y, hoàng đế hiện tại có thể giết người.”

Ta thở dài: “Tư tưởng của người phạm thật lạc hậu.” Ta bỗng nghĩ ra gì đó, hỏi Sơ Không: “Sao đột nhiên người lại nắm rõ mấy chuyện này thế?”

Sơ Không cười: “Sau khi người vào cung, thái hậu sai người tới tìm ta, ta moi được hết mọi chuyện từ miệng bọn chúng, đâu có giống ai đó, chỉ biết ngu ngơ bị người khác kéo đi dạy ột bài.”

Tuy cái giọng điệu của hắn lúc nói câu này đáng đánh cực kì, nhưng ta không thể không tự hỏi lại mình... ta và Sơ Không chênh lệch nhau về trí tuệ thế sao?

Sơ Không nằm trên giường, thủng thẳng nói: “Bây giờ làm rõ mọi chuyện rồi, vả lại giờ ta và người có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi kinh thành, kẻ sách duy nhất chính là ngồi chờ nước Vệ và nước Tề khai chiến. Dù sao đang lúc hỗn loạn lạc mất hai người cũng là chuyện rất bình thường.”

Tên này... không ngờ lại nói chuyện bỏ chạy trước khi lâm trận một cách đường hoàng như thế.

Ta bĩu môi tỏ vẻ khinh bỉ, trong lòng bỗng dấy lên một nghi vấn: “Sơ Không, vậy người nói xem sao tướng quân lại chết? Ai đã đâm dao vào ngực tướng quân? Trông tướng quân giỏi võ thể cơ mà, nhưng vì sao hôm đó không hề có dấu vết vật lộn?”

Sơ Không nhắm mắt nghỉ ngơi, miễn cưỡng đáp: “Điều này còn quan trọng à? Trong đại cục này, ai còn muốn nhớ tới tình cảm nam nữ vật vãnh đó.”

Ba tháng sau, đang độ rét đậm, nước Vệ hạ chiến thư với nước Tề, đúng lúc cuộc chiến giữa thái hậu và hoàng thượng căng thẳng nhất. Trước khi xuất binh, hoàng đế lại gọi ta vào cung vừa đe dọa vừa vỗ về. Ta

nghe bụng, nếu y nói thế này, tới lúc đó chắc chắn chưa ra chiến trường ta đã chuồn mất rồi.

Về tới phủ tướng quân, Sơ Không vừa sưởi ấm gấm chân gà, vừa bực bội mắng: “Nước Vệ chết tiệt, đánh lúc nào không đánh lại đánh đúng độ rét đậm của tháng chạp, hại ông đây phải chạy khắp nơi trong cái thời tiết này. Tiểu Tường Tử, đi, đánh hai trận với bọn chúng trước đã, dày vò chúng rồi hẵng té.”

Ta vừa tính xem mình nên mang những gì, vừa khinh bỉ nói với hân: “Người có ra chiến trường đâu, chỉ giỏi khua môi múa mép thôi, có giỏi thì người tự đi dày vò bọn chúng đi.”

Sơ Không cắn một miếng thịt, nói không rõ lời: “Ai bảo ông đây không đi.”

Mắt ta sáng ngời, dán chặt vào hân: “Người định đóng giả ta để ra chiến trường thay sao, công chúa Không, sau khi thành phụ nữ người ngày càng có tính người hơn đấy.”

Sơ Không thản nhiên liếc ta một cái, bỗng nhiên cười khẩy chẳng biết ý gì, rồi lại tiếp tục gặm chân gà của mình.

Không ngờ hân không bật lại ta, điều này khiến ta chợt bất an.

Mấy ngày sau chẳng biết Sơ Không biến đi đâu mất, tới tận ngày xuất binh ta vẫn không thấy hân, vì vậy ta bắt đầu hơi lo lắng, nhưng không phải lo cho hân, mà là lo cho bản thân ta. Trời mới biết hân muốn lên bầy trò quỷ gì...

— — — BỔ SUNG THÊM — — —

Ngày xuất binh, ta và hoàng đế cùng uống rượu máu, đi xuống đài Thừa Thiên dài dằng dặc. Ta mặc áo giáp nặng trĩu, cưỡi con ngựa chiến, nó hơi loạng choạng, lắc lắc đầu, ta nghĩ có lẽ là vì có nhiều vàng trong áo giáp quá... Trong ánh mắt đưa tiễn của dân chúng kinh thành, ta đánh mặt dẫn đầu binh mã, uy phong凛冽 ra khỏi thành.

Ta nghe nói Sở tướng quân lúc sinh thời đánh giặc vô cùng dũng mãnh, hơn nữa còn cực kì am hiểu binh pháp, trận nào có tướng quân tham gia thì dù bên ta có bất lợi tới đâu vẫn giành được thế cân bằng. Nước Vệ này khá e dè Sở tướng quân, vì thế đương nhiên là trước khi đại quân tới tiền tuyến, cái mạng khổ này của ta đã bị ám sát vài lần.

Nhưng cái mạng này của ta rất có phước, hạ độc có Sở Dực đỡ thay ta, ám sát có Sở Dực chắn thay ta, cái khiên thịt này của gã không gì xuyên nổi. Bộ áo giáp “ngậm vàng” của ta cũng chắn cho ta, có lần sát thủ tới ngay bên, ta không chạy cũng không nhúc nhích, bình tĩnh ngồi ở đó, đợi sát thủ vung đao nhào về phía ta, bất kể là đầu, là vai hay là bụng, thứ rơi đầu tiên chính là kiếm của sát thủ. Dần dà, trong quân có tin đồn Sở tướng quân anh dũng vô địch, tám chín phần là có tấm thân kim cương bất hoại.

Kể phàm không biết... Tướng quân có tấm thân kim cương bất hoại ta đây không phải là anh dũng vô địch, mà là cực kì khó chạy.

Rắc rối lớn nhất mà ám sát gây ra cho ta là Sở Dực càng trông ta chặt hơn. Cái mặt suốt ngày nghiêm túc của gã cứ lảng vảng quanh người ta, muốn chạy trốn ngày càng khó. Thấy sắp tới ngày ra tiền tuyến, hôm nào ta cũng lo lắng không thể ngủ yên.

Đêm nay, quân đội hạ trại ở vùng ngoại ô, ta ngồi một mình trong quân doanh, lo tới đau đầu, bỗng nghe thấy tiếng quát lớn của Sở Dực ở ngoài lều: “Hỗn xược! Người là tay chân của ai? Dám cả gan xông vào lều của tướng quân!”

Lại tới ám sát? Ta chờ một lúc lâu vẫn không nghe thấy gì nữa, thấy thắc mắc, mò ra khỏi lều, thì thấy Sở Dực tóm được một tên tiểu binh gầy nhom. Hân lạnh lùng nhìn Sở Dực, thấy ta ra, ánh mắt của hân chuyển qua mặt ta. Hân hơi nhướn mày, mấp máy môi: “Tiểu Tường Tử.”

Ta cũng nhướn mày, không ngờ tên Sơ Không này lại dịch dung thành binh sĩ trà trộn vào trong quân đội của ta. Có điều hành quân bao lâu rồi mà hân vẫn không tới tìm ta, hôm nay lại lộ diện là nghĩa làm sao? Ta háng giọng nói: “Tiểu binh có gì muốn bẩm báo?”

Dưới ánh lửa bập bùng, trông mặt Sơ Không hơi tái, hân cố đè thấp giọng, khàn khàn nói: “Tướng quân, là chuyện lớn có liên quan tới mạng người.”

Ta gật đầu: “Vào trong rồi nói.”

Sở Dực không chịu thả người: “Tướng quân, chỉ sợ...”

“Không sao.” Ta thoải mái phất tay, đưa Sơ Không vào trong lều. Nhưng nơi này không như phủ tướng quân, bên trong nói gì bên ngoài đều có thể nghe rõ ràng, ta bảo Sơ Không đi tới bên thư án, đưa bút cho hắn, sau đó mới hỏi: “Muốn bẩm chuyện gì?”

Sơ Không vừa nói: “Chuyện liên quan tới mạng người.” Vừa viết lên giấy, “Trong bụng ta còn một đứa bé nữa.”

Ta sững sốt, nghẹn họng trố mắt nhìn Sơ Không, quên cả tiếp lời. Trời đất chứng giám, sau khi hắn sảy thai ta thật sự không hề chạm vào hắn! Lẽ nào chỉ trong ba tháng ngắn ngủi, hắn... hắn đã tìm đàn ông bên ngoài rồi? Ta bỗng thấy đỉnh đầu mình bốc khói xanh, nhưng nghĩ kỹ lại thì chuyện này quá kì lạ. Sơ Không thần quân này thật... thật sự là đồng tính? Cuối cùng cũng có cơ thể của phụ nữ, hắn bèn vội vàng... Đúng là một chuyện kì lạ không thể tưởng tượng nổi.

Có lẽ thấy vẻ mặt của ta ngày càng quái gở, hắn lại viết: “Vứt hết mấy cái suy nghĩ vớ vẩn trong đầu người đi cho ta!” Sơ Không nghiêm mặt, lại viết: “Bào thai chết lần trước mới chỉ ra được một nửa.”

Ta lại sững sốt, công chúa mang thai nửa này nửa nọ?

Hắn đành lại nhìn ta, rồi viết: “Ta lại sinh non lần nữa.”

Tin tức này cứ như trận sét giáng xuống liên tục, Sơ Không khiến ta sợ xanh mặt. Ta ngây người một lúc lâu, sau đó không nói gì cúi người xốc áo của hắn lên, chỉ thấy dưới đũng quần màu xanh có một vệt đỏ sậm đang từ từ lan rộng.

Ta sững người, bỗng một suy nghĩ vụt trong lòng, ta hỏi: “Đau không?”

Hắn nói thẳng: “Đau.”

Ta gật đầu, đứng dậy, ghé miệng vào bên tai hắn thầm thì: “Ta nghĩ, người đến tháng rồi. Haizz...” Sơ Không thoáng run, quay đầu sang, ánh mắt hoang mang nhìn ta.

Ta vỗ vai hắn: “Đây là chuyện bình thường, người phải tập quen đi.”

Sau đó Sơ Không bèn ôm bụng ngồi xổm xuống. Ta thấy cái vẻ bị đả kích quá lớn này của hắn bỗng có chút mềm lòng, đưa hắn tới bên giường, sau đó ra khỏi lều, nói với Sở Dực đang canh gác bên ngoài rằng: “Lấy bộ quần áo sạch sẽ lại đây, rồi chuẩn bị ít vải bông và kim chỉ cho ta.”

Nào ngờ ta vừa nói xong, Sở Dực lại trưng vẻ quái dị nhìn ta, mãi lâu sau gã mới gật đầu, muốn nói gì đó nhưng lại thôi rồi bỏ đi. Ta không hiểu tại sao, ngẩng đầu nhìn lướt đám lính bên ngoài một lần, thì thấy bọn họ đều đang xấu hổ. Ta ngoảnh đầu lại thì đúng lúc thấy bóng Sơ Không phản chiếu trên mặt lều nhờ ánh nến, ta thấy rõ là hắn trở mình, nằm trên giường của ta. Vì thế ta lập tức hiểu ra cái vẻ mặt này của bọn họ là thế nào.

Nhưng chuyện đã tới nước này ta có giải thích thế nào... xoa cánh mũi, khi Sở Dực mang những thứ ta cần về thì vội vàng lẩn vào trong, thổi tắt ánh nến trong lều, chặn tận gốc cái chuyện bọn họ đang muốn rồi tung thêm.

Ta bảo Sơ Không thay quần áo, còn ta lọ mọ ngồi khâu miếng thấm, Sơ Không tái mét nằm trên giường, thì thào: “Phụ nữ các người, quả thật sống cũng chẳng dễ dàng gì.”

Ta trước giờ đều khỏe mạnh, chưa từng biết cơn đau ngày đến tháng là gì, nhưng lúc này lại nghe thấy câu đầy buốt khỏi miệng Sơ Không, ta bỗng cảm thấy cơn đau đó nhất định khiến người ta sống không bằng chết. Luồn tay vào ổ chăn, ta xoa bụng cho hắn, cũng khẽ nói: “Người biết là được rồi, xem người sau này còn có thể thoải mái bắt nạt ta nữa không.”

“Tại sao không?” Sơ Không nói rất hùng hồn, “Bây giờ ta mới là nữ.”

Ta ấn bụng hắn: “Người thật vô liêm sỉ.”

Xoa giúp hần một lúc, ta cũng thấy mệt mỏi, lật người nằm xuống cạnh hần, mơ màng nói: “Bao giờ chúng ta mới trốn, sắp tới tiền tuyến rồi đây.”

“Ta nói rồi, phải giày vò lũ nước Vệ kia đã. Để ông đây khổ như thế này, nếu không trả đũa thì đúng là có lỗi với nỗi đau toàn thân này.”

Ta thở dài: “Có phải là người nước Vệ khiến người đến thác đầu, người so đó với người phạm làm gì, mau mau bỏ trốn mới là chuyện đúng đắn.”

“Đừng hòng.”

Miệng ta giật giật, nghĩ bụng tên Sơ Không này cố chấp thật, ta mà khoác cái bộ giáp vàng này lên chiến trường chỉ tổ bị chém thành ngàn mảnh... Hay là ngày mai ta ném Sơ Không lại rồi bỏ trốn một mình, dù sao bây giờ hần cũng đang đến thác, không thể bày trò quỷ gì được.

Nhưng người tính không bằng trời tính, hôm sau ta lại bị ám sát, có điều kẻ ám sát ta lần này là... một đội quân hai nghìn người của nước Vệ. Nơi này ở giữa khe núi, một bên là núi cao, một bên là vách đá dựng đứng, phía dưới là một con sông lớn. Quân đội của nước Vệ mai phục ở đó, đợi quân ta đi qua thì bắt ngờ đẩy những tảng đá lớn từ trên núi cao xuống.

Ta ngồi trên lưng ngựa, Sơ Không cũng cưỡi ngựa đi bên cạnh ta, hần điều khiển ngựa tránh qua tránh lại, không bị trúng một tảng nào, còn con ngựa chiến của ta tuy là ngựa tốt, nhưng vì chở quá nặng nên luôn phản ứng chậm chạp. Ta cũng điều khiển nó tránh qua tránh lại, trốn tảng đá to đang rơi xuống, còn mấy tảng đá nhỏ thì toàn nện trúng đầu ta, chẳng bao lâu đã khiến ta váng vất, tay chân cũng ì ạch.

Đột nhiên ta cảm thấy trên đỉnh đầu có bóng đen đang vọt lại gần, vừa ngẩng đầu lên thì thấy một tảng đá lăn ỳnh ạch xông thẳng về phía ta. Ta ngậy người, thấy mình thật sự sẽ bị nghiền thành thịt nát, sau đó xuống Địa Phủ thơm Diêm Vương rồi.

Đúng giây phút nguy cấp đó, bỗng nhiên một con ngựa va mạnh vào ngựa của ta. Có người đang nhào về phía ta, ta bị hần đẩy xuống đất, tảng đá to lăn qua bên cạnh, suýt nữa thì nghiền nát chân ta. Ta sững sờ nhìn người đang đè trên người mình, ngờ ngác nói: “Sơ Không, chỉ bằng một cơ thể phụ nữ như người, đẩy ta xuống bằng cách nào chứ.” Bây giờ ngay cả việc tự cử động đối với ta cũng rất khó khăn.

Sơ Không túm cổ áo ta mắng: “Sao càng ngày người lại càng ngu đi thế hả! Muốn đi thơm má Diêm Vương thật hả!”

Ta đang định giải thích là mình không chạy được, nhưng còn chưa kịp mở miệng đã thấy mặt đất rung chuyển, ta hoảng hốt, mặt Sơ Không cũng biến sắc: “Chết cha, đồng đá đó lấp đường rồi...” Hần đứng dậy, cơ thể vẫn còn lảo đảo, ta chỉ cảm thấy mặt đất nghiêng đi, người ta nhanh thoăn thoắt lăn sang một bên thì liếc nhìn thì thấy dưới đó là nước sông cuộn cuộn.

Cái này... lúc này bị nghiền nát ngay lập tức còn sướng hơn...

Cánh tay bị nắm chặt, ta ngoảnh đầu lại nhìn, là Sơ Không đang kéo ta, trông hần trắng bệch, đau tới mức mặt nhăn mày nhí: “Người... mẹ kiếp... sao mà... nặng thế hả!”

Ta xin lỗi, là vàng nặng đấy...

“Buông tay ra.” Ta nói, “Đừng có chết theo ta.” Dẫu sao ta vẫn còn là một con người tốt bụng, chết đến nơi rồi mà vẫn không muốn kéo theo ai, dù sao kiếp này Sơ Không cũng không bạc đãi ta, chúng ta cũng hòa thuận, không nhất thiết phải cùng chết ở đây.

Sơ Không lại nghiêng răng, liều mạng kéo tay ta. Tim ta giật thót, không hiểu sao lại loạn nhịp vì gương mặt nam tuấn tú nhờ dịch dung này của hần. Ta bỗng nhận ra, thì ra màn nàng dâu nhỏ theo đuổi tướng công của kiếp này là thế này, thì ra cảm giác được nàng dâu nhỏ theo đuổi là thế này, thì ra, dù biết rõ hần là Sơ Không, ta vẫn có lúc không khống chế được nhịp đập của mình...

Vàng là vô địch, Sơ Không bị cơ thể nặng trịch của ta kéo xuống vách đá.

“Bùm” một tiếng, dòng nước lạnh buốt xối qua, ta bị cái áo giáp kéo thẳng xuống đáy sông, giật mình nhớ tới Sơ Không còn đang đến thác, hần... chắc đang khó chịu lắm.

Cổ bông bị nắm chặt, một cánh ta gầy gò ôm lấy đầu ta, ta cảm thấy có người đang ra sức kéo ta lên khỏi mặt nước, nhưng tiếc là chẳng làm gì được bộ áo giáp quá nặng này, vì thế cả hai người bị kéo xuống đáy sông.

Sơ Không kéo mạnh đầu ta, có vẻ tức lắm.

Vậy là chúng ta cứ chìm xuống, ta đứng hiên ngang ở dưới đáy sông, mơ màng nhìn Sơ Không lo lắng cởi áo giáp cho ta. Vì bị thiếu khí nên đầu óc ta dần mất đi ý thức, ta vô thức mở miệng để thở, lại ọc luôn một ngụm nước. Ta vô thức muốn giãy dụa, miệng nhả ra bọt khí, nước lại ủa vào nhiều hơn.

Đúng lúc hoảng loạn, một bờ môi ấm áp khế áp lên miệng ta, thổi hơi vào đó, đầu óc ta đột nhiên tỉnh táo lại, khéo thay người ta bông nhẹ bẫng, bộ áo giáp nặng trĩu rơi xuống đáy sông, bụi bay mù mịt. Sơ Không túm lấy cổ áo ta bơi lên, động tác của hắn hơi hỗn loạn, chắc là... cũng sắp ngạt thở rồi.

Liếc mắt nhìn ánh sáng ngày càng rõ hơn trên mặt sông, chân ta bông bị túm chặt, không biết một đám rong ở đâu quần lấy nữa, ta sợ hãi, hoảng loạn giãy giụa. Sơ Không chưa nổi lên được mặt nước, thấy không kéo được ta, vừa quay đầu lại nhìn thì mặt biến sắc.

Đột nhiên đám rong quần kia giật mạnh ta xuống, thật kì lạ, không đúng... Cảm giác này rõ ràng y hệt một vật sống đang kéo.

Ta vừa ngoảnh đầu lại thì thấy đám rong kéo chân ta bông biến thành một sợi xích sắt, quần chặt lấy chân mình. Nó lại giật ta xuống, ta không còn chút sức lực nào phản kháng, bị nó kéo tuột xuống. Ta tròn mắt hoảng hốt nhìn Sơ Không, bông một nguồn lực ập mạnh tới, ta bị giật phăng xuống, đập đầu xuống đáy sông. Trước khi bóng tối bao trùm, ta cảm thấy có người nắm chặt lấy tay ta, dấu dòng nước có xiết đến mấy cũng không buông...

Tí tách, tí tách...

Tiếng nước nhỏ xuống đá vang lên bên tai, ta vừa mở mắt ra thì thấy một cột đá sắc như dao đang chia về phía ta, như thể lập tức sẽ rơi xuống đâm nát người ta, ta lạnh người vì sợ, lập tức tỉnh táo lại.

Ta xoay người ngồi dậy, kí ức trước khi hôn mê lũ lượt kéo đến, rơi xuống nước, cởi áo giáp, mớm hơi, chưa kịp ngại ngừng vì chuyện Sơ Không mớm hơi cho ta thì ta đã nhớ tới chuyện hắn lột bộ áo giáp vàng của ta, vậy nên cực kì căm thù. Giờ sống được nhưng sau này không có tiền thì sống thế nào đây! Tên Sơ Không kia không biết cảnh túng quẫn khi thiếu tiền, ta thật không muốn trải qua cuộc sống khổ sở kiêng khem thiếu thốn trước khi về Thiên giới.

Có căm thù cũng vô dụng, chuyện đã thế này ta cũng chỉ còn cách chấp nhận.

Ta day day trán, ngoảnh đầu nhìn xung quanh. Nơi này hình như là một hang động sâu, đâu đâu cũng có thạch nhũ. Ta cực kì thắc mắc, ta nhớ rõ ràng là mình bị một sợi xích sắt kỳ quái kéo xuống, nhưng tại sao giờ lại ở đây? Còn nữa... Sơ Không đâu?

Ta bấu lấy vách đá bên cạnh định đứng lên, bông thấy bụng đau nhói như thể bị kim châm, càng gắng nhịn lại càng đau hơn, như thể có một con dao sắc bén đang khuấy đảo bên trong, khiến ta đau tới mức cuộn tròn người lại, nghiến chặt răng mà vẫn không nhịn được.

22. Chương 22

Ai đã hạ độc ta...

“Tiểu Tường Tử.” Có người vỗ lên mặt ta, “Cố gắng một chút.” Người đó lắc lắc vai ta.

Ta cố gắng mở mắt nhìn hắn trong cơn đau dữ dội, ánh sáng trong động rất ít, thế nên ta cố lắm cũng chỉ thấy rõ dáng vẻ của hắn. Sau đó ta sưng lại, còn chưa kịp sưng sốt, bụng lại đau nhói khiến ta phải gập

người, cố gắng thoát khỏi tay người đó nhưng lại không có tí sức lực nào, ta thở hổn hển nói: “Quý... quý ông tới rồi...”

Ta thấy người nọ mang gương mặt của “Sở Thanh Huy”

“Sở Thanh Huy” nhíu mày, bực bội đáp: “Ông người đi rồi, ông này là Sơ Không.”

Ta lại hít một hơi lạnh: “Sao... sao người lại... lại giống ta thế?” Vừa nói xong ta đã sững sốt, không ngờ miệng ta lại thốt ra được âm thanh yếu ớt như thế, gần đây toàn dùng giọng khàn của đàn ông, bỗng trở thành nữ thể này ta thấy không quen.

Sơ Không bĩu môi khinh bỉ: “Ai giống người. Người nhìn kĩ lại mình đi.” Nói xong hần nhấc tay ta đưa tới trước mặt ta, ta nhìn thật kĩ, trắng nõn nà, mềm mại mịn màng, đây... đây là tay của nữ mà. Ta không dám tin cử động ngón tay, thấy quả đúng là tay của mình, ta giật mình, bưng tỉnh nói: “Chúng ta... chúng ta đổi lại cơ thể rồi?”

Sơ Không gạt đầu: “Tuy không biết tại sao, nhưng quả thật đã đổi lại rồi.”

Ta giận tím mặt: “Khốn nạn! Chó má! Thật là hoang đường!” Mắc ba câu này xong ta lại ôm bụng nhin đau, rồi mới có sức mắng tiếp: “Linh hồn trú ngụ trong thân xác là trật tự của luân hồi, đất trời đã định sẵn, chỉ có giềng luân hồi mới có thể thay đổi. Ngay cả thần tiên cũng không được tự ý hoán đổi sinh linh mệnh hồn, kẻ nào to gan dám đổi chúng ta lại với nhau! Đảo lộn trật tự trời đất! Đáng chết!”

Sơ Không liếc ta một cái: “Người bất mãn với cơ thể hiện giờ của công chúa thì có.”

Ta ôm bụng, nghiêng răng trèo trẹo: “Mẹ kiếp, ai muốn tự dưng phải chịu cực nọ này chứ!” Bụng đau thôi thì không sao, điều khiến ta lo lắng nhất là, cơ thể của công chúa này chỉ sợ chẳng cần ai hại cũng sống không nổi hai mươi năm nữa! Trước kia là Sơ Không đau, tuy ta hơi mềm lòng, nhưng không trải nghiệm chân thực như bây giờ.

Thì ra... cơn đau mỗi độ đến tháng, lại là như thế...

Ta bỗng thấy bụng mình âm ẩm, Sơ Không ôm lấy bụng giúp ta từ phía sau. Người ta hơi cứng lại, nghe hần nói: “Ta biết giờ người đang bực lắm, nhưng đây đâu phải là ta cố ý làm vậy. Nơi đây là đâu, sao chúng ta tới đây được, giờ ta vẫn chưa biết tí nào. Nhưng ta nghĩ nơi này chắc chắn có gì kì lạ mới hoán đổi được linh hồn của chúng ta, nếu tìm được nguyên nhân...” Giọng Sơ Không ngưng nghịu: “Nếu tìm ra, chúng ta đổi lại là được.”

Một cảm giác kì lạ dấy lên trong lòng, ta nghiêng đầu, nhờ ánh sáng yếu ớt trong động, im lặng quan sát gương mặt nghiêng nghiêng của Sơ Không.

Hần quay ngoắt đầu không biết nhìn đi đâu, có lẽ là vì ánh mắt của ta quá nóng bỏng, nhìn tới cháy cả mặt hần. Hần đảo mắt, liếc vội ta một cái rồi lại nhìn về phương xa: “Hừ... Hừ! Người đừng có hiểu lầm! Chẳng qua là ta thấy nếu đã đầu thai rồi thì cứ để yên như thế đi, thần tiên nên tuân theo ý trời, nên...” Hần lấp ba lấp bắp mãi không tìm được câu kế tiếp, ta vẫn nhìn chăm chăm vào mặt hần, Sơ Không nhin được một lúc, rồi chả hiểu sao lại lên cơn: “Tóm lại, đổi về là được! Người đừng dán mắt vào ta nữa!” Hần quay ngoắt đầu lại lờ mắt nhìn ta.

Ta đảo mắt đi, ngoan ngoãn không nhìn hần nữa, mà nhìn xuống bàn tay to rộng đang ôm bụng cho ta. Hơi ẩm của đôi tay này nhóm lên một ngọn lửa nhỏ trong bụng ta, lan truyền theo máu đốt cháy cả người.

Ta đặt tay lên tay của Sơ Không, kích động thốt lên: “Người phải nhớ đó! Chúng ta hứa với nhau! Người nói rồi đấy!”

Sơ Không sững sờ, liếc mắt nhìn ta một lúc lâu rồi nghiêng răng đáp: “Phải, ta nói rồi... Ta lỡ mồm!”

Bụng lại quặn lên, ta nhin, cười đáp: “Vậy chúng ta đi xem xét xung quanh trước đã, cứ ở mãi một chỗ cũng không phải là cách.” Ta kéo tay Sơ Không, nhồm dấy nói: “Hình như bây giờ không đau nữa rồi, chúng ta mau đi xem xét nơi này đi.”

Sơ Không liếc ta mấy cái, giành phần đi trước: “Hừ, là người nói đấy nhé, tí nữa đừng than mệt với ta.”

Vừa đi vừa ngó nghiêng, ta mới thấy nơi này cực kì kì lạ, rõ ràng bốn phía đều là vách đá, không có bất kỳ chỗ lọt sáng nào, ấy vậy mà ở nơi này mắt thường vẫn nhìn thấy. Thạch nhũ lơ lửng trên đỉnh động còn giống ám khí hơn là đá, đợi người bất cẩn giẫm lên cơ quan, thì nó sẽ rơi hết xuống. Càng đi sâu vào trong động, sát khí sắc bén bên trên càng hiện rõ.

“Này.” Ta không nhận được gọi Sơ Không đang đi phía trước, “Nơi này có gì đó là lạ.”

“Suýt, im lặng.” Sơ Không đột nhiên dừng bước. Ta vội vàng chạy tới áp chặt vào lưng hắn, hơi hoang mang ngó nghiêng xung quanh: “Sao? Có gì xảy ra à?”

Giọng của ta còn đang vang trong động, thì bỗng nghe thấy một tiếng “ầm” xé gió lao tới, một cây thạch nhũ rơi thẳng xuống, sượt qua tai ta, cắm phập xuống đất. Ta sửng sốt, ngẩng đầu lên, sau đó nắm chặt lấy áo Sơ Không: “Chết... chết rồi!”

Như thể muốn xác minh suy đoán của ta, thạch nhũ rơi xuống liên tiếp. Hắn ôm lấy eo ta, bụng ta lại nhói đau, bỗng không kim được rên thành tiếng. Sơ Không nói: “Cố nhịn.”

Cơ thể tướng quân này đổi cho Sơ Không dùng quả nhiên tốt hơn rất nhiều, hắn ôm lấy cục nợ ta đây tránh trái tránh phải, thì triển khinh công tuyệt đỉnh mà không tốn chút sức lực nào, né được tất cả đồng thạch nhũ nhiều như mưa. Đứng vững lại, hắn hài lòng nhìn tay mình, giọng đờm về đặc ý: “Cơ thể này được đấy, Tiểu Tường Tử, sao trước kia ngươi chẳng làm được cái tích sự gì với nó thế?”

Ta ôm eo Sơ Không run rẩy hồi lâu, ngơ ngác mãi không thốt lên được một câu.

Vị công chúa này vừa mới sinh non xong, Sơ Không lại không biết chăm sóc cơ thể phụ nữ, chẳng hiểu đã lôi cái thân thể này đi làm trò gì. Mới nãy còn bị ngâm trong nước lạnh, giờ thì đau tới mức khiến ta thà chết còn hơn. So với cái vẻ đặc ý của Sơ Không kia, hiện giờ ta như kẻ vô dụng đã bước một chân vào quan tài.

Kể ra Sơ Không cũng thấu hiểu sâu sắc nỗi đau của ta, không hề lên tiếng trêu chọc.

Hang động tĩnh lặng hồi lâu, hắn chợt thở dài: “Đúng là...” Ta bỗng thấy người mình nhẹ bẫng, không ngờ Sơ Không lại bế thốc ta lên. Ta giật mình, vội vàng ôm lấy cổ hắn. Mày Sơ Không nhủ chặt, có chút bất mãn liếc ta: “Đúng là đồ phiền phức.”

Ta lườm hắn, rốt cuộc ta đang chịu khổ thay ai đây hả!

Nhưng ngẫm lại cũng may mà đổi lại cơ thể, nếu không trận thạch nhũ vừa nãy đã lấy mạng của cả hai chúng ta rồi. Cần nhắc bên lợi bên hại, ta bĩu môi, thức thời không bật lại hắn.

Sơ Không đi từng bước chắc nịch về phía trước, tốc độ còn nhanh hơn lúc nãy chúng ta cùng đi với nhau, ánh sáng trước mắt ta ngày càng rõ, vừa ngoặt một cái lập tức rực rỡ chói lòa: “Ra ngoài rồi ư?” Ta nheo mắt thích ứng ánh sáng đột nhiên ủa tới, quan sát xung quanh, thắc mắc hỏi: “Sao ta cứ cảm thấy nơi này có gì quen quen.”

Đây là một căn phòng đá, chỉ bày một bộ bàn ghế đơn giản, ở góc phòng còn có một chiếc giường đá. Ta cố gắng tìm lại những kí ức có liên quan tới căn phòng đá này, bỗng thấy tiếng Sơ Không cười khẩy: “Quen là đúng rồi, Tiểu Tường Tử đáng trí quá, đây không phải là căn phòng rách nát của gã chồng ngươi muốn lấy ở kiếp thứ hai ư?”

“A!” Đầu ta bỗng hiện lên một bóng người màu tím, “Tử Huy!” Ta vừa thốt lên, không hiểu sao mặt Sơ Không đen đi mấy phần. Ta nghĩ có lẽ kiếp đó Sơ Không bị tên yêu tinh đá chơi đùa quá nên giờ vẫn còn ghi hận trong lòng.

Ta vỗ vai Sơ Không tỏ vẻ an ủi, cũng bảo hắn để ta xuống.

“Nếu Tử Huy còn ở đây thì để y đưa chúng ta ra ngoài là được rồi, dù sao y cũng nợ ngươi một đại ân mà.”

“Hừ, ai cần y giúp.” Tiếng còn chưa dứt, đất bỗng rung chuyển. Sơ Không đánh mặt lại, quát lên: “Ai đang giả thần giả quỷ, cắt ra đây cho ta!”

Phòng đá yên lặng một lát, rồi một luồng gió lạnh quất lên, quần quanh bên tai ta, ta bỗng nghe thấy một giọng nữ buồn rười rượi: “Các ngươi biết Tử Huy?”

Ta há hốc miệng chưa kịp đáp, Sơ Không đã giành nói: “Không biết.” Như thế chỉ cần hần phủ nhận thì tất cả những chuyện trong quá khứ có thể xóa nhòa. Ta đứng trong tối mà khóe miệng co rúm, cái tính trẻ con này hần có từ đâu vậy?

“Các người biết Tử Huy?” Cô gái đó lại hỏi, hình như đầu óc nàng ta có vấn đề, chỉ đợi người khác cho nàng ta một đáp án đúng. Ta nói” Biết, biết.”

Cơn gió lạnh trong căn phòng đá lại nổi lên, một đốm sáng phóng vụt lên. Ta bất giác nấp sau người Sơ Không, thò đầu ra nhìn về phía đó, bỗng thấy một cô gái áo xanh lao ra khỏi mặt đất, nàng ta loạng choạng ở phía đó, mê man nhìn ta và Sơ Không.

“Các người biết Tử Huy.”

Ồ, ta nghĩ ra rồi, nếu ta đoán không lầm thì có lẽ cô gái này là một quỷ hồn, còn là một quỷ hồn không đủ ba hồn bảy phách, phiêu bạt trên nhân thế đã lâu. Đối lại bình thường thì ta không cần phải sợ những quỷ hồn này sẽ động tới ta, nhưng giờ lại mang cơ thể vô dụng này nên ta chỉ đành nấp sau lưng Sơ Không, túm chặt lấy áo hần: “Biết thì biết, nhưng không thân lắm.”

Sơ Không nghe xong câu này, quay đầu liếc ta một cái, rồi lại ngoảnh đầu nhìn cô gái: “Người là ai?”

“Ta?” Cô gái bay phất phơ một lúc, “Ta quên rồi, ta chỉ nhớ, ta là vợ của Tử Huy, ta ở đây đợi chàng.”

Ta sững người, ta vẫn còn nhớ tên yêu tinh đá Tử Huy ở kiếp thứ hai ấy giả bộ làm đàn ông si tình để lừa gạt trái tim vừa ngốc vừa khờ của ta, không ngờ, hần lại là kẻ đã có gia đình! Sơ Không lại quay đầu liếc ta một cái, lần này mang theo vẻ sung sướng khi thấy người gặp họa, ta bực mình véo hông hần, Sơ Không xoay nhẹ bắt được tay ta, bình tĩnh quay qua hỏi người kia: “Người là kẻ đã kéo chúng ta xuống đây?”

“Phải...”

“Vì sao?”

“Các người... Ta cảm thấy các người rất nguy hiểm.” Nàng ta day day trán, “Cực kì nguy hiểm... ta muốn giết các người. Kết quả là lỡ tay kéo các người xuống đây.”

Sơ Không lại hỏi: “Vậy bây giờ tại sao không giết bọn ta?”

Cô gái mơ màng ngẩng đầu lên nhìn hai chúng ta, sau đó gõ lên đầu: “Đột nhiên quên rồi. Bây giờ, lại cảm thấy các người không quá nguy hiểm.”

Miệng ta giật giật, chắc vì cô gái này quá ngốc nên Tử Huy mới bỏ nàng ta lại. Chẳng hiểu tại sao nàng ta lại lượn vài vòng quanh bàn đá, lằm bằm lằm bằm, sau đó ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào ta: “Người nói, người biết Tử Huy đúng không?”

Ta nấp sau người Sơ Không, chỉ để lộ đôi mắt nhìn chằm chằm vào nàng ta. Cô gái kia bỗng bật cười, nụ cười ấy như thể hoa xuân bung nở sau làn gió ấm: “Vậy người giúp ta đưa Tử Huy đến đây được không? Ta muốn gặp chàng.”

Thấy nàng ta cười vui vẻ như vậy, ta hơi mềm lòng không dám nói ra, giờ nàng ta đã mất đi thể xác, hồn phách không trọn, đã để lỡ thời gian luân hồi từ lâu. Không vào được Minh phủ, chắc chắn không có kiếp sau, gặp Tử Huy rồi thì làm sao.

Sống chết chia đường, duyên phận của bọn họ đã tận từ lâu rồi.

Ta không trả lời, Sơ Không lại nói: “Giúp người đưa y tới đây thì chúng ta được gì? Nói thật với người, đồ ngốc vô tâm sau lưng ta này không thích so đo tính toán, nhưng trong lòng ông đây lại có một vướng mắc, có thể nói phu quân Tử Huy của người đã nợ ta rất nhiều, ta đang định hôm nào đấy đi tìm y về. Vì sao giờ lại phải giúp y?”

Ta chọc nhẹ Sơ Không, nói nhỏ: “Người đừng giậu đổ bìm leo nữa được không, chơi đùa thì có gì mà vui chứ? Thấy người ta như thế mà người cũng mở miệng lừa được!”

Sơ Không liếc mắt nhìn ta: “Vì sao không thể?”

Cô gái ấy nghe Sơ Không nói vậy, thoáng ngậy người, bắt đầu lúng túng: “Ta... Ta không biết Tử Huy đã nợ các người những gì, nhưng nhưng ở đây ta chẳng có gì có thể trả nợ giúp chàng cả... hay là... Ta lấy thân báo đáp?”

Không đợi Sơ Không trả lời, ta đã nhảy dựng lên xông ra chắn trước người hấn: “Không được!”

Ta hét to tới mức ngay cả ta cũng sững sờ...

Tiếng hét này vang trong động mãi lâu mới tan hết đi, mặt ta cũng theo những tiếng vọng mà dần nóng lên, ta cứng ngắc quay đầu lại nhìn Sơ Không phía sau, hấn đang thần thờ nhìn ta.

“A... ngại quá, ta không biết quan hệ của các người là thế.”

Giọng nói du dương của cô gái bay qua, đám mây đỏ lặng lẽ lan từ cổ tới tận hai mang tai của Sơ Không, ta nuốt nước miếng, ngoảnh đầu đi, tìm lại lí trí, hung dữ nhìn chằm chằm vào cô gái đó: “Bậy bạ! Ta và hấn chẳng có quan hệ gì hết!” Mặc dù hai cái cơ thể ta và Sơ Không đang dùng bầy giờ thật sự có quan hệ không bình thường...

Cô gái đó lại ngậy thơ hỏi tiếp:

“Vậy tại sao người lại ghen?”

23. Chương 23

Hối... Hối hay lắm, mặt ta đỏ bừng, day day thái dương: “Ai ghen chứ, chẳng qua là ta... ta đang nhắc nhở người thôi, lúc còn sống người đã gả cho Tử Huy rồi, vậy nên phải trung trinh như một, không lấy hai chồng.”

Nàng ta gõ đầu như chợt nhớ ra: “Vừa nãy quên mất ta đã gả cho Tử Huy rồi.”

Quả nhiên nàng ta bị bỏ rơi là vì quá đàn!

“Chỉ tại lâu rồi.” Cô gái nhìn lên trần căn phòng đá, “Ta đã chờ tới độ quên rồi.” Giọng nói mệnh mang, ngơ ngắc thần thờ. Ta không nỡ nói cho nàng ta biết, nàng ta thật sự đã chờ lâu lắm rồi, lâu tới mức ngay cả sức mạnh của tàn hồn cũng dần tan biến, nếu cứ chờ tiếp, thì chắc chắn có một ngày nàng ta sẽ biến mất hoàn toàn khỏi thế gian.

“Vì sao người lại phải ở đây đợi Tử Huy? Vì sao không tự đi tìm y?” Ta hỏi, tàn hồn đã mòn đến mức này, nàng không chờ ở đây ngàn năm thì ít ra cũng phải đến trăm năm rồi.

Cô gái ấy vẫn lắc đầu: “Ta không nhớ nổi, nhưng ta biết mình không thể rời khỏi đây.” Nàng ta nhìn ta đầy mong mỏi, “Vậy nên người có giúp ta đưa Tử Huy tới đây được không? Ta sẽ trả nợ giùm chàng, nghĩ mọi cách trả cho chàng.”

Ta ngoảnh đầu nhìn Sơ Không, Sơ Không vẫn cố chấp lắc đầu: “Không giúp, yêu tinh đá kia chẳng phải hạng tốt đẹp gì.”

“Không, người nói sai rồi.” Cô gái kia nghe Sơ Không nói xong vội vàng phản bác: “Tử Huy tốt lắm. Tốt lắm.”

“Ồ, nếu Tử Huy của người tốt như thế thì sao người phải cô đơn đợi ở đây, một tàn hồn mục nát như người chắc cũng phải đợi ở đây mấy trăm năm ấy chứ, vì sao y không nhớ người ở nơi đây? Không tự tới tìm người? Nếu y đã là chồng của người, đã không quan tâm chăm sóc người mà còn muốn đi tìm niềm vui mới.” Sơ Không ngừng một lát, ta cảm thấy câu này hấn ám chỉ gì đó, đưa mắt liếc hấn một cái, hấn cũng đang lờ mắt nhìn ta, nói tiếp: “Một yêu tinh bạc tình như thế, người nói cho ta xem y tốt ở điểm nào?”

Cô gái ấy trầm mặc rất lâu, cơ thể đã trong suốt non nửa ngồi xuống ghế đá, nàng ta bưng mặt, giọng run run: “Xin lỗi, là ta không tốt...”

Sơ Không há hốc mồm đang định nói, ta không chịu được nữa, vội vàng bịt chặt miệng hẳn lại, cướp lời nói: “Cô nương đừng khóc, tốt hay không đâu chỉ tranh luận chốc lát mà rõ. Ta không giống cái tên nhỏ nhen, bụng dạ hẹp hòi này, ta giúp người.”

Sơ Không hất tay ta ra, u ám nói: “Người muốn bị đánh à?”

Ta không đáp lại hẳn, ta cảm thấy bây giờ hẳn sẽ không đánh ta. Cô gái kia thấy ta đồng ý, đầu tiên là ngậy người, sau đó kích động bay tới quanh người ta liên tục nói cảm ơn, nhưng đột nhiên chỉ cách ta đúng ba bước nàng ta lại dừng lại, gương mặt lộ vẻ khó xử: “Người... trên người người có mùi lạ.”

Ta sững sờ, đưa tay lên ngửi đi ngửi lại, mấy hôm trước Sơ Không dùng thân thể này lẫn trong đám lính, đương nhiên sẽ dính chút mùi mồ hôi của đàn ông, nhưng từ lúc rơi xuống nước đã tẩy khá sạch rồi, lúc này thật sự không còn mùi gì khác cả, ta ngạc nhiên nhìn cô gái kia: “Có mùi gì đâu.”

“Có...” Cô gái ấy co rúm người trả lời rồi lùi về, “Người phải cẩn thận...” Nàng ta như nhớ ra điều gì đó, đang định nói ra thì lại thét lên đau đớn, ôm đầu ngồi xồm xuống đất, trông có vẻ cực kì đau đớn.

Ta sững sờ, đang định lại gần thì Sơ Không lại kéo ta ra phía sau hẳn, “Người nghĩ giờ mình vẫn còn là tiên à, cơ thể người phạm cực dễ chết.” Ta im lặng, ngoan ngoãn đứng sau lưng hẳn.

Một lúc sau cô gái kia mới bình thường trở lại, giọng đờm về yếu ớt: “Ngại quá... vừa nãy định nói gì, ta quên hết rồi.”

Ai dám để nàng ta lại nhớ lại nữa chứ, ta vội vàng đáp: “Không nhớ thì thôi.”

Cô gái kia áy náy liếc ta một cái, “Cảm ơn người đã chịu giúp ta, xin lỗi vì trước đó khiến các người sợ như thế. Giờ ta đưa các người đi.” Cơ thể cô gái bay phất phơ tới bên phải căn phòng đá, xuyên nửa người qua vách đá, nàng ta quay người vẫy tay với chúng ta: “Lại đây.”

Miệng ta giật giật: “Cô nương, chúng ta là người phạm, không thể đi xuyên tường.”

Cô gái đó cười: “Đây không phải là tường, hai người lại đây là được.”

Sơ Không bước lên trước, ta vẫn còn đang thần thờ đứng yên đó, hẳn quay đầu nhìn ta, nhướn mày: “Sao, người vẫn muốn ở đây một lúc nữa hả, thấy vật nhớ người ư?”

Ta lẩm bẩm trong bụng, tên này lại giận gì chứ... Sơ Không mất kiên nhẫn tóm lấy tay ta kéo lên phía trước, cô gái kia đã biến mất trong bức tường đá, Sơ Không cũng kéo ta đâm đầu vào tường. Không ngờ bức tường này lại như không khí, chúng ta dễ dàng đi qua.

Đầu bên kia là một cái động dài dằng dặc khác, cô nương quý hồn đợi bên vách đá, khẽ nói: “Cứ đi thẳng theo động này là có thể ra ngoài.” Cơ thể nàng ta lóe lên rồi chợt biến mất, chỉ còn dư âm vang vọng: “Nếu hai vị gặp Tử Huy, xin hãy chuyển lời rằng A La luôn chờ chàng. Ta... chỉ nhớ được điều này thôi. Đa tạ.”

Âm vang tản đi, ta xoay người sờ lên bức tường hư ảo mới đi qua vừa nãy, bàn tay lại xuyên qua đó, ta ngẩn người nói: “Huyền thuật?”

Một tàn hồn đã mục nát còn có thể dùng huyền thuật! Điều này khiến ta vô cùng kinh ngạc. Nếu lúc sinh thời cô nương đó không phải người đã đắc đạo thành tiên thì chắc chắn là một đại yêu nghiệt gây họa nhân gian. Sơ Không liếc mắt nhìn ta, mỉa mai: “Ai bảo người cứ đồng ý yêu cầu của người lạ lung tung, thế gian này không có ai đơn giản như người nghĩ đâu.”

Ta bĩu môi: “Thì sao, dù gì nàng ta cũng có hại tới tính mạng của chúng ta đâu.”

“Vốn dĩ nàng ta định hại chúng ta.” Sơ Không nói xong vênh mặt đi về phía trước, ta lật đật đi theo. Hẳn đi quá nhanh mà kinh nguyệt của ta lại chảy vừa mạnh vừa đau, ta vội vàng túm hẳn lại. Không biết tự khi nào, lúc chỉ có riêng hai người, ta lại trở nên dửng dưng cảm hơn, mặt cũng dày hơn rất nhiều, có lẽ là vì trước mặt người này bao nhiêu nét xấu đã bộc lộ hết rồi...

Vì thế bây giờ ta mới dám bĩu môi, mượn câu cô gái kia hỏi ta lúc nãy mà hỏi thẳng thần hẳn: “Sơ Không, người đang ghen gì thế?”

Sơ Không đứng lại, cứng hình, im lặng hồi lâu, rồi đột nhiên quay ngoắt đầu lại nhìn ta, mặt như Tu La: “Con mắt nào của người thấy ta đang ghen!”

“Hai mắt đều thấy.”

Sơ Không ngoảnh đầu bước đi: “Người nghĩ nhiều rồi, ông đây không rảnh đi ghen.”

Ta rảo chân bước theo: “Bây giờ người đang ghen.”

Hắn nghiêng rằng: “Không phải.”

Ta lắc đầu thở dài: “Ta đã vạch trần chuyện người thích ta ở trước mặt người bao nhiêu lần rồi, vì sao người không chịu thành thật một chút hả?”

Sơ Không lại dừng bước, ta không kịp dừng đâm sầm vào lưng hắn. Đột nhiên hắn túm lấy ta, sau khi trời đất quay cuồng thì lưng ta nhói đau, Sơ Không ấn ta lên tường đá, mùi hương chỉ thuộc về đàn ông trên người hắn xâm nhập vào mọi giác quan của ta, rõ ràng... mới đây thôi mùi hương này còn là của ta, nhưng khi bay tới từ một người khác lại khiến tim ta bất giác đập loạn nhịp.

Sơ Không như đang quyết tâm xoay chuyển thế yếu, hắn dùng một tay túm lấy hai tay ta, đặt nó trên đỉnh đầu, áp chặt lên tường, tay còn lại nâng cằm ta lên, để ta ngẩng đầu nhìn hắn. Tư thế này vừa vô cùng mờ ám lại đầy tính khiêu khích. Ta có thể cảm nhận thấy hơi thở của hắn phả lên mặt ta chỉ gần trong gang tấc: “Nếu vậy, Tiểu Tường Tử.” Giọng hắn đượm vẻ quyến rũ, khàn khàn hỏi: “Vì sao người không chịu thành thật một chút đi?”

Ta nhìn thẳng vào hắn, khoảng cách quá gần khiến ta gần như hoa cả mắt, ta chớp một cái, đảo mắt lên đỉnh đầu của hắn: “Ta vẫn luôn thành thật mà.”

“Ồ, vậy người nói xem, giờ người đang nghĩ gì?” Hắn thổi vào tai ta, hơi thở ấm áp khiến tai ta ngứa ngứa, ta giật tay định gỡ thì Sơ Không lại túm càng chặt: “Ngoan, nói thật!”

Ta im lặng một lát, quả quyết đáp: “Phía dưới máu chảy mạnh quá, chắc miếng vải không thấm nổi nữa rồi, chúng ta mau ra ngoài tìm nơi để đổi miếng khác đi.”

Cổ tay được thả lỏng, ta thấy mặt Sơ Không sùng sờ như bị sét đánh.

Ta thừa dịp rút tay về, ôm lấy bụng, bình tĩnh đi về phía trước: “Ra ngoài thôi.”

Ta không biết về mặt Sơ Không đằng sau trông như thế nào, chỉ nghe thấy tiếng hắn vỗ mặt, thở dài thườn thượt rồi lộ vẻ âu sầu: “Người đúng là rất thành thật.”

Lúc đó dù mặt ta có dày thế nào cũng không kìm được đỏ mặt, hơi thở của Sơ Không và hơi ấm luôn có trên người đàn ông bây giờ vẫn quấn quanh bên tai ta. Ta ngửa mặt thét lên trong cơn sóng lòng dồn dập: “Mẹ kiếp, người học được mấy chiêu này ở đâu thế hả! Đừng có... quyến rũ thành công người ta như thế chứ!”

Quả đúng như lời cô nương tàn hồn nói, cứ đi thẳng theo động này chẳng mấy chốc đã thấy ánh sáng mặt trời. Rõ ràng ở trong động không lâu, nhưng tới khi tiếp xúc lại với ánh mặt trời lại có một cảm giác như hồi sinh, ta sung sướng chạy ra ngoài, tai dần nghe thấy tiếng nước sông chảy cuộn cuộn. Rồi khỏi động, ta nheo mắt một lát để thích nghi với ánh sáng, thấy phía trước là một chỗ nước nông nhiều sỏi, đi lên trên vài bước nữa là con sông đang chảy xiết, vừa ngẩng đầu lên thì thấy bên kia là vách núi dựng đứng, đó chính là nơi ta và Sơ Không rơi xuống.

Ta ngoảnh đầu lại nhìn cái động phía sau, có chút bùi ngùi nói: “Đó không phải là nơi Tử Huy sống, nhưng vì sao trong đó lại bày biện giống hệt nơi ở của Tử Huy?”

“Còn phải hỏi.” Sơ Không đã ổn định tinh thần xong, lấy lại dáng vẻ thường ngày, nhìn ta vẻ chán ghét, nói: “Một người phụ nữ đã chết tưởng nhớ cuộc sống hạnh phúc lúc còn sống, chỗ lúc này nhất định là do nàng ta dùng huyền thuật tạo thành ảo cảnh, bức tường kia là giả, thì những thứ khác đương nhiên đều có thể làm giả.”

Ta gạt đầu, bùi ngùi đáp: “Thì ra kẻ nhìn vật nhớ người thực sự mới là nàng ta.”

Sơ Không xoa cằm nghĩ một lát: “Vừa nãy nàng ta nói tên mình là A La?”

“Ừ, chắc vậy đây. Tên này có gì bất thường à?”

“Không.” Sơ Không quay đầu nhìn cái động như có điều suy nghĩ, “Ta chỉ nhớ tới một vài chuyện ở Thiên giới đã rất lâu rồi thôi.”

“Chuyện gì?”

Sơ Không liếc mắt nhìn ta: “Đó là chuyện xảy ra trước khi người nào đó được hóa thành tiên, có nói người cũng không biết.” Khi nói còn nhấn mạnh cụm “được hóa thành tiên” đầy vẻ kỳ thị. Ta nheo mắt, bắt mắt nhìn Sơ Không. Hắn không đợi ta nói đã tiếp lời: “Kể ra, người có cảm thấy quỷ hồn vừa rồi giống ai không? À... Hay nói cách khác, là ai giống quỷ hồn kia?”

Ta khinh bỉ nhìn Sơ Không: “Ai? Người?”

“Hừ, nực cười.” Sơ Không cười khẩy: “Trong trí nhớ của ông đây, người có thể ngốc đến mức như cô gái vừa nãy, chỉ có kiếp trước của người – Tường ngốc đến không thể ngốc hơn thôi. Người không thấy kiếp đó của người và nữ quỷ ngây ngô này cực kì giống nhau sao?”

Ta giật mình, không phản bác lại lời Sơ Không ngay, mà lục lại hình ảnh ngốc nghếch kiếp trước so sánh với A La vừa nãy, đúng là ở mặt đó hai bên giống nhau thật. Ta nghĩ kỹ, A La nói Tử Huy là chồng của nàng ta, chắc chắn lúc còn sống hai người họ phải yêu nhau nên mới lấy nhau, có lẽ Tử Huy cũng thích A La. Trông cái vẻ đã chết từ lâu này của A La, chắc chắn là gặp gỡ và yêu Tử Huy trước Tường ngốc rồi, ừm... Nếu nói thế, Tử Huy muốn lấy ta ở kiếp thứ hai, liệu có phải một phần nguyên nhân là vì ta cực kì giống “vợ trước” của y không...

Ta đang suy nghĩ thì tiếng cười sang sảng của Sơ Không đã vang lên: “Ha ha, biết ngay người khác thích người không phải vì người có sức hút rồi, thoải mái cả người.”

“Người có thể đừng cười hèn hạ như thế nữa được không?”

“Nụ cười này của ta là nụ cười hả hê.”

Vừa bắt đầu cãi nhau với Sơ Không thì bỗng nghe thấy một tiếng hét khàn cả họng vọng từ phương xa tới: “Tướng quân!” Hai chúng ta ngẩng đầu lên, Sở Dục dẫn theo mấy chục binh sĩ chạy từ trên chỗ nước nông xuống, còn chưa tới gần, Sở Dục đã lo lắng hô lên: “Tướng quân ổn không?”

Ta há hốc miệng, bất giác định trả lời, thì Sơ Không đã giành trước một bước, giọng điệu điềm tĩnh và thận trọng: “Vẫn ổn, quân đâu?”

“Tướng quân yên tâm, quân đội đã tập kết ở tiền tuyến, đang trong quá trình thống kê thương vong.”

“Tốt.” Sơ Không gật đầu, “Theo bản tướng về doanh trại, chấn chỉnh quân đội xong thì xông vào Cẩm Dương.”

“Dạ!”

Ta nghe thấy tiếng Sơ Không cười nham hiểm bên cạnh: “Ông đây sẽ khiến nước Vệ phải hối hận vì đã tới thế giới này.”

Này... Sơ Không, người hăng hái thật đấy...

24. Chương 24

Đi tới quân doanh thì trời đã sẩm tối, nơi này chỉ cách thành Cẩm Dương bị nước Vệ chiếm đóng hai mươi dặm. Sơ Không vừa tới doanh trại đã hăng hái đi sắp xếp tác chiến công thành, ta nằm trong lều của tướng quân, ôm bụng, yên tâm nghỉ ngơi.

Dẫu thế giới bên ngoài lều kia có rối ren thế nào ta vẫn ung dung thoải mái, đó chính là cảnh giới cao nhất trong cuộc đời mà ta theo đuổi.

Hơn nữa cơ thể hiện tại của ta không thích hợp ở chung với các binh sĩ khác, vậy nên ta vẫn ngủ ở trong lều của tướng quân, ở cùng tướng quân cả tối. Ban ngày Sơ Không bận tới độ chẳng thấy mặt mũi đâu, ta vẫn ngủ trong lều. Chẳng mấy chốc trong quân đã có tin đồn tướng quân thích nam sủng, ngay cả ra chiến trường cũng không rời xa được. Tự trong lòng, ta ám ức thay cho Sở Thanh Huy đã chết kia, tự nhiên mang tiếng xấu.

Ngày nào ta cũng thông dong tự tại, còn Sơ Không lại thấp nển cả đêm nghĩ chiến thuật trong lều, hẳn đã quên mong muốn chạy trốn ban đầu của chúng ta, ta cũng bắt cần quên khuấy mất...

Dáng vẻ khoác áo giáp đầy nghiêm túc hiện tại này của hần cực kì giống Lục Hải Không. Khi đó Lục Hải Không phải gánh mối thâm thù, không thể cười nổi, tuổi còn trẻ mà đã ra vẻ già dặn, đối xử với mọi người vừa xa cách lại vừa đề phòng, mỗi lần nhớ tới tấm lưng thẳng tắp của hần là ta lại mềm lòng, ngay cả bây giờ cũng thế. Lúc đó ta không biết thương người khác, cũng không hề an ủi Lục Hải Không dù chỉ một lần... Bây giờ chỉ sợ cũng vậy.

Ban ngày Sơ Không ở trong quân doanh sắp xếp việc quân, ta sẽ lẳng lặng ngồi trước cửa lều vén màn nhìn hần. Tối đến, hần cau mày thức trắng cả đêm, ta sẽ nằm trên giường, thần thờ dán mắt nhìn hần.

Duyên phận này kì diệu tới cỡ nào chứ, bọn họ là một người, lại không phải một người. Sau khi ta đã cho rằng người đó sẽ biến mất hoàn toàn khỏi thế gian, thì thỉnh thoảng người đó lại dùng cách này để xuất hiện trước mắt ta, tới mức khiến ta cảm thấy hoang mang, rốt cuộc Sơ Không và Lục Hải Không ai mới là ai. Ta cũng thắc mắc, tình cảm trong lòng ta dành cho Sơ Không là vì Tường ngổ để lại, hay là vì trong lúc sơ ý ta đã rung động.

Bất kể ra sao, có một loại tình cảm ta không thể phủ nhận... dựa dẫm.

Lúc còn sống Tường ngổ cũng dựa dẫm vào Sơ Không y như thế, sự dựa dẫm ấy đã thấm sâu vào trong xương tủy này hệt như con giòi nơi mu bàn chân, len lỏi vào trong mạch máu không thể lấy ra được. Nấp sau lưng hần, kéo tay áo hần là ta có thể thấy cực kì an toàn.

Ta là ta hay là Tường ngổ, ta cũng dần thấy hoang mang. Hoặc giả đây vốn là chuyện không thể phân rõ ràng, ta là ta, đồ ngốc đó cũng là ta.

Ngọn nến trên chiếc thư án của Sơ Không bỗng nổ tanh tách, hần đặt bút xuống, quay đầu lại nhìn thẳng vào ta, nói: “Mấy hôm trước ta đã muốn hỏi.” Hần tiếp lời, “Ta cướp thịt của người hay là không cho người giường ngủ? Người suốt ngày suốt đêm nhìn chăm chăm vào ta đây về nham hiểm là có ý gì hả?”

Ta ngẩn người, còn đang suy nghĩ vấn đề chưa hoàn hồn đã bật thốt: “Người nói xem, làm sao mới thích được một người?”

Sơ Không bị ta hỏi mà sững sờ, im lặng hồi lâu, đột nhiên nổi xung: “Mẹ kiếp, sao ta biết được.” Có vẻ hần cực kì ghét câu hỏi đó của ta.

Ta lại thắc mắc: “Không phải người thích ta sao? Nói xem nào, rốt cuộc thích ta ở điểm gì? Vì sao lại thích ta?”

Cây bút trong tay Sơ Không “rắc” một cái gãy làm đôi, hần nghiêng răng nghiêng lợi: “Người đừng có được đằng chân lân đằng đầu.”

“Thì ra người cũng không biết.” Ta buồn bã, rốt cuộc vì sao lại thích một người... Không hiểu vì sao, trong đầu ta bỗng hiện lên cảnh trong gian động âm u ấy, giọng nói khàn khàn và âm áp khiến tai ta ngứa ngứa, tự dưng thấy mặt mình đỏ bừng. Ta im lặng, gian lều cũng lặng im, bỗng tiếng húng hắng của Sơ Không vang lên.

Ta ngẩng đầu nhìn hần, thấy hần lại cầm bút, chăm chăm vào nghiên mực: “Tự người không biết à?” Hần nói, “Lúc từng... từng thích Lục Hải Không ấy, vì sao lại thích?”

Vì sao lại thích Lục Hải Không?

Câu này của hần làm khó ta rồi, ta nghĩ hồi lâu mới thử đáp: “Có lẽ là vì... Lục Hải Không rất dễ bắt nạt.” Dù người ta có viên tròn đập dẹp cũng không phản kháng nữa câu, ta nghĩ một lát rồi nói: “Hoặc có lẽ là vì, Lục Hải Không chỉ dịu dàng với mình ta.” Nhớ tới mỗi lần Lục Hải Không mặt lạnh đi mà vẫn cố gắng

cười với ta thì bất giác ta lại mềm lòng, bật cười, nhưng chỉ chốc lát cảm giác chua chát đã ủa tới, ta không nói gì cúi gầm đầu xuống.

Im lặng hồi lâu mới bình ổn lại được cảm xúc trong lòng, ta ngẩng lên nhìn Sơ Không thì thấy hắn cũng đang ngẩn người, ánh mắt đầu vẻ phức tạp khó hiểu, ta thở dài: “Người không phải bối rối, ta biết đó không phải là người.”

Sơ Không chớp mắt, cúi đầu xuống, hắn chậm rãi viết vài chữ lên trang giấy rồi nói: “Trước giờ ta đều biết ta là ai, ai là ta.”

Câu này quá cao thâm, thực sự đã vượt quá tầm hiểu biết của ta. Ta nghĩ một lát, bỗng thấy thảo luận với một người đàn ông về cái vấn đề tình cảm này sẽ chẳng ra được kết quả gì cả, vì thế ta thức thời chuyển chủ đề: “Không ngờ người lại biết cầm quân đánh giặc, hơn nữa còn ra dáng tướng quân lắm.”

“Chuyện người không biết còn nhiều.” Hắn liếc nhìn ta, lấy lại vẻ vênh váo khi xưa: “Trước khi làm việc cho Mạo Nhật tinh quân thì ông đây chính là quan võ.”

Ta nghĩ một lát, nói: “Cũng phải, làm gì có quan văn nào biến được thành tiên có cái tính cách như người chứ.”

Miệng Sơ Không giật giật: “Mau ngủ sớm đi.”

Ta làm đúng như những gì hắn muốn, nhắm hai mắt lại, phủ hai chân rồi đắp chăn lên giường ngủ ngon lành.

Sau mấy ngày thăm dò địa hình và vạch chiến lược, cuối cùng Sơ Không cũng mặc chiến giáp, xông pha công thành. Ta và vài tiểu đội ở lại trông coi lương thảo, tất nhiên là ta ở lại, còn người khác thì trông coi lương thảo rồi.

Ta thấy hôm nay cũng chẳng khác gì khác thường, chẳng qua là quân doanh yên tĩnh hơn nhiều và khi vén rèm lên không thấy bóng dáng bận rộn của Sơ Không mà thôi. Tối chiều, phía thành Cẩm Dương khói nổ mờ mờ, xem ra Sơ Không công thành rất dữ dội, ta nhàn rỗi tới mức chỉ thiếu nước đi pha trà, kiểng chân nhìn trời thôi.

Đột nhiên phía cất lương thảo có động tĩnh, ta hoảng hốt, do dự một lát, nghĩ bụng, có lẽ Sơ Không phải thắng được trận này mới chịu mới thoải mái bằng lòng quy ẩn nơi rừng núi. Vì hắn và cũng vì bản thân, ta giúp hắn cũng đâu có gì không tốt...

Ta rút con dao găm luôn giữ bên mình ra, lặng lẽ mò tới gần. Quả không sai, có mấy mười tên áo đen đang chém giết quân sĩ trông coi lương thảo, có kẻ nhân cơ hội phóng hỏa định đốt lương thực của quân ta. Nếu bên này có thể thấy khói nổ mờ mờ bên phía thành Cẩm Dương thì chắc chắn bên đó cũng có thể thấy khói đen bên này, khi đó hậu phương bất trắc, việc rối lòng quân là điều khó tránh khỏi, Sơ Không muốn thắng thì rất khó...

Bây giờ ta là một người phụ nữ chân yếu tay mềm trời gà không chặt, chỉ cần một cơn gió là có thể thổi bay ta đi rồi. Ta không thể làm ẩu nên đành phải nấp sau một căn lều, cẩn thận quan sát đám áo đen kia. Mặc dù bọn họ mặc giống nhau nhưng bất kể nhiệm vụ gì cũng sẽ có một kẻ cầm đầu, nếu giết được kẻ đó thì những chuyện khác đương nhiên sẽ dễ dàng hơn.

Cẩn thận quan sát một lúc, ta dần phát hiện ra những kẻ áo đen này đều ra vẻ cố ý mà vô tình bảo vệ ột kẻ nhỏ con, hơn nữa còn nghe theo mệnh lệnh và chỉ huy của người đó. Ta sung sướng cười trong bụng, không sai, chính là người...

Ta nhìn con dao trong tay biết bằng khả năng hiện giờ của mình chỉ sợ ngay cả kẻ yếu nhất trong số bọn họ cũng không địch nổi.

Ta ngó nghiêng khắp nơi thì bỗng thấy một cái nổ cách đó không xa, bên sung sướng mon men bò qua, nhặt cái nổ lên. Đang trên đường thì thấy một bóng đen phủ từ phía sau, ta hoảng hồn vội vàng quay qua, không kịp nghĩ đã bắn luôn về phía đúng quần hắn. Tên che mặt bằng khăn đen ở phía sau lập tức trốn mất, hét lên một tiếng thảm thiết, thảm thiết tới độ... thứ cho ta không thể nói ra.

Gã che đưng quần ngã phịch xuống đất, tuy ta biết chiêu này là điều bất đắc dĩ khi bị dồn vào thế bí, nhưng cũng độc quá. Ta liền thoắt giải thích những người nằm trên đất đã không còn phản ứng gì nữa. Không gian xung quanh im lặng trong nháy mắt, một giọng nữ hét toáng lên: “Bất sống lấy ả! Ả là Thanh Linh công chúa của nước Tề.”

Ta ngoảnh đầu lại, người có vóc dáng nhỏ xinh đang ra lệnh đó, không ngờ... lại là nữ, hơn nữa không hiểu sao giọng nàng ta còn quen quen.

Ta nghĩ một lúc rồi chợt nhớ ra: “Hình Vân!” Không để ta nghĩ gì thêm, gáy đã đau nhói, mắt ta bắt đầu lơ đãng, chết cha, lần này phải xuống Minh phủ thăm Diêm Vương thật rồi!

Sơ Không sẽ tới tìm ta nhỉ, nếu không tìm thấy, liệu hắn có luống cuống làm liều như Lục Hải Không không?

Ta bỗng rất muốn được thấy dáng vẻ rồi như tơ vò của hắn, nhưng cái kẻ vừa vênh váo lại vừa sĩ diện ấy có khi lại giả vờ bình tĩnh cũng nên, hơn nữa hắn quả thật không cần bối rối vì ta, ai cũng hiểu rằng chúng ta sẽ không chết.

Lúc tỉnh lại, khí lạnh tràn ngập khắp người, dù đã hết tháng, nhưng cảm giác này vẫn khiến ta thấy khó chịu buốt xương. Ta chà hai tay, đảo mắt nhìn xung quanh, không biết đây là nơi khi ho cò gáy nào. Tuyết trên đất bị quét hết đi, một nhóm áo đen ngồi cạnh nhau, không nhóm lửa, không ai nói, im lặng nhắm mắt nghỉ ngơi. Ta nhìn sợi xích sắt trên chân, khe cử động một cái, tiếng xích vang lên lập tức khiến mấy tên áo đen kề sát ta bừng tỉnh.

Dù có ngủ bọn họ cũng không hề tháo khăn che mặt xuống, chỉ có đôi mắt lộ qua tấm khăn đen nhìn ta chòng chọc.

Ta bĩu môi, khẽ nói: “Không nhóm lửa được à? Lạnh quá.”

“Người tưởng đây là thủ phủ của nước Tề sao, công chúa điện hạ.” Một giọng nữ vang lên đầy mỉa mai trên đầu ta, “Nếu muốn ấm áp thì không nên bốc đồng chạy theo Sở Thanh Huy ra chiến trường.”

Ta ngẩng đầu lên, Hình Vân đang ngồi trên một cái cây khô ở sau lưng ta. Dáng vẻ này của nàng ta khác hẳn lúc quyến rũ Sở Thanh Huy ở kinh thành, ta đáp: “Không phải ta muốn đến.”

Nếu không phải tại Sơ Không hăng hái, thì bây giờ ta đâu bị trói ở đây.

“Sở Thanh Huy bắt người cùng ra chiến trường?” Giọng Hình Vân thay đổi đột ngột, nàng ta xoay người nhảy xuống cành cây, bước tới trước mặt ta, dùng một tay nâng cằm ta lên: “Rốt cuộc người đã dùng thứ gì mới có thể mê hoặc một người đàn ông tới mức hồ đồ...”

Ta nghĩ một lát, tiếp tục phát huy phẩm chất thật thà tốt đẹp của mình: “Dùng cơ thể.” Linh hồn hoán đổi cho nhau, dùng chung thể xác, kiếp này giữa ta và Sơ Không chẳng có bí mật gì cả.

Hình Vân thoắt cứng lại, mặt mũi trắng bệch, rồi bỗng cười lên thật khó coi, ghé sát miệng vào tai ta, khẽ nói: “Dù bây giờ người hơn được mồm mép, nhưng người khiến ta khó chịu thế nào, ta sẽ trả lại cho người, cho Sở Thanh Huy gấp bội lần.” Tay ả mân mê vết hầu của ta, mang theo sự đầy vẻ nguy hiểm: “Khi đó, người có thích chàng tới đâu, chàng có thích người tới nhường nào, thì hai người vẫn không thể ở bên nhau.”

Ta nhìn Hình Vân một lát: “Người thích Sở Thanh Huy.”

Hình Vân nhìn chòng chọc vào ta hồi lâu, chợt nhếch mép, nhưng trong mắt lại lộ vẻ oán hận: “Công chúa nói đùa ư, việc này, không phải người đã biết từ lâu rồi sao?”

“Nhưng người là mật thám của nước Vệ.” Ta thấy tên Sở Thanh Huy khi còn sống cũng khổ thật, hai người con gái thích hắn đều đứng ở phe đối địch, nếu hắn không biết thì miễn bàn, nhưng còn mà biết thì hai người con gái đưa đến tận cửa này chạm vào không được ăn cũng không xong, thật khiến người ta phiền muộn biết bao. Có điều xem ra vị tướng quân kia là một người không an phận, đầu tiên là khiến Hình Vân có thai, sau đó là khiến công chúa có thai...

“Vậy thì sao?” ả túm lấy mái tóc xõa xượi khô cong của ta, khe vuốt trong lòng bàn tay, “Ta không thể có thì người cũng không thể có. Tới nước này rồi ta cũng chẳng sợ gì mà không thừa nhận, cái bất thuốc phá thai đó không phải Sở Thanh Huy bảo ta bắt người uống. Ta muốn các người hận nhau. Thấy người cầm

dao đâm vào ngực chàng, sau đó uống thuốc độc tự vẫn, người có biết ta vui đến nhường nào không? Tiếc rằng cả hai đều không chết.”

Không phải tiếc... công chúa và tướng quân thật sự đã bị người hại chết rồi.

Nút thắt cuối cùng trong lòng ta rốt cuộc cũng được tháo gỡ, thì ra tướng quân bị công chúa đâm chết, có lẽ lúc đó Hình Vân lấy danh nghĩa của tướng quân bắt Thanh Linh công chúa uống thuốc phá thai, công chúa không cam lòng, giết tướng quân khi hắn tới thăm, nhớ lại lúc tỉnh giấc trên ngực cắm một con dao, có lẽ công chúa đã dùng hết sức bình sinh mà đâm, một người đàn ông học võ cường tráng lại bị một cô gái yếu ớt đâm chết, có lẽ... là tướng quân nguyện ý.

Công chúa giết tướng quân, cũng không còn con nữa, đau đớn mà tuyệt vọng uống thuốc độc tự vẫn.

— — — BỔ SUNG THÊM — — —

Ta thở dài tự đáy lòng, nếu ta và Sơ Không uống canh Mạnh Bà, không thay đổi giới tính thì chúng ta sẽ đầu thai vào tướng quân và công chúa này, mang nghiệt duyên từ nhỏ tới lớn, đúng là một màn khổ tình đầm đìa huyệt lệ.

Chỉ tiếc rằng... Chúng ta lại đồng tâm hiệp lực chuyển từ chính kịch sang hài kịch, Lý Thiên Vương, xin lỗi ông nhé.

Da đầu ta chợt nhói đau, Hình Vân giật tóc ta, ả cười lạnh: “Nhưng không sao, để các người sống không bằng chết cũng là một cách rất tuyệt.”

Nhìn cô nương bị vận mệnh đùa giỡn mà vẫn còn dốc hết lòng hết sức diễn vở chính kịch này, ta lại âm thầm thở dài. Ta tin tự đáy lòng ai cũng đều có một mặt hiền lành chính trực, bị bóp méo thành ra thế này, không phải đều tại cuộc đời ép buộc sao?

Để phối hợp với ả ta tốt hơn, ta đưa ra đề nghị.

“Nhóm lửa lên đi, bằng không người còn chưa chơi đủ thì ta đã chết công rồi.”

Hình Vân nhìn ta một lúc: “Người khác trước đây rất nhiều.”

Tất nhiên, công chúa của một nước gánh vác cả danh dự của quốc gia, sẽ không bao giờ cúi đầu trước bất kỳ ai, còn ta... để nhìn thấy Diêm Vương muộn hơn một chút, tạm thời cúi đầu trước người khác cũng đâu có sao.

“Chuẩn bị, lên đường.” Đột nhiên Hình Vân lên giọng ra lệnh. Ta thấy đám áo đen nhanh chóng đứng dậy, xếp hàng ngay ngắn, Hình Vân lạnh lùng liếc ta, đáy mắt đượm vẻ trào phúng: “Nếu Thanh Linh công chúa đã thấy lạnh thì đi cùng với chúng ta có lẽ sẽ khá hơn đấy.”

Ta nhìn Hình Vân, bỗng có ham muốn kéo ả ta tới tuổi vàng đi một vòng. Cô nương này đã quá méo mó rồi, nên cho vào lò đúc lại thôi.

Đi theo đám mật thám nước Vệ quả là một công việc cực nhọc, thời tiết rét mướt mà không thể nhóm lửa sưởi ấm cả ngày lẫn đêm, chạy thực mạng cả đêm lẫn ngày, hôm nào cũng chỉ được nghỉ một lát. Cơ thể của vị công chúa này vốn đã không khỏe, nay lại bị giày vò như thế, đầu tiên là trúng gió, sau đó bắt đầu nôn ra máu. Bây giờ ta không còn nhìn rõ thứ gì, chân như bị buộc chì không nâng lên nổi, trừ phi có ai đó buộc dây thừng kéo đi, nếu không ta chẳng nhấc được nổi một bước.

Cuối cùng Hình Vân cũng quyết định vớt ta xuống nền tuyết lạnh ở nơi hoang vu. Lúc đó ta hy vọng ả có thể giết ta luôn đi còn hơn, ta thoải mái được một chút, dù sao ta cũng không gắng sống nổi hai mươi năm.

Không biết bao lâu đã trôi qua, cơ thể của ta đã tê dại tới độ không còn cảm thấy giá lạnh và đau đớn, mở mắt là nhìn thấy ánh nắng mờ nhòe, nhắm mắt là có thể thấy đường xuống suối vàng ngày càng rõ. Giữa lúc sống chết, dường như có một người đang vội vàng chạy về phía ta, xuyên qua làn ranh sống chết, xuyên qua cả con đường nhỏ xuống suối vàng. Sau đó...

Tất ta mấy cái rõ mạnh, lắc ta như một tấm giẻ rách: “Dậy! Người dám nhắm mắt thử xem!”

Mẹ kiếp... Có kiểu anh hùng cứu mỹ nhân như người hả? Đã tới muộn rồi mà còn thô bạo.

“Ta đưa ngươi đi tìm thầy thuốc.” Sơ Không bế ta lên, đi được hai bước lại mắng: “Đã bảo ngươi là không được ngủ trên nền tuyết! Không được nhắm mắt trên nền tuyết rồi cơ mà!”

Hắn vừa dứt lời, ta đã cảm thấy đầu mình trống rỗng, thoáng cái đã mất đi ý thức... Vì vậy, nhắm mắt lại trong lòng hắn.

Đường xuống suối vàng trải ra trước mắt ta, không có quỷ sai dẫn đường, không có sự trói buộc, không bị rét buốt và đau đớn tra tấn, ta lặng lẽ đứng bên Sơ Không ngắm hắn. Gương mặt tướng quân đã lún phún râu, có lẽ là vì đuổi theo mấy ngày liên tiếp nên trông hắn hơi tiêu tụy.

Người hắn thoáng sững lại, vươn tay sờ lên cổ, ta nghĩ chắc không thấy mạch đập nữa rồi. Rõ ràng Sơ Không biết rằng ta sẽ không “chết”, nhưng vẻ mặt trong thoáng chốc vừa này lại khiến ta giật mình nhớ lại Lục Hải Không nhiều năm trước, mọi nỗi đau của chàng trai ấy giấu trong đáy lòng ta, lúc này lại bị Sơ Không vô ý khơi ra.

“Ngốc... này.” Sơ Không nghiêng rằng, lại khiến ta hoang mang không biết hắn đang mắng hắn hay là mắng ta. Nhưng nỗi đau ẩn chứa trong giọng nói ấy lại khiến ta không thể lờ đi. Nền tuyết, nơi hoang vu có lẽ đã dấy lên hồi ức không đẹp nào đó của hắn.

Ta thở dài, đang định bước lên đường xuống suối vàng thì bỗng nghe thấy Sơ Không nói: “Nếu ngươi còn ở đây, thì nghe cho rõ.”

Ta ngoan ngoãn đứng lại, chăm chú nghe.

“Món nợ này, ta sẽ tự mình đòi về cho ngươi.” Ta gật đầu, nhất định phải thế, đã đến nước này rồi mà Sơ Không không hành hạ nước Vệ thì quá có lỗi với ta. Hắn véo miệng của cái xác kia: “Còn nữa, xuống địa phủ, không được thơm lên mặt Diêm Vương.”

Ta bĩu môi, đây đâu phải là điều ta có thể quyết định. Ngộ nhờ Diêm Vương ép ta thì ta làm gì được.

Sơ Không ôm cái xác kia một lúc: “Không được thơm, tất cả mọi việc đợi ta xuống rồi nói.”

Nực cười! Hắn xuống Địa phủ cũng phải hai mươi năm sau, chẳng lẽ ta phải đợi dưới đó hai mươi năm? Ta... phải chuẩn trước thôi... trước khi bước lên đường xuống suối vàng, ta ngoảnh đầu lại liếc nhìn bóng dáng xa dần của Sơ Không.

Cô đơn, lẻ loi. Bóng lưng thẳng tắp đó như thể không một thứ gì đè nổi, vừa bướng bỉnh lại vừa kiên cường.

Ta bỗng cảm thấy, đợi hắn hai mươi năm, hai mươi năm, có lẽ cũng chẳng sao...

Xuống dưới Địa phủ, ta nhìn tấm hoành phi lớn của U minh Địa phủ mà thở dài hồi lâu, sau đó ôm tâm lý chết chắc, nước mắt rơm rớm bước vào điện Diêm Vương trong sự chú ý của đám tiểu quỷ.

Đẩy cánh cửa lớn của điện Diêm Vương ra, không ngờ rằng ta không hề nghe thấy tiếng ngáy ngủ và tắc lưỡi của Diêm Vương. Chỉ có mình phán quan đang vùi đầu vào đồng công văn trên cái bàn nhỏ cạnh cái thư án to đùng của Diêm Vương múa bút thành thơ, ngay cả khi ta vào ông ta cũng không thèm nhìn ta một cái, chỉ ném ra đôi câu: “Có gì nói đi.”

“À... ta lại tới rồi.” Vừa nói xong, cuối cùng phán quan cũng chịu nhấc đầu lên khỏi đồng núi trên bàn, liếc mắt quan sát ta, sau đó tiếp tục làm việc miệt mài: “Ừ, thấy rồi.”

Ta không ngờ lại xử lý qua loa như thế. Ta đợi một lát, nghĩ bụng đau dài không bằng đau ngắn, quyết tâm hỏi: “Diêm Vương đâu? Ta tới nhận phạt.”

Phán quan đáp lạnh te: “Lên Thiên giới công tác rồi, vẫn chưa về.”

Mắt ta sáng ngời: “Vậy ta có thể đi đầu thai luôn mà không cần để ý tới ông ấy không?”

Phán quan lại liếc ta một cái lạnh cóng, tỏ thái độ chán ghét kiểu “Ngươi mơ à”: “Ngoan ngoan đợi dưới Địa phủ.”

Ta thất vọng tràn trề, thở dài hỏi: “Vậy ta còn phải đợi ông ấy bao lâu?”

“Một ngày trên trời bằng một năm dưới đất, Diêm Vương sắp đi được một năm rồi, cùng lắm người chỉ ở trên Thiên giới ba ngày thôi, không lâu đâu.”

Chẳng qua cũng chỉ mất hai, ba năm dưới hạ giới thôi! Thần tiên bất tử, đợi hai, ba năm đâu tính là lâu, nhưng sống bao nhiêu kiếp người trần bấy lâu nay, ta cũng dần để ý tới thời gian.

Hai, ba năm... chắc cũng đủ để Sơ Không chinh đồn nước Vệ.

Ta ổn định lại tâm trạng bản thân, đang phấn khởi định ra khỏi điện Diêm Vương, nhân hai, ba năm rảnh rỗi dạo chơi Địa phủ, bỗng nghe thấy phán quan lạnh lùng gọi ta lại: “Người đi đâu đấy?”

“Ta định làm một chuyến nghỉ dưỡng dài hạn dạo chơi U minh Địa phủ.”

“Nghỉ dưỡng dài hạn?” Phán quan nghe thấy từ này mắt lóe lên một tia sáng màu xanh, hùng hổ hất chồng công văn xuống đất: “Người dám nhắc tới nghỉ dưỡng dài hạn trước mặt ta! Người có biết vì Địa phủ thiếu người nên quý ở đây một năm không có lấy một ngày nghỉ không! Người có biết thức suốt đêm làm việc mà không được thêm một đồng không! Người có biết bị bệnh mà vẫn phải làm việc là chuyện vô cùng bình thường không! Vậy mà người dám làm chuyến nghỉ dưỡng dài hạn dạo chơi ở chốn Địa phủ bận rộn này! Được lắm được lắm, ta hiểu rồi, mấy vị tiên nhân các người xuống đây đầu thai chuyển kiếp là để tra tấn chúng ta chứ gì, được lắm được lắm, ta hiểu rồi. Đợi Diêm Vương về, ta nhất định phải bắt người ép người liếm giày cho lũ quý sai, để cho người biết mùi vị cay đắng là như thế nào...”

Ta day trán, vội vàng xua tay: “Ta biết rồi, ta biết rồi, ông muốn ta giúp chuyện gì, ta giúp.”

Phán quan ngồi về chỗ, vừa viết gì đó vừa nói: “Đầu tiên giúp ta nhặt đồng công văn dưới đất lên, trên bàn của Diêm Vương có một số tài liệu cần đóng dấu, đồng bên trái có thể đóng dấu, đồng bên phải cần gạch chéo, người chỉ cần làm việc này là được.”

Coi như ta đang làm việc thiện tích đức vậy, nghĩ vậy nên ta ngoan ngoãn đi lên chỗ của Diêm Vương, nhưng vừa nhìn thấy đồng công văn chất đống trên bàn ta lập tức ngơ ngác: “Này... Sao bình thường Diêm Vương rảnh rỗi vậy?”

Phán quan đáp mà mặt tỉnh bơ: “Đó là vì người luôn vứt hết lên đấy. Nếu ta không nhân lúc người đi công tác mà dọn dẹp lại, thì trên đây cái gì cũng có.”

Ta quả quyết nói: “Nếu đã vậy thì ông quét dọn làm gì, làm như không biết ở đây có mấy thứ đó là được rồi.”

Phán quan lạnh lùng nhìn ta, ta thức thời ngồi xuống bắt đầu làm việc. Nhưng thực tế chứng minh, ta và Diêm Vương giống hệt nhau, quả thực không thể làm cái công việc tẻ nhạt này được.

Chưa làm tới ngày thứ bảy ta đã ngó đông ngó tây không thể tập trung, ta cũng hơi hiểu vì sao mỗi lần thấy ta và Sơ Không xuống Địa ngục, Diêm vương lại hớn hờ như thế, đó là vì cuộc sống ở Địa phủ quá mức buồn tẻ, muốn tìm cái gì đó vui vui thật khó...

Nằm bò trên bàn của Diêm Vương, có thứ gì đó cứng cứng chọc vào mặt ta, ta tò mò đẩy đồng công văn ngổn ngang ra thì tìm thấy một cái gương trên đó. Cái gương này trông quen quen, ta hỏi phán quan: “Đây là gì?”

Phán quan ngẩng đầu lên liếc một cái: “Gương kiếp trước. Người ngoan ngoãn làm việc đi.”

Ta tăng lờ nửa câu sau của ông ta, hỏi tiếp: “Nó có tác dụng gì?”

“Nhìn thấy kiếp trước kiếp này của người người muốn thấy. Đã bảo người ngoan ngoãn làm việc đi rồi cơ mà!”

Ta gật đầu, lại tăng lờ nửa câu sau của ông ta, sau đó mở to mắt nhìn vào tấm gương, giật mình nhớ ra không phải trước kia Diêm Vương muốn dùng thứ này để cho ta xem kiếp Lục Hải Không đó sao, mà lúc đó ta lại không dám xem, bây giờ... cũng không dám.

Ta đang nghĩ thì đột nhiên mặt gương lay động, ta nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, đó là tướng quân Không. Hắn mặc áo giáp cưỡi trên lưng chiến mã, khí phách của hắn cùng tước vị tướng quân hòa quyện một cách kì diệu. Ta bỗng không dám tin người đàn ông trong gương này lại chính là Sơ Không vừa vênh

vào vừa dễ tiện mà ta cực kì thân thuộc. Thì ra ở nơi ta không nhìn thấy, Sơ Không lại có nét mặt này, dáng vẻ của hắc quả thực y chang Lục Hải Không lưng mang hận thù mà lòng lại dịu dàng như nước...

Chỉ ít, theo ta thấy là vậy.

“Giết!” Hắc vung thanh kiếm dài chọc thẳng lên trời cao. Tiếng vang âm ỉ và tiếng hét của vô số người giữa lần ranh sống chết truyền rõ ràng vào tai ta, sát khí như xuyên qua cả mặt gương khiến ta sồn da gà.

Ta úp gương xuống, không muốn nhìn tiếp.

Mấy ngày tiếp theo không ngờ ta lại có thể bình tĩnh liên tục ngồi làm công việc đóng dấu gạch chéo, hoặc có lẽ là ta chưa hề bình tĩnh, mà vẫn luôn trong trạng thái thần thờ. Cuối cùng cũng có một ngày, ta do dự vừa cộp dấu vừa hỏi phán quan: “Ông nói xem, Sơ Không có nhớ chuyện ở kiếp Lục Hải Không không?”

Phán quan lườm ta: “Những chuyện ở cái kiếp ngươi uống canh Mạnh Bà ấy ngươi có còn nhớ không?” Ta gật đầu, phán quan hừ lạnh: “Vậy không phải xong rồi sao?”

“Nhưng... chuyện ta muốn nói là.” Ta đắn đo từ ngữ một lát, “Vậy tình cảm ở kiếp đó có lưu lại không?” Theo ta thấy, cái mà Tường ngổ để lại cho ta không chỉ có sự dựa dẫm vào Sơ Không, còn có một sự tin tưởng kì lạ dành cho hắc nữa.

Mặc dù ta vô cùng lí trí cảm thấy kiếp đó Tường ngổ dựa dẫm nhằm người rồi.

Đối với vấn đề của ta, phán quan đáp như đinh đóng cột: “Nếu người ngươi hỏi là Sơ Không thần quân, ta chỉ có một đáp án.” Ta mở to mắt nhìn ông ta, phán quan trả lời: “Ngươi mù à? Mà không thấy thần quân vẫn thích ngươi.”

“Thích.” Mặc dù ta luôn đùa câu này với Sơ Không, nhưng là khi nghe người khác nói toạc ra như thế, mặt ta lại ửng đỏ: “Là là là... là thế sao, à, thì ra là thế thật, ta còn toàn nói đùa... thì ra là thế thật... hắc thích, thích thích thích ta thật. Đáng... đáng ghét! Xấu hổ quá!”

25. Chương 25

Miệng phán quan giàn giụa: “Ngươi giả vờ ngây thơ gì chứ, kiểu đó không hợp với ngươi.”

Ta bực mình ghen hờn: “Ông cho ta giả vờ một tí thì sao, đột nhiên nghe thấy vậy, chút nữ tính còn sót lại của ta cũng biết xấu hổ chứ, ông cho nó một cơ hội không được à!”

“Vậy ngươi cứ tiếp tục đi.”

Ta quay ngoắt đi, hai má quả thật hơi nóng lên. Ta nghĩ... chắc tâm trạng này Tường ngổ để lại cho ta thật rồi.

Nghỉ ngơi một lúc trên bàn, ta lại mò cái gương kiếp trước ra, thậm chí ta còn chưa kịp định hình được mình đang nghĩ gì thì mặt gương đã gọn sóng, gương mặt của tướng quân Không lại hiện lên. Lúc này hắc đang bắt chéo chân ngồi trên ghế bành như ông lớn, trở lại dáng vẻ dễ tiện khi xưa, khác hắc hồi ở trên chiến trường mấy hôm trước. Mà giờ trước mặt hắc một cô gái bị trời gô lại ném trên mặt đất, ta nheo mắt nhìn, không ngờ người đó lại là Hình Vân.

Sơ Không và Hình Vân...

“Ngươi nói xem, ngươi thích gì?” Sơ Không nhấp một ngụm trà, đưa mắt nhìn Hình Vân.

Dù trong tình huống này, nhưng trước mặt Sơ Không, Hình Vân vẫn không quên mím môi cười khê: “Thiếp thích gì, không phải tướng quân biết hết sao?”

Ngụ ý là thứ nàng ta thích chính là tướng quân. Ta bĩu môi, nếu ta mà còn ở trong cơ thể tướng quân thì chắc ta tè luôn ở đó quá, sau đó hỏi nàng ta xem thích hay không thích, phá hoại triệt để hình tượng của tướng quân trong lòng nàng ta là kẻ sách tốt nhất.

Sơ Không nghe nàng ta nói vậy, gật đầu: “Nói thật, ta quả là đã đi điều tra kĩ xem người thích gì. Trâm Lạc Mai bằng ngọc trắng, tràng hạt bằng gỗ Tử Đàn, váy nhung nền xanh hoa trắng... Nếu ta nhớ không lầm thì những thứ đó trước kia ta đã tặng người hết rồi.”

Hình Vân ngượng ngịu gật đầu, Sơ Không cười tí mắt, nếu ta đoán không lầm thì nụ cười này có nghĩa là âm mưu nào đó của hắn đã thành hình rồi: “Trước kia nàng đi quá vội vã, mấy thứ đó vẫn ở trong biệt viện của ta ở kinh thành, mấy hôm nay ta đã sai người tìm lại cho nàng, nàng xem mấy thứ này có phải là những thứ trước kia mình thích nhất không.”

Hình Vân không dám tin nhìn Sơ Không, mắt đờ đẫn vẻ ngỡ ngàng, nhưng còn cảm động nhiều hơn: “Tướng quân...”

Ta thử dài, cô nương, người thật ngây thơ, sao người có thể tin Sơ Không chứ? Hắn có độc đó, là động vật có độc đó.

“Nàng chắc chắn là những thứ này chứ?”

“Dạ, đúng vậy.” Sự dịu dàng ấm áp trong mắt Hình Vân đều hóa thành ánh dương.

“Rất tốt.” Sơ Không gật đầu, giọng điệu lập tức thay đổi, lạnh lùng nói: “Đập hết cho ta. Váy không đập được thì xé thành mảnh rồi đốt đi.”

Mắt Hình Vân ngáy ra, trừng mắt nhìn mấy gã đàn ông cao lớn xung quanh đập hết mấy thứ nàng ta yêu thích. Nàng ta ngơ ngác nhìn Sơ Không: “Vì sao? Sở Thanh Huy, chàng đang báo thù ta sao? Vì ta đã hại chết Thanh Linh công chúa?” Nàng ta dường như không kìm chế được nỗi oán hận trong lòng mình, vẻ mặt dần trở nên điên loạn, ánh mắt giống hệt như lúc trước nhìn ta, “Chàng muốn báo thù ta! Là vì con tiện nhân kia! Chàng cho ả tất cả mọi thứ! Địa vị, tiền tài và cả con cái! Chàng cho ả ta hết! Ngay đến cả lần duy nhất của chúng ta chàng cũng gọi tên ả! Ta có gì không tốt! Ta không tốt chỗ nào!”

Sơ Không bình tĩnh nhìn Hình Vân: “Người chả có chỗ nào tốt, giọng quá chua, lắm nhảm quá nhiều, lòng dạ quá độc ác, điều tệ nhất là, người dám phá hỏng đồ chơi của ta. Ông đây không vui muốn chơi hỏng người luôn, người nói nữa xem, bây giờ người còn thích gì nữa? Còn để ý đến gì nữa? Ta sẽ phá hết cho người xem.”

“Ha ha, chàng muốn báo thù ta, chàng cứ báo thù đi!” Ta thấy rõ ràng là hai người này đang ông nói gà bà nói vịt. Hình Vân độc ác nói: “Trước kia triều đình tranh đấu chia cắt hai người, không thể ở bên nhau, thì nay hai người càng không thể! Hai người vĩnh viễn không thể gặp lại! Kiếp này, Sở Thanh Huy chàng đừng hòng sống thoải mái.”

Nếu câu này mà lọt vào tai tướng quân thật thì e rằng vẫn có mấy phần sát thương.

Sơ Không cau mày, ngoáy lỗ tai: “Bịt miệng ả lại cho ta, chanh chua kinh người.” Hắn đi một vòng quanh Hình Vân, nói: “Người nghe đây, ông đây chơi người là vì người nợ ta, ta không ra tay với đàn bà con gái...” Ta lăm lăm trong bụng, đồ dối trá. Sơ Không lại nói tiếp: “... Vì thế, hết kiếp này, người đầu thai thì đừng xuất hiện trước mặt ta nữa, nếu không gặp một lần đánh một lần.”

Sơ Không sai người kéo nàng ta ra ngoài.

Hắn ngồi một mình trên ghế bành uống trà, bỗng thở dài một tiếng với đại sảnh không một bóng người, sau đó khẽ lẩm bẩm: “Chắc vẫn chưa thơm đâu nhỉ.”

Cái câu không đầu không đuôi này của hắn lập tức khiến ta ngơ ngác không nói được gì, ngây ngô nghe tiếng lòng mình véo von, cười khúc khích với cái gương. Phán quan bên cạnh bực mình cầm một tập công văn đập xuống đầu ta: “Ngoan ngoãn làm việc đi.”

Ta vui vẻ úp cái gương xuống, nghĩ bụng, thì ra lúc ta không thấy Sơ Không lại thành thực tới độ đáng yêu như thế! Đúng là đồ nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nếu bây giờ ta không thấy Sơ Không, chắc cũng sẽ không thể ngừng nhớ hắn được nhỉ? Nếu nói vậy, hình như ta cũng...

Thích hắn...?

Ta vùi đầu vào trong đồng công văn, bỗng có chút lo lo không biết cái mặt nóng rực này của ta có thể đốt hết đồng giấy trên bàn của Diêm Vương không?

Những ngày làm việc ở Địa phủ, ta thường lén lấy gương kiếp trước giải trí, chớp mắt đã hai năm trôi qua.

Trong hai năm này Sơ Không dẫn đại quân giành lại đất đai bị nước Vệ chiếm đóng, còn nuốt ngược năm tòa thành của nước Vệ. Quốc vương nước Vệ sai người đưa thư xin hàng, Sơ Không xé vụn thư luôn, bắt nước Vệ phải cắt đất đền tiền, còn phải chấp thuận không được xâm phạm Đại Tề trong năm mươi năm. Quốc vương nước Vệ từ chối, Sơ Không lại nuốt thêm ba tòa thành của lão... cuối cùng quốc vương nước Vệ ưng thuận yêu cầu của Sơ Không.

Được hoàng đế nước Tề triệu hồi, Sơ Không khải hoàn về kinh, lần này không còn bất cứ lời đàm tiếu nào xung quanh tướng quân nữa. Ngày hân khai hoàn nhân gian đổ tuyết, bóng hình cười trên con ngựa cao to nhìn trời, đứng một lúc lâu vẫn không đi. Dáng vẻ ấy của hân không hiểu sao lại khiến ta cảm thấy thật lẻ loi.

Có lẽ bẩm sinh Sơ Không đã không hợp với tuyết.

Sau khi giành được chiến công vang dội, chắc hân sẽ sống nốt mười mấy năm sung sướng ở nhân gian. Kiếp sau ta và hân có thể sẽ thật sự lỡ nhau...

Nghĩ vậy, cuộc sống sau này của ta trở nên bình thản, có thể lười thì cố gắng lười, đợi Diêm Vương về phạt ta xong thì chuẩn đi. Nhưng ở Địa phủ quanh năm không có lấy một ngày nghỉ, một hôm, ta đi dạo quanh Địa phủ một vòng theo thói quen thường ngày xong, đang định tới điện Diêm Vương bắt đầu công việc, thì lúc đi bộ tới con đường dẫn tới suối vàng, bỗng thấy một bóng người quen thuộc ở đầu bên kia của con đường dài dằng dặc. Ta trở mắt nhìn hân, dụi mắt không dám tin.

Hân cũng nhìn thấy ta, bước chân thoáng dừng lại.

Qua lớp chướng khí của Địa phủ âm u, hai chúng ta nhìn nhau từ xa hồi lâu, không ai cất lời trước.

Cuối cùng hân nhắc chân đi về phía ta, đứng cách ta ba bước, ta nhìn hân chăm chú một lát, hai năm chỉ nhìn Sơ Không qua gương, bây giờ đột nhiên thấy người thật, mọi cảm xúc phức tạp khiến ta lại có xúc động nhào tới ôm hân.

Sự xúc động này khiến lòng ta giật thót, ta vội vàng áp chế cảm xúc, mỉm cười với hân, chớp mắt đã thấy hai tay hân ở bên cạnh ta, bàn tay nắm rồi buông, buông rồi nắm, như thể đang kìm nén xúc động gì đó, lẽ nào... hân cũng muốn ôm ta?

Ta cười rạng rỡ: “Này! Lâu rồi không gặp, ở nhân gian người làm được lắm...” Ta còn chưa nói xong, một tên tiểu quỷ đột nhiên chạy tới từ phía sau đâm sầm vào ta, ta loạng choạng một bước. Ngay sau đó tên tiểu quỷ thứ hai cũng va vào ta, ta lại loạng choạng thêm một bước nữa, tên quỷ thứ ba lại đụng vào ta, ta lại loạng choạng thêm một bước nữa, lão đảo bổ nhào vào lòng Sơ Không.

Mấy tên quỷ đâm vào ta liên tiếp chạy như điên về phía suối vàng, thoáng chốc đã không thấy tăm hơi đâu, để lại ta xấu hổ va vào lòng Sơ Không, hai cánh tay của hân vòng qua lưng ta, khẽ ôm lấy ta...

Ôm rồi, ôm thật rồi!

Má ta nóng lên, nhưng không hề có ý định giằng khỏi tay Sơ Không, để mặc hân ôm ta, không ngờ hân cũng không nói gì, không buông tay, chỉ khẽ ôm lấy ta.

Cảnh... cảnh tượng này nhìn thế nào cũng thấy thật mờ ám...

“Sơ Không.” Nhịn hồi lâu, cuối cùng ta cũng bỏ qua thể diện hỏi: “Đây là ý gì?”

Mãi lâu trên đỉnh đầu mới vang lên một tiếng hừ lạnh vênh váo: “Ông... chẳng qua tay ông bị chuột rút, tạm thời không buông được thôi. Người đừng nghĩ nhiều!”

“Ta... chẳng qua chân ta bị chuột rút, dựa tạm người một lúc thôi, người đừng nghĩ nhiều.”

Nước sông Vong Xuyên ngân nga ca điệu vui tươi bên tai ta.

Vòm ngực của Sơ Không mang theo hơi ấm trong ký ức, khiến ta như quay lại căn phòng nhỏ trên Phong Tuyết sơn trang, lẳng lặng nằm cùng giường với vị sư phụ duy nhất của kiếp đó, toàn tâm toàn ý nương tựa, tin tưởng và yêu thương bằng cả tấm lòng.

Cảm giác là lạ cứng ngắc dần biến mất trong vô thức, ta vươn tay ra, đang định vòng tay ôm lấy eo Sơ Không thì bỗng một giọng nói quen thuộc mang theo sự hưng phấn kì lạ vang lên từ đầu kia suối vàng: “Ồi chào! Ta đang thấy gì thế này? Mù cả mắt rồi! Hai kẻ oan gia đang ôm nhau đó à!”

Câu đó chẳng khác gì đất bằng nổi sóng, ta và Sơ Không hoảng hốt đẩy phắt nhau ra, vẫn chưa hoàn hồn nhìn người vừa đi tới.

Diêm Vương đi công tác trên Thiên giới về vẫn còn mặc bộ lễ phục rườm rà, lão vuốt cằm, mở to đôi mắt sáng quắc nhìn đi nhìn lại giữa ta và Sơ Không, có lẽ là vì vừa mới đặt chân về Địa phủ đã gặp ta và Sơ Không nên mặt mũi mới vui vẻ như thế.

“Các người đừng lo, ta có phải là kẻ thứ ba chen chân vào đâu, các người cứ tiếp tục đi, lúc này ta thấy các người ôm nhau say đắm quá.”

“Ai! Ai ôm nhau say đắm với ả!” Sơ Không đứng cạnh ta bạnh quai hàm hét lên, “Ông đây... Chẳng qua là ông đây bị chuột rút thôi! Chỉ là vì bị chuột rút thôi!”

Ta cũng cố bạnh mồm ra hét: “Ai thêm ôm tên này chứ! Chẳng qua là ta cũng bị chuột rút mà thôi!”

“Ta biết mà, ta biết mà, ta biết cả mà.” Diêm Vương cười một cách đê tiện gật đầu liên tục: “Thanh niên mà, phải hành hạ nhau mới hay.”

Diêm Vương thấy chúng ta hành hạ nhau ắt hẳn là vui trong bụng lắm. Ta nể mặt không vạch trần lão, dẫu sao ta và Sơ Không đều không sống được hai mươi năm ở dưới nhân gian, còn phải chịu sự trừng phạt của lão nữa... Ta còn chưa nghĩ xong thì đột nhiên Sơ Không kéo vai ta, nghiêm túc nhìn chòng chọc vào ta: “Người thơm chưa?”

Ta tròn mắt, ngơ ngác hồi lâu. Hả... hẳn đang quan tâm tới ta đúng không? Thấy tướng quân Không qua gương kiếp trước, sao ta không hiểu suy nghĩ trong bụng hẳn. Đối mặt với tình cảm rõ ràng mà từ trước nay đều giấu nơi góc tối, tất nhiên là ta hơi xấu hổ.

Ai ngờ đương lúc ta ngượng nghịu, Diêm Vương lại vuốt cằm, cười phúc hậu: “Thơm rồi.” Bàn tay nắm vai ta bỗng dưng siết chặt, mặt Sơ Không lập tức xanh lét. Diêm Vương vẫn cười phúc hậu, “Còn thơm rất mạnh ý chứ.”

Bàn tay nắm vai ta của Sơ Không lại siết chặt, hẳn nghiêng rằng nói: “Người không thể đợi ta...”

Ta... vẫn đợi người mà. Đương nhiên câu này ta không nói nổi, chỉ lừ mắt nhìn Diêm Vương, lạnh lùng hỏi: “Ta thơm bao giờ!”

Diêm Vương tiếp tục cười phúc hậu đáp: “Người ở Địa phủ nhớ chàng từng ngày, không gặp chàng, vì chàng mà héo hon, trông giờ sộp hơn hẳn, chắc hẳn là gầy đi rồi, ta nói đúng không?” Ta nhướn mày, Sơ Không buông bàn tay nắm vai ta ra, ngơ ngác một lúc, sau đó giật mình nhận ra hẳn đang bị trêu.

Ta thấy rõ gân xanh nổi hẳn trên trán hẳn: “Diêm Vương, ông dám...” Cây roi dài đỏ sậm phóng vụt qua phía Diêm Vương, Diêm Vương nghiêng người né, vội vàng nói:

“Ấy ấy, ta sai rồi, Sơ Không thần quân chẳng đáng yêu gì cả, đùa thôi mà, đùa thôi.” Diêm Vương bị chiếc roi của Sơ Không ép lui mấy bước liên tiếp, vừa đứng vững đã lại híp mắt cười rộ lên: “Có điều Sơ Không thần quân nặng tình với Tiểu Tường Tử thật đấy, mặt tái xanh hết rồi kìa.”

— — — BỔ SUNG THÊM — — —

Sợ Sơ Không nổi cáu, ta vội vàng ngăn hẳn: “Người quên rồi hả, chúng ta vẫn còn phải chịu sự trừng phạt của lão ta đấy...” Sơ Không giật mình, nghiêng rằng, có chút không cam lòng thu roi lại. Diêm Vương gãi đầu, cũng tỏ vẻ không cam lòng: “Các người không phải lo lắng chuyện đó...”

Diêm Vương còn chưa nói xong, thì đột nhiên một luồng tiên khí màu trắng bay từ suối vàng tới. Không khí cát lành như thế khiến một kẻ lâu không được về Thiên giới như ta được tắm trong gió xuân, tinh thần theo đó mà phấn chấn hơn hẳn.

Bên cạnh luồng tiên khí đó là ba tên tiểu quỷ vừa va vào ta, bọn chúng cười tít mắt xoay quanh vị đại tiên đó: “Đại tiên, mời qua bên này.”

“Đại tiên đi thông thả.”

Về mặt hòa nhã thân thiện, khác hẳn với dáng vẻ chạy như điên đâm sầm vào ta vừa nãy.

Đợi người đó tới gần ta mới thấy người trong làn tiên khí trắng trắng đó hóa ra lại là Thái Bạch Kim Tinh. Ông ta không ngoan ngoãn hưởng phúc ở trên Thiên giới, xuống Minh phủ này làm gì?

“Diêm Vương đi nhanh thật đấy, ta không theo nổi.” Thái Bạch Kim Tinh đi tới bên Diêm Vương, lắc đầu thở dài một lát: “Già rồi đi không đặng, chướng khí ở Minh phủ quả là càng ngày càng nặng, lão đây không thở nổi. Sơ Không thần quân và Tường Vân tiên tử ở đây à? Truyền xong ý chỉ của bệ hạ rồi ta phải mau mau trở về thôi.”

Diêm Vương chỉ ra: “Không phải ở đây sao?”

Thái Bạch Kim Tinh nổi tiếng mắt mờ trên Thiên giới, ông ta đi mấy bước về phía ta và Sơ Không, nhìn rõ chúng ta rồi mới gật gù: “Đúng rồi đúng rồi, ý chỉ của bệ hạ ở đây.”

Ông cụ cúi lưng lần mò trong ngực hồi lâu, sau đó gãi đầu nói: “A... ày... thánh chỉ của bệ hạ đâu rồi? Ai chà, lão già này chẳng lẽ lại làm rơi trên đường rồi?”

Miệng ta giật giật, Sơ Không cũng giật theo ta: “Không phải nó đang ở trong tay áo ông sao?”

Thái Bạch bình tĩnh: “A, ở đây ở đây, trí nhớ của lão kém quá, hai người đợi một chút, ta đọc cho.”

Sơ Không vội nói: “Đừng, ngài nghỉ ngơi đi, chúng ta tự xem là được rồi.” Nói xong hắn nhận lấy thánh chỉ của Ngọc Đế từ tay Thái Bạch Kim Tinh, vừa mở ra xem lông mày đã nhướn lên, còn nheo mắt lại, gập thánh chỉ lại, nhìn Diêm Vương: “Tốt nhất là ông nên giải thích xem chuyện này là thế nào.”

Ta tò mò sờ đầu qua muốn xem thánh chỉ trong tay Sơ Không, ai dè lại bị Sơ Không lườm ột cái, ánh mắt đó như thể đang nói: “Người lớn bàn chuyện, trẻ con ngoan ngoãn đợi kể bên đi.” Ta cảm thấy mình bị khinh bỉ và ghét bỏ vô cùng.

Diêm Vương sờ mũi: “Ồ, nói tóm lại là dưới tầng địa ngục thứ mười tám có một lỗ hổng, vừa khéo là lỗ hổng đó lại thông với một rặng núi nào đấy, để ngừa việc tà khí dưới địa ngục rò rỉ xuống nhân gian nên lệnh cho người và Tiểu Tường Tử đi lấy đá lấp cái lỗ hổng đó. Vì chuyện này khá khó, nên Ngọc Đế đã cân nhắc chút phần thưởng cho hai người.”

Nghe thấy hai chữ “phần thưởng”, đầu ta lập tức tràn đầy ánh vàng chói lòa, kích động hỏi: “Phần thưởng gì?”

Diêm Vương vuốt cằm, cười mờ ám: “Đáng ra hai người còn phải trải qua ba kiếp tình duyên, nhưng bây giờ nếu hai người hoàn thành được nhiệm vụ này thì không cần phải trải qua mấy kiếp sau nữa. Vừa hay Lý Thiên Vương cũng đang buồn rầu vì chẳng kiếp nào các người chịu ngoan ngoãn đi theo số mệnh ông ấy đã vạch ra nên không muốn viết tiếp tình kiếp cho các người.”

Cách thưởng này khiến ta và Sơ Không đều sửng sốt, không hiểu sao đầu óc ta bỗng trống rỗng...

Theo lý mà nói, ta vẫn giữ ý nghĩ trốn thoát bảy kiếp tình duyên mà độ kiếp, nhưng đột nhiên nghe thấy một cách có thể giúp ta quang minh chính đại thoát khỏi Sơ Không, quay về Tiên giới, tiếp tục làm tiên tử nhàn nhã, thì không hiểu sao ta lại thấy không vui.

Sơ Không bên cạnh cũng trầm mặc không nói một lời.

Diêm Vương tiếp tục nói: “Cân nhắc tới trật tự nhân gian, hai người các người nên dùng cách luân hồi đầu thai về nhân gian thì hơn. Có điều kiếp này các người sẽ dùng chính cơ thể của mình, còn giữ được pháp

lực của bản thân, nếu chẳng may bỏ mạng ở nhân gian thì sẽ về lại Minh phủ đầu thai tiếp. Tóm lại khi nào các người lấp xong cái lỗ đó thì lúc đó có thể quay lại tiên thân, trở về Thiên giới.”

Ta liếc mắt nhìn Sơ Không, thấy hắn đang cau mày nghĩ ngợi gì đó, bèn hỏi Diêm Vương: “Muốn lấp cái lỗ ấy thì phải đi lấy đá gì đó, vậy đá đó ở đâu?”

“Trong núi Côn Ngô ở phía tây có một loại huỳnh thạch trắng thuần, tạo thành từ linh khí trời đất, có thể tiêu trừ tà khí của địa ngục, là vật thích hợp nhất để lấp lỗ hổng.”

Ta gật đầu, nhưng Sơ Không lại đột nhiên ném ý chỉ của Ngọc Đế đi, nói: “Không làm, đừng tưởng ta không biết nơi đó có thú Xích Diệm từ thời thượng cổ canh giữ, ai tới gần nó đều bị nướng chín, ta không ngu mà lọt vào cái hố này đâu.”

Thái Bạch Kim Tinh vội vàng nhặt thánh chỉ lên: “Sơ Không thần quân không được như thế, bệ hạ đã chỉ đích danh ngài và Tường Vân tiên tử đi rồi.”

“Đám người trên Thiên giới chết hết rồi hả? Người giỏi hơn ta đầy ra đấy, vì sao nhất định phải đẩy ta và đồ ngốc này vào chỗ mạo hiểm.”

Diêm Vương lạnh lùng đáp: “Đó không phải là vì gần đây chỉ có hai người phạm tội ư, lần này để hai người đi lấy công chuộc tội. Hơn nữa cũng không thể nói là mạo hiểm, dầu gì chẳng may mất mạng thì cũng chỉ xuống Địa phủ thôi.”

Sơ Không nổi khùng: “Ông nghĩ lúc chết không đau hả!”

Hắn đang ra sức chống đối, còn ta lại đang suy tính, theo như Diêm Vương nói thì về bản chất việc đi lấy đá cũng chẳng khác gì trải qua tình kiếp, chỉ khác ở mục đích mà thôi, mục đích của việc trải qua tình kiếp là hành hạ ta và Sơ Không, còn đi lấy đá lại là chặn tà khí, nhân tiện hành hạ ta và Sơ Không luôn.

Bên nào cũng là hành hạ nhưng đi lấy đá thì chúng ta có thể quang minh chính đại không uống canh Mạnh Bà, có thể sử dụng cơ thể và pháp lực vốn có, tiện hơn biết bao nhiêu! Kể có pháp lực ở nhân gian được hời hững nào chứ! Ta lập tức kéo Sơ Không ra sau, nhận lấy ý chỉ của Ngọc Đế trong tay Thái Bạch Kim Tinh, nói: “Ta là một tiên tử hiểu chuyện, Ngọc Đế đã giao trách nhiệm lớn lao này cho ta, ta nhất định sẽ không làm người thất vọng.”

Sơ Không đứng đằng sau kéo tóc ta, bực bội nói: “Người lại muốn ăn đòn à!”

Thái Bạch Kim Tinh ra sức gạt đầu: “Cô nương tốt, có trách nhiệm có trách nhiệm.”

Diêm Vương đứng bên tiếp tục lạnh lùng nói: “Ồ, nếu đã vậy thì để mình Tiểu Tường Tử đi lấy đá thôi, Sơ Không thần quân uống canh Mạnh Bà rồi đi trải qua tình kiếp nữa đi, ừm, đây đúng là cách cả nhà cùng vui.”

Sơ Không tức giận nghiêng răng ken két, dùng dằng một lát mới giật phăng ý chỉ trong tay ta: “Lấy thì lấy.” Hắn lườm ta một cái: “Khi đó người tránh xa một chút cho ta, không được làm vướng chân ta.”

Ngụ ý là “Ta liêu mình, người nấp sau lưng.” Bây giờ ta đã dần hiểu được ý trong lời nói của hắn rồi, ta thở dài một tiếng, đây rõ ràng là câu khiến người khác rất hạnh phúc, vậy mà sao tên này lại dùng cái thái độ gay gắt này để nói thế không biết... Đúng là chẳng thành thật gì cả.

Diêm Vương cười nói: “Ôi chao, không ngờ Sơ Không thần quân lại là một người đàn ông tốt biết thương người khác nhé.”

“Ai thương hả!” Sơ Không trừng mắt nhìn Diêm Vương.

Diêm Vương lắc đầu thở dài: “Chẳng thành thật gì cả, không đáng yêu tí nào.” Ta cũng thở dài theo: “Đúng thế, chẳng thành thật tí nào.” Thái Bạch Kim Tinh cũng gật gù: “Không thành thật, không thành thật.”

Gân xanh trên trán Sơ Không nổi bần bật: “Muốn lấy đá thì mau đi thôi, ông đây không có rảnh kì kèo với các người.”

“Sơ Không thần quân đợi đã! Lão còn một chuyện muốn nói.” Mắt Thái Bạch Kim Tinh bỗng sáng ngời, lạnh lẽo tới bên cạnh Sơ Không, thì thầm nói: “Sơ Không thần quân biết đấy, giờ Thiên giới đang mở ván cược xem cuối cùng ngài và Tường Vân tiên tử có thành đôi không.”

Ta liếc mắt nhìn Thái Bạch Kim Tinh, ác cảm tăng vọt, miệng Sơ Không giằn giật: “Mấy người ở trên Thiên giới có rảnh rỗi quá không vậy, nếu rảnh thì không biết đi thu phục thú Xích Diễm ở núi Côn Ngô để chúng ta lấy đá dễ dàng hơn hả!”

“Sơ Không thần quân đừng nóng! Khó khăn lắm Thiên giới mới có một đôi như hai người, tất nhiên là được quan tâm nhiều hơn một chút rồi.” Lão ghé sát vào tai Sơ Không thì thầm: “Theo quan sát và nghiên cứu trước kia của ta, ta đã đặt ba lượng vàng cược hai người sẽ không thành đôi. Sơ Không thần quân nhất định đừng làm ta thất vọng nhé.”

Sơ Không bực mình đẩy đầu Thái Bạch Kim Tinh ra: “Về Thiên giới của ông đi.” Hắn ngoảnh đầu lại gọi ta, “Tiểu Tường Tử, đi thôi.”

Ta sờ khắp người cuối cùng cũng móc ra được mười đồng, nhét vào tay Thái Bạch Kim Tinh, trịnh trọng dặn dò: “Khi về nhớ đặt giúp ta, ta cược cuối cùng chúng ta sẽ không thành đôi, tỉ lệ cược của ván này là bao nhiêu? Bây giờ đã có bao nhiêu người tham gia? Ván này kết thúc thì bao giờ mới lấy được tiền?”

Cổ tay bị siết chặt, Sơ Không túm lấy ta, ta vừa ngẩng lên nhìn đã thấy mặt hắn như ác quỷ: “Người cũng rảnh ghê thật đấy.” Ta há hốc mồm, chưa kịp nói gì hắn đã quay đầu đi, như thể bực bội lắm, lặng lẽ kéo ta về phía cầu Nại Hà.

Lúc đi ngang qua Diêm Vương, ông ta cười tí mắt nhìn ta, nói nhỏ: “Ta đã đặt mười lượng vàng cho các người sẽ ở bên nhau.”

Ta kinh ngạc nhìn Diêm Vương, ông ta vẫy tay với ta, tỏ ý đi đường bình an.

Đợi đã, ta càng giãy giụa Sơ Không càng túm chặt. Lời của Diêm Vương có chút giá trị tham khảo! Đợi đã! Ta đổi ý rồi! Mười đồng cược chúng ta sẽ thành đôi! Thái Bạch Kim Tinh, đừng đi! Ta còn chưa thốt nên lời, Sơ Không không thèm ngoảnh đầu lại kéo ta tới bên giếng luân hồi, không nói một lời đá luôn ta vào trong.

Đợi đã! Mười đồng đó! Mười đồng đó!

26. Chương 26

Một khoảng tối đen, ta cảm thấy mặt Sơ Không ở ngay trên ta, môi hắn dính chặt vào trán ta, ta thở hổn hển qua khe hở trên cổ hắn, tay hắn ôm lấy lưng ta, áp ta vào lồng ngực rắn rỏi khiến hai miếng thịt trước ngực ta đau đốn kì lạ.

“Người... tránh ra!” Ta dồn sức vào tay đẩy ngực hắn ra, “Mẹ kiếp, không thở... thở nổi!”

“Người vội cái gì!” Sơ Không cũng bực, “Người tưởng ta thích dính vào người hả, phải từ từ chứ.”

Ta vẫn thở không ra hơi, cảm thấy tuyết đã tan nhờ thân nhiệt lại thấm vào làn áo mỏng manh, khiến ta run bần bật. Đúng lúc này Sơ Không lại vận khí, ta chỉ cảm thấy hắn ôm chặt ta hơn, sau đó loáng thoáng vang lên một tiếng, hai ta cuối cùng cũng thoát ra khỏi không gian chật hẹp đó, phá đất mà ra... hoặc là, phá tuyết mà ra.

Đứng trên nền tuyết trắng toát, ta và Sơ Không thở hổn hển hà hển hển, mấy lớp áo mỏng manh của ta đã thấm ướt, đúng lúc này lại có một cơn gió lạnh buốt thổi qua như muốn biến ta thành cột băng, đúng là vô cùng thâm hiểm! Còn về phần vì sao hai ta lại lỡ làng tới bước này...

Sơ Không siết nắm tay: “Nếu đây là ý trời thì nhất định là Lý râu xồm cố ý trả thù.”

Ta cực kì tán đồng quan điểm của Sơ Không, Lý máu chó trên trời vì chúng ta không làm đúng theo số mệnh ông ta viết mà hờn dỗi, hơn nữa sau này ông ta không thể viết số mệnh cho chúng ta nữa, thế nên mới nhân lúc chúng ta đầu thai mà ra tay!

Lý Thiên Vương nhỏ nhen bỉ ổi, dám khiến chúng ta vừa đầu thai xong thì gặp tuyết lở rồi bị chôn sống trong đó! Rõ ràng là lấy việc công trả thù riêng! Xấu hổ! Thật đáng xấu hổ!

Ta vừa run cầm cập vừa nói: “Chúng... chúng ta mau đi kiếm mấy cái áo thôi... kéo chưa lấy được đá đã xuống gặp Diêm Vương rồi.”

Lúc này Sơ Không đã dần ổn định, hần liếc ta một cái: “Người không biết dùng tiên lực chống lạnh à?”

Ta sững sốt, gõ lên đầu, làm người phạm mấy kiếp khiến ta quên khuấy chuyện mình cũng biết tiên pháp. Ta vội niệm một khẩu quyết, xua tan khí lạnh quanh người, sau đó ngoảnh đầu nói với Sơ Không: “Tuy người nhắc nhở ta dùng tiên lực chống lạnh là chuyện tốt, nhưng lại không nghĩ tới nhân cơ hội này mà lợi dụng ta.” Ta lắc đầu thở dài: “Chẳng trách bị ế.” Đây là thủ đoạn của gái, mà hiển nhiên thủ đoạn của Sơ Không không cao bằng ta được.

Sơ Không nhìn ta chằm chằm một lát, sau đó đáp tỉnh bơ: “Người thì có gì cho ta lợi dụng.”

Khóe miệng ta giãn giãn, hình như tên này chẳng có ý gì với ta thì phải, mồm miệng như bôi hạc đỉnh hồng ấy.

Ta lườm hần đầy ghét bỏ: “Chẳng trách bị ế!” Nói xong ta quay người bỏ đi, đi được mấy bước, không nghe thấy tiếng bước chân Sơ Không đuổi theo trên nền tuyết, ta thắc mắc, ngoảnh đầu lại nhìn thì thấy Sơ Không thần thờ đứng yên đó, một tay sờ môi, một tay ôm ngực, hoang mang nhìn cái hầm tuyết chúng ta vừa nhảy ra ngoài, không hiểu sao má lại ửng đỏ.

Ta giật mình, vội vàng quay đầu đi không dám nhìn hần, chỉ thấy trán và ngực mình đều nóng lên.

Đúng, đúng là cái tên ngỗ một đằng nói một nẻo, gì mà không lợi dụng... rõ ràng hần đã lợi dụng đủ rồi!

Ta và Sơ Không tìm mãi mới thấy con đường nhỏ xuống núi bị tuyết vùi lấp, tuy đi xuống theo đó nhưng ta lại dần cảm thấy có gì đó là lạ, nhìn mặt trời đang ở chính giữa, ta hỏi Sơ Không: “Nếu nơi đây đã có đường xuống núi thì có nghĩa là hàng ngày có rất nhiều người lên núi, trong điều kiện thời tiết thế này dù không thấy thôn xóm dưới núi thì cũng phải thấy khói bay lên chứ.” Ta chỉ lên mặt trời trên đỉnh đầu, “Giờ này rồi chẳng lẽ lại không có nhà nào thổi cơm?”

Sơ Không cũng đứng lại, cau mày suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên nói: “Người có thấy tuyết trên núi này có gì đó là lạ không?”

Ta nghiêm túc nhìn hần: “Không thấy.”

Sơ Không bó tay: “Thôi đi, ta ngốc nên mới hỏi người.” Hai chúng ta lặng lẽ đi một lát. Ta nhìn ngó xung quanh, nhận ra trên nền tuyết lại trộn lẫn những thanh gỗ vụn một cách kì lạ, đang suy nghĩ thì đột nhiên một thanh gỗ đập vào lưng Sơ Không, Sơ Không không để ý tới ta, đành giọng nói: “Ngon núi tuyết này không ổn, có kẻ bày trận ở đây.”

Ta ngơ ngác: “Nhưng ta có thấy chỗ nào có trận pháp đâu.”

“Đương nhiên người không thấy rồi.” Sơ Không vẫn khinh bỉ ta, “Người nhìn tuyết bên đường đi, sắp xếp gọn gàng, y như có người vừa quét dọn, cứ cách một đoạn lại có một tảng đá to đặt bên đường. Nhìn kĩ xem, khoảng cách giữa tảng đá này và tảng đá trước là cố định.”

Ta ngoan ngoãn quan sát xung quanh theo lời Sơ Không, sau đó giật mình, sắc mặt thoáng thay đổi: “Từ lúc chúng ta xuống núi vẫn luôn có mấy thứ này, có kẻ dùng cả một ngọn núi để bày trận? Kẻ đó muốn làm gì? Dời cả ngọn núi này ư?”

“Nếu chỉ nhằm vào ngọn núi thì còn may...” Sơ Không muốn nói lại thôi, đúng lúc chúng ta đang suy ngẫm, thì đột nhiên tảng đá ven đường lóe lên một ánh sáng màu đỏ như máu, tảng đá hiện lên phù chú vẽ những kí tự mà ta không hiểu, mắt Sơ Không sầm xuống: “Là Thị Huyết trận, nó sẽ hút cạn máu của tất cả vật sống có mặt trong trận!”

Ta vội vàng nín lấy vạt áo của Sơ Không, dính chặt vào lưng hắn: “Vật sống, kể cả chúng ta?”

“Người nghĩ sao?”

Ta ngẫm nghĩ kỹ càng một lát, “Ta thật sự không biết có bao gồm chúng ta không.”

Vì vậy Sơ Không cũng im lặng.

Ta càng dính chặt vào lưng hắn, Sơ Không phất tay, chiếc roi dài màu đỏ hiện lên trong tay hắn, hắn quay đầu lại nhìn ta: “Rốt cuộc người không có bản lĩnh hay là đồ ngốc hử, đã khôi phục tiên thân rồi mà còn sợ cả loại trận pháp này, tìm mất trận rồi phá nó đi là xong.”

Nghe Sơ Không nói vậy, ta thoáng sửng sốt, thật ra nếu hôm nay chỉ có mình ta rơi vào trận pháp này thì ta chưa chắc đã phản ứng thế này, nhưng khi thấy Sơ Không đứng thẳng lưng ở nơi đó, ta lại bất giác nấp vào, như thể đó đã trở thành một hành động mà ta không thể ngăn cản.

Tất nhiên còn lâu ta mới nói chuyện này cho Sơ Không: “Người nghĩ ta muốn trốn sau lưng người lắm à? Nếu không phải người trước kia quất nát cái quạt tròn của ta, khiến ta không có pháp khí hộ thân thì ta sẽ đứng phía sau người sao?”

Sơ Không trầm mặc hồi lâu, hừ lạnh: “Chẳng phải chỉ là một cái quạt rách thôi sao, ấy thế mà đồ quỷ nghèo nhà người lại ghi thù với ta lâu như thế, lúc về đền người một cái là được chứ gì.”

Mắt ta sáng ngời, vội vàng túm tay Sơ Không: “Là người nói đấy nhé! Chúng ta thảo luận xong rồi đó! Ta muốn có cái quạt Cẩm Vân do Chúc nữ làm, loại tốt nhất.” Sơ Không khinh bỉ bĩu môi, “Đồ không có mắt thường thức.”

“Ông lớn có mắt, ngài tìm một cái tốt hơn đền cho ta đi, ta chắc chắn không từ chối...”

Chưa dứt lời thì đột nhiên Sơ Không túm lấy vai ta kéo ta sang bên cạnh rồi nhảy lên cao. Ta còn đang ngơ ngác thì bỗng nghe thấy tiếng một âm thanh kì lạ vang từ phía dưới.

Ta cúi đầu nhìn thì thấy từ nơi chúng ta vừa đứng đột nhiên mọc ra mấy cái xích tu, quăng quật trên không giống như muốn đập nát mọi thứ chúng tóm được.

Ta hỏi: “Đó là cái gì?”

“Trận pháp khởi động rồi.” Sơ Không đành giọng: “Tìm mất trận.”

Ta ngửa đầu thấy một chùm sáng lấp lánh ánh vàng trên đỉnh núi hoàn toàn không ăn nhập với khung trời xanh, ta chọc chọc tay Sơ Không: “Ồ đằng kia, Sơ Không, phía trên!”

“Người đợi ở đây!” Sơ Không không nói gì nữa, thả tay ra, bay thẳng về phía mất trận, ta đứng trên không vẫy tay với bóng lưng của hắn: “Cố gắng nhé!” Tối khi hắn đấu với mất trận rồi ta mới giật mình nhận ra lúc này ta sai bảo hắn tự nhiên như thế mà hắn lại không thấy gì lạ.

Đất rung dữ dội, phát lên những tiếng nặng nề, mất trận động rồi. Ta ngẩng đầu nhìn Sơ Không trên đỉnh núi, vì cách rất xa nên ta không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, nhưng có thể tưởng tượng được ánh sáng lưu chuyển trong mắt hắn đẹp tới nhường nào.

Quả thực Sơ Không rất giỏi, hơn nữa khả năng của hắn còn vượt qua dự liệu ban đầu của ta, hắn không hề giống thuộc hạ của một vị tiên khác chút nào. Bây giờ ngẫm kỹ lại, hình như Diêm Vương hay là Thái Bạch Kim Tinh, họ đều gọi hắn là “Sơ Không thần quân”, mà cách gọi “thần quân” này rõ ràng đã vượt qua cách xưng hô ứng với chức vị hắn đang đảm nhiệm.

Có lẽ Sơ Không không hề đơn giản...

Mặt đất lại rung chuyển, nhưng không phải là nơi có mất trận, mà là một nơi cách ta không xa, đột nhiên có một con vật chui ra khỏi nền tuyết, người nó phủ một màu tuyết trắng, khoác lên người một bộ lông màu trắng, ngay cả trên trán cũng có lông che khuất đi đôi mắt: “Kể nào phá Thị Huyết đại trận của ta!”

Nó gầm lên giận dữ, giọng trầm mạnh. Ta nhướng mày, dùng cả một ngọn núi để bày trận, còn có yêu thú bảo vệ, xem ra chuyện này không đơn giản.

Ta liếc về phía Sơ Không, bây giờ là thời khắc mấu chốt để phá mắt trận, không thể cắt ngang. Con yêu thú trên mặt đất lắc lắc đầu, quệt chân định xông lên đỉnh núi. Ta dịch người tới trước mặt yêu thú, tay bắt quyết niệm chú, dùng tiên khí tạo thành một cái lưới lớn, vung tay ném về phía yêu thú nhốt nó lại.

“Tuy ta không giỏi lắm, nhưng ngươi cũng không thể lơ ta đi như thế chứ.” Ta đi tới trước mặt con yêu thú bị tấm lưới tiên khí bủa vây, khẽ nói: “Đàn ông đang làm việc, sao ta có thể để hấn lo chuyện ở nhà được.” Ta vốn là một người dịu dàng, chu đáo thế mà!

Họng con yêu thú lại vang lên tiếng gầm gừ uy hiếp.

Mặt đất lại rung chuyển, bầu trời trên đầu phát ra tiếng vỡ giòn tan như nứt toác ra, con yêu thú nằm trên mặt đất bỗng nhiên ra sức giãy giụa, như thể đang liều mạng, cái lưới được tạo thành từ tiên lực dưới sự giãy giụa quyết liệt của nó bục rách, một lỗ, hai lỗ.

Không ngờ yêu thú dưới phạm trần lại mạnh tới nhường này. Ta hoảng hốt, sờ khắp người xem có pháp khí gì phòng thân không, nhưng cuối cùng lại nhận ra rằng đúng như lời Sơ Không nói... Ta là một đứa nghèo kiết xác, trên người chẳng có gì cả.

“Ngươi tránh xa nó ra cho ta!” Bên trên vang lên tiếng quát của Sơ Không.

Ta giật mình, chợt liếc thấy một ánh sáng đỏ ngầu lóe lên, ta nhìn kĩ, không ngờ ánh sáng đỏ lại lóe lên từ đôi mắt bị bộ lông rậm che khuất của con yêu thú kia. Nó gầm lên, phá nát cái lưới tiên phủ trên người, sau đó ngoảnh đầu về phía ta. Mồ hôi ta vã ra như tắm: “Thật ra người lơ ta đi cũng không sao đâu.”

Nó lại tru lên: “Kẻ phá trận phải chết!” rồi tung móng vuốt về phía ta. Ta lăn một vòng dưới đất, khó khăn lắm mới né nổi đòn đó, còn chưa kịp định thần thì bộ vuốt thứ hai của nó đã vung tới, tốc độ cực nhanh, hơi quá sức với ta.

Tiếng trận pháp bị phá vang lên ngày càng nhanh, chắc là Sơ Không đang tăng tốc độ phá trận.

Ta niệm quyết, tạo một cái lồng tiên bảo vệ mình trong đó, kéo dài thời gian đợi Sơ Không qua, ai ngờ con yêu quái này như bị điên, vung mạnh móng vuốt về phía ta, ta nổi khùng: “Kẻ phá trận rõ ràng ở bên kia, bây giờ ngươi lại dồn sức đánh ta là sao hả!”

Ta còn chưa dứt lời, lồng tiên đã bị phá vỡ, gương mặt nhìn móng vuốt của con yêu thú kia vung tới có thể đập vỡ đầu ta...

Đúng lúc đó ta bỗng thấy thất lưng mình bị túm chặt, một bàn tay ôm lấy ta, ta sửng sốt, lúc tỉnh táo lại thì con yêu quái kia đã cách rất xa rồi.

Ta ngẩng đầu lên vẫn thấy Sơ Không đang đánh mắt trận ở trên đỉnh núi, vừa ngoảnh đầu lại thì thấy một bộ cánh sắc tím tung bay trong gió.

“A Tường cô nương?” Giọng người đó đượm vẻ kinh ngạc.

Ta nhìn mặt người đó, nghĩ một lúc, cuối cùng cũng nhớ ra: “A, ngươi là yêu tinh đá nham hiểm, Tử Huy.”

“Nhiều năm không gặp, A Tường cô nương vẫn trắng thán như xưa.” Y mỉm cười, khóe mắt cong cong, “Nhưng cô nương có thể còn nhớ tại hạ, đúng là vinh hạnh.”

Ta nhìn y một lát, lại ngoảnh đầu nhìn Sơ Không một lát, đột nhiên nổi hứng nghịch ngợm, ta muốn hét lên nói với Sơ Không rằng: “Tình địch của ngươi tìm tới rồi này!” Ta thật muốn biết khi nghe thấy câu này hấn sẽ phản ứng thế nào...

Một tiếng nổ vang lên giữa trời, ta vừa ngẩng đầu lên thì thấy những đốm sáng vàng tuôn rơi như tuyết.

Thị Huyết trận bị phá rồi.

Ổng tay áo của Sơ Không tung bay, đứng lơ lửng trên đỉnh núi tuyết, cơn gió dữ thổi bay chiếc áo và mái tóc dài của hấn, ta không nhìn rõ mặt Sơ Không, nhưng hình ảnh đó đã để lại ấn tượng mạnh trong lòng ta, ta ôm ngực nén nhịp tim đang đập thình thịch.

Tên này... tự nhiên tỏ vẻ đẹp trai như thế làm gì hả...

Đột nhiên Sơ Không ngoảnh đầu về phía ta, Tử Huy kể bên cười tí mắt vẩy tay với hắn, hét lên: “Sư phụ đại nhân, lâu rồi không gặp.”

Ta không thấy rõ vẻ mặt của Sơ Không, nhưng bỗng cảm thấy mặt đất phía dưới rung lên hai lần. Tử Huy lặng lẽ thả bàn tay đặt trên eo ta xuống, cười nói: “Chết cha, không biết kiếp này sư phụ đại nhân lại mang thân thể của thần quân, không thể chọc vào được.”

Vì thế ta lừ mắt nhìn hắn, thì ra tất cả mọi người đều là ngữ hiệp yếu sợ mạnh.

“Kẻ phá trận phải chết!” Con yêu thú kia còn chưa đi, đứng đó ngửa đầu lên trời tru tréo, ta chỉ vào con yêu thú lông rậm đó hỏi Tử Huy: “Nó gào để làm gì thế, trận đã phá rồi, chẳng lẽ nó nghĩ rằng gào như thế có thể làm chúng ta sợ vỡ mật mà chết sao?”

Tử Huy cười tí mắt: “A Tường cô nương vẫn hài hước đáng yêu như xưa.”

“Ồn chết đi được!” Từ xa đã nghe thấy tiếng quát của Sơ Không, cơ thể hắn vừa nhoáng cái đã không thấy tăm hơi đâu, lúc hiện ra đã đứng trên đầu con yêu thú lông rậm, nó lập tức nhảy bổ lên vỗ lấy Sơ Không. Hắn chỉ đứng yên ở đó, không né tránh, tay kết tiên ấn, đập lên đầu con yêu thú lông rậm, con yêu thú to như một căn phòng cứng đờ, lập tức bị đóng khung.

Tử Huy gật đầu khen: “Phép định thân của sư phụ đại nhân quả rất tuyệt.” Còn ta thì kích động tới run cả người, nhào về phía Sơ Không: “Giải lắm Sơ Không! Giết nó ăn đi! Ta xẻ thịt, người nhóm lửa chuẩn bị nướng!”

“A Tường... cô nương...” Tiếng gọi của Tử Huy bị ta ném ra xa, ta chạy tới bên con yêu thú lông rậm, sờ bộ lông mềm mượt của nó: “Bộ lông này chắc chắn được giá lắm, ta nên ra tay từ chỗ nào đây? Không thể để nó rút giá được.”

Mắt ta sáng như sao, đang lăm bắm thì đột nhiên Sơ Không hất tay ta ra: “Của ta bắt được, không cho người ăn.”

— — — BỔ SUNG THÊM — — —

“Vì sao?” Ta nổi khùng.

Sơ Không liếc mắt nhìn Tử Huy đang chằm chằm tới, sau đó hừ lạnh vẻ khinh ghét: “Không phải người có người giúp rồi à, người bảo kẻ đó đi bắt cho người một con đi, con này là ta bắt, không cho người ăn.”

Tử Huy húng hắng hai tiếng, dường như có chút xấu hổ vì bị vạ lây vào cuộc tranh cãi này. Sơ Không bực bội nhìn Tử Huy. Lúc này ta không có hơi đâu mà quan tâm tới ý, chỉ nhìn chòng chọc vào Sơ Không, tỏ vẻ cực kì bất mãn hành động trẻ con này của hắn: “Chúng ta còn phải chia anh chia tôi nữa à, ta lột da nó lấy tiền không phải hai chúng ta cùng dùng sao, ta xẻ thịt nó rồi nướng chín không phải cho hai chúng ta ăn sao? Người đột nhiên vênh váo làm gì chứ!”

Sơ Không ngoảnh đầu lại nghĩ một lát, sau đó đưa mắt nhìn ta: “Chúng ta?”

Ta vừa ngỡ ngàng vừa kinh ngạc: “Không thì còn ai!”

Nghe thấy đáp án này, Sơ Không cuối cùng cũng quay đầu liếc ta một cái, miệng cong lên, sau đó dè xuống, xụ mặt nói: “Hừ, được rồi, miễn cưỡng để người làm vậy, ông đây muốn ăn thịt phần lưng, người không được xé hồng đầu đây.”

Tên khốn này...

Đối với cái tên cứ dăm ba bữa lại lên cơn này ta cũng chẳng muốn đôi co. Ta chuyển hết sự chú ý sang con yêu thú lông rậm, lượn quanh nó một vòng, đúng là nên bắt đầu rạch từ bụng. Ta sai Sơ Không: “Người lật nó lên.”

Sơ Không chuẩn bị làm thì Tử Huy bỗng nói: “Tại hạ nghĩ rằng...”

“Không có phần của người.” Sơ Không nhìn Tử Huy lạnh tanh, cất luôn lời ý: “Ông đây tính tình rộng lượng, không muốn so đo chuyện trước kia. Bây giờ người biến càng xa càng tốt, đừng để ông đây lại nhìn thấy.”

Tử Huy thở dài: “Ta đang muốn nói, dù gì cũng là yêu thú, hai người ăn nó, chẳng phải hơi...”

Ta khó hiểu nhìn Tử Huy: “Nếu không thì phải làm sao?”

Sơ Không cũng thắc mắc nhìn Tử Huy: “Nếu không thì làm gì nó? Nó là yêu thú, không phải là thần thú, nó trông giữ Thị Huyết trận không biết đã hại chết bao nhiêu mạng người, ăn nó lại không tổn hại âm đức.” Sơ Không nói rất thỏa đáng, xem ra ở lâu với ta tư tưởng của hắn nâng cao lên thật rồi!

Sơ Không vén tay áo, dùng sức lật con yêu thú lại, khiến bốn chân nó chống vó lên trời, ta nhảy lên bụng con yêu thú, ra dấu ta: “Dao.” Sơ Không lại đưa tay về phía Tử Huy: “Dao.”

Tử Huy thở dài: “Ta chỉ muốn nói là, ăn linh tinh là một thói quen không tốt.” Nói xong y móc một con dao găm từ trong ngực ra, đang đưa dao cho Sơ Không thì đột nhiên rút tay về, đồng dạng nói: “Dùng dao của ta, phải có phần cho ta...”

Mặt Sơ Không lạnh lùng, ta vội vàng tới trước mặt y: “Rồi rồi, lát nữa cho người cái chân trước.”

Thế là Tử Huy bằng lòng đưa dao qua.

Nhát dao đầu tiên phải nhằm đúng giữa xương quai xanh của con yêu thú, ta vung dao lên đang định đâm xuống thì đột nhiên con yêu thú kia nói một cách khó khăn: “Phá... Thị Huyết trận, quân thượng... sẽ không... bỏ qua cho các người.”

Ta quay đầu liếc mắt trao đổi với Sơ Không, rồi cầm con dao sắc nhọn kê lên cổ nó: “Nào, người thành thật khai ra, quân thượng nhà người là người phương nào, ngụ ở đâu?”

Con yêu thú ngậm miệng không nói, ta và Sơ Không lại nhìn nhau. Hắn sờ cằm: “Có vẻ nó bị kẻ nào yểm bùa rồi, chắc chẳng hỏi được gì đâu, giết ăn đi.”

“Hăng khoan!” Tử Huy hét lên, “Các người... định ăn nó thật đấy hả? Ta còn tưởng vừa nãy các người chỉ dọa nó thôi...”

Ta liếc Tử Huy: “Bộ trông ta giống giả vờ lắm sao?” Nói xong cầm phập dao xuống, máu văng khắp nơi.

Ngọn lửa tạo thành bằng pháp lực cháy hừng hực, phản chiếu ba bóng người trên nền tuyết. Thịt yêu thú vừa tươi vừa ngon, ta và Sơ Không vuốt ve cái bụng no tròn hài lòng ngồi phịch dưới nền tuyết ợ một cái, duy chỉ có Tử Huy cầm miếng thịt chân trước ta đã hứa cho y mà không ăn tí nào, còn khê than: “Các người ăn thật rồi...”

Sơ Không bực mình nói: “Người có ý kiến gì?” Hắn ngừng một lát, có vẻ càng bực hơn: “Ngay từ lúc mới bắt đầu người đã có mặt ở đây là sao! Ai sai người tới! Ai bảo người ở đây! Mau biến đi!”

Tử Huy mỉm cười: “Sư phụ đại nhân giận quá rồi, có điều ta quả thật không ngờ sẽ tình cờ gặp hai người ở đây. Ta vốn đang đi du ngoạn tứ phương thì nghe nói ở phương Bắc có mấy thôn làng đột nhiên biến mất một cách kì lạ, vậy nên ta bèn tới thăm dò, không ngờ hai người cũng ở đây, càng không ngờ rằng hai người chuyển thể rồi mà vẫn ở cạnh nhau, đã thế còn mang thân thể thần tiên, nhớ được kí ức kiếp trước.” Tử Huy tí mắt nhìn ta, “Điều ngạc nhiên hơn là, A Tường cô nương cũng là tiên.”

No cái bụng nên ta cũng dễ tính hơn nhiều, thoải mái thừa nhận: “Kiếp đó quả thật ta gốc đến chỗ giống tiên tí nào, người không nhận ra cũng đúng thôi.”

Một quả cầu tuyết đập ngay vào trán ta, ta ngẩn người, bực bội lườm Sơ Không, lại thấy hắn hằm hằm nhìn ta: “Còn ta lại thấy, người bây giờ chẳng khác gì Tường ngổ cả.”

Ta cũng hừ lạnh: “Người cũng đâu khác gì kiếp đó! Đã vênh váo còn thích bắt nạt người khác!”

Sơ Không ngoảnh đầu lườm ta, mày nhíu chặt, ta cũng không chịu yếu thế nhìn lại hắn. Đúng lúc đối đầu đó bỗng nghe thấy tiếng Tử Huy cười: “Hai người... thật dễ bị người khác thọc gậy bánh xe.”

Sơ Không vờ một nắm tuyết nhắm thẳng vào mặt Tử Huy, Tử Huy nghiêng đầu là né được: “Phần lớn đàn bà con gái thích đàn ông trưởng thành chín chắn, sư phụ đại nhân thế là không được, nằng nói có đúng không, A Tường cô nương.”

Đối mặt với vấn đề này, ta im lặng một lúc rồi nói thẳng: “Trước kia đúng là thế.” Ta nhìn cái mặt thối hoắc của Sơ Không, sau đó quay đầu đi, nhìn những đốm sao trên trời nói: “Nhưng bây giờ ta lại thấy mỗi người một tính, tính nết của người nào đó cũng rất được.” Má ta hơi nóng lên, ngừng một lát rồi bổ sung thêm: “Ngốc tới mức rất đặc biệt.”

Sơ Không im lặng, Tử Huy cười ngất: “A Tường cô nương thật biết khen người khác.”

“Ai cho người lên tiếng!” âm thanh nghiêng răng của Sơ Không lọt vào tai ta, “Hừ, tên yêu quái nhà người trưởng thành thật chín chắn, được lòng người khác, để người ta hồn phi phách tán rồi mà vẫn còn nhớ thương.”

Tử Huy ngơ ngác: “Sư phụ đại nhân có ý gì?”

Sơ Không cười khẩy: “Ta không có thứ đồ đệ trắng hoa như ngươi.” Sơ Không nói câu này ta bỗng nhớ tới nữ quỷ gặp ở trong ảo ảnh động đá. Ta nói: “Suýt nữa thì quên chuyện đó, Tử Huy, ngươi có một người vợ đã mất rồi đúng không? Hồn phách của nàng ta nhờ chúng ta đi tìm ngươi, bảo ngươi về thăm nàng, ngươi mau đi đi, kéo nàng ta hồn phi phách tán thì không bao giờ gặp lại được nữa.”

Tử Huy hơ miếng thịt chân trước của yêu thú đã nướng chín trong tay thêm mấy lần nữa, rồi cười tủm tỉm đáp: “A Tường cô nương tìm nhầm người rồi.”

Ta ngơ ngác, nhìn Sơ Không, Sơ Không chỉ nheo mắt quan sát y, ta lại nói: “Cô gái đó nhờ ta chuyển lời rằng, A La vẫn ở đây đợi chàng, ngươi không quen nàng ta à?”

Mùi thịt cháy xem lan tỏa trong không gian lạnh buốt, Tử Huy vẫn đáp tỉnh bơ: “Không quen.”

Ta bĩu môi, không nói gì nữa, Sơ Không vừa vung tay lên, tức thì miếng thịt trong lửa bị hất văng ra, lăn lông lốc trên nền tuyết: “Mùi này khiến ta bực mình.”

Tử Huy cười: “Xin lỗi.” rồi nói tiếp: “Tiếp theo hai vị định đi đâu?”

Sơ Không lập tức cảnh giác: “Ngươi muốn làm gì?”

“Dù sao ta cũng chẳng có việc gì, nếu hai vị cần người giúp thì ta có thể dồn hết sức mỏng manh này để báo đáp ơn cứu mạng năm đó của Sơ Không.”

“Không được.”

“Được chứ.” Ta đồng ý, thế là bị Sơ Không quắc mắt, ta khó hiểu: “Người ta chủ động trả nợ sao lại không cần, có thêm một kẻ chạy lăng quăng càng tốt chứ sao.” Nó là tâm nguyện của cái kiếp trước thành kẻ ngốc đó của ta, lúc đó chưa làm xong, bây giờ bù lại cũng hay.

Sơ Không sầm mặt: “Không được, ông đây thích khiến hấn mắc nợ đấy.”

Ta nín thinh, còn chưa kịp cất lời, Tử Huy đã cướp trước: “Tục ngữ có câu, chỉ cần vung được đuốc thì chẳng sợ có góc tường nào không khơi nổi, Sơ Không đang sợ ta ư?” Nghe xong câu này, ta cũng chớp mắt nhìn Sơ Không.

Dưới ánh mắt chăm chú của hai chúng ta, vành tai của Sơ Không dần ửng đỏ: “Sợ con khi!” Hấn hét lên, sau đó quay ngoắt đầu lại: “Theo thì theo, ngươi cứ chờ ông đây sai bảo ngươi đi! Chuyện này là ngươi tự chuốc lấy, đừng trách ta không nhắc ngươi! Hừ!”

Vì thế, hành trình tìm đá lấp hố của ta và Sơ Không có thêm một người, hoặc là nói... có thêm một tảng đá.

“Ném y vào lấp hố đi.”

Tử Huy mua cho ta một chiếc áo lông chồn ở trong một trấn nhỏ, ta âm áp, mỉm cười nhìn Tử Huy. Ngồi trên bàn trong phòng khách của nhà trọ, Tử Huy đi gọi món, Sơ Không đột nhiên đánh mặt nói với ta rằng: “Chẳng phải hấn là yêu tinh đá sao? Mang hấn đi lấp hố đi, vừa trả được cái ơn ta đã cứu mạng hấn, vừa đỡ bớt việc cho chúng ta, nhất cử lưỡng tiện.”

Miệng ta giần giật: “Nói thế sau lưng người ta, ngươi không thấy mình vừa đê tiện lại vừa độc ác à?”

Sơ Không hừ lạnh: “Ta có nói sau lưng tên đó đâu.”

“Sơ Không hà cớ gì lại ghét ta như thế?” Tử Huy đặt một lồng bánh bao xuống trước mặt ta, “A Tường cô nường, ăn đi cho nóng.” Y cười với Sơ Không: “Ta hết lòng hết dạ báo ân mà chỉ đổi lại được câu ấy của Sơ Không, quả là đau lòng. Vả chăng, dựa theo những gì A Tường cô nường kể lại, tà khí ở địa ngục bị rò rỉ, đến độ phải dùng huỳnh thạch tinh khiết lấp đầy mới có thể xóa sạch tà khí. Nếu dùng cơ thể yêu đá này của ta, chỉ sợ càng lấp càng rò ra nhiều.”

Sơ Không thò tay véo cái mặt đang ngậm đầy bánh bao của ta, dù mỡ trên miệng ta có nhỏ xuống tay hẳn, hẳn cũng không buông: “Người dám nói hết cho tên đó à!”

“Ông ả y uốn úp úng a ao...”

Tử Huy dịch hộ ta: “Nàng nói là, không phải y muốn giúp chúng ta sao?” Sơ Không bực bội cắt ngang: “Ta hiểu!” Rồi hẳn buông ra, ghét bỏ lau tay, “Xem người đi, mớm cho tí đồ đã lấy lòng được người rồi, đồ nhu nhược!”

Ta nuốt bánh bao trong miệng, nhìn hẳn: “Người có cốt cách thì đừng động vào bánh bao của ta, đừng ở nhà trọ Tử Huy tìm.”

“Ta không thêm ở!” Sơ Không đá phăng ghế đi, đứng bật dậy: “Hôm nay ông ở lầu xanh, các người cứ ở đây đi.”

Ta dõi mắt trông theo bóng hình càng lúc càng xa của Sơ Không, quên cả ăn bánh bao: “Hắn nói, hắn muốn ở đâu?”

“Hình như là lầu xanh.”

Ta gật đầu: “Hắn muốn đi tìm gái.”

Tử Huy nhấp trà: “A Tường cô nường không ghen sao?”

Ta vùi đầu ăn bánh bao: “Hừ, ai rảnh mà ghen! Cho một đêm ngự mười nàng rồi nhiễm bệnh hoa liễu luôn.”

Tử Huy hắng giọng, bỗng cười hỏi: “Nếu đã thích đối phương như thế sao không chịu thẳng thắn một chút? Hai ngày nay ta đi với nàng, Sơ Không giận lắm rồi đấy.”

“Ta thích hẳn... trông rõ thế cơ à?”

“Rất rõ.”

Ta im lặng, không biết nên nói gì. Phải rồi, ta luôn thể hiện rất rõ ràng... Sơ Không ngốc nghếch, người nói thẳng ra cho ta, để ta yên tâm và ở bên người thì sao chứ! Ta bực mình lại nhét bánh bao vào miệng, Tử Huy nói: “Nói thẳng với hẳn đi, cái tính đó của Sơ Không, muốn hẳn mở miệng không phải dễ đâu.”

“Có phải ta chưa từng thổ lộ đâu! Hắn không chịu nói rõ với ta chắc chắn là vì trên Thiên giới còn có một cô nường ngây thơ xinh như hoa đang đợi hẳn! Hai người đó còn định cùng đi ngắm sao kia...” Vừa thốt ra câu này ta cũng giật mình.

Thì ra...

Tự sâu thăm nội tâm, ta vẫn luôn nghi ngờ Sơ Không.

Mỗi lần ám chỉ, mặt dày nói với hẳn rằng hẳn thích ta, mỗi lần nói tới bước này, điều mà ta muốn chắc chắn là muốn hẳn dừng cảm, nói thẳng với ta, cho ta một đáp án khẳng định.

Nhưng lần nào... cũng không có được câu trả lời thẳng thắn của hẳn.

Cách cư xử của hẳn, hành động của hẳn cũng không chắc chắn bằng một lời khẳng định, “Phải, ta thích nàng.”

Cô nường ngây thơ xinh như hoa tên là Oanh Thời mà ta gặp ở Minh phủ vẫn luôn lặng lẽ ở một góc tối trong lòng ta, nhắc ta rằng, Sơ Không cũng có một vẻ dịu dàng với cô gái khác. Chỉ điều đó thôi cũng đủ hắt văng mọi chờ mong ta dành cho hẳn.

Ta lấy đũa chọc nát bánh bao, mãi lâu sau mới thốt ra một câu: “Chưa từng có ai mời ta cùng đi ngắm sao.”

“Nếu đã thế, hôm nay A Tường cô nương có muốn cùng đi ngắm sao với ta không?” Ta ngẩng đầu nhìn y, Tử Huy mỉm cười: “Chúng ta cùng tới lầu hoa ngắm sao.”

Ta nhướn mày, chợt cảnh giác với Tử Huy: “Người muốn làm gì?”

Tử Huy cười mập mờ: “Muốn khiến Sơ Không thần quân nói ra những lời trong lòng. A Tường cô nương muốn nghe không?”

“Không muốn...” Nhân thịt trong bánh bao đều bị ta chọc hết ra, “Mới là lạ...”

Tử Huy đưa ta tới một lầu hoa thật, có điều... ta nhìn cái giá gỗ cao năm tầng, trên giá còn quần dây hoa rất đẹp, trên đỉnh còn bắc một cái sàn rộng, ta chỉ lên đó hỏi Tử Huy: “Đây là lầu hoa mà người nói đó hả? Đây không phải là cái bệ cho người thị trấn cúng tế sao?”

Tử Huy cười đáp: “Nơi đây được người dân địa phương gọi là lầu hoa, A Tường cô nương muốn lên xem không?”

“Ta muốn nghe Sơ Không nói những lời tự đáy lòng.”

“A Tường cô nương chớ sốt ruột, lát nữa Sơ Không về quán trọ mà không thấy chúng ta thì ngài ấy sẽ tự tìm đến đây thôi. Ta đã dặn tiểu nhị bảo với Sơ Không chúng ta ra đây ngắm sao rồi.”

Ta ngạc nhiên: “Sao người biết hắn sẽ về quán trọ?”

Đã sửa bởi Nhật Dạ Ena lúc 10.04.2014, 21:36.

2 thành viên đã gửi lời cảm ơn Nhật Dạ Ena về bài viết trên: meo lucky, trankim 05.04.2014, 07:44
Nhật Dạ Ena Lớp phó văn thể mỹ Ngày tham gia: 28.02.2014, 22:56

Tuổi: 18 Re: [Tiên Hiệp] Bảy Kiếp Xui Xẻo- Cửu Lộ Phi Hương - Điểm: 11
Tử Huy chớp mắt, cười dí dỏm: “Nếu ngay cả điều này cũng không biết thì thật phí trái tim Sơ Không đã cho ta.”

Ta trầm mặc đưa mắt nhìn lồng ngực của Tử Huy, chăm chú một lúc, rồi giật bình rượu trong tay y nói: “Ai mà chả muốn sống, tâm trạng lúc đó của người ta có thể hiểu. Tuy chuyện quá khứ có truy cứu đi nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì, Sơ Không không nói, ta cũng không muốn nói. Nhưng Tử Huy, người phải nhớ rằng, trái tim đó là người cướp của Sơ Không. Người đã hãm hại chúng ta một lần khi ta ngốc, ta sẽ không cho phép lại có lần thứ hai.”

“Ồ.” Tử Huy im lặng một lúc, bỗng cười đáp: “Nàng và Sơ Không đúng là một đôi trời sinh. Nàng có biết lời nàng vừa nói, Sơ Không cũng từng nói với ta không. Có điều lần này, ta thực sự chỉ muốn báo ân mà thôi.”

Ta ngẩn người, Tử Huy xoay người nhảy lên đài cao. Ta nhìn bình rượu trong tay, cũng bật nhảy lên theo.

“Ngồi một lát đã.” Tử Huy vỗ lên vị trí gần hắn, ta thoải mái ngồi xuống đung đưa hai chân trên bậc đài cao. Bật nắp bình rượu ra, mùi hương lạnh lẽo của rượu bung tỏa khắp nơi, ta hít một hơi bỗng thấy phấn chấn hơn hẳn: “Rượu ngon! Người mua được ở đâu thế?”

“Không mua.” Tử Huy ngẩng đầu ngắm sao trên trời, “Rất lâu trước kia ta từng tới cái trấn nhỏ bé này. Rượu là ta tự tay ủ, chuẩn bị để dùng cho hôm thành thân của mình.” Miệng ta vừa mới chạm vào miệng chai rượu, vừa nghe thấy câu này thì giật mình nghẹn họng, ta nhin đau đặt bình rượu xuống, liếc mắt nhìn Tử Huy, lại thấy hắn mỉm cười: “Uống đi, dù sao bây giờ ta cũng không thành thân được”

Nhớ tới nữ quỷ hồn sống trong ảo ảnh mình tạo ra, ta bèn hỏi: “Người không có vợ trước thật à? Không quen A La?”

Hắn mỉm cười: “Đời này ta chỉ yêu một người, nhưng đó lại là người dù ta có moi tìm ra cũng không đổi được. Một ngày trước khi chúng ta thành thân, người đó đã bỏ đi mang theo trái tim ban đầu của ta.” Tử Huy nheo mắt nhìn bầu trời sao cao tí tắp, giọng nói xa xăm: “Ta chưa thành thân, chưa có vợ, cũng chưa từng quen A La.”

Nhưng cô gái tên A La đó lại biết Tử Huy.

Nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của y, không biết vì sao ta không nói nổi câu này. Hương rượu thanh ngọt quẩn quanh bên chóp mũi, đó là một hương vị vừa nhẹ nhàng lại vừa ngọt ngào, như thể xuyên qua cả thời gian không gian, nói cho ta biết người đã ủ nên bình rượu này khi ấy đã mong chờ thế nào. Ta đưa trả bình rượu lại cho Tử Huy: “Rượu giữ bao lâu như thế, người thưởng thức đầu tiên đương nhiên là bản thân rồi, mùi vị bây giờ chắc chắn khác mùi vị khi xưa.”

Tử Huy cúi đầu, nụ cười bên miệng đọng đầy khổ đau: “Không cần thử, ta cũng biết.”

“A ha, đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ, trên hoa dưới nguyệt, thủ thủ nỗi lòng, tâm ý tương thông, rất tốt, rất tốt.” Sau lưng bỗng vang lên một tràng cười quái dị, ta vừa ngoảnh đầu lại đã thấy Sơ Không đứng đó, cây roi dài đỏ sẫm trong tay hằn bạo lực phá hỏng cả khung cảnh.

Tử Huy cũng ngoảnh đầu nhìn Sơ Không, rồi lại quay đầu sang nói với ta: “Trong rượu có niềm vui bất ngờ.” Nói xong y túm lấy tay ta nhấc lên trên, bình rượu đổ thốc xuống, hương rượu ngọt ngào lập tức tràn vào miệng ta...

Tiếng quát roi xé gió vang lên vun vút, Tử Huy nhảy lên, khó khăn lắm mới né được đòn này của Sơ Không, y cười tít mắt: “Để hai người ngắm sao thì hơn, ta về ngủ đây.” Nói xong y vung tay lên, biến mất trong màn đêm.

Ta bị sặc rượu, ôm ngực ho khù khụ, nhưng chẳng mấy chốc một luồng khí nóng đã men theo họng đi xuống dạ dày, sau đó lại xông ngược lên, khiến đầu ta xoay vòng vòng... Khoan đã, trước khi đi Tử Huy đã nói gì? Trong rượu có niềm vui bất ngờ? Đó là rượu y chuẩn bị cho ngày thành thân, trong khoảnh khắc tươi đẹp ấy thì có thể uống rượu gì? Dùng tóc cũng nghĩ ra được!

Nhưng đây là nơi dùng để hiến tế của thị trấn nhà người ta đấy! Y muốn ta và Sơ Không ấy ấy ấy... ấy... ngoài trời sao!

Sơ Không không biết ta uống gì, còn đứng bên cạnh giận dữ mắng ta: “Người quên nhanh thật đấy, kiếp trước ngờ nghệch bị người khác gài bẫy, giờ vẫn muốn bị gài nữa hả? Giúp người chút xíu thôi mà đã lấy được lòng người rồi, giỏi lắm, giỏi ghê cơ!”

Trán ta bắt đầu rịn mồ hôi, tình huống này rất không ổn...

Có lẽ thấy ta mãi không hé răng, Sơ Không ngồi xổm ngay bên: “Người nên... người sao thế?” Mặt hắn đánh lại, đưa tay sờ lên trán ta, trong ánh mắt ẩn chứa sự giận dữ: “Tên đó lại bày ra trò gì!”

“Trong rượu có thuốc.” Ta vốn định lừa Sơ Không đôi câu rồi chuồn, ai ngờ miệng lại như mất kiểm soát, đã thốt ra rồi không bịt nổi nữa.

Sơ Không nghiêm mặt cầm bình rượu lên, cau mày: “Thuốc gì?”

“Xuân...” Ta gơ tay bịt chặt miệng mình lại, nhưng miệng ta như mất kiểm soát, hai chữ kia lách qua răng ta bay vào tai Sơ Không, “Xuân... được...”

Về mặt nghiêm túc của Sơ Không thoáng nhạt ra. Người hắn đột nhiên mềm nhũn ngồi phịch xuống bên cạnh ta, ngơ ngác đưa mắt nhìn ta, im lặng thần thờ. Ta bịt miệng nuốt nước miếng, hồi hộp chờ thái độ của hắn. Nào ngờ hắn lại im lặng một lúc lâu, rồi lại ngơ ngác hỏi ta: “Thế... làm sao bây giờ?”

Ngoài việc giúp ta thì còn gì nữa! Ta gào trong lòng, không ngờ câu này cũng vọt ra khỏi miệng: “Đương nhiên là người giúp ta rồi!”

Sơ Không lại nín thinh, hơi thở ấm áp của ta và Sơ Không phả thành một làn khói trắng trong tiết trời lạnh giá. Chúng ta nhìn nhau một lát, rồi ta đảo mắt đi, hận tới mức muốn vả ỳnh mấy cái.

Không được! Vì sao không kìm chế được!

Chẳng lẽ... ánh mắt của ta chuyển qua bình rượu Sơ Không cầm trong tay.

Tay Sơ Không bỗng run lên, bình rượu đã mở nắp lăn trên đài gỗ, lăn lông lốc xuống đài gỗ cao năm tầng, phía dưới vang lên một tiếng vỡ nhỏ. Ta đưa mắt nhìn Sơ Không, lại thấy hắn ngã mình ra sau, mặt đỏ rực như mặt trời mới mọc.

“Giúp, giúp?” Không biết đầu hấn hiện lên hình ảnh gì mà giọng khàn đặc run run.

Dáng vẻ ngượng ngùng này của hấn khiến vành tai ta cũng nóng lên, ta sờ mặt, để bản thân bình tĩnh một lát: “Người đừng nghĩ sâu xa gì vội, có khi trong rượu là thứ khác.”

Ta không biết Sơ Không có nghe thấy lời này không, chỉ thấy hấn đứng phắt dậy, xoay lưng về phía ta. Hấn hít sâu mấy lần rồi vội vàng nói: “Chúng ta về đã, nếu thực sự không có cách nào... Thì người thử lần trên tuyết xem.”

Nghe xong, ta cảm thấy trọng tâm đã không còn ở chuyện rót cuộc Tử Huy đưa đã bỏ thứ gì vào trong rượu, ta nghệt mặt nhìn bóng lưng hấn một lúc, lời trong lòng lại thốt ra: “Sơ Không này, người thích ta thật không?”

Lưng Sơ Không cứng lại, hấn im lặng hồi lâu, mới nói: “Nếu không... Người cứ lặn luôn vài vòng dưới tuyết đi. Ta canh cho, không để người ngoài nhìn thấy đâu...”

Ta cụp mắt nhìn nắm tay hết buông ra lại siết chặt đã mấy lượt của mình, một ngọn lửa đang cháy âm ỉ trong lòng, ta kìm nén, cuối cùng bùng nổ sau câu dò xét đó của Sơ Không. Ta đứng dậy, im lặng đi tới trước mặt Sơ Không, Sơ Không ngửa đầu nhìn sao mà không nhìn ta, ta vươn tay kéo vạt áo của hấn: “Sơ Không, chúng ta nằm rồi nói tiếp được không?”

Sơ Không thoáng sửng sốt, ta đẩy tay, ngáng chân hấn. Hấn không hề đề phòng bị ta đẩy ngã xuống đài gỗ, vang lên tiếng kêu kệt, ngoan ngoãn nằm đó. Ta ngồi lên cái bụng nhỏ của hấn, túm cổ áo hấn, nhìn hấn từ trên cao.

“Không được!” Mặt Sơ Không đỏ lựng như sắp rỉ máu đến nơi, hấn tròn mắt mạnh miệng nói: “Thuốc có mạnh thế nào người cũng phải chống đỡ cho ta.” Hấn nói xong bèn giãy giụa muốn đứng dậy, ta ấn trán hấn xuống sàn để đầu hấn cố định lại trên đài gỗ. Hình như khiến hấn đau, hấn nhướn mày, tay phải nắm lấy hai cổ tay đang túm vạt áo hấn của ta. Ta bỗng xúc động, bật thốt lên lời:

“Ta thích người.”

Câu này khiến Sơ Không choáng váng, hấn tròn mắt nhìn ta. Bầu trời đầy sao ánh lên đôi đồng tử đen nhánh của hấn, sáng tới mức khiến ta không tìm thấy bóng mình đâu nữa.

Ngay cả ta cũng há hốc miệng, không biết nên nói gì tiếp theo, nhưng bao suy nghĩ rối loạn trong lòng ta lại không thể ngăn được mà thốt lên: “Tuy người vừa ngốc vừa bạo lực, chẳng biết dịu dàng, thậm chí thỉnh thoảng còn muốn đánh ta, trưởng thành rồi mà tính vẫn trẻ con, vừa không chín chắn lại vừa không thông minh, lại chẳng hiểu lòng con gái chút nào, lúc giận lên thì chẳng biết nhường nhịn, tâm trạng bất ổn khó đoán...”

Ánh mắt vốn kinh ngạc mang theo mong chờ của Sơ Không bị ta nói mà co rúm lại.

“Nhưng...” Ta muốn ngậm miệng, nhưng những lời này dường như đã mở một nơi quan trọng nào đó trong đầu ta, khiến ta không thể đóng lại được. Nếu đã như thế... thì nói hết ra vậy.

Ta nghĩ, Sơ Không là một kẻ kiêu ngạo, hấn không nói thì ta sẽ nói, hấn không dám thẳng thắn, cho nên chỉ có ta dũng cảm... Sau đó cạy miệng hấn, ép hấn phải nói.

“Nhưng! Ta vẫn muốn người! Chúng ta hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, ngay đến cả cơ thể đối phương cũng động vào hết mọi nơi rồi! Hôm nay người phải theo ta, không theo, cũng phải theo!” Ta túm lấy cổ áo hấn xách mạnh lên, “Nói! Người thích ta! Mau thành thật thừa nhận cho ta!”

Vừa nói xong loạt câu cưỡng ép cực kì trôi chảy, ta nhìn Sơ Không đang sửng sốt ngỡ ngàng, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ bất lực. Rõ ràng là ta tới đây để nghe lời trong lòng của hấn, ấy vậy mà hấn chẳng nhả ra câu nào, còn ta lại phun ra cả đống, đúng thật là...

Đầu đuôi lặn lộn.

“Người đứng lên.” Không biết im lặng bao lâu, Sơ Không đột nhiên nén nhịn nói ra một câu.

Ta vẫn không buông: “Người thừa nhận trước đi.”

“Đã bảo là người đứng lên trước.” Hấn nổi đóa.

Ta cũng giận: “Người thừa nhận rồi ta sẽ tự đứng lên.”

“Đúng là đồ không biết nặng nhẹ!” Còn chưa dứt lời, ta bỗng cảm thấy người mình nghiêng sang bên cạnh, đất trời đảo lộn, lưng ta đặt lên sàn gỗ lạnh lạnh. Trước mắt là gương mặt u ám của Sơ Không và bầu trời đầy sao. Ta thấy vành tai đỏ ửng của hấn, sau đó cảm nhận được hơi thở nóng rực của hấn phả lên mặt ta, nghe thấy tiếng hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiểu Tường Tử, người nhớ lấy cho ta, lần này là người ép ta!”

Môi ta bỗng nóng rực, có thứ gì đó ướt trơn trượt chui vào miệng ta, ngay trong khoảnh khắc đó, nụ hôn mang theo sự mạnh mẽ đặc biệt của đàn ông, dường như cướp lấy hết hơi thở và sinh mạng của ta.

Tên ngốc này... còn dám nói là ta ép hấn?

Trong tình trạng nóng tới nổi điên, chỉ có duy nhất một ý nghĩ có thể khiến ta giữ được chút bình tĩnh... mười đồng kìa của ta, đặt nhằm thật rồi!

Nụ hôn nóng ấm dần tiến sâu hơn, ta nghĩ bụng, hôm nay đã nói tới nước này, đã làm tới bước này, nếu không làm tới cùng thì thật là có lỗi với cái mặt dày của mình! Vì thế ta nâng tay lên, ôm chặt lấy hấn, cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn nóng bỏng ấy.

Lửa cháy như gặp củi khô, lại như con quỷ đè nén trong lòng bao lâu đã được giải thoát, nụ hôn nồng nàn này không thể ngừng lại được nữa. Ta cũng không thể dò xét suy nghĩ và cảm nhận của Sơ Không, chỉ biết tay hấn đang mân mê trên lưng ta, mang theo sự ngây ngô, vuốt ve qua lại như không biết phải xuống tay chỗ nào, khiến lòng ta ngứa ngáy.

Tuy ta chưa từng trải qua chuyện này, nhưng lúc làm việc ở điện Nguyệt lão cũng thỉnh thoảng thấy cảnh động phòng hoa chúc khi thành thân của các cặp vợ chồng dưới hạ giới qua gương nhân duyên, ta biết bước đầu tiên là phải cởi quần áo.

Ta buông cổ Sơ Không, lần tay tới eo hấn, kéo mãi mới xé rách được đai lưng của hấn. Lúc đó Sơ Không hoàn toàn không chú ý tới việc ta làm gì, ngón tay vẫn trượt trên lưng ta, ta đưa môi cắn lên tai hấn: “Người... chứng minh bằng thực tế à...”

Còn chưa dứt lời, ta đã cảm thấy động mạch chủ trên cổ mình bị ai đó mút mạnh, sau cảm giác đau nhói là sự tê dại đỉnh điểm, ta không kìm được rên lên, sắp mê man tới nơi thì đột nhiên một tiếng “Keng” giòn tan vang lên trong đêm khuya.

Như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu, tiếng phu gõ mõ vắng từ xa tới: “... Cẩn thận củi lửa.” Giọng điệu bình thản tới cực độ vọng vào tai, Sơ Không nằm bò lên người ta không có động tĩnh gì, ta cũng nín thở, sợ thở mạnh quá sẽ khiến phu gõ mõ đi qua nghe thấy.

Keng keng.

“Cẩn thận củi lửa.”

Cảnh tượng này như sóng ào trong đầu ta, chúng ta suýt nữa thì... ở đây, giữa nơi đông người! Khi tỉnh táo lại ta sợ hành động của mình tới mức méo cả mặt.

Phu gõ mõ đi qua lầu hoa, Sơ Không lẳng lặng ôm ta vào trong lòng hấn, sửa sang lại vạt áo xộc xệch bên vai cho ta, nhưng hấn vẫn cúi gầm, tóc mái rũ xuống, khiến ta không thấy rõ vẻ mặt của hấn. Mãi cho tới khi phu gõ mõ đi rất xa rồi, không còn nghe thấy tiếng nữa, hấn mới buông ta ra, ngồi dậy, lẳng lẽ dịch ra chút khoảng cách.

Ta cũng sửa sang lại áo, tỏ vẻ bình tĩnh ngồi thẳng, hỏi: “Khụ, ừm, về thôi.”

Sơ Không lẳng lặng gật đầu, sau đó đứng dậy. Nhưng hấn không biết, ta cũng quên mất, vừa nãy thất lưng của hấn đã bị ta xé rách rồi, vì thế hấn vừa đứng lên quần đã tụt ngay xuống.

Sơ Không: “...”

Ta: “...”

Hắn vội vàng cúi lưng kéo quần, ta quay đầu đi không dám nhìn hắn: “Ta chẳng thấy gì đâu.”

Gió thổi vù vù bên tai, Sơ Không im lặng một cách kì lạ, tới khi quay đầu lại thì bên đó đã không còn một bóng người.

Sơ Không, hắn... chạy trời chết hả...

Lúc quay về quán trọ, Tử Huy áo mũ chỉnh tề ngồi trong phòng khách vắng vẻ uống trà, thấy ta về, y cười hí hửng: “Vừa nãy Sơ Không tay kéo quần, bưng mặt vội vàng chạy về phòng, mà giờ A Tường cô nương lại thoải mái về đây, sao tình hình này lại hoàn toàn tương phản với dự đoán của ta nhỉ?”

Sơ Không thấy Tử Huy mà không đánh y! Có lẽ là hắn đang hoang mang lắm đây, một tiên nhân thanh tâm quả dục thế mà suýt nữa ở bên ngoài cùng ta... Tính hắn kiêu ngạo như thế, lại tụt quần trước mặt ta, chắc giờ này tâm trạng Sơ Không muôn màu muôn vẻ lắm.

Ta bước lên xách cổ áo Tử Huy, lạnh lùng hỏi: “Người còn dám ngồi đây đợi chúng ta à? Nói! Rượu kia rốt cuộc là loại gì!”

Tử Huy cười nhàn nhã: “Rượu đó có tên là Chân Ngôn, có thể khiến người uống nói ra những lời thật lòng.”

Ta bực mình: “Thế sao lúc đi người lại cho ta uống!”

“Đâu mà, ý của ta là muốn hai người cùng uống. Nhưng dù là ai trong hai người uống thì không phải đều tốt đó sao, A Tường cô nương và Sơ Không thần quân quả nhiên khác người.”

— — — BỔ SUNG THÊM — — —

Ta buồn phiền cào tóc, bỏ Tử Huy ra, cảnh cáo y: “Không cần người làm người tốt, chuyện của chúng ta tự chúng ta giải quyết!” Ta quay người lên lầu, bối rối đứng một lúc trước cửa phòng Sơ Không, bây giờ mỗi người bình tĩnh lại thì tốt hơn.

Trần trọc trên giường đến nửa đêm vẫn không ngủ được, như thế Sơ Không vẫn đang nhào lên người ta, áp chặt vào cổ ta, mút động mạch của ta.

Lúc hừng sáng, cửa cách một tiếng, ta đang thiu thiu lập tức tỉnh dậy, khi thấy kẻ đứng bên giường, ta ngây người.

Mặt hắn đỏ lựng như bị hơi trên lửa: “Được rồi, ta biết rồi! Tốt! Cứ vậy đi!” Hắn vừa mở miệng đã tuôn ra một tràng khó hiểu, ta chớp mắt nhìn hắn, hắn hít sâu một hơi, quay đầu đi: “Cho... cho người một cơ hội, thích ta.”

Tia nắng ban mai lọt qua khe cửa, chiếu lên người Sơ Không, lên mái tóc tung bay và đôi chân của hắn. Ta nghệt mặt ra nhìn, hắn đảo mắt khắp nơi nhưng không chịu nhìn ta: “Được rồi, hôm nay là ta quá đáng. Ông... ông đây chịu trách nhiệm với người là được chứ gì!” Mắt Sơ Không quét qua cổ ta, sau đó nhắm lại, hét lên:

“Về Thiên giới rồi cười người được chưa?”

Ta ngơ ngác, một lúc lâu sau mới không dám tin hỏi lại: “Người đang, đang cầu, cầu hôn đó hả?”

Sơ Không héch mũi nhìn ta: “Đây là cho người một cơ hội gả cho ta.”

Ta im lặng một lát, vươn tay ra: “Sính lễ đâu? Không có sính lễ ta không gả.” Ở bên Sơ Không ta phải mất mười đồng, không bàn tới những thứ khác, mười đồng này phải bắt Sơ Không đền cho ta bằng được.

Thái độ nghiêm túc này của ta khiến gương mặt của Sơ Không dần lạnh đi, hắn nhìn ta một lúc, cúi kính gãi đầu: “Về Thiên giới cho người được chưa! Thích bao nhiêu cũng được, đúng là đồ hám lợi!”

“Từ từ đã!” Ta ngồi dậy, nghiêm mặt hỏi: “Người phải nói cho ta biết Oanh Thời là ai.”

“Oanh Thời? Hối muội ấy làm gì?”

“Đương nhiên phải hỏi, đàn ông của ta, từ trong ra ngoài chỉ có thể là của ta, phụ nữ bên cạnh đều phải báo cáo rõ ràng!”

Bốn tiếng “Đàn ông của ta” khiến mặt Sơ Không lại đỏ lên, hấn thành thật đáp: “Là tiểu sư muội của ta.”

Ta khinh bỉ: “Lừa ai hả! Đừng tưởng ta không biết mười hai vị tiên trong phủ Mão Nhật tinh quân đều là tán tiên được ông ấy tìm từ bên ngoài về, chưa từng có tin mười hai người các ngươi từng bá ai làm sư phụ, người kiếm đâu ra tiểu sư muội?”

Sơ Không nhú mày: “Lúc còn bé ta từng bá một vị tiên làm thầy, có điều đã lâu lắm rồi, lúc ấy ta còn quá nhỏ, không nhớ rõ nữa. Sau đó vị sư phụ đó của ta mất tích không tìm được, các sư huynh đệ đồng môn mỗi người một phương. Khi đó ta và Oanh Thời còn bé quá nên ở lại Thiên giới, sau đó mới bị Mão Nhật tinh quân gọi đi.”

Nghe hấn giải thích xong ta mới gật đầu: “Vậy chúng ta về Thiên giới rồi thành thân. Sau này người nuôi ta.”

Sơ Không quay người đi, nhắc chân bước ra ngoài: “Trước tiên đi lấy huỳnh thạch, lấp cái động rò rỉ tà khí đã rồi bàn tiếp.”

Hấn đi ra khỏi phòng. Mặt trời đã lên cao, căn phòng sáng choang, ta ngồi trên giường, ôm đầu gối, lặng lẽ đỏ mặt. Gả cho người ta, gả cho Sơ Không... Tên vênh váo đó cầu hôn ta rồi, từ nay về sau, chúng ta có thể ở bên nhau rồi, muốn hôn thì hôn, muốn ôm thì ôm, hấn và ta, có thể gọi tắt là...

Chúng ta.

Lúc đi khỏi quán trọ ta mới nhận ra không thấy Tử Huy đâu nữa, tiểu nhị nói rằng Tử Huy để lại cho chúng ta một lá thư và một cây quạt. Thư của Tử Huy bị Sơ Không cướp đọc mất, hấn đọc nhanh như chớp rồi vo viên ném đi, tiếp đó bực bội đưa cái quạt cho ta.

“Y nói rằng người cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh ta là được rồi, cái quạt này là lời xin lỗi với chúng ta.” Sơ Không hừ lạnh, “Cái quạt rách này mà cũng dám mang ra tặng, nhưng có còn hơn không, người cứ dùng tạm làm pháp khí phòng thân, sau này ta sẽ tặng cho người một cái tốt hơn.”

Ta cầm lấy quạt, thản nhiên liếc Sơ Không: “Người không phải ghen, ta không thích y.”

“Hừ, ai thèm ghen. Phụ nữ toàn giả bộ.”

Rốt cuộc là ai giả bộ hơn chứ...

Có lẽ là vì muốn mau về Thiên giới thành thân, hoặc có lẽ là vì thấy ngày càng nhiều yêu quái thức tỉnh do tà khí bị rò rỉ trên nhân gian, nên ta và Sơ Không đi nhanh hơn, mấy hôm sau cuối cùng cũng tới núi Côn Ngô. Huỳnh thạch ở nơi nhiều linh khí nhất trên núi, hơn nữa Xích Diệm thú trông coi huỳnh thạch lại sống ngay ở đó.

Sơ Không đánh giá khả năng chiến đấu của ta và hấn, chẳng mấy chốc đã nghĩ ra một kế hoạch tác chiến. Đại khái là hấn cầm chân Xích Diệm thú, lôi kéo sự chú ý của nó, còn ta thì lén vào trong trộm huỳnh thạch, ra rồi thì báo cho hấn biết, chúng ta chuồn êm.

Sơ Không nhắc đi nhắc lại rằng: “Toàn thân Xích Diệm đều là lửa, lửa độc cực mạnh. Chân thân của người là một áng mây, cẩn thận kéo bị nó nướng luôn. Vì thế hễ thấy lửa thì người phải co cẳng trốn ngay, nhất định không được bốc đồng, lần sau có thể lấy đá tiếp, nhưng mạng chỉ có một.”

Chuyện này còn cần hấn nhắc sao, ta gật gù liên tục, tỏ ý biết rồi.

Sơ Không quyết định chúng ta sẽ cướp huỳnh thạch vào buổi tối. Trong màn đêm, Xích diệm thú lửa cháy quanh người nên chúng ta có thể nhìn rõ nó, nó lại không thấy chúng ta, địch sáng ta tối, đúng là lúc tập kích tuyệt vời...

Nhìn thần thú rực lửa nằm bò trên khe núi, ta huých tay Sơ Không đứng bên cạnh, nói nhỏ: “Này, người phải liều mạng với cục lửa to đùng ấy hả?”

“Không thì sao, chẳng nhẽ là người?” Sơ Không liếc ta một cái: “Biết ông đây phải mạo hiểm thế nào chưa, vì thế lát nữa người hãy dốc tất cả trí thông minh của mình vào việc trộm đá đi...”

“Biết rồi, biết rồi! Người không thể dè bủ ta ít đi được à.” Ta chặn lời hắn, “Ta không phải đồ ngốc, người mà chết không phải ta sẽ thành quả phụ sao.”

Mặt Sơ Không đỏ ửng lên, chưa kịp nói gì thì dường như Xích Diệm thú bên khe núi đánh hơi thấy động tĩnh của chúng ta, ngẩng phắt đầu lên gầm gừ uy hiếp. Sự uy nghi của thần thú quả nhiên không thể so sánh với con yêu thú chúng ta mới gặp mấy hôm trước. Sơ Không đánh mặt đứng chắn trước người ta, luồng sát khí sắc nhọn tức thì khiến xung quanh im phăng phắc, ngay cả trời trăng cũng phải nhường bước. Ta cũng trốn vào chỗ tối theo mặt trăng, tìm một nơi thuận tiện xông vào khe núi mà giấu mình đi.

Xích Diệm thú cực kì nhạy bén, nó vừa ngẩng đầu lên đã phun ra một ngọn lửa cháy dữ dội, tiếng rít gào rung chuyển cả bầu trời, ta bị tai lại, cảm thấy người mình khó chịu. Đương lúc giằng co, Xích Diệm thú phóng thẳng lên trời, ta chỉ thấy một đốm lửa cháy hừng hực vọt thẳng về phía Sơ Không.

Ta thềm nhủ bảo trọng, nhân lúc Xích Diệm thú chỉ chú ý tấn công Sơ Không mà bay người lên vào trong khe núi.

Khe núi này chẳng khác nào đồng đá hỏ lớn, ta tìm khắp nơi mà vẫn không thấy tảng đá trắng tinh khiết đâu. Những tiếng tranh đấu phía trên vọng vào tai ta, từng đốm lửa nổ tung như pháo hoa đêm hội. Ta không còn thấy rõ bóng dáng của Sơ Không nữa, ta nghiêng rằng, lần sâu vào trong khe núi hơn, nhất định phải nhanh hơn. Xích Diệm là thần thú, nếu bị nó giết có khi đến cả cơ hội xuống Địa phủ cũng không còn, ta không thể làm quả phụ được.

Vừa nghĩ vậy thì ngẩng đầu lên bỗng thấy sau tảng đá lớn không xa có một thứ gì đó lóe sáng. Ta mừng thầm, vội vàng chạy lại, vòng qua tảng đá lớn thì thứ ta nhìn thấy đầu tiên không phải là hòn đá trắng trong tưởng tượng của ta, mà là hai con Xích Diệm thú nhỏ vừa mới trở lông, trên mình còn chưa rụng lông.

Hai nhóc kia chớp đôi mắt long lanh nhìn ta một lúc, lòng ta thoáng do dự, nhưng còn chưa kịp ra tay với hai tên đó, thì đột nhiên hai cái miệng còn chưa mọc hết răng đã rít lên the thé, thăm thiết tới mức như thể ta đã xẻ thịt chúng vậy.

Tiếng đánh nhau trên trời bỗng dừng lại, trán ta ứa mồ hôi lạnh, cố gắng ngoảnh đầu lại, cục lửa to bùng trên trời kia đang nhìn chòng chọc vào ta. Nó nhắc chân xông thẳng về phía ta, Sơ Không vung roi, gắng cản bước Xích Diệm thú. Ta cũng quyết tâm, móc cái quạt Tử Huy tặng ra, niệm tiên quyết, dồn sức quạt một cái, một ngọn gió mạnh nổi lên, hai con thú nhỏ bị thổi ra xa như một quả bóng, tiếng hét thăm thiết vang mãi bên tai.

Ta đi vòng ra sau tảng đá, thì thấy trên đất đều là những khối đá trắng như tuyết, chưa chạm vào đã cảm nhận thấy một luồng khí cực kì trong lành, chắc chắn đây là huỳnh thạch rồi. Ta mừng thầm, lấy chiếc túi bằng vải bố đã chuẩn bị ra, nhanh nhẹn nhét đầy túi, ta chắc mẩm hôm nay thắng rồi thì chợt thấy nóng nóng, vừa quay đầu lại đã buột miệng: “Khốn kiếp.”

Sao ta lại không nghĩ tới việc này chứ, đã có con, có mẹ thì chắc chắn phải có cha! Sơ Không quyền rũ vợ người ta đi rồi, cha nó cam tâm sao nổi... Vì thế ở phía Bắc khe núi, một con Xích Diệm thú còn bị hơn đang phóng vù vù về phía ta.

Vác túi lên, ta niệm tiên quyết rồi chạy, nhưng cảm giác nóng rực ở phía sau vẫn ngày càng tới gần mà không thể tránh, giọng của Sơ Không phảng phất như vọng tới từ phía chân trời: “Vút đá! Chuẩn!” Ta còn chưa kịp hiểu lời hắn nói thì một hơi nóng cuộn cuộn đã nuốt chửng lấy ta, ta mở lưới tiên bảo vệ mình theo bản năng.

Nhưng có vẻ ông bố này cực kì không hài lòng với hành động đánh con nó của ta vừa nãy. Sau khi nó gầm lên, lưới tiên gần ba trăm năm tiên lực của ta vỡ tan như bình sứ. Lưng truyền tới cảm giác bỏng rát và đau đớn vì bị xé rách, ngay trước khi ngã đi, điều ta nghĩ lại là...

Sơ Không, người phải góa vợ rồi.

Thế gian trở nên tối mịt, hết như lúc ta chỉ là một áng tường vân, không có ý thức, không có cảm giác. Năm tháng sống chết không có nghĩa lí gì với ta. Sau đó được Nguyệt lão điểm hóa, dù cử chỉ trong lúc say rượu của lão lại tạo nên một vị tiên không đạt tiêu chuẩn lắm. Ta không có linh lực tích lũy, không được học tập

có hệ thống. Nhớ lại ba trăm năm chăm chỉ canh cửa cho Nguyệt lão ở trên Thiên giới, hình như ngày nào cũng như ngày nào.

Kể từ lúc nào đã thay đổi nhỉ...

Hình như là từ sau khi cậu thiếu niên ăn mặc rực rỡ ấy rơi từ trên trời xuống, ta không còn cuộc sống tẻ nhạt ngày qua ngày như trước nữa. Hẳn đã cho ta biết rằng, cuộc sống muôn màu muôn vẻ thế nào.

Tiếng lửa cháy tí tách bên tai chưa hề ngừng lại, ta gắng mở mắt ra, nhìn cảnh tượng phía trước, sau đó ngậy người... Người cũng được, thần cũng được, trong dòng thời gian thẩm thoát trôi qua, sẽ luôn có một vài thứ, một vài cảnh tượng chỉ cần một cái liếc mắt đã đủ để lại dấu ấn sâu sắc trong lòng, dấu năm tháng có chảy trôi thế nào thì mỗi lần nhớ tới, kỉ niệm ấy vẫn mãi vẹn nguyên.

Bóng lưng của Sơ Không lúc này đã là một dấu ấn vĩnh viễn khắc sâu vào lòng ta.

Trong khe núi rực lửa, tiếng gầm gừ uy hiếp của Xích Diệm thú vang lên không dứt, Sơ Không đứng trước người ta hết như một tấm lá chắn, tạo ra một khu vực an toàn cho ta, hẳn bây giờ đã không còn vẻ đẹp trai phóng khoáng nữa, đầu tóc rối bù, máu me đầm đìa, tay trái buông thõng, có vẻ như đã bị gãy.

Ta không biết mình đã ngắt bao lâu, cũng không biết Sơ Không đã vất vả thế nào với hai con Xích Diệm thú này, ta chỉ biết hẳn vẫn luôn bảo vệ ta không chịu rời đi, tựa như một vị anh hùng chân chính.

Ta cử động người định bò dậy, nhưng cảm giác đau đớn phía sau lưng khiến ta phải rên rỉ nằm lại. Nghe thấy tiếng ta, Xích Diệm thú bên kia càng nóng nảy hơn, có điều tình trạng của chúng cũng không khả quan hơn là mấy, một con đã nằm rạp xuống đất như đang hấp hối, con kia mình mẩy đầy vết thương.

“Còn dùng tiên thuật được không?” Sơ Không không quay đầu lại, quay lưng về phía ta, giọng nói đượm vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn rất bình tĩnh: “Có thể chạy được bao xa?”

Ta tự đánh giá khả năng của bản thân, lắc đầu đáp: “Có thể chạy, nhưng chắc chắn Xích Diệm thú nhanh hơn ta.”

Sơ Không trầm mặc, đúng lúc đó, Xích Diệm thú rít lên, giống như liều một lần cuối cùng, bay người bổ nhào tới, Sơ Không đặt cây roi dài màu đỏ sậm ra trước ngực, lăm lăm tiên quyết, cây roi biến thành một thanh kiếm đỏ tươi, như thể thấm đẫm máu.

Đây là lần đầu tiên ta biết cây roi của hắn có tác dụng ấy.

Sơ Không cầm thanh trường kiếm, tiên khí tuôn trào ào ạt, hẳn không quay đầu lại, chỉ nhỏ giọng dặn dò ta: “Chớp đúng thời cơ chạy trước đi, hai con súc sinh này không đuổi kịp người đâu. Cầm lấy đá, nhớ về lấp lỗ.”

Vậy còn người...

Không cần hỏi ta cũng đoán được ý của hắn, hắn định liều mạng đánh cược, nhưng nếu lần này mà chết, không biết có luân hồi được không.

“Ta... không muốn làm quả phụ.”

Sơ Không nghe ta nói vậy, ngạc nhiên quay đầu lại, sương mù quấn quanh người ta, cả khe núi này giờ cũng ngập trong sương, ngay cả ngọn lửa của Xích Diệm thú cũng thoáng bị sương dập tắt.

Sơ Không nổi khùng: “Đồ ngốc, không được hiện chân thân! Người muốn bốc hơi hết à!”

Hắn nói xong thì đã muộn, ta hóa chân thân, trở thành một đám mây trắng rồi. Ta quấn Sơ Không vào trong đám mây, bay vọt lên trời, ta bay không nhanh, hơn nữa còn kéo theo một vệt mây dài phía sau. Xích Diệm thú ở trong khe núi đợi sương mù tản hết, không thấy đối thủ của mình đâu, nó lập tức nổi giận, phóng một quả cầu lửa về phía ta. Không có thực thể nên ta không thấy đau, nhưng đám sương quanh ta bị bốc hơi không ít.

Ánh nắng mai tỏa sáng trên núi Côn Ngô, khe núi vang lên tiếng khóc the thé của Xích Diệm thú con, có lẽ là bọn nhóc đó đói bụng rồi, Xích Diệm thú gầm lên mấy tiếng với ta, không đuổi theo nữa.

Ta bay theo làn gió, dong đưa trên bầu trời, cảm giác tự do tự tại này lâu rồi không được trải qua.

“Này! Người không sao chứ!” Sơ Không thò đầu ra khỏi đám mây, hét lên hỏi ta, ta không nói nên lời, cơ thể dần rơi xuống đất, thật ra... ta rất không ổn...

Sương mù tan hết, ta lại hóa thành người, không dùng được tiên thuật, tốc độ rơi xuống ngày càng nhanh, cảm giác đau đớn ở lưng cùng với cảm giác khó chịu bị thiêu đốt khiến ta đau cồn ruột. Sơ Không kéo ta vào trong lòng hắn, một cơn gió to thổi bay tóc chúng ta, Sơ Không vỗ mặt ta rồi mắng: “Biết đau chưa! Ai bảo người cứ khăng khăng hiện nguyên hình! Cảm giác nguyên thần bị thiêu cháy có thoải mái không!”

Giọng hắn tản theo làn gió, ta cũng hét lên khàn khàn: “Nếu không phải thấy người sắp chết thì ta lại làm thế à! Đồ vô ơn!”

“Rốt cuộc ai mới là kẻ vô ơn! Ta cứu người là để người hi sinh à!”

Ta ngừng một lúc rồi nói tiếp: “Biết rồi! Cờ kè cái này làm gì! Lấp hố, lấp hố xong chúng ta về thành thân!”

Chiếc túi nặng trĩu chất đầy huỳnh thạch rơi phịch xuống đất, ta và Sơ Không cũng ngã xuống theo, vết thương ở lưng khiến ta ngồi không vững đứng cũng chẳng xong, Sơ Không chỉ còn dùng được một tay, hắn đỡ ta nên không cảm nổi huỳnh thạch, chúng ta cân nhắc, định nghỉ ở đây một ngày rồi lên đường tiếp.

Đêm đến, Sơ Không kiểm củi nhóm, ta nhịn đau lấy cành cây cố định lại cái tay đã bị gãy của hắn, sau đó cởi quần áo ra, bảo Sơ Không lấy ít nước cho ta rửa sạch vết thương.

27. Chương 27

Kiếp trước dùng cơ thể của tướng quân và công chúa nên chẳng sao, nhưng kiếp này dùng cơ thể của bản thân nên hơi xấu hổ.

Ta ôm ngực, áp sát xuống đất, lâu bầu: “Chỉ cọ lưng thôi đấy, đừng có nghĩ linh tinh.”

Sơ Không hừ lạnh: “Nhìn chỗ da thịt xây xước máu me này của người mà ta còn có hứng ăn à, bớt lo bò trắng răng đi.” Tuy Sơ Không nói câu này rất thản nhiên, nhưng bàn tay rửa vết thương cho ta lại nhẹ nhàng như là một người khác.

Dù hắn có nhẹ nhàng nữa thì da thịt bong tróc bị dính nước vẫn rất đau, ta hít sâu, sau khi nhận ra tay Sơ Không không dám đặt trên lưng ta, ta bèn cắn răng không rên thành tiếng nữa. Bị thương mà không sát trùng sẽ chỉ càng tệ thêm, bây giờ chúng ta còn phải đi lấp hố, về Thiên giới mau mau là được, mềm lòng ở đây chỉ tổ lãng phí thời gian.

Từ lúc rửa cho tới lúc Sơ Không đắp thuốc lên lưng, ta không hề hé răng kêu ca. Vì nhịn đau nên đầu ta đầm mồ hôi, bỗng nhiên ta như thấy Sơ Không vuốt đầu ta, giọng trầm trầm: “Xin lỗi...”

Không biết hắn đang xin lỗi chuyện gì, ta ngơ ngác đáp: “Người có lỗi với ta nhiều chuyện lắm, lại đây, nói thêm mấy lần nữa xem nào.”

Ta nghĩ lúc này Sơ Không không đánh ta thì cũng lớn tiếng với ta, ai ngờ mãi lâu sau thật sự đợi được một câu thật lòng của hắn: “Xin lỗi.”

Ta sững sờ ngẩng đầu lên nhìn hắn: “Sơ Không! Người ôm rồi!” Hắn lừ mắt nhìn ta, rồi ánh mắt lại dừng trên lưng ta, ta có thể cảm nhận thấy ngón tay hắn đang mơn trớn chỗ da bị xây xước của ta, hắn nói: “Tuy người vẫn tỏ vẻ xuề xòa, nhưng con gái vẫn là con gái, để người bị thương thế này, vẫn là lỗi của ta...”

Ta ngẩn người một lát, bỗng thấy mình dễ dàng bị đánh về chín chắn hiềm thấy này của hắn làm cảm động.

“Xấu người cũng phải lấy.” Ta nằm bò ra, nhắm mắt nghỉ ngơi, “Dù sao ta cũng dựa vào người rồi.”

Hơn nữa...

Sơ Không đã bảo vệ ta, bóng lưng thẳng tắp của hắn khi đó đã đủ để ta yên tâm rồi.

Cơ thể thần tiên quả nhiên hữu dụng hơn người phàm nhiều, dù bị thương như thế, tuy chưa khép miệng hoàn toàn, nhưng vẫn có thể gắng đi. Ta và Sơ Không đi mấy ngày liên tiếp mới tới núi Lộc Hoa, cái hang rò rỉ tà khí ở đó, lấp xong là có thể kết thúc bảy kiếp tình duyên của ta và Sơ Không.

Ta sung sướng nghĩ bụng, sau khi đấu một trận với Xích Diệm thú, nguyên thần của ta bị thương, lúc về phải lấy tiền của Sơ Không để bồi bổ cho mình mới được.

Khi tới núi Lộc Hoa, nơi này vẫn y như hồi ta và Sơ Không còn là hổ và lợn rừng. Về thăm chốn xưa mỗi chúng ta lại có một tâm trạng. Ta rất vui, còn Sơ Không cứ hằm hè. Ta nghĩ hẳn có vẻ mặt này là vì chẳng ai muốn nhớ mình làm lợn cả. Mãi cho tới khi thấy cái cửa hang đó, ta mới nhận ra thì ra từ nãy tới giờ Sơ Không làm lạnh mặt vì tà khí rò rỉ vượt quá tưởng tượng của chúng ta.

Ở cửa hang, chướng khí dày đặc, cỏ cây đều khô héo. Ta và Sơ Không đi vào động, dò dẫm từng bước trong bóng tối, bỗng cách một cái, ta cứng người, cúi đầu xuống thì thấy một khúc xương đã bị giẫm nát.

Mặt Sơ Không danh lại: “Chắc chắn sau đó lại có người tới hiến tế, thảo nào tà khí rò rỉ nhanh như thế.” Hắn quay lại dặn dò ta, “Nguyên thần của ngươi đã bị tổn hại, không nên vào trong. Đợi ta ở ngoài.” Hắn cầm cái túi đựng huỳnh thạch rảo bước vào trong, ta đứng đằng sau nghe tiếp nối mỗi bước chân của hắn là một tiếng rắc giòn tan, không tìm được ôm tay lại.

Ta cảm thấy chướng khí và tà khí bên ngoài hơi nhiều, không thấy yêu quái có thể hại người nào ở đây, Sơ Không cũng không cần ta giúp gì, vì thế ta yên tâm ngồi trước cửa hang, nhân tiện làm vài cái ẩn tẩy sạch không khí xung quanh.

Nhưng đợi hơn một khắc vẫn không thấy Sơ Không đi ra, ta lo lắng nhìn vào trong cái hang đen ngòm, cuối cùng không nhịn được gọi với vào trong: “Sơ Không! Vẫn chưa xong hả?” Tiếng hét vang mãi trong hang, nhưng không có tiếng Sơ Không đáp lại.

Ta lắng tai đợi một lúc, đột nhiên trong động vang lên một tiếng rên, tim ta giật thót, biết ngay là có chuyện không hay, co chân chuẩn bị xông vào thì bỗng có một tia sáng vàng lướt qua mắt, một luồng khí lạnh như thể từng quen biết cũng xộc tới, hắt văng ta ra, đập thẳng lên thân cây khô. Vết thương sau lưng rách toạc, đau như bị thiêu cháy, trong ngực lại có một luồng khí lạnh quấn quanh khiến ta học cả máu.

“Ồ, ở đây còn một tiểu tiên tử nữa.” Một giọng nam xa lạ đượm vẻ thanh tao và cay nghiệt tàn nhẫn.

Ta vừa ngẩng đầu lên thì thấy một người đàn ông tóc vàng mặc cả bộ đồ trắng bay từ trên trời xuống, da dẻ tái nhợt, môi lại đỏ tươi. Gã được bao bọc bởi một lớp tà khí dày đặc khiến người khác không rét mà run. Ta sợ cái khí thể tỏa ra từ người này, rồi lo lắng nhìn ra phía sau gã, hy vọng Sơ Không đi ra khỏi hang, dù có bỏ ra một cách nhếch nhác cũng được... Ít nhất ta biết hắn vẫn sống.

“Người đang đợi tiên quân kia đúng không?” Người đàn ông tóc vàng cười nhạt, “Nếu thế thì không cần đợi nữa.”

Ta muốn nói nhưng lại nôn ra máu, chỉ có thể nhìn gã tóc vàng kia cười bỉ ổi, liếm môi, buông lời tàn nhẫn: “Bởi vì, hắn đã bị ta ăn rồi.”

Sơ Không, bị ăn rồi?

Cái tên vênh vác không để ai vào mắt kia... bị ăn rồi?

Bỗng chốc, ta không dám tin vào tai mình.

“Có điều hồn hắn chạy nhanh thật, không bị ta bắt được.” Mắt ta rực sáng, hồn phách chưa mất thì Sơ Không có thể xuống Địa phủ, đây chẳng qua cũng chỉ là một lần luân hồi, hắn vẫn ổn. Lòng ta thoáng bình tĩnh lại, bỗng nghe thấy gã kia nói: “Chỉ là, dù hắn có xuống được Địa phủ thì người cũng không thể gặp hắn nữa.”

Ta ôm ngực, luồng khí lạnh toát kia vẫn quấn quanh không đi. Đột nhiên một bàn tay bóp lấy cổ ta, nhấc bổng ta lên, ta có thể cảm nhận được móng tay sắc nhọn của hắn cứa rách da cổ của ta, dòng máu mang hơi ấm trào ra, ta muốn giãy giụa nhưng sức lực giữa chúng ta quá chênh lệch. Tà khí như xiềng xích ngàn cân đè lên người ta, khóa mọi cử động của ta. Tai ta ong ong, chỉ còn lại giọng nói của người đàn ông như rắn quấn trong lòng: “Bởi vì, người không xuống Địa phủ được nữa.”

Cổ ta rắc một cái, cảm giác đau đớn ủa tới, không ngờ ta lại bị người khác bóp chết...

“Mẹ kiếp, vấp đúng biến thái giữa thanh thiên bạch nhật!” Ta ghen giọng mắng, hồn phách thoát khỏi cái cơ thể đầy thương tật kia, ta quay đầu bỏ chạy về phía đường xuống suối vàng, loáng thoáng thấy ở đầu bên kia có một người đang chờ ta, nhưng chưa kịp nhìn rõ thì một lực cực mạnh đã tóm được ta, ta hoảng hốt ngoảnh đầu lại thì thấy gã tóc vàng cười tít mắt với ta, ngón tay nhẹ nhàng kéo lấy hồn ta, gã lẩm bẩm: “Để ta xem nguyên thần ở đâu nào? À, ở trên trán.”

Ta ra sức giãy giụa, nhưng với gã mà nói, bắt ta chỉ như bắt một con sâu, ngón tay hần khẽ chạm lên trán ta, ta chỉ thấy trán mình đột nhiên nóng lên, ta cực kì hoảng sợ, hét toáng lên: “Tiểu tiên pháp lực yếu kém, hàng ngày không tu nổi đạo, trong đầu toàn những suy nghĩ dơ bẩn, không ăn được đâu! Người cho ta một con đường sống được không?”

“Không được.” Gã đó vẫn cười tít mắt đáp, “Ồ, hóa ra là Tường Vân hóa tiên, hiếm thật, hiếm thật.”

Ta giẫm phải đồng phân chó nên mới được Nguyệt lão điểm hóa cho đây! Chẳng có gì hiếm cả! Không đợi ta thốt lên lời, trán ta đã lạnh toát, gã đang kéo nguyên thần của ta ra, gã nheo mắt quan sát nguyên thần của ta như thể đang nghiền cứu loài thực vật nào đó: “Ồ, nguyên thần bị tổn hại, đã thế còn không hoàn thiện, người được tiên nhân khác điểm hóa thành đúng không? Ồ... Sao trong nguyên thần của người lại có tà khí của ta nhỉ?”

Nghe gã nói vậy ta bèn sững người, nguyên thần của ta có tà khí của gã?

Lẽ nào... Trong kiếp ta biến thành hổ... Ta chưa nghĩ xong thì gã tóc vàng đã lắc đầu, thở dài tiếc nuối: “Tiên căn bất chính, nguyên thần hao hại, phế phẩm. Chắc chắc, vô vị, ăn thì chán, bỏ thì tiếc.”

Gã... gã đó đang chê bôi ta đấy à?

Gã đó lôi nguyên thần của ta ra nghịch, giống như đang cân nhắc xem có nên ăn ta hay không.

Đột nhiên một bóng trắng vụt qua, cướp lấy nguyên thần của ta từ trong tay gã tóc vàng, ngay sau đó cơ thể ta được thả lỏng, ngón tay kéo ta của người đàn ông đó bị đánh gãy, tay bị siết chặt, tiếng Sơ Không vang lên bên tai ta: “Trốn!”

Ta không nói gì lập tức vùi đầu chạy về phía đường xuống suối vàng, sau lưng vang lên tiếng đánh nhau, trước khi bước vào ranh giới giữa nhân gian và Minh phủ. Ta ngoảnh đầu lại nhìn, Sơ Không dùng hồn phách đẩy lui người đó hai trượng, sau đó cũng chạy vụt tới bên cạnh ta.

Thấy ta còn đang thần thờ, hần nổi khùng đập vào hông ta khiến ta lảo đảo vào trong địa bàn thuộc Minh giới: “Đúng là đồ vô dụng”

Nhìn ra ngoài, gã đàn ông tóc vàng kia dường như không có ý đuổi theo, mà nhìn theo bóng Sơ Không như đang suy nghĩ gì đó, nở một nụ cười khó lường.

Ta bỗng thấy bất an, sau khi lẩn vào trong Minh phủ, đứng bật dậy vội hỏi Sơ Không: “Vừa nãy gã kia cười với người đó! Chẳng lẽ... gã chằm người rồi?” Ta không nhận được câu trả lời mà thay vào đó Sơ Không tóm áo ta quát lên:

“Gã đánh người người chỉ biết dờ ra đó chịu đánh thôi hả! Không phải lúc đánh nhau với ta người dùng cảm lắm sao! Vì sao không phản kháng? Vì sao không trốn! Người ngốc tới nỗi đầu chứa toàn bã đậu hả!”

Ta sững người vì cơn giận chẳng biết từ đâu ra của hần: “Người căng thẳng thế làm gì? Nếu có thể phản kháng chẳng lẽ ta lại nỡ ra đây chịu đòn à? Nếu có thể trốn chẳng lẽ ta lại chôn chân ở đây à? Ta muốn chết đến thế à?” Trong mắt ta, tuy Sơ Không hơi vênh váo một tí, nhưng không phải là người không biết lí lẽ, trước đó nguyên thần của ta đã bị Xích Diệm thú đánh thương, đã thế thực lực còn cách biệt một trời một vực với gã tóc vàng đó, đến cả hần cũng bị gã đó ăn mất thì hần phải biết gã đó mạnh tới nhường nào chứ. Đánh hay không đánh, trốn hay không trốn không phải ta nói được, cơn giận này của hần quả thật hơi lạ.

“Người không muốn chết! Đến nguyên thần cũng bị cướp rồi mà còn không muốn chết! Người!” Hần ghen lời, nghiêng răng trợn vẻ mặt khó hiểu nhìn ta một lát, sau đó đột nhiên đưa tay vỗ lên trán ta, cảm giác

nóng rực bỗng biến mất, thì ra hắc cước lại nguyên thần rồi trả cho ta, hắc cú gầm: “Rốt cuộc ngươi có biết mình suýt nữa thì hóa thành tro bụi rồi không?”

Nhìn vẻ mặt này của hắc, ngọn lửa ma quái trong lòng ta dù có cháy cao tới đâu đi nữa cũng tan biến trong nháy mắt.

Hắc chỉ đang lo lắng cho ta thôi... đứng một bên kiên nhẫn chờ đợi, đợi cơ hội đánh lén, có lẽ hắc chỉ đang ghen mình không đủ mạnh, hoặc có lẽ chỉ đang trút bỏ nỗi sợ hãi vừa rồi phải cố kiềm chế.

Đồ ngốc không biết bộc lộ cảm xúc của mình.

Ta giang tay sờ lên đầu hắc: “Ngươi mới là đồ bã đậu.”

Nghỉ ở Minh phủ một lát, hai chúng ta sửa sang lại quần áo và tâm trạng rồi đi tới điện Diêm Vương. Ta tò mò hỏi Sơ Không: “Người lúc này là ai? Tà khí khắp người, lại còn mạnh như thế. Rốt cuộc ngươi đã gặp chuyện gì trong hang?”

Sơ Không trầm mặc một lúc rồi mới nói: “Đúng lúc lấy huỳnh thạch ra lấp hố thì gã đó đột nhiên bay từ trong động ra, rồi ta so mấy chiêu với gã.” Hắc hắng giọng, như thể không muốn thừa nhận tiên lực của mình không bằng người đó, “... Bởi vì vết thương lúc trước đấu với Xích Diệm thú vẫn chưa lành hẳn, nên ta rơi vào thế yếu. Nhưng ta không giống ngươi, đúng giờ khắc cuối cùng ta liều chết lấy máu thịt tế huỳnh thạch, lấp cái hố lại. Hai, ba nghìn năm nữa, nơi đó chắc chắn không thể lại rò rỉ tà khí. Về phần người đó là ai... nếu ta đoán không lầm thì chắc gã là tội thần bị giam giữ dưới mười tám tầng địa ngục, mượn cơ hội này mà trốn thoát. Giờ báo cáo việc này cho Diêm Vương để ông ta tự đi tìm người giải quyết, nhiệm vụ lấp hố của ta và ngươi đã xong rồi.”

Nghe hắc nói vậy, ta sung sướng trả lời: “Nếu thế chúng ta có thể quay về thành thân rồi!”

Mặt Sơ Không đỏ ửng, ấp úng không đáp. Ta hí hửng hạnh phúc: “Từ nay về sau ta có người nuôi rồi, một tháng ngươi được bao nhiêu? Nuôi được ta thật à? Mỗ Nhật tinh quân không kiệt xỉ như Nguyệt lão chứ?”

Ta lải nhải suốt đường vào điện Diêm Vương, không ngờ Diêm Vương lại đang nghiêm túc viết cái gì đó trên thư phán, phán quan cũng ngồi ở vị trí của mình phê công văn. Lần đầu tiên thấy cái điện Diêm Vương này giống điện Diêm vương, ta thoáng sững sờ.

Chúng ta đều ngơ ngác một lúc rồi mới bước vào, Sơ Không chấp tay hành lễ với Diêm Vương: “Diêm Vương, cái hố ở núi Lộc Hoa đã được lấp rồi, nhưng ta còn có chuyện cần báo với người.”

“Ta biết rồi.” Diêm Vương không đợi Sơ Không nói xong đã cướp lời: “Một tội thần dưới mười tám tầng địa ngục trốn vào nhân gian đúng không? Bây giờ ta đang viết tấu, chuẩn bị mang lên Thiên giới, xin Ngọc Đế phái thiên binh thiên tướng xuống bắt tội thần.”

Ta thoáng ngây người, không ngờ Diêm Vương lại có hiệu suất làm việc cao như thế, tội thần trốn chạy chẳng lẽ là chuyện hủy diệt đất trời ư?

Sơ Không nhướn mày, sau đó gật đầu nói: “Tóm lại chuyện này ta đã báo xong rồi, hố ta cũng lấp xong rồi, lần này Diêm Vương lên Thiên giới mang luôn ta và đồ ngốc bên cạnh này là được.”

“Xin lỗi.” Diêm Vương hơi ngả người ra sau, tựa lưng vào ghế, mặt danh lại: “E rằng lần này ta không thể đưa hai người đi...”

Diêm Vương còn chưa nói xong mặt Sơ Không đã sầm lại túm ta đi: “Nếu đã vậy chúng ta tự về cũng được.”

“Ê ê! Đợi đã! Sơ Không thần quân! Ôi chao, đừng như thế! Có gì từ từ nói!” Diêm Vương đằng sau gọi liên tiếp, quỳnh quang như sắp khóc tới nơi: “Ta thật sự thiếu người! Ta cũng là không có cách nào thôi mà, nếu như có người khác ta chắc chắn sẽ không làm phiền ngài! Tính mạng của muôn dân trong thiên hạ đều nằm trong tay ngài đó, Sơ Không thần quân là thần sao có thể thấy chết mà không cứu!”

Sơ Không đứng lại, ta đập đầu vào lưng hắc, sừng cả mũi. Hắc ngoảnh đầu lại nói với Diêm Vương: “Chúng ta phải mau về thành thân! Phá hỏng nhân duyên của người khác sẽ bị xui xẻo cả đời đấy.”

“Ái chà, hai người ở bên nhau thật rồi, ta thắng ván cược trên Thiên giới rồi!”

“Đừng lằng nhằng.” Sơ Không hơi bức, “Không phải ta chỉ làm rối vài sợi tơ hồng thôi sao, bị các người cười chê lâu nay, bắt đi làm bao nhiêu chuyện! Đã hứa lấp hố xong là về Thiên giới, ta không làm gì nữa hết, ông cứ đau đầu đi, chẳng liên quan tới ta.”

“Thật sự không liên quan tới ngài?” Giọng Diêm Vương trầm xuống, nói, “Ngài có biết tội thần trốn khỏi địa ngục là ai không? Sơ Không thần quan, ngài có biết vì sao ngài vào chốn tiên chức của Mão Nhặt tình quân mà chúng tiên vẫn phải tôn kính gọi ngài là thần quân không?”

Ta tò mò nhìn Sơ Không, hần cau mày: “Sao ta biết, từ nhỏ họ đã gọi ta thế rồi.”

Diêm Vương nói một cách trịnh trọng: “Tội thần trốn thoát khỏi mười tám tầng địa ngục hôm nay tên là Cẩm Liên, rất lâu trước kia, người đó là đại đệ tử của Nam Cực Thiên Tôn, bởi vì rất có thiên phú nên rất được Thiên Tôn yêu mến, là đệ tử Thiên Tôn coi trọng nhất. Sau khi tự lập môn phái, người đó thích tìm mấy đứa trẻ thông minh tài trí ở nhân gian rồi cho bọn chúng tu tiên từ nhỏ, đắc đạo phi thăng. Trên Thiên giới có không ít chiến tướng xuất thân từ phái của Cẩm Liên, vì vậy thân phận của Cẩm Liên vô cùng tôn quý, còn Sơ Không chính là một trong những đứa bé Cẩm Liên tìm được trước kia. Tội thần trốn khỏi địa ngục hôm nay chính là ân sư của ngài.”

Ta sửng sốt, Sơ Không cũng sửng sốt.

Ta bỗng nhớ tới trước lúc vào Minh phủ, ánh mắt như có điều suy nghĩ của Cẩm Liên, gã đó... không phải đã nhận ra Sơ Không rồi chứ?

Sơ Không nhíu mày: “Ta nhớ mình đã từng bái sư, nhưng chỉ biết sư phụ đã mất tích một cách khó hiểu, đệ tử của môn phái tản đi khắp nơi. Gã... một người như thế, vì sao lại bị giam dưới mười tám tầng địa ngục?”

Diêm Vương thở dài: “Tất nhiên là ngài không nhớ, đúng thời khắc mấu chốt, Cẩm Liên thần quân tu luyện tiên pháp độc môn, cần một món pháp khí hỗ trợ. Em gái Cẩm La của người đó xuống hạ giới tìm, nhưng lại lè mề không về, sau đó Cẩm Liên tẩu hỏa nhập ma, phạm không ít tội nghiệt, mới bị nhốt dưới địa ngục.”

Thì ra là thâm kịch đời người...

Nhưng ta nhớ lại dáng vẻ xảo quyệt và biến thái của người đó, quả thực không giống loại ngoan ngoãn ở trên Thiên giới, rồi ngu ngốc bị em gái mình hãm hại. Trong chuyện này hẳn là có không ít bí mật...

Không khí im ắng một lát, Sơ Không kéo ta chẳng chút lưu luyến đi ra khỏi đây. Diêm Vương buồn bã gọi với theo: “Này! Sơ Không thần quân, sao ngài vẫn đi!”

“Cái chuyện tội tệ ấy đã xảy ra bao lâu rồi liên quan gì đến ta, mặc kệ, các người tự tìm người giải quyết đi, ta không giúp gì hết.”

Diêm Vương im lặng một lát: “Liên quan tới Tiểu Tường Tử cũng không giúp?”

Ta giữ Sơ Không lại, ngoảnh đầu lại nhìn Diêm Vương: “Liên quan tới ta? Muốn mạng của ta sao?”

“Lần trước lúc người và Sơ Không thần quân đầu thai vào cơ thể của tướng quân và công chúa, bị nhầm thời gian cho nên đầu thai muộn hơn hai mươi năm tròn, đó là sai sót tuyệt đối không thể xảy ra, ta đã cẩn thận điều tra. Tiểu Tường Tử, người từng bị tà khí của Cẩm Liên tấn công đúng không?”

Ta gãi đầu: “Chắc là thế...”

Sơ Không lườm ta: “Vì sao không nói với ta?”

“Lúc đó ta cũng có biết đó là cái gì đâu.”

Diêm Vương gật đầu: “Quả nhiên là vậy, chắc chắn lúc đó luồng tà khí kia đã quán lấy Tiểu Tường Tử khiến thời gian đầu thai của các người bị nhầm lẫn, mà giờ nó đã ngấm vào trong nguyên thần của người, hoặc quấy nhiễu tâm trí của người. Giờ Cẩm Liên đã nhập ma, trốn khỏi địa ngục, nếu tu vi của gã lại tăng lên, có thể sau này sẽ thông qua luồng tà khí này khống chế Tiểu Tường Tử cũng nên.”

Mặt ta trắng bệch, mày Sơ Không nhăn tít lại: “Nói thẳng, ta không đánh lại gã, ông muốn ta tới Nhân giới làm gì?”

Diêm Vương nhếch mép mỉm cười: “Ta không bảo ngài đấu với sư phụ của ngài, ta chỉ muốn hai người kéo dài thời gian tăng tu vi của gã là được. Các người cũng biết, một ngày trên trời bằng một năm dưới đất, ta lên Thiên giới xin viện binh, chắc chắn không thể xuống trong vòng một năm rưỡi. Nếu để Cẩm Liên làm loạn trong khoảng thời gian đó thì không biết nhân gian sẽ thế nào nữa. Vì thế ta hi vọng hai người có thể kéo dài thời gian, quấy rối kế hoạch của gã ta thì càng tốt. Lúc ấy ta đưa viện binh tới, diệt được Cẩm Liên mà Tiểu Tường Tử cũng an toàn, các người có thể quay về Thiên giới thành thân, hạnh phúc cả đời.”

Sơ Không nhìn ta một lát, nghiêng răng đáp: “Chuyện này... không có lần sau đâu.”

28. Chương 28

Nhảy vào giếng luân hồi, một lần nữa quay trở lại nhân gian, thoát khỏi cảm giác vắng vất sau khi mới đầu thai xong, ta quan sát cảnh vật xung quanh, cỏ cây rậm rạp, lại đứng vào đêm mây đen khuất trắng. Ta nói với Sơ Không bên cạnh: “Mỗi lần nhảy vào giếng luân hồi người có cảm thấy buồn nôn không?”

Sơ Không liếc nhìn ta, đang định nói thì đột nhiên đánh mặt lại, hắt bịt miệng ta rồi đẩy vào trong lùm cây, còn hắn cũng ngồi xổm xuống.

Ta bỗng bối rối, kiếp này ta và Sơ Không không gây rối trước khi đầu thai, ngoan ngoãn như thế mà cũng xảy ra chuyện? Ta nghi ngờ nhìn Sơ Không, hắt bịt miệng ta không buông tay, ra hiệu đừng lên tiếng.

Đúng lúc đó, ta nghe thấy giọng nói như cơn ác mộng cắm rễ vào đầu: “Tìm thấy chưa?” Ta không nghĩ được gì nữa, nín thở, cẩn thận thò nửa đầu ra khỏi lùm cây, thấy cách chỗ chúng ta vừa đứng mười trượng, gã tóc vàng tên Cẩm Liên chấp tay sau lưng hỏi một... con yêu quái to khỏe.

“Bẩm quân thượng, có tiểu yêu bẩm báo rằng hòn đá yêu ngàn năm đó đang ở biên giới nước Tề và Vệ.”

“Biên giới nước Tề và Vệ?” Cẩm Liên sờ cằm cười nói, “Con yêu tinh đó thích trà trộn tới nơi đông người thật đấy. Theo dõi chặt chẽ, đừng để nó thoát.”

“Dạ.” Tên yêu quái cung kính đáp, rồi lại tò mò nói: “Quân thượng không đi cùng tiểu nhân sao?”

Bàn tay bịt miệng ta của Sơ Không bỗng dưng siết lại, hắn thào thì vào tai ta: “Ôm chặt lấy ta.” Giọng hắn rất căng thẳng, ta đưa ngay tay ra ôm chặt lấy eo hắn. Cẩm Liên bên kia bỗng bật cười khó hiểu: “Đương nhiên là phải đi, nhưng trước hết phải dọn sạch những kẻ ngáng đường đã.”

Nghe gã nói vậy, ta lập tức căng thẳng, bỗng thấy mặt đất dưới chân mềm nhũn, Sơ Không ôm lấy vai ta, nhún chân bay vọt lên trời. Ta nhìn xuống dưới, chỉ thấy lùm cây chúng ta vừa trốn nay đã hóa thành bột mịn.

Ta còn đang sợ hãi Cẩm Liên bên kia cũng kinh ngạc: “Ồ.” Hắn nhìn lên chúng ta: “Sao lại là các người?”

Thật ra... chúng ta cũng không muốn tới đâu.

“Vậy cũng tốt, đỡ mất công sau này đi tìm.” Nghe hắn nói, Sơ Không giật mình. Ta kéo ống tay áo của hắn, thì thầm: “Chạy lên trên.” Sơ Không tỉnh táo lại, bay vọt lên trời. Cẩm Liên không coi chúng ta ra gì, phất tay một cái, hai luồng tà khí long vòng bay tới.

Ta anh dũng ưỡn ngực lên nói: “Người cứ yên đấy, để ta.” Ta chỉ tay lên trời, tập trung tiên lực, một đám mây bay nhanh tới. Lần trước vì ta bị thương quá nặng nên không dùng sức được. Lần này tuy không đánh lại Cẩm Liên, nhưng nhân lúc gã khinh địch, trốn khỏi tay hắn thì không có vấn đề gì.

Đám mây dần tụ lại, ta vung tay lên, đám mây bỗng bành xồng thẳng về phía Cẩm Liên: “Chạy ngay lúc này!” Ai ngờ chẳng cần ta nói, Sơ Không đã ôm lấy eo ta, nháy mắt đã cao chạy xa bay.

Chạy từ tối tới tận khi trời sáng, hai chúng ta đoán Cẩm Liên tạm thời không đuổi kịp rồi mới dừng lại nghỉ ngơi bên đường.

“Sư phụ của người... rốt cuộc muốn làm gì?” Ta hỗn hển hồi lâu mới nhả ra được một câu, Sơ Không cũng hỗn hển bên cạnh ta, thấy ta hỏi vậy, hần nghĩ một lát mới đáp: “Ai biết, nhưng lúc này người có nghe thấy hần nói muốn tới biên giới nước Tề và Vệ tìm một hòn đá yêu vạn năm không?”

Ta cũng thắc mắc: “Có, nhưng chuyện này với chúng ta...” Vừa nói đến đây đầu ta bỗng bật lên một bóng người, “Tử Huy!”

Hơn nữa biên cảnh Tề - Vệ không phải là nơi chúng ta gặp cô nương tên là “A La” sao... Khoan đã, A La? Ta cau mày lẩm bẩm: “Lần trước Diêm Vương nói cô em gái của Cẩm Liên tên là gì?”

Sơ Không nhìn ta, buột miệng đáp: “Cẩm La.”

Ta nhìn vẻ mặt hần, biết hần chắc chắn cũng nghĩ giống ta: “Cẩm Liên có một cô em gái tên là Cẩm La, Cẩm La hạ phàm giúp gã tìm pháp khí luyện công nhưng không hề quay lại. Hình như Tử Huy từng nói với ta rằng, y tự nguyện đưa trái tim mình ột người, nhưng có vẻ người đó đã làm chuyện có lỗi với y. Với cả cô gái tên A La nói nằng là vợ của Tử huy, để tàn hồn ở lại trông nom căn phòng đá. Sau khi Cẩm Liên ra khỏi địa ngục chuyện đầu tiên là đi tìm tảng đá yêu vạn năm...” Ta lẩm bẩm, “Tất cả chuyện này chỉ còn thiếu một móc xích liên hệ nữa thôi.”

Sơ Không và ta cùng trầm mặc một lúc: “Nếu đã vậy, thì tới cái hang đá đó thăm dò một phen là được rồi, dù sao tàn hồn kia cũng ở đó, tảng đá yêu kia cũng ở đó, bây giờ ngay cả Cẩm Liên cũng muốn tới đó, Diêm Vương muốn chúng ta ngăn cản kế hoạch của Cẩm Liên, chúng ta làm thế nào cũng phải tra ra rốt cuộc kế hoạch của gã là gì mới được.”

Ta gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, Sơ Không liếc mắt nhìn ta: “Cơ thể của người...”

“Sao nào?”

“Khụ, ừm, tà khí của Cẩm Liên có ảnh hưởng gì không? Ta không muốn vác theo gánh nặng đâu.”

“Nếu người quan tâm ta thì cứ nói thẳng.” Ta nhìn vành tai lặng lẽ đỏ ửng của Sơ Không, không biết làm sao: “Lúc nào người mới có thể thẳng thắn một chút đây, sau này ta bị ai đó miệng lưỡi trơn tru lừa đi rồi người muốn khóc cũng chẳng được.” Thấy Sơ Không xị mặt, ta vội vàng vỗ về: “Được rồi được rồi, không nói chuyện này nữa. Thực ra tà khí đó cũng chẳng có gì, bình thường không nhận thấy sự tồn tại của nó.”

Sơ Không hừ lạnh quay ngoắt đầu đi: “Sau này có gì lạ phải nói với ta đầu tiên.”

Đúng là đồ chết vì mạnh miệng...

Lối vào của cái hang đá đó ta và Sơ Không tìm mãi cũng không ra, đúng lúc nản lòng thì đột nhiên nhìn thấy Tử Huy trong ánh hoàng hôn. Vừa hay lúc đó y đang ném thi thể của ba con yêu quái xuống sông. Thấy chúng ta, y sững sờ một lát rồi cười nói: “Khéo thật, A Tường cô nương, lại gặp rồi.”

Hình như Sơ Không rất ghét Tử Huy, hần đánh mặt, kéo ta ra sau: “Không khéo chút nào, chúng ta tới tìm người.”

Tử Huy có vẻ lúng túng: “Ta thật sự không có ý gì khác với A Tường cô nương, ta đã cố hết sức làm mối cho hai người rồi, Sơ Không có thể bỏ địch ý với ta đi được không, ta là một yêu quái tốt hiếm thấy đấy.”

Sơ Không khoanh tay, lạnh lùng nhìn y: “Nếu vậy, chàng yêu quái tốt bụng, người nói xem, vì sao trước kia lại muốn cướp tim của ta? Trái tim vốn có của người đâu rồi? Cẩm La, Cẩm Liên có quan hệ gì với người?”

Tử Huy sững sờ, mặt tối sầm lại.

Ta huých nhẹ Sơ Không, lên án hành động hăm dọa người khác của hần. Ta thở dài, kể qua những chuyện ta và Sơ Không gặp phải sau khi đầu thai với Tử Huy, hần nghe xong thì trầm mặc, ánh mắt như tuyết: “Cẩm Liên đã ra khỏi địa ngục rồi sao?” Y cười lạnh: “Gã vẫn mong mỗi trái tim của ta cơ à.”

Ta và Sơ Không liếc nhau, quả nhiên là vậy, pháp khí trước kia Cẩm Liên bảo Cẩm La xuống hạ giới tìm chính là trái tim của Tử Huy. Có điều rõ ràng Tử Huy đã đưa tim cho Cẩm La rồi, theo lí mà nói Cẩm Liên phải lấy được trái tim kia rồi mới phải, nhưng vì sao lại bị tẩu hỏa nhập ma...

Tử Huy mỉm cười bất đắc dĩ: “Đó vốn là ân oán giữa chúng ta, vậy mà lại kéo hai người vào, thật sự xin lỗi. Chúng ta vào trong ngôi cái đã, A La cũng muốn gặp hai người.”

Tử Huy đưa ta và Sơ Không vào trong hang đá, gian phòng đá đó vẫn không hề thay đổi, có điều lần này cả ta và Sơ Không đều mang tiên thân, đương nhiên có thể cảm nhận được huyền thuật. Bước vào trong hang đá, chỉ có một tàn hồn ngồi trên ghế đá, nàng đang cúi đầu, không biết là đang nhìn tay mình hay là gì khác.

Tử Huy đi lên trước, ngồi xổm trước mặt cô gái, ngẩng đầu lên khẽ cười với nàng: “A La, ta về rồi.”

A La ngẩng đầu lên, nhìn Tử Huy một lát mới cười đáp: “Tử Huy, sao ngoài kia chim không hót nữa?”

“Ta sợ bọn chúng ồn quá, quấy rầy nàng nghỉ ngơi nên đuổi đi hết rồi. Nếu nàng muốn nghe chim hót, ta sẽ bắt mấy con về cho nàng.”

A La lắc đầu: “Chim chóc có tự do mới phát ra được tiếng hót êm ái nhất.” Ánh mắt nàng lướt về phía chúng ta, ta đang định chào hỏi thì bỗng nghe thấy nàng cười nói: “Gió đêm hôm qua phá hỏng cửa sổ rồi, lát nữa phải lấy ít giấy dán về.”

Tử Huy đáp luôn: “Được.”

Ta nhìn vách đá phía sau rồi lại nhìn chân tay mình, hỏi Sơ Không: “Nàng ta bảo ta là cửa sổ đúng không? Nàng ta đang mắng ta à?”

Sơ Không lặng thinh, đợi tới khi Tử Huy đỡ A La ngủ xong, hắn mới hỏi: “Nàng ta sao rồi?”

Cơ thể đang nằm ngủ trên giường của A La thoát ẩn thoát hiện, như thể nàng sẽ biến mất bất cứ lúc nào. Tử Huy đứng bên lẳng lẳng ngắm nàng hồi lâu mới đáp: “Sức mạnh của tàn hồn quá yếu, có lúc không cảm nhận được sự thay đổi của môi trường xung quanh, chỉ có thể sống trong ảo tưởng của bản thân. Vừa này có lẽ là nàng ấy nhớ tới những ngày chúng ta sống bên nhau.”

Sơ Không thản nhiên ngồi xuống bên bàn đá, nhìn Tử Huy hỏi: “Ta nghĩ hai người các ngươi nợ ta và đồ ngốc này một lời giải thích đấy. Người có biết ông đây đã phải chịu biết bao rắc rối vì Cẩm Liên trốn thoát không?”

“Chuyện này kể ra quả thực rất dài.” Tử Huy cười bất đắc dĩ: “Tương truyền từ thời thượng cổ rằng trái tim của đá yêu có thể nghịch chuyển, hơn nữa rất ít đá có thể tu luyện thành yêu, đá yêu ngàn năm càng hiếm hơn. Ta bất hạnh, tu thành đá yêu, lại còn sống trên nhân gian được cả vạn năm.” Giọng y khàn khàn, “Nếu hai người đã tìm đến tận đây, chắc hẳn đã biết thân phận thật của A La, tên của nàng ấy vốn là Cẩm La, em gái của Cẩm Liên. Cẩm Liên luyện tiên pháp tới bước cuối cần luyện trái tim của đá yêu, cho nên A La hạ giới rồi tìm được ta... Một ngày trước khi chúng ta thành thân, ta đã nguyện lòng móc tim ra đưa cho nàng. Lúc đó ta không hề hay biết mục đích A La tiếp cận ta, cũng không biết nàng lấy tim ta để làm gì, đến hôm sau thì không thấy A La đâu nữa. Một yêu quái không có trái tim trôi dạt khắp nhân gian suốt mấy trăm năm. Lòng ngực trống rỗng lúc nào cũng nhói đau, ta thường nghĩ rằng cứ chết đi cũng không sao. Nhưng ta không cam tâm, muốn biết nguyên nhân, muốn gặp lại A La... Sau đó thì gặp được hai người.”

Sơ Không sầm mặt, kiếp Tường ngó đó quả đã để lại cho hắn một kỉ niệm chẳng vui vẻ gì.

“Lúc đó ta vốn nghĩ mình không sống nổi nữa.” Tử Huy bật cười, “Phải cảm ơn trái tim của Sơ Không đã cứu ta, để ta biết chân tướng sự việc năm đó. Lúc ta tìm tới nơi này, A La vẫn còn tỉnh táo, nàng ấy đã kể lại chuyện năm đó cho ta.”

Tử Huy vuốt đầu A La, nhưng chỉ chạm được vào không khí: “Sơ Không, người có thể tưởng tượng ra loại tiên pháp nào cần hiến sống yêu quái không?”

Sơ Không giật mình, không thốt nên lời.

Tử Huy đành mặt lại: “Thứ Cẩm Liên tu không phải là tiên pháp, gã đang bước trên tà đạo, vì thế đến bước cuối cùng mới cần sức mạnh nghịch chuyển của tim đá để hoán đổi tà khí trong người. Vốn dĩ lúc đầu A La không hề hay biết ý định của anh trai mình, mãi sau đó mới phát hiện ra. Lúc đó bên cạnh chúng ta đều là trinh thám do Cẩm Liên phái tới, vì để Cẩm Liên không tự xuống hạ giới tìm ta nên... nên nàng

mới mang trái tim của ta đi, cất nó ở nơi nào đấy, sau đó moi tìm mình lên Thiên giới đưa cho Cẩm Liên. Không có trái tim của đá với sức mạnh nghịch chuyển, chẳng mấy chốc Cẩm Liên đã bị tẩu hỏa nhập ma. Cẩm La còn chưa kịp xuống hạ giới nói cho ta biết thì đã bị Cẩm Liên giết chết, hồn xiêu phách lạc, chỉ để lại chút tàn hồn bám lại nơi này, tới chết nàng ấy vẫn muốn nói cho ta biết... vậy mà ta lại luôn hận nàng ấy.”

Ta thấy vô cùng thất vọng, tim đâu phải kẹo mà ăn vào rồi lại nhả ra. Hơn nữa, hóa ra mọi người không cần tim đều có thể sống thêm mấy trăm năm nữa sao? So ra ta bỗng thấy sự phụ Không kiếp trước chết vì mất tim đúng là quá bèo.

Nhìn sắc mặt đều sầm lại của hai người, ta bèn nuốt lại mấy lời nghe hơi vô tâm này của mình vào bụng.

Đúng lúc đó, bỗng nghe thấy mấy tiếng vỗ tay bôm bốp vang lên: “Tốt lắm, rất tốt, ta chỉ nghĩ rằng trước kia là người lấy quả tim giả ra lừa em gái ta, không ngờ đó lại là ý của đứa em gái dốt nát, hại ta bước tới đường này.”

Bầu không khí nhỏ hẹp trong gian phòng đá bỗng trở nên căng thẳng, ta nhảy ra sau lưng Sơ Không theo bản năng, thò nửa cái đầu quan sát cái tên biến thái đến nhanh như gió kia.

“Ái chà, lại gặp các người rồi. Đúng là oan gia ngõ hẹp.” Khi bước vào ánh mắt của Cẩm Liên dừng lại trên người Sơ Không trước tiên rồi gã cười nói: “Có điều có thể thấy tiểu đồ đệ của ta lớn tới mức này, người làm thầy đây quả rất hạnh phúc. Nhưng nhóc con không giúp ta thì thôi, sao cứ cố tình ngáng đường ta đi vậy.”

Sơ Không nghiêm mặt đáp: “Đã là thần thì không phân thân sơ, ông là tà ma, ta phải ngăn cản ông.”

Một đạo lí hùng hồn như thế lại thoát ra từ miệng Sơ Không sao cứ cảm thấy kì kì. Ta nghiêng đầu nhìn hắn, lại thấy mặt hắn toát lên vẻ kiên nghị, không hề có chút đùa giỡn nào. Lúc này ta mới giật mình nhận ra rằng từ sau khi gặp Sơ Không, hắn luôn luôn thay đổi, ngày càng trưởng thành, ngày càng có trách nhiệm hơn.

Còn ta... dường như chẳng hề thay đổi.

Cẩm Liên cười nói: “Đợi vì sư lấy được trái tim của đá yêu thì sẽ không còn là tà ma nữa, vì thế...” Người gã đảo nhẹ, chớp mắt đã tới trước mặt Tử Huy, dùng một tay bóp cổ Tử Huy, cười lạnh: “Đá yêu, không muốn thể xác đau đớn thì ngoan ngoãn một chút đi.”

Tử Huy cũng cười mà rằng: “Ta vẫn rất muốn thấy anh trai của Cẩm La ra sao, hóa ra cũng chỉ thế này thôi.”

Ta nhìn nụ cười quái gở của hai gã đàn ông trước mắt mà ngày càng rợn người hơn. Xung quanh cô nương A La này toàn những kẻ ngoài cười nhưng trong không cười như thế mà sống không thấy mệt sao... Ta lại nhìn Sơ Không, có vẻ cái tính hống hách của hắn vẫn hợp sở thích của ta hơn.

Hai người bên kia giằng co một hồi thì đột nhiên Tử Huy biến mất, cùng lúc đó chiếc giường đá mà A La nằm cùng với nơi mà ta và Sơ Không đang đứng đột nhiên xuất hiện kết giới, bảo vệ chúng ta vào trong đó... Tiếng Tử Huy vọng trong hang đá: “A Tường cô nương, đây vốn là ân oán giữa hai chúng ta, không thể kéo mọi người vào được, xin cô nương nhất định phải giữ mình an toàn.”

Cẩm Liên nghe vậy cười sảng sặc: “Không biết tự lượng sức mình.” Gã phất ống tay áo dài tụt nên một luồng khí đen xông thẳng xuống đất, lập tức vách đá xung quanh phủ một màu đen, lan tới tận kết giới chỗ bọn ta mới ngừng lại.

Ta lo lắng nín tay áo Sơ Không.

“Có nên giúp Tử Huy không?”

“Người giúp chỉ tổ hại thêm.”

“Vớ vẩn, đương nhiên là người đi.” Ta vừa thốt ra câu này Sơ Không đã lườm ta rồi nói: “Bây giờ còn chưa biết được ai thắng ai thua, cứ yên lặng quan sát đã.”

Ta sững sờ: “Tử Huy từ khi nào đã trở nên mạnh như thế?”

“Xung quanh nơi này đều là vách đá, cực kì có lợi cho y, hơn nữa trái tim vốn có của y cũng ở nơi đây, có lẽ cũng có chút hữu ích, yêu đá ngàn năm vốn dĩ đâu có yếu.” Sơ Không còn chưa nói xong bên kia đã nghe thấy tiếng ầm vang lên, trần đá đổ sập xuống mấy cây cột trụ bằng đá, giam Cẩm Liên lại trong đó, Tử Huy đột nhiên hiện ra giữa không trung, tay hóa thành đao đá, đâm thẳng về phía đầu của Cẩm Liên, tà khí quanh người Cẩm Liên tăng mạnh, phá vỡ cột đá, loáng cái đã biến mất tới một nơi khác.

— — — BỔ SUNG THÊM — — —

Gã gạt mấy sợi tóc vàng xoa trước trán, cười nói: “Cũng khá đấy. Vậy ta phải cố gắng thêm chút rồi.”

Không đợi gã nói xong, một trận đá vụn trút xuống như mưa, mỗi lưỡi kiếm đều chứa pháp lực lóe lên ánh tím lấp lánh. Cẩm Liên đành mặt lại, vung tay vẽ một đường tròn bao quanh người gã, không ngờ phía sau lại có lao đá phóng vút tới, cắm thẳng vào ngực Cẩm Liên. Cẩm Liên nghiêng người né, nhưng cây lao đá đó vẫn cắt đứt tay gã.

Máu rơi tí tách trên mặt đất, Cẩm Liên cười gằn: “Tốt, tốt, đây là người tự chuốc lấy.” Gã đưa tay phải bịt miệng vết thương, máu chảy đầy tay, Cẩm Liên đặt tay lên mặt đất, lẩm nhẩm tiên quyết, vách đá xung quanh lập tức trở nên mềm như vải bông. Chẳng mấy chốc đã vang lên một tiếng ho khù khụ, Tử Huy bỗng ngã nhào từ trên xuống, nện mạnh xuống đất, y bò dậy, ôm ngực, nôn ra một đồng máu.

Không để nhau nghỉ ngơi chút nào, hai người lại bay lên so chiêu ở cự li gần.

Ta cố gắng nhìn một lúc, rồi bịt mắt than thở: “Nhanh quá đi mất, hỏng cả mắt người ta rồi...”

Trận đấu này rốt cuộc ai thắng ai thua thì ta không biết, ta chỉ biết khí quanh bọn họ sắp khiến cái hang này không chịu được nữa rồi, đỉnh hang rầm rầm, mặt đất rung chuyển dữ dội, như thể cả ngọn núi này sắp sập tới nơi. Đúng lúc đó, Cẩm La đang ngủ ngon lành trên giường đá bỗng mở mắt. Nàng ta ngơ ngác ngồi dậy, dường như không thấy cảnh tranh đấu xung quanh, ngơ ngàng nhìn vào một điểm nào đó trong không trung rồi khẽ nói: “Tử Huy, ngày mai chúng ta thành thân rồi.”

Hai bóng người đang chiến đấu bỗng dừng lại, ta thấy tay Tử Huy đâm xuyên qua tim của Cẩm Liên, người Tử Huy đầm đìa máu, không biết đã phải chịu bao nhiêu vết thương, ở nơi y đứng thì đáng lẽ không nhìn thấy A La mới phải, miệng y trào ra hai dòng máu đen, nhưng giọng nói vẫn trong trẻo như xưa: “Đúng thế, áo cưới đã may xong rồi, ngày mai A La sẽ trở thành cô dâu đẹp nhất.”

Cẩm Liên cười khẩy, khoe miệng gã cũng vương một dòng máu đỏ tươi: “Chẳng qua chỉ là chút tàn hồn còn sót lại, em gái ta không thể có dáng vẻ đáng thương tới thấp hèn như thế được!” Gã hất tay lên, một luồng tà khí đâm thẳng về phía A La như mũi tên, nhưng lại bị kết giới Tử Huy tạo ra ngăn lại.

Cẩm Liên lại nâng tay lên.

Mắt Tử Huy đỏ ngầu, gương mặt y hệt Tu La, không biết cơ thể tàn tạ ấy lấy sức mạnh từ đâu ra, y rút phát cánh tay đâm xuyên qua tim của Cẩm Liên ra, đánh một chưởng lên ngực gã. Mới đầu đòn đó chưa tạo thương tổn gì cho Cẩm Liên, nhưng chỉ nháy mắt sau, sắc mặt Cẩm Liên đã lập tức thay đổi. Gã túm lấy tay Tử Huy muốn vụn gãy nó, nhưng cơ thể Tử Huy đã tan biến thành đá.

Sơ Không cứng đờ người: “Chết cha! Tử Huy muốn liều chết với Cẩm Liên!” Sơ Không toan xông ra, ai ngờ Tử Huy lại ngoảnh đầu lại, gương mặt cứng đờ cố gắng nở một nụ cười: “Kiếp này phải xin lỗi hai vị rồi.”

Vừa nói xong, Cẩm Liên đã run rẩy dữ dội, hộc ra một đồng máu, còn Tử Huy thoát cái đã hóa thành một pho tượng đá. Cẩm Liên nổi điên: “Đá yêu khôn kiếp dám phá hỏng đại kế của ta!”

Gã hất tay lên, pho tượng đá vỡ tan tành, văng khắp mặt đất.

Kết giới trước mắt chúng ta cũng tan biến theo, vỡ ra thành ánh sáng lấp lánh, chao liệng trước mắt ta một lúc rồi mới tan vào không gian.

Ta bịt miệng, hoảng sợ không nói nên lời.

Cẩm Liên ôm ngực, miệng vẫn nôn thốc nôn tháo ra máu. Khuôn mặt gã dần khô quắt lại như xác chết, tà khí rò rỉ xung quanh khiến người khác thấy tức ngực, sau bao lớp sương đen, ta bỗng thấy Cẩm Liên quay ngoắt lại nhìn bọn ta. Mắt gã đỏ ngầu, hai gò má hóp sâu, vươn tay về phía ta: “Tế phẩm.”

Tà khí bay tán loạn xung quanh lập tức vây quanh lấy ta và Sơ Không, dù Sơ Không đã chắn trước người ta, nhưng ta vẫn cảm thấy có một lực hút cực mạnh đang kéo chúng ta về phía Cẩm Liên.

Sơ Không gồng lên, có lẽ là đang cố sức chống chọi với tà khí, ta thả tiên khí trôi xuống phía dưới để mình đứng vững trên mặt đất, vòng tay ôm eo Sơ Không, chịu một phần giúp hắn.

Ai ngờ Cẩm Liên lại phá tan tà khí rồi nhảy vọt tới, gã vươn tay định bóp cổ Sơ Không, Sơ Không đang dồn toàn tâm trí chống chọi lại tà khí, không tính được chiêu bất ngờ này của Cẩm Liên nên hắn thoáng sửng sốt, định lùi ra sau theo phản xạ, nhưng mắt cá chân lại bị tà khí quán chặt. Hắn đứng không vững, bị lực hút cực mạnh đó kéo bay về phía Cẩm Liên.

Người ta lao đảo vì bị kéo, lúc này ta mới biết vừa nãy Sơ Không đã chắn bao nhiêu lực cho ta.

Thấy tay Cẩm Liên sắp chạm tới cổ của Sơ Không, đám khí đen trên tay gã như liều thuốc độc chạm vào là chết, đầu ta bỗng hiện lên hình ảnh rất lâu về trước, khi ta vẫn còn là Tường Ngổ, Sơ Không moi tìm ra xong rồi từ từ nhắm mắt lại, lòng ta bỗng nhói đau, không biết sức mạnh từ đâu bay đến, ta chạy lên rồi dừng phắt lại, sau đó giơ tay tát thẳng vào mặt Cẩm Liên.

Một tiếng bốp giòn tan, Cẩm Liên bị ta tát lệch cả mặt, đập đầu vào vách đá bên cạnh, cột đá rung chuyển, đổ ập xuống đất, khiến bụi bay mù mịt.

Tà khí thoáng buông lỏng, Sơ Không vô cùng kinh ngạc quay đầu lại nhìn ta.

Ta thở hổn hển, đáp: “Đừng nhìn ta, hết sức bình sinh đây.” Tuy ta chưa từng được sinh, nhưng ta biết đó là khả năng lớn nhất mà ta làm được.

Không cho chúng ta nghỉ ngơi nhiều, tà khí lại nổi bùng lên trong đồng đá nát. Một bàn tay gầy quắt và xám ngoét chọc lên khỏi đó. Ta run bần bật, người cứ rờn rợn, dáng vẻ này của Cẩm Liên đâu còn vẻ phóng khoáng nhẹ nhàng của tiên quân, mà hết như một con ác quỷ.

“Ha ha...” Gã bò ra khỏi đồng đá rồi bật cười một cách khó hiểu, “Ha ha ha ha!”

“Cả đời này ta nhận chín mươi đệ tử, trong đó tám mươi tám đứa sau khi tu thành tiên đã bị sử dụng. Ta lấy đầu, lấy ngũ tạng, hoặc lấy da thịt máu xương của bọn chúng để đắp vào cơ thể của ta, giờ chỉ còn thiếu mỗi một quả tim và một lá phổi. Năm đó niệm tình người còn nhỏ nên ta vốn định dốc lòng chăm sóc, cố gắng nuôi ỉnh một quả tim tốt nhất. Nào ngờ Cẩm La phản bội ta, càng không ngờ giờ đây người lại cản bước ta.”

Ta gật đầu: “Thảo nào vừa nhìn đã thấy ông là kẻ không tim không phổi...”

Cẩm Liên không để lời của ta vào tai, cười điên cuồng: “Nếu mong ước mấy ngàn năm của ta không thành, thì hôm nay ta sẽ khiến muôn dân phải chôn cùng ta!”

Khiến muôn dân chôn cùng gã? Muôn dân nhiều lắm đó, Cẩm Liên đang nói đùa à? Ta còn đang thần thờ thì tà khí xung quanh đã như vật thể sống, tụ lại với nhau rồi ngấm xuống lòng đất. Mặt Sơ Không lập tức thay đổi, ta không hiểu nên hỏi hắn: “Cẩm Liên điên à? Gã đang làm gì thế?”

Mặt Sơ Không hơi tái đi, hắn ngoảnh đầu lại nhìn ta.

Ta cảm thấy ánh mắt này của hắn có gì đó không giống thường ngày, nhưng không thể nói ra lạ ở chỗ nào, đương lúc ngờ ngác, Sơ Không đột nhiên đập lên trán ta, ta sửng sốt, cảm thấy cơ thể mình lập tức cứng lại, không thể động đậy.

“Sau này... nàng hãy tái giá đi.”

Hắn khẽ xoa đầu ta, hai đầu lông mày ánh lên vẻ dịu dàng và bất lực. Đây là lần đầu tiên ta thấy nét mặt này của hắn, lòng ta trống rỗng, bỗng nhận ra hắn định làm chuyện gì, ta tròn tròn mắt, muốn vươn tay ra nắm lấy hắn, nhưng ngay cả ngón tay cũng không nhấc lên được.

Hắn rút tay lại, quay đầu đi, bước chân tiến lên phía trước vững vàng. Mỗi một bước đặt xuống là mỗi bước hoa sen bung nụ hé nở ngay sau lưng hắn. Tiên khí quanh người Sơ Không đẩy lùi lớp lớp sương đen, sáng lóa chói mắt. Chàng thiếu niên non trẻ năm đó hôm nay đã ưỡn ngực ngẩng cao đầu, hết như một vị anh hùng có thể gánh vác cả thiên hạ.

Tiên khí và tà khí đối chọi tạo nên từng luồng khí sắc bén tạt qua người ta. Tà trợn tròn mắt nhìn Sơ Không biến thành ánh sáng vàng rực, bắn thẳng về phía Cẩm Liên như mũi tên sắc nhọn, trói chặt lấy Cẩm Liên đang mang dáng vẻ như cái xác khô, cho tới khi tà khí xung quanh gã bắt đầu dần được tinh lọc.

Sơ Không chắc chắn không thể đấu nổi Cẩm Liên, ta biết, hẳn chỉ đang sử dụng sức mạnh của hồn phách, dùng hết nguyên thần mới có thể độ được với Cẩm Liên vậy này. Nhưng... nếu hẳn chết thì không thể xuống Địa phủ, không thể luân hồi, biến mất mãi mãi.

Cẩm Liên đau đớn ngửa đầu lên trời gào thét, ánh sáng vàng vây quanh gã cũng đang liên tục rung chuyển.

Ta dồn hết sức muốn phá tan cái bùa chú định thân quái quỷ của Sơ Không, chưa bao giờ ta trách mình không chịu học hành thế này, chưa bao giờ ta oán trách mình chỉ là “tiên nửa mùa” được Nguyệt lão điểm hóa mà thành, nếu ta cũng mạnh như Sơ Không... một nửa cũng được... một nửa thôi cũng được rồi!

Tiếng hét của Cẩm Liên dần nhỏ đi, đúng vào lúc tiếng tắt hẳn, cơ thể gầy quắt của gã biến thành một đám sương đen, cuốn chặt lấy ánh sáng vàng kim, ta chỉ nghe thấy tiếng vù vù của mấy trận gió to thổi qua tai. Một ánh sáng trắng rực lóe làm ta hoa cả mắt.

Ánh sáng mờ dần đi, cuối cùng ta cũng dần thấy rõ, bốn phía lặng yên như tờ, nếu không phải có đồng đá vụn văng đầy mặt đất nhắc nhở ta rằng nơi này vừa diễn ra một trận chiến dữ dội thì có khi ta đã nghĩ mình nằm mơ thấy ác mộng.

Tà khí không còn, Sơ Không cũng không còn nữa...

Người ta bỗng thoải mái, chú định thân Sơ Không yểm lên người ta đã được giải. Cũng có nghĩa là, người làm phép đã biến mất thì pháp thuật cũng mất. Chân ta mềm oặt, thần thờ ngả phịch xuống đất.

“Ồ?” Ta ngạc nhiên véo chân mình, “Vì sao... rõ ràng đã an toàn rồi...”

Tâm trạng ta hiện giờ cực kì hoang mang, như thể có ai đó cầm cái dùi trống đập cực nhanh vào lòng ta, nhịp đập và độ rung ấy khiến ta cảm thấy mình sắp nghẹt thở. Ta ngồi chờ đến một lúc lâu mới nhớ ra, bây giờ ta nên đi tìm Sơ Không.

Có lẽ, hẳn chỉ bị vùi lấp trong đồng đá ngổn ngang này mà thôi.

Ta đứng dậy, loạng choạng chạy tới bên đồng đá đổ nát, quên cả tiên thuật, dùng tay không gạt từng tảng to tảng nhỏ, hòn tròn vạnh, hòn sắc lẹm. Mỗi lần đẩy một tảng đá ra là mỗi lần lòng ta dần nguội lạnh. Cẩm giác rét buốt trong tim đó như lan truyền khắp cơ thể, chân tay ta cũng lạnh cóng, máu ứa ra từ móng tay xước xát cũng lạnh buốt, không khí mà ta thở ra cũng lạnh buốt, ngay cả thứ chất lỏng rơi từ khóe mắt cũng lạnh buốt.

“Sơ Không vênh váo...”

Nỗi sợ hãi trong lòng ta bắt đầu bùng lên, ta gọi: “Người trả lời đi, người trả lời ta đi, ta không giận người nữa, sau này sẽ không bao giờ giận người nữa.”

“Người đã nói là sẽ nuôi ta rồi mà, người còn chưa đền cho ta mười đồng ta cược cho người. Người mà không ra thì ta sẽ tái giá! Ta sẽ đi lấy Lý Thiên Vương, ta sẽ chuyên đi làm vợ bé, sẽ đi gây họa cho Thiên giới chúng thần, ta...”

Những lời đe dọa đó liệu có hữu dụng không?

Sơ Không đã bảo rồi, sau này ta hãy tái giá đi.

Lần này, hẳn quyết tâm bỏ lại ta thật rồi.

Khóe mắt ta cuối cùng cũng có chút âm ỉm, đó là những giọt nước mắt tuôn rơi, vương khắp mặt. Dẫu là Sơ Không, Không vênh váo, sư phụ Không hay là Lục Hải Không, lần này thật sự không thể gặp lại nữa rồi.

Hay là ta xuống Địa phủ tìm hẳn thử xem, có lẽ hẳn vẫn chưa bị hồn phi phách tán, có lẽ nguyên thần của hẳn vẫn còn, đầu thai lần nữa thì ta vẫn có thể gặp lại hẳn. Nghĩ tới đây, ta dáo dác nhìn xung quanh xem có con dao nào không, nhưng vừa quay đầu lại ta đã thấy A La đang ngồi trên chiếc giường đá kia, cơ thể nàng ta đã gần như trong suốt, như thể chỉ nháy mắt cái thì sẽ biến mất theo làn gió.

Ta thần thờ dán mắt vào nàng, nơi này chỉ còn hai vật sống duy nhất là chúng ta.

A La bỗng mỉm cười, đưa bàn tay đã trong suốt một nửa ra, đột nhiên trong lòng bàn tay hiện ra một viên ngọc màu tím, lấp la lấp lánh, đẹp vô cùng.

“Trái tim của Tử Huy.” Nàng cười nói: “Ta nghĩ, Tử Huy cũng muốn giúp hai người.” Nàng vươn tay ra đưa viên ngọc màu tím cho ta, “Sống chết là lẽ đương nhiên của trời đất, tuy tim đá ngàn năm có sức mạnh nghịch chuyển thì ta cố lắm cũng chỉ lấy lại được một hồn một phách mà thôi.”

Ta sững sờ hồi lâu, chưa kịp hiểu lời A La nói có nghĩa gì thì A La đã mỉm cười, cơ thể dần tan biến trong không trung: “Ta chỉ có thể đền cho hai người ngần ấy thôi, ta xin lỗi.”

Bóng dáng của A La biến mất hoàn toàn, chỉ còn sót lại vài tia sáng vẫn quanh viên ngọc màu tím vài vòng, dần dần đưa viên ngọc bay tới trước mặt ta, ta ngẩn ngơ đưa tay ra, viên ngọc ngoan ngoãn nằm gọn trong tay.

Ta vẫn ngơ ngác đứng đó, mãi cho tới khi có một tia sáng lóe lên đả thông tư tưởng cho ta. Ta gõ đầu mình, lau nước mắt, lập tức cắn lưỡi tự sát.

Trên đường xuống suối vàng, ta ôm viên ngọc màu tím chạy như điên về phía điện Diêm Vương.

Lúc đó Diêm Vương vẫn chưa trở về, phán quan đang cúi đầu đọc sách, ngẩng đầu lên thấy người đẩy cửa ra là ta thì cau mày lại: “Sao ngươi về nhanh thế? Không phải đã bảo các người ngáng chân Cẩm Liên sao? Sơ Không thần quân đâu?”

Ta đưa viên ngọc màu tím trong tay cho phán quan xem, ông ta cau mày ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi đột nhiên mặt biến sắc: “Tại sao Sơ Không thần quân chỉ còn lại một hồn một phách ở trong này! Rốt cuộc các người đã gây ra họa gì rồi! Phán quan đỡ trán thở dài, “Vốn đã thiếu người, các người còn tự loại đi một người nữa! Phóng hỏa sau sân nhà mình vui lắm hả?”

Ta cất viên ngọc màu tím vào trong ngực, không để ý tới mấy lời cay nghiệt đó của phán quan, chỉ bình tĩnh nói: “Sơ Không chết rồi, hấn dùng chính hồn phách và nguyên thần của mình liều chết với Cẩm Liên, cụ thể ra sao thì ông có thể xem trong gương kiếp trước.”

Phán quan thoáng sững sốt, sau đó ổn định lại tâm trạng, lấy chiếc gương kiếp trước trên bàn Diêm Vương ra, ông cầm gương trầm mặc xem hồi lâu, sau đó ngẩng đầu nhìn ta: “Nếu đã vậy phải bẩm báo với Ngọc Đế truy phong cho Sơ Không thần quân.”

“Hấn không cần truy phong, cái thứ đó có tác dụng đích gì.” Ta nói thẳng, “Ông nói cho ta biết, có cách nào để hấn quay trở lại làm tiên không?”

Phán quan nhíu mày nhìn ta một lát, thở dài nói: “Có thì có, nhưng mà...”

“Có là được rồi. Ta chỉ muốn biết phương pháp.” Dẫu có phải chịu đựng những gì ta cũng phải để Sơ Không trở lại làm Sơ Không thần quân, để hấn lại đứng trước mặt ta, để ta không thể tái giá.

“Cho một hồn một phách này đi vào luân hồi, quy luật trời đất sẽ tự tạo cho ngài ấy một cơ thể mới, dùng cơ thể xác thịt ấy khóa hồn phách lại, sau đó đi tìm hai hồn sáu phách còn thiếu, giữa biển người mệnh mệnh muốn tìm hồn phách là chuyện không thể, người nên bỏ suy nghĩ này sớm đi.”

Ta cân nhắc một lát: “Tìm thấy thì Sơ Không có thể sống sao?”

“Tìm đủ hồn phách thì chỉ có thể khiến ngài ấy trở thành một con người bình thường, nếu muốn trở lại là tiên thì ngài ấy phải tự mình cố gắng, tu luyện lại từ đầu.”

Ta gật đầu, đem theo viên ngọc tím quay người rời đi, phán quan gọi ta lại: “Tuồng Vân tiên tử, người phải biết, đó không phải là chuyện có thể làm xong trong một hai kiếp, có khi cả ngàn năm cũng không làm được.”

29. Chương 29

Ta quay đầu lại nhìn phán quan: “Nghĩ nhiều như thế làm gì. Ta sẽ tìm tới lúc không muốn tìm nữa thì bỏ cuộc là được. Nhưng dẫu sau này có bỏ cuộc lúc nào thì vẫn khiến ta thoải mái hơn là bỏ cuộc lúc này, ít nhất ta cũng từng nỗ lực vì hân. Sau này nghĩ lại, ta sẽ không hối hận vì mắc nợ một người.” Ta mỉm cười, “Hơn nữa cái chuyện tìm kiếm này với người khác thì khó đấy, nhưng ta là Tường Vân tiên tử, trong thiên hạ này làm gì có nơi nào không có mây.”

Phán quan nhìn ta một lát rồi cười nói: “Thôi vậy, người tự đi đi. Diêm Vương về rồi ta sẽ nói rõ với ngài ấy.”

Ta gật đầu, đang định quay đầu đi thì bỗng nhớ tới một chuyện, bèn hỏi phán quan: “Lúc này ông xem gương kiếp trước, bọn A La và Tử Huy còn có kiếp sau không?”

“Tuy tảng đá yêu đó đã dùng chính mạng của mình để quyết đấu nhưng không hề tổn hại gì đến linh hồn, đương nhiên sẽ có kiếp sau, nhưng y đã gây ra quá nhiều tội lỗi, chắc chắn kiếp sau sẽ vô cùng gian khổ. Còn Cẩm La tiên tử vốn chỉ là một tàn hồn nương nhờ trái tim của đá yêu mà rơi rớt lại, ngay tại giây phút Cẩm La tiên tử biến mất thì chắc chắn không thể có cơ hội chuyển kiếp nữa rồi. Tiên tử đã dùng hết chút sức cuối cùng, cố gắng kéo lại một hồn một phách cho Sơ Không thần quân, ngay cả sức mạnh của tàn hồn cũng không thể khôi phục lại được nữa. Nàng ta đã biến mất hoàn toàn khỏi thế gian, không thể có kiếp sau.”

Ta há hốc miệng nhưng lại không biết mình nên nói gì, nửa tiếc nuối nửa ngậm ngùi, Tử Huy và A La, hai người họ đẹp đôi như thế... Nếu biết A La không còn nữa, có lẽ Tử Huy sẽ đau lòng lắm.

Nhưng sau kiếp này, Tử Huy sẽ không còn nhớ A La nữa, bởi vì y đã quên cả chính bản thân mình rồi.

Đời này kiếp này, dẫu có mặn nồng chẳng hồi thì cũng chỉ có thể trở thành một trang giấy nháp đã bay đi trong năm tháng mênh mông, không còn ai nhớ tới nữa mà thôi.

Lại một lần nữa ta đứng trước giếng luân hồi, chỉ có điều lần này cô đơn tới mức vô vàn xa lạ.

Ta ngoảnh đầu lại nhìn, cầu Nại Hà, đường xuống suối vàng vẫn y nguyên như xưa, chẳng thay đổi chút nào, vậy mà sao ta lại cảm thấy Minh phủ lúc này lạnh lẽo hơn xưa rất nhiều.

Một hồn một phách của Sơ Không bay bổng bồng bềnh nhờ viên ngọc màu tím, đầu thai qua giếng luân hồi, nhìn hồn phách dần trôi đi, ta bỗng hơi sợ, ta không biết kiếp sau Sơ Không sẽ lưu lạc vào nhà nào, không biết lúc nào mới có thể tìm thấy hân trong biển người mênh mông, cũng không biết khi gặp lại hân sẽ có vẻ ngoài thế nào, nhưng...

Nếu thực tế đã dồn ta vào đường cùng thì ta cũng chỉ có thể khoác áo giáp lên vai đối mặt với bão táp phong ba vừa trời dậy.

Ta cất kĩ viên ngọc màu tím đi, thả người vào trong giếng luân hồi.

Ba năm nhân thế trôi qua vội vã.

Không còn Sơ Không ở bên, ta cuối cùng cũng có thể bình tâm thưởng thức phù thế phồn hoa. Không còn ai tranh cãi với ta, cuộc sống của ta thoải mái đến kì lạ. mãi đến giờ ta mới biết, tên Sơ Không hồng hách đó ở bên cạnh đã mang tới bao nhiêu phiền phức và bực dọc cho ta.

Nhưng, mỗi khắc đêm khuya vắng lặng, một mình ngồi ngắm sao trời, ta lại không thể không nhớ tới Sơ Không, cuộc sống lúc nào cũng cãi nhau nẩy lửa, tức lộn cả ruột ấy lại là kỉ niệm đáng xấu hổ của ta.

Sơ Không chưa từng hoàn hảo, độc mồm độc miệng, tính tình đáng ghét, chưa từng làm chuyện gì khiến ta sướng phát điên. Ngay cả cái quạt luân miêng nói sẽ đền cho ta mà vẫn chưa đền, nhưng hân lại mở được một lỗ hổng trong trái tim cứng như sắt thép của ta, nghênh ngang ngồi xuống, vắt chéo hai chân, vênh mặt nhìn ta: “Ông đây cứ vào đây, nàng làm gì được nào?”

Ta chỉ hận không thể véo chết hân, nhưng chuyện này đã không thể nữa rồi. Vì thế ta chỉ có thể đặt hân trong đó, hóa hân thành một cái dằm, nuốt không nổi, nôn không ra.

Ta không biết cảm giác đó có phải là cái gọi là “tình yêu nam nữ” hay không, ta chỉ biết, nếu lúc nhớ hần mà gặp được hần, thì bầu trời của ta trong xanh không một gợn mây nào.

Cho nên, để có thể nhìn thấy hần lúc nhớ hần, trong ba năm này, ta gồng hết sức tìm được một hồn bốn phách của Sơ Không, còn một hồn và hai phách nữa không rõ tung tích, ta đã làm được hơn nửa chuyện ngàn năm chưa chắc đã xong mà phán quan nói, có lẽ đó là thiên ý, cũng có lẽ, đó là vì hồn phách của Sơ Không cũng đang đi tìm ta.

Cuối tháng Ba, trăm hoa đua nhau khoe sắc, ta cười lừa ngấm hoa ven đường tới kinh thành nước Yến. Nghe đồn gần đây trong hoàng cung Yến quốc thường có hồn phách xuất hiện, vốn dĩ nơi hoàng cung có điều gì kì lạ cũng là bình thường, nhưng giờ ta không thể bỏ sót chút dấu vết nào.

Vào thành, ta tìm một quán trọ gửi con lừa, trả tiền phòng rồi vào cung.

Ta niệm quyết ẩn thân, đường hoàng đi vào cung, nghĩ bụng chuyện ma quái nơi đây hơn phân nửa là ở trong lãnh cung. Ta tìm mãi cuối cùng cũng tìm thấy một đám tì nữ đưa cơm tới đó, bèn theo sau bọn họ muốn tìm vị trí của lãnh cung, định đến đêm tra xét cẩn thận.

Đột nhiên viên ngọc tím trên cổ ta lại lóe sáng, ta sửng sốt.

Ta đặt hết một hồn bốn phách tìm được vào trong viên ngọc này, hồn phách có cảm ứng với nhau, sau khi ta tìm được một hồn phách, thì tiếp đó mỗi lần phát hiện ra hồn phách thất lạc, viên ngọc này đều lóe sáng. Đó cũng là một trong những lí do ta có thể tìm được một hồn bốn phách nhanh như thế.

Xem ra, trong hoàng cung này thật sự có hồn phách thất lạc của Sơ Không rồi.

Ta đang ngẩn ngơ nghĩ ngợi, đi theo cung nữ vào một tòa điện trong lãnh cung, viên ngọc màu tím đột nhiên sáng ngời, đó là chuyện trước nay chưa từng có, chẳng lẽ ở nơi đây có rất nhiều hồn phách của Sơ Không? Ta nghi hoặc ngẩng đầu nhìn, dưới gốc cây khô trong tòa điện lạnh lẽo, một thằng nhóc tròn trịa mặc bộ áo bào màu đỏ đang ngồi ở đó, nó mở to đôi mắt, nhìn chăm chăm vào... viên ngọc trước ngực ta.

Ta cũng nhìn nó chăm chú, gương mặt của đứa bé này giống Sơ Không, thậm chí là Lục Hải Không trong quá khứ tới bảy tám phần. Ta thần thờ hồi lâu.

Nhưng đứa bé nhìn chăm chăm về phía ta mãi rồi lại ngoảnh đầu đi, ngơ ngác nhìn lên bầu trời, mặt có vẻ ngốc nghếch. Cơ thể chỉ có một hồn một phách chắc chắn có thiếu sót.

Viên ngọc tím bay lên như muốn hòa vào hồn phách trong cơ thể kia ngay lập tức, ta nhìn đám cung nữ khắp phòng, lặng lẽ ẩn nó xuống.

Cũng may đưa cơm xong bọn họ bèn lui ra ngoài hết, chả mấy chốc một người phụ nữ gầy gò bước ra, nàng ta ngồi xuống bàn cơm, mệm mội gọi: “Qua đây, ăn cơm thôi.” Nàng ta gọi thị vệ Không, nhưng thị vệ Không không để ý tới nàng ta, mà vẫn thần thờ nhìn bầu trời.

Người phụ nữ ngồi bên trong không biết tại sao lại nổi cơn điên, đột nhiên vung tay hất văng nửa số bát đĩa trên bàn xuống, tiếng sứ vỡ như kim châm vào màng tai, cuối cùng thị vệ Không cũng quay đầu lại, ngơ ngác nhìn người phụ nữ đó: “Mẫu thân.”

“Người không phải là con ta! Không phải là con ta!”

Quốc vương của nước Yến hình như cực kì mê tín,, nước Yến vốn coi ngốc nghếch là điềm xấu, có lẽ vị tần phi này sau khi sinh đứa ngốc Sơ Không thì bị hoàng đế đẩy vào lãnh cung. Cuộc đời của nàng coi như đã hết, chẳng trách lại hận con của mình như thế, hơn nữa đứa bé đó lại là chỗ dựa duy nhất của nàng ta...

Nàng ta đột nhiên đứng phắt dậy, bước qua, tát một cái lên mặt thị vệ Không, móng tay sắc nhọn khiến khuôn mặt non nớt của thằng bé hằn ba vết máu. Tuy thằng bé hơi ngốc, nhưng nó vẫn biết đau, nước mắt tuôn ra ào ào.

“Mẫu thân...”

“Nếu ta không sinh ra ngươi thì thật tốt biết bao!” Nàng ta bắt đầu đánh thẳng bé, “Nếu ngươi không đến thế gian này thì thật tốt biết bao! Cút! Người cút đi...”

Ta hiện hình, chắn trước người Sơ Không, nắm lấy cổ tay nàng ta, nhìn nàng ta chòng chọc: “Thằng bé không phải nơi cho người trút giận.” Ta nói, “Nó chui ra từ bụng người quả là có lỗi với người, nếu người đã không cần, thì để ta.”

Ta buông tay ra, người phụ nữ kia mềm oặt, ngã nhào xuống đất: “Quý... quý!”

“Ta không phải là quý.” Không đợi ta nói hết, người đó đã hít sâu, mắt trắng dã, ngất đi.

Ta không thèm để ý tới nàng ta, ngồi xuống vuốt mái tóc bị rối tung của thịt viên Không, ánh mắt nó dán chặt lên viên ngọc máu tím, ta lấy xuống không hề do dự đặt vào ngực nó. Một hồn bốn phách trong viên ngọc bay ra, nhập vào cơ thể bé con của thịt viên không, ta thấy đôi mắt thần thờ của nó chuyển động, thoáng hiện ra chút lạnh lợi.

Ta đeo lại viên ngọc, lấy khăn tay ra lau gương mặt lấm lem nước mắt và máu của nó, nói: “Từ hôm nay trở đi, tên người là Sơ Không, là người tu tiên. Ta là Tiểu Tường... sư phụ của người.”

Nó không hé răng, ta cũng không biết nói gì nữa, vươn tay ra trước mặt nó, nó ngơ ngác hồi lâu rồi mới nâng bàn tay mập mạp đặt vào tay ta, ta nắm lấy, cười nói: “Để xem kiếp này người có thoát được khỏi tay ta không, ha ha ha ha.”

Trạng thái bây giờ của Sơ Không chắc chắn không hợp sống ở nơi nhiều người, hơn nữa nó còn là hoàng tử, ngộ nhờ sau này triều đình có biến gì lại ảnh hưởng tới nó, ta đưa nó về nơi rừng núi quy ẩn, bình yên sống qua ngày.

Ta dựng một ngôi nhà ở sườn núi Lộc Hoa, đưa Sơ Không vào đó ở. Sơ Không giờ đã có thêm một hồn bốn phách nên thông minh hơn trước một chút, ta dạy nó học chữ, sau đó viết lại những cách nhập môn mà hồi trước Sơ Không dạy ta đưa cho nó luyện.

Nhưng nó tiếp thu vẫn rất chậm, vì thế ta thấy lo lắng, kiếp này nó chỉ là người thường, nếu chết trước khi tu được tiên thân thì phải làm sao? Lúc đó ta vẫn còn sống, trường sinh bất lão, lại phải tìm kiếm trong vô vọng. Ở bên Sơ Không càng lâu, ta càng sợ chàng sẽ biến mất một lần nữa.

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong sự bảo vệ tràn đầy lo lắng, chẳng mấy chốc Sơ Không đã lên mười. Bảy năm ấy ta tìm thêm được một phách của Sơ Không, chỉ còn một hồn một phách nữa là trọn vẹn.

Nhưng không biết vì sao, Sơ Không lại ngày càng ghét việc tu tiên, hần dùng đủ mọi cách để trốn tránh, chơi với đủ loại yêu tinh trên núi. Có một lần hần cực kì quá đáng, ép cây lão yêu viết bùa chú giúp hần, đi cùng hổ tinh dạo trấn hai ngày không về.

Ta lo lắng tìm hần suốt hai ngày, ngày thứ ba thấy hần vui vẻ nhún nhảy trở về, mắt ta vằn vện máu, mặt tái xanh: “Đi đâu?”

Gương mặt vui vẻ của Sơ Không cứng lại, sợ hãi nhìn ta: “Tiểu Tường...”

Ta quần tóc lên, đứng dậy, bẻ gãy một chân ghế, cầm nó trong tay, lạnh lùng nói: “Người qua đây, chúng ta nói chuyện.”

Sơ Không hoảng hốt lùi về phía sau một bước, ta chậm rãi ngồi xổm trước người hần hỏi: “Nói, đi chơi với ai? Chơi ở đâu?”

Hần nhăn nhó hồi lâu, cuối cùng dưới ánh mắt thúc ép của ta đành yếu ớt thừa nhận: “Trần nhỏ dưới núi... đi với Đại Hoa.” Đại Hoa là tên của con hổ tinh, nó và Sơ Không vừa gặp đã hợp cạ, chơi rất vui vẻ.

“Ai cho người đi?”

“Đám, đám yêu trong núi bảo con không thể cứ ở trên núi mãi thế này, phải ra ngoài xem đời thế nào...”

Ta gật gù sáng tỏ, cầm chân ghế đi ra khỏi cửa, đánh lũ yêu quái trong núi một trận nhừ tử, đánh tới mức tiểu yêu ở núi Lộc hoa gào khóc rung trời, cuối cùng trối con hổ tinh Đại Hoa mang về. Sơ Không thấy Đại Hoa, lập tức xông tới hỏi: “Đại Hoa? Có bị đánh không? Đau không? Xin lỗi mày...”

Ta ngồi lên ghế, nhấp trà, cố ổn định lại tâm trạng rồi mới nói: “Đưa Sơ Không xuống núi là có ý gì?” Sơ Không đang tuổi này, da thịt non mềm, còn tu được một ít tiên khí, là thức ăn mà yêu quái sa vào tà đạo

thích nhất, bọn chúng lừa hấn xuống núi quả thực khiến ta lo lắng. Trước kia để mặc Sơ Không tiếp xúc với đám yêu tinh đó sợ dĩ là vì ta biết yêu tinh ở đây không xấu, nhưng nếu bọn chúng có ý đồ gì với Sơ Không...

Nghe ta hỏi vậy, Đại Hoa sợ quá òa khóc: “Tiên tử tha mạng, tiểu yêu không bao giờ dám nữa, chẳng qua tiểu yêu chỉ cảm thấy ngày nào Sơ Không cũng ở trong núi tu tiên, cuộc sống quá đơn điệu, nên mới có lòng tốt rủ cậu ấy xuống núi chơi, không hề có ác ý gì! Hu hu, tiên tử tha mạng, hu hu!”

Ta đặt ly trà xuống, đang định mở miệng thì Sơ Không đã dang tay chắn trước người Đại Hoa, hấn nói: “Tiểu Tường đừng đánh Đại Hoa, đó là lỗi của Sơ Không, Sơ Không không nên ham chơi, lần sau sẽ không thế nữa, đừng đánh nó...”

Không biết vì sao dáng vẻ này lại làm ta nhớ tới Lục Hải Không, nhớ lại thuở nào hấn cũng đứng chắn trước ông bố tể tướng của ta, bảo vệ ta. Mà bây giờ hấn lại quên hết rồi.

Ta tỉnh táo lại, day day trán nói: “Sơ Không không cần xuống núi quan sát nhân gian gì cả, đợi tới khi tu thành tiên thân thì sẽ có rất nhiều thời gian đi chơi...” Ta còn chưa nói xong đã nghe thấy tiếng lầm bầm của Sơ Không, hấn cúi gầm đầu: “Vì sao nhất định phải tu được tiên thân?”

Ta sững sờ: “Người nói gì?”

Sơ Không nghiêng rặng, thành thật đáp: “Vì sao Sơ Không nhất định phải tu được tiên thân? Vì sao nhất định phải nghe lời Tiểu Tường Tử?”

Bởi vì, nếu không tu được tiên thân thì sau này người ở bên ta bằng cách nào? Nếu không tu được tiên thân, sao người có thể quay lại làm Sơ Không thần quân? Nếu không tu được tiên thân, người về Thiên giới lấy ta kiểu gì? Người còn bao nhiêu lời hứa chưa hoàn thành, vì sao không nghe lời ta, không cố gắng tu tiên...

Thế nhưng ta lại ngẩn ra, giật mình nhận ra Sơ Không ở trước mặt này đã không phải là Sơ Không trước kia từ lâu rồi. Đối với hấn mà nói, lời hứa mà Sơ Không thần quân từng hứa với ta cũng giống như lời hứa của một người xa lạ với ta mà thôi, chẳng liên quan gì đến hấn. Hấn không có ký ức trước kia, hấn là một người hoàn toàn mới.

Ta dựa vào cái gì mà đặt hết nguyện vọng của mình lên người hấn?

Ta sững sờ vì suy nghĩ mới này của mình. Chỉ thấy Sơ Không cúi đầu, giọng nhỏ nhưng đầy kiên định: “Con không muốn tu tiên, con muốn giống bọn Đại Hoa. Vì sao chuyện này lại trách bọn Đại hoa, Tiểu Tường thật vô lí.”

Bị chỉ trích như thế, ta không nói được gì, trầm mặc hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Nếu người đã không muốn tu tiên, vậy ta sai rồi.” Ta thu lại dây trói yêu trên người Đại Hoa, lẳng lặng đi vào phòng. Trước khi khép cửa lại, ta nói với hai đứa: “Nếu sau này không về thì nhớ nói với ta một câu, đừng làm ta lo lắng.”

Bên ngoài cửa gỗ, tiếng trò chuyện của hai đứa trẻ vang rõ vào tai ta: “Sơ Không, dường như tiên tử rất buồn, người đi xin lỗi người đi.”

Giọng Sơ Không có chút ngờ ngàng: “Xin lỗi thế nào?”

Đáng lẽ phải là ta xin lỗi bọn chúng mới đúng. Đột nhiên viên ngọc tím trước ngực lại lóe sáng, viên ngọc này có liên hệ với hồn phách của Sơ Không, có phản ứng như thông tâm linh, hồn phách của Sơ Không đang ở gần đây? Ta bỏ qua tất cả xúc cảm phức tạp trong lòng, đẩy cửa sổ nhảy ra ngoài, đuổi theo hướng viên ngọc tím chỉ.

Đi theo sự chỉ dẫn của viên ngọc tím, ta đuổi đến tận ranh giới của núi Lộc Hoa.

Ta thầm cảm thấy kì lạ, đó chỉ là một tàn phách của Sơ Không, sao lại có thể chạy nhanh như thế, đuổi tới tận chạng vạng tối, ta thoáng cảm thấy từng luồng yêu khí thổi qua đầu mình, ngẩng đầu nhìn lên, ta giật mình phát hiện ra có một con yêu quái vừa giống hươu vừa giống ngựa đang đạp qua mây. Viên ngọc tím trước ngực chỉ thẳng về phía nó chạy.

Ta từng nghe Nguyệt lão nói ở nhân gian có một loài yêu quái vừa giống hươu vừa giống ngựa thích ăn tàn hồn phiêu tán ở nhân gian, hồn phách của Sơ Không... lẽ nào bị con yêu quái này ăn rồi!

— — — BỔ SUNG THÊM — — —

Ta hoảng hốt, vội vàng cưỡi mây, phóng vút lên trời, bay tới bên người con yêu quái. Con hươu ngựa đó xem ra rất ngốc, chạy mà đầu cứ nhấp nha nhấp nhô ra về sung sướng lắm. Kể cũng đúng, một con yêu thú chỉ dám đuổi theo ăn tàn hồn thì có sức mạnh gì cho cam. Không biết lúc này nó đang nhai gì trong miệng mà đang định nuốt.

Viên ngọc tím trước ngực tỏa sáng rực rỡ, ta dần lòng, quát lên: “Nôn ra cho bà!” Nói rồi tung chân đạp thẳng lên sườn mặt con hươu ngựa.

Vì đòn này quá bất ngờ, yêu quái hét lên, rất nhiều tàn hồn trong miệng bay ra, hồn phách bồng bềnh theo gió. Ta vội vàng đuổi theo hướng tàn hồn phiêu tán, con hươu ngựa bị đánh không cam lòng gào thét đuổi theo phía sau, ta không thèm để ý đến nó, hấp tấp đi theo hướng mà viên ngọc tím chỉ.

Mảnh tàn hồn đó bay không nhanh, chẳng mấy chốc ta đã đuổi kịp, niệm quyết thu hồn, tàn hồn của Sơ Không ngoan ngoãn chui vào trong viên ngọc tím. Tiếng gầm gừ của hươu ngựa cũng vang lên bên tai, ta nghiêng người né, không muốn tiếp tục lằng nhằng, phát tay gọi: “Mây đâu!”

Đám mây xung quanh lập tức bay qua, mây trắng phản chiếu ánh cam thái dương hòa cùng sắc tím của bầu trời vây con thú hươu ngựa lại, mê hoặc đôi mắt nó. Ta quay người chạy, bỏ nó lại ở tít đằng xa.

Ghi viên ngọc trong ngực, cuối cùng ta cũng về đến Lộc Hoa khi trời đã tối.

Ta men theo con đường lên núi tối đen mờ mịt về nhà, càng đến gần ngôi nhà gỗ tự tay mình xây nên thì chẳng hiểu sao lòng ta lại càng nặng trĩu. Lời của thịt viên Không trước khi ra khỏi nhà vẫn còn văng vẳng bên tai ta. Hắn không muốn tu tiên, không muốn làm Sơ Không thần quân như trước kia, hắn... chỉ muốn sống một cuộc đời an ổn ở dưới hạ giới. Nếu hắn đã nói vậy thì những việc ta đang làm còn ý nghĩa gì nữa.

Liều mạng tìm về hồn phách hắn không cần, cố hết sức dạy tiên pháp hắn không muốn học.

Ta bỗng thấy ê chề như bị hắt một gáo nước lạnh.

Ngẩng đầu nhìn vàng trắng vàng vạc trên trời cao, ta quay chân lại, bước vào rừng.

Ban ngày đám tiểu yêu ở núi Lộc Hoa bị ta đánh ột trận nhừ tử nên buổi tối yên tĩnh hơn nhiều. Ta đi mãi mà chỉ nghe thấy tiếng côn trùng râm ran, bất giác đi tới bên cái hồ nhỏ trong núi, ta thần thờ nhìn sang bờ bên kia, rất nhiều năm trước, lúc ta trở thành một con hổ, có một con lợn rừng xuất hiện bên bờ đối diện, im lặng ngóng nhìn ta...

Dù tâm trạng đang rất nặng nề, nhưng nhớ tới hình ảnh ấy, ta vẫn phải phì cười, một mình cười bò ra bên hồ. Nhưng có lẽ là vì đêm đen quá lạnh giá mà miệng ta dần lạnh cứng cả lại.

Sơ Không ấy... tên đáng ghét có thể cấu kình đầu khẩu với ta, có lẽ vĩnh viễn sẽ không trở về.

Ta cụp mắt, khó nén nổi cảm giác mất mát.

Bước lên trên theo dòng nước, lắng tai nghe tiếng nước chảy róc rách, âm thanh này khiến ta cảm thấy vẫn còn chút vui vẻ. Ta tìm một thảm cỏ rồi ngồi xuống, lắng lắng giữa đầu nhìn bầu trời đầy sao, đây là lần đầu tiên ta cảm thấy tương lai mơ hồ như thế. Nếu ta không cố chấp với Sơ Không nữa thì ta nên làm gì nhỉ? Trước khi gặp Sơ Không ta đã sống những ngày tháng như thế nào? Bỗng chốc ta lại không nhớ ra.

Viên ngọc tím trước ngực lóe sáng, ta cầm nó lên, hôm nay tìm thấy một hồn của Sơ Không, nếu trả lại hồn đó cho hắn thì chỉ cần một phách nữa thôi là hồn phách của hắn sẽ trọn vẹn. Nếu lúc ấy, suy nghĩ của hắn vẫn giống như bây giờ...

Ta sẽ về diện Nguyệt lão, tiếp tục giữ cửa cho lão già ấy.

Ta đang nghĩ thì bỗng nghe thấy bên kia con suối vang lên tiếng nước chảy, âm thanh ấy ta vô cùng quen thuộc, nghiêng đầu qua thì thấy thịt viên Không đang đứng bên kia dòng suối, nước mắt nước mũi ròng ròng, đón lấy ánh trăng lấp lánh mà giàn giụa. Ta thấy hắn khóc dữ như thế bất giác ngẩn ra.

Ta đứng dậy gọi hân: “Sơ Không, người...” Không ngoan ngoãn ở nhà mà ra đây làm gì?

Ta còn chưa kịp thốt nên lời thì thịt viên Không bên kia đã há to miệng gào rách họng: “Hu hu, Tiểu Tường! Hu hu!”

Hân khóc da diết, khiến ta hoảng hốt lui lại sau nửa bước. Bởi vì thiếu hồn phách từ nhỏ nên thằng bé này khá ngốc nghếch, chưa từng bộc lộ cảm xúc quá khích nào, nhưng giờ đột nhiên lại gào thét thế này khiến ta cũng phải hết hồn.

Hân thấy ta lùi ra sau, vẻ mặt càng hoảng loạn hơn, bất chấp tất cả nhảy xuống con suối nhỏ, loạng choạng chạy về phía ta, không đợi ta giúp thì hân đã té ngay trước mặt ta, cả người ướt đầm xông vào lòng ta, nước trên vạt áo thấm ướt cả giày của ta, thịt viên Không bé xíu vòng tay ôm chặt lấy eo ta, vùi đầu vào bụng ta òa khóc:

“Người đừng đi, Sơ Không sai rồi, con sẽ không chọc giận người nữa, không bao giờ chạy xuống núi chơi nữa! Con sai rồi!”

Ta ngây người một lúc lâu: “Sau khi ta đi, đám tiểu yêu trên núi tới đánh người trả thù à?”

Hân quệt hai cái lên bụng ta khiến nước mũi dính tèm lem: “Người là tiên, hức... Đại Hoa bảo người đi rồi, lên Thiên giới đi làm, đi làm thần tiên thoải mái rồi... người sẽ sống rất hạnh phúc, không... không bao giờ quay về nữa! Không cần con nữa... hu hu.”

Giọng nó buồn bã, đượm âm mũi nên ta không nghe rõ, ta sững sờ: “Ta chỉ đuổi theo một con yêu quái mà thôi.”

Thịt viên Không ôm ta càng chặt: “Tiểu Tường đừng đi theo yêu quái.”

Ta dở khóc dở cười, tới khi tỉnh táo lại thì bỗng tràn ngập cảm giác ấm áp, như thể một cảm giác nào đó được thỏa mãn, nó kéo miệng ta lên. Dáng vẻ này của nó có lẽ là vì quá sợ ta biến mất, dù không muốn tu tiên, không chịu nghe lời ta, nhưng trong suy nghĩ của thịt viên Không, ta vẫn là một người đặc biệt, là một sự tồn tại không thể xóa bỏ.

Ta như nghe thấy tiếng cười sung sướng của mình tận sâu trong nội tâm. Ta ngồi xổm xuống, nhìn hồn từ viên ngọc tím bay chậm chậm nhập vào mi tâm của thằng bé, ta sờ đầu nó: “Sơ Không sợ Tiểu Tường không cần Sơ Không nữa đúng không?”

Hồn phách nhập thể nhưng nó không hề cảm thấy gì, thành thật gật đầu, mắt long lanh nước nhìn ta: “Sợ.”

Do đó miệng ta không kìm được nữa mà nhếch lên cao, đè nén sự vui sướng trong lòng, buồn bã nói: “Hai ngày người chạy xuống núi chơi ta cũng tưởng rằng người không cần ta nữa.”

Sơ Không lập tức lắc đầu, vô cùng hoảng hốt: “Không phải! Con, con... Tiểu Tường... con sai rồi, sau này con sẽ không như thế nữa.” Nó giang tay ôm cổ ta, cọ đầu vào đó: “Tiểu Tường đừng giận, con biết lỗi thật rồi mà.”

Ta liếc mắt nhìn thằng bé, véo mặt nó, kéo nó ra, bụng mừng như điên. Thì ra cảm giác khi trí tuệ và sức mạnh của mình ở trên người khác lại thích thú đến thế, ta bỗng hiểu ra hồi ở kiếp Tường ngổ vì sao Sơ Không luôn thích véo mặt ta, hóa ra đó là kết hợp hoàn mỹ của khát khao chiếm hữu và cảm giác thích thú.

Dù trong lòng đang sung sướng lắm nhưng ta vẫn không quên dạy dỗ Sơ Không, ta nói: “Chúng ta hứa với nhau đi.” Ta chìa ngón út ra, ra hiệu bảo Sơ Không cũng giữ tay ra: “Sau này chỉ cần là người vẫn cần ta thì ta sẽ luôn ở bên người, mãi mãi ở bên người.”

Sơ Không ngây ra một lát, nước mắt rơi tí tách xuống đất, nó lau đi, thò tay ra nắm chặt ngón út của ta vào lòng bàn tay: “Ừm, lúc nào con cũng cần Tiểu Tường, cần mãi mãi.”

Trước kia vì làm ra vẻ sư phụ nên ta chưa bao giờ gài bẫy Sơ Không, trên mặt lúc nào cũng nghiêm túc nhiều hơn vui cười, dùng vẻ đứng đắn giấu đi tính cách vốn có. Giờ ta mới biết giáo dục cần phải kết hợp giữa tình và lý, uy nghiêm và ân đức, làm thế mới tạo nên được một tay sai trung thành. Ta lại véo mặt Sơ Không, cười nói: “Bé ngoan.”

Sơ Không lại thẫn thờ nhìn ta, vươn tay sờ lên mặt ta: “Cười thế này mới giống Tiểu Tường nhất.”

Ta sững sốt, thấy nó cũng sững người: “À... không biết tại sao lại buột ra câu này nữa.”

Bởi vì chỉ còn một phách nữa là hồn phách của Sơ Không sẽ trọn vẹn. Ta khẽ hỏi: “Sơ Không vẫn không muốn học tiên pháp sao?”

Nó có chút sợ sệt liếc mắt nhìn ta: “Xin lỗi. Tiểu Tường, con thật sự không thích tu tiên.”

Ta gật đầu, hiểu nhưng vẫn khó nén nổi mắt mát mát trong lòng, thịt viên Không vẫn không muốn trở thành Sơ Không trong lòng ta.

Mấy ngày sau đó ta không ép thịt viên Không tập tiên pháp nữa, nó cũng không còn tìm cơ hội chuồn ra chơi với đám tiểu yêu trong núi, lúc nào cũng ở bên coi chừng ta, ta đi đâu cũng cun cút theo sau. Có lẽ mấy ngày trước ta bỏ đi nửa ngày đã khiến nó vô cùng sợ hãi.

Hôm nay trời quang đãng, ta ra sân sau cho gà ăn, vừa rắc thức ăn ra thì đột nhiên một trận gió yêu nổi lên, không những thổi hết chỗ gạo ta rắc mà còn cuốn bay cả đàn gà của ta đi. Ta ngửa đầu lên nhìn, không ngờ lại là con hươu ngựa mấy hôm trước. Con yêu quái này thật ngu si dần dện, dám tìm ta trả thù, đuổi theo tới tận nơi này.

Con hươu ngựa quệt chân, thét dài, trong âm thanh tràn ngập sự giận dữ.

Ta ngó nghiêng xung quanh, nơi này là nhà ta, Sơ Không vẫn còn sững sốt đằng sau. Có lẽ là vì chưa bao giờ thấy con yêu quái nào to thế này nên nó sợ đến ngất người rồi. Ta chắc chắn không thể đánh với nó ở đây, cách duy nhất là dụ nó đi.

Ta nhân lúc nó ngửa đầu lên trời thét dài ném vút phân gà vào trong miệng nó: “Thét gì mà thét, muốn đánh thì đi theo ta!” Ta tạo một kết giới cho Sơ Không, bảo vệ nó lại trong đó: “Tránh trong này.” Ta nghiêm mặt dặn dò, mặc nó ở bên trong có công kích kết giới thế nào, cuời mây bay ra khỏi địa phận núi Lộc Hoa.

Trước kia đều là Sơ Không làm chuyện này với ta, vậy mà hôm nay hai chúng ta lại đổi chỗ cho nhau, ta bỗng thấy thật thỏa mãn và tự hào.

Con hươu ngựa nuốt phải phân gà càng trở nên điên cuồng hơn, tung bốn vó lên trời đuổi theo phía sau ta.

Khi cách úi Lộc hoa ngày càng xa ta mới dừng lại, quay người sang, nhìn thẳng vào con hươu ngựa: “Hừ! Đã bỏ qua cho rồi mà còn dám tới tìm tao gây rối, mày muốn chết lắm rồi đúng không?”

Con thú không thèm để ý tới ta, hếch sừng lên, gầm gừ nhào thẳng về phía trước. Tốc độ của nó cực nhanh, ta nghiêng người né tránh, ngay khi nó lướt qua người thì vươn tay nắm lấy cái sừng, nhún chân nhảy phốc lên chễm chệ ngồi trên lưng nó.

Bị ta cưỡi trên lưng nên hươu ngựa cực kì tức tối, nó nổi điên vùng chân lên, nghĩ tất cả mọi cách để hất ta xuống.

Ta kẹp chặt chân vào người nó, hai tay nắm lấy sừng nó, dùng chút lực mới cảm thấy cái sừng trên đầu con yêu quái ngốc nghếch này lại ngắn thật, véo thấy mềm mềm... Chẳng lẽ lúc này nó định dùng hai cái sừng thật này húc chết ta sao. Ta phì cười ngồi trên cái lưng lắc lư của nó: “Ha ha, mày ngốc tới mức tao không nỡ đánh luôn đó.” Tuy nói vậy nhưng đánh thì vẫn phải đánh.

Ta chỉ dùng một tay nắm chặt lấy cái sừng thật của nó, vận chút pháp lực khiến sừng nó dính vào lòng bàn tay ta, một tay khác thì lấy trong ngực ra một cái quạt. Cái quạt này chỉ là đồ thường, nhưng lại được làm từ trúc tía thượng hạng. Ta cầm quạt phát mạnh vào mông hươu ngựa: “Đồ mất mùa, dám tới làm phiền bản cô nương! Lần trước không đánh ngươi không nhớ kĩ, lần này có nhớ kĩ không hả, còn dám gây rối không!” Ta vừa đánh vừa dạy dỗ nó.

Hươu ngựa bị đau nên càng kêu dữ dội, cơ thể chồm lên liên tục định hất ta xuống, ta ra sức nắm lấy cái sừng thật của nó, nó càng giãy giụa nhiều thì ta càng nắm chặt, thế là... một phút bất cẩn, bỗng một tiếng rắc vang lên, cái sừng thật của thú hươu ngựa mà tay ta đang nắm bị nhổ phất lên, máu từ trong cái lỗ sừng phun ào ào ra ngoài, bắn tung tóe lên mặt ta.

Nhỏ... nhỏ ra rồi?

Ta ngậy người cầm cái sừng nhuốm đầy máu, thú hươu ngựa cũng im lặng, ngoảnh đầu lại, trở mắt nhìn ta.

Ta ngồi trên lưng nó thêm một lúc nữa, ném quạt đi, luống cuống, nhét cái sừng trong tay vào cái lỗ đầy máu: “Xin lỗi, xin lỗi, ta thật sự không định nhổ sừng mày ra đâu. Đây chỉ là ngoài ý muốn thôi... ai bảo mày cứ vùng vẫy làm gì.”

Máu trên đầu nó cứ ào ào ra ngoài, thấm ướt tay ta.

Cuối cùng, con hươu ngựa không nhịn nhục nổi nữa, quệt móng trước bật thẳng dậy. Ta nhất thời sơ ý nên trượt khỏi người nó, nó lập tức quay lại cắn tay ta. Chỉ tiếc hàm răng quá cùn, không cắn nổi thịt, nó bèn lắc đầu định xé nát.

Ta hoảng hốt, cầm cái sừng thịt gõ lên hốc máu trên đầu nó, con hươu ngựa chịu được hai đòn, sau đó không nhịn nổi nữa bèn nhả ra, ngứa đầu lên trời thét dài, chật vật bỏ đi, vung cả một trận mưa máu khắp trời. Ta cười mây đứng đó, nghỉ ngơi một lúc lâu, nhìn cái sừng thịt trên tay, định bụng mang về ngâm rượu, không chừng còn ủ ra được một mùi rượu đặc biệt. Ta cắt nó vào trong ngực rồi vén tay áo xem xét vết thương của mình, thấy không đáng ngại bèn thông thả quay về nhà.

Nhưng càng về tới gần nhà, ta lại càng thấy không ổn. Tuy Sơ Không không chịu học tiên pháp, nhưng cũng bị ta ép tu tiên được mấy năm, dù gì trong cơ thể cũng có chút tiên khí. Hôm nay chúng ta động phải một con yêu quái gốc nghiệt chỉ biết trả thù, nếu là một con thông minh hơn thì chắc chắn sẽ nuốt chửng Sơ Không trước rồi mới đấu với ta. Ta có thể bảo vệ nó một lần, nhưng không thể bảo vệ nó mãi, nếu hấn không có năng lực tự bảo vệ bản thân thì nhất định sau này sẽ bị bắt nạt.

Hơn nữa... không tu thành tiên thân thì ta mãi mãi ở bên hấn bằng cách nào, nếu là người bình thường Sơ Không sẽ phải xuống địa ngục luân hồi chuyển thế, bắt buộc phải uống canh Mạnh Bà, lúc đó những kí ức về ta sẽ bị xóa sạch hoàn toàn khỏi linh hồn hấn.

Vừa nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi.

Về tới căn nhà nhỏ, thịt viên Không vẫn bị khóa trong kết giới, thấy ta quay về nó vội bật dậy. Ta vung tay gạt kết giới đi, nhưng thịt viên Không lại không bỏ nhào vào lòng ta ngay như ta vẫn tưởng, mà dờ dẫm đứng đó, tròn mắt nhìn ta, vẻ mặt sững sờ.

Ta thoáng ngỡ ngàng, cúi người xuống quan sát bản thân, bỗng hiểu ra vì sao Sơ Không lại dờ dẫm. Máu của thú hươu ngựa thấm đỏ cả bộ váy trắng của ta, có lẽ cả trên mặt và trên đầu cũng dính máu. Ta thở dài, đang định mở miệng bảo Sơ Không đừng lo thì đột nhiên một ánh sáng lóe lên trong đầu, ta nẩy ra một kế.

Ừm... tuy lừa trẻ con sẽ bị tổn hại âm đức, nhưng ta làm tất cả đều vì tốt cho người thôi.

Ta ôm cánh tay bị thú hươu ngựa cắn, miệng rên hừ hừ, khuỷu chân xuống ngã phịch xuống đất. Ta nhắm tịt mắt lại, rên rỉ đau đớn.

Xung quanh im phăng phắc, một lúc sau ta nghe thấy bước chân lạch bạch hoảng hốt của Sơ Không chạy tới bên cạnh ta: “Tiểu... Tiểu Tường?” Ta cố mở mắt ra, thở hỗn hà hỗn hển rồi gào lên: “A! Ta! Đau quá!”

Nếu đây là Sơ Không trước kia, chỉ sợ là đã bạt tai hai cái từ lâu, bắt ta phải tự đứng lên. Nhưng thịt viên Không lại không biết, cơ thể bê bết máu của ta cũng đủ khiến nó vô cùng hoảng sợ rồi, nó vươn tay ra, run rẩy muốn chạm vào ta, nhưng lại không dám động vào, mặt mày trắng bệch, bối rối rồi không dám lên tiếng, chỉ khe nói: “Đau chỗ nào? Tiểu Tường đau chỗ nào?”

Ta mềm lòng, bỗng thấy hành động này của mình thật đáng xấu hổ, nhưng đã diễn rồi thì phải diễn đến cùng. Ta ho hai tiếng để giọng mình trở nên khàn đặc: “Không ngờ, con yêu quái này lại mạnh đến vậy, ta đã đánh giá thấp nó rồi.” Ta kéo ống tay áo lên, giơ vết thương bị con hươu ngựa cắn cho nó xem.

Con thú này vẫn chưa hóa được thành người, vì thế yêu khí của nó vừa thô vừa đục, đọng lại trên vết thương của ta cũng như thế. Luồng khí đen quẩn lấy tay ta, trông rất đáng sợ, nhưng thật ra chỉ cần niệm một cái quyết là có thể tẩy sạch sẽ.

Thịt viên Không thấy vết thương của ta thì mặt càng tái hơn, ta kéo tay nó nói: “Sơ Không, Tiểu Tường gốc quá, trước kia không chăm chỉ luyện tiên pháp, lần này... chỉ sợ phải trả bằng chính tính mạng của

mình...”

“Không đâu.” Sơ Không lắc đầu nguầy nguậy: “Tiểu Tường giỏi lắm mà... Không đâu...” Nó cố nén khóc, nhìn chằm chằm vào ta không chớp mắt, giống như đang sợ chớp mắt một cái thì ta sẽ không còn nữa.

“Dù ta không còn nữa thì người cũng phải sống thật tốt. Sơ Không, tạm biệt.” Ta nhắm mắt lại, ớ... hình như diễn hơi quá rồi.

Sơ Không dè giọng cực khẽ: “Tiểu... Tiểu Tường?”

Ta hít một hơi thật sâu, mở mắt ra, nắm tay Sơ Không, thều thào: “Nếu muốn cứu ta, thật ra cũng có cách, nhưng... mà thôi, thôi vậy.” Ta đang đợi Sơ Không thể hiện quyết tâm cho ta thấy, nhưng im lặng hồi lâu mà nó vẫn chẳng nói gì. Ta tò mò liếc mắt nhìn nó, thấy mắt thẳng bé sáng lên rạng rỡ, nhìn ta chăm chú. Ta bỗng thấy chột dạ, chẳng lẽ đứa bé này nhận ra ta đang lừa nó?

Nhưng một lát sau, thịt viên Không lại nhào lên ôm lấy cổ ta, nó vỗ lưng ta, tỏ vẻ người lớn an ủi ta: “Tiểu Tường đừng sợ, Sơ Không sẽ mãi mãi ở bên người, người đừng sợ.”

Ta thở dài một tiếng, chẳng buồn giả vờ yếu ớt nữa, nói thẳng với hân: “Tiểu Tường không dễ chết như thế đâu, chỉ cần sau này tháng nào cũng có người dùng tiên khí đuổi yêu khí trên cánh tay của ta đi thì Tiểu Tường sẽ không chết.”

Sơ Không buông ta ra: “Hàng tháng đuổi yêu khí của Tiểu Tường? Sơ Không, Sơ Không bây giờ làm được không?”

“Có thể.” Ta lấy một cánh tay khác xoa đầu thịt viên Không, “Có điều giờ người không đuổi hết được.”

“Con sẽ cố gắng tu tiên pháp!” Nhận được câu trả lời của ta, hân cao giọng như đang thề thốt: “Sau này con nhất định sẽ chăm chỉ tu tiên pháp!” Lúc ấy, khoe mắt Sơ Không đỏ ửng lên, nước mắt rơi lã chã: “Sau này Sơ Không sẽ không lười biếng nữa, con phải chăm chỉ tu tiên pháp rồi bảo vệ cho Tiểu Tường, không... không bao giờ để Tiểu Tường bị thương nữa! Hu hu!”

Đúng là một đứa bé kì lạ, biết ta có thể sống mà lại òa khóc.

Ta không biết khoảnh khắc ta nhắm mắt lại Sơ Không đang nghĩ gì, nhưng kể từ đó quả thật nó rất chăm chỉ tu luyện, không còn lười biếng nữa. Vì thế ta rút ra được một chân lí: Đàn ông và trẻ con... đều phải dạy.

Năm tháng ở nhân gian thấm thoát thoi đưa, chả mấy chốc Sơ Không đã được mười tám tuổi, ba hồn bảy phách chỉ còn thiếu một phách. Trải qua nhiều năm tu hành, trí tuệ giờ đã như người bình thường, hân tiếp thu tiên pháp càng nhanh hơn, trong quá trình học hân cũng ngày càng có hứng thú, muốn học nhiều thứ hơn. Dần dà ta cũng không thể dạy hân được nữa. Sơ Không thường ra ngoài ngao du, nhưng dù có đi đâu, mười lăm hàng tháng đều quay về núi Lộc Hoa, hoàn thành đúng lời hứa xua tan yêu khí trên tay từ hồi nhỏ.

Dù rằng cả hân và ta đều biết, thật ra chẳng có yêu khí nào cả.

Ta đương nhiên rất vui khi thấy Sơ Không trưởng thành, điều lo lắng duy nhất là Sơ Không vẫn chưa thể luyện được tiên thân.

Giữa mùa hè năm nay, hồ tinh Đại Hoa chấm được một chàng tú tài dưới trần bèn cướp chàng ta về làm chồng. Hôn lễ được tổ chức vào đêm trung thu. Là một vị tiên, ta đương nhiên không thể cho phép hành động cướp chồng này xảy ra được, nhưng vài lần tới lãnh địa của Đại Hoa đều thấy chàng tú tài kia ốm ở nên cũng để mặc nghiệt duyên của họ. Là một người tu tiên, đương nhiên Sơ Không cũng không dễ dàng để yên cho chuyện cướp chồng này. Không biết mấy năm nay hân ở dưới núi bị nhiễm tư tưởng hủ nho của ai mà nhất quyết muốn đưa tú tài về trần, vì thế đã mấy lần trở mặt với cô bạn thuở nhỏ Đại Hoa.

Đêm đó, Sơ Không lại đi “cứu” chàng tú tài kia lần nữa, ta chạy theo sau lôi hân về, răn hân rằng:

“Chàng tú tài kia cũng thích Đại Hoa, người cố sức phá đám làm gì?” Ta liếc nhìn hân: “Lẽ nào, người cũng thích chàng tú tài kia?”

Sơ Không bĩu môi: “Tiểu Tường đang nghĩ gì thế, bọn họ là người và yêu, không thể ở bên nhau.”

30. Chương 30

Ta thắc mắc: “Tại sao bọn họ không thể ở bên nhau? Dây tơ hồng đã xe trong tay Nguyệt lão, dẫu là gì thì đều có thể ở bên nhau.”

Sơ Không ngơ ngác, thở dài một tiếng: “Thần tiên trên trời đều kì lạ như Tiểu Tường ư? Đầu óc toàn mấy thứ linh tinh.”

Ta lòi hòi về, chẳng thèm ngoảnh đầu lại: “Bây giờ người kì lạ là người mới đúng, đầu óc chứa đầy mấy thứ linh tinh cũng là người. Nhân duyên là chuyện người ngoài có thể điều khiển được sao? Người yên lặng một lát cho ta đi.”

Sơ Không phía sau bỗng trầm mặc một lúc: “VẬY... nhân duyên của Tiểu Tường, con có thể để ý được không?”

Ta đứng lại, quay đầu nhìn hắn, chỉ thấy trong đôi mắt đen láy của hắn in đầy ánh sao, lấp lánh động lòng người. Tim của ta ngượng ngùng lỡ nhịp, hai gò má cũng hơi nóng nóng: “Gì cơ?”

Sơ Không giật mình quay người đi, vội vàng lắc đầu: “Không có gì, không có gì, hôm nay phải xua yêu khí cho Tiểu Tường, chúng ta mau về thôi.”

Đêm nay vì câu nói mập mờ kia của Sơ Không mà ta bị mất ngủ, lơ mơ xuống giường đi vệ sinh, vừa mới ngồi dậy thì một cơn gió đêm lạnh buốt đã ủa vào khắp phòng. Ta nghiêng đầu xem thì thấy Sơ Không đang tựa vào bậc cửa sổ lặng lẽ nhìn ta, sắc mặt nặng nề.

Ta gãi đầu, buột miệng hỏi hắn: “Lại đái dầm hả?”

Sơ Không vẫn nhìn chằm chằm vào ta, ta vỗ đầu ình tĩnh táo. Sơ Không bây giờ đã không còn là đứa bé thiếu năng nữa. Hắn ngậy người hồi lâu, bỗng lên tiếng: “Con mơ thấy Tiểu Tường nhắm mắt... trên nền tuyết.” Hắn cúi đầu nhìn xuống tay mình, “Cảm giác chân thật lắm, không giống như đang mơ. Con sợ quá bình tĩnh, vội vàng qua đây thăm người.”

Khi hiểu được ý của hắn ta bỗng tỉnh táo hơn rất nhiều: “Người...”

“Dù có học thêm bao nhiêu tiên pháp, con vẫn dựa dẫm vào Tiểu Tường như hồi xưa, đúng là vô dụng...”

Nhưng điều ta quan tâm không phải là những chuyện đó, ta hơi vội vàng ngắt lời hắn: “Người mơ thấy gì? Mơ thấy lúc nào? Còn gì khác không?”

Sơ Không ngẩng đầu nhìn ta một lát, ánh mắt cất giấu vẻ gì đấy mà ta không biết, hắn quay người đi, lắc đầu: “Hết rồi, chỉ mơ thấy chuyện đó thôi.”

Hắn bắt đầu dần nhớ lại rồi!

Ta vui lắm, nếu tìm được một phách cuối cùng, nếu hắn tu được tiên thân, nói không chừng Sơ Không sẽ lấy lại được tất cả trí nhớ.

Ta nói: “Sơ Không, nếu sau này có việc gì thì ngày mười lăm không cần về đâu.” Ta nghiêm mặt nói, “Bây giờ là thời khắc quan trọng nhất để nâng cao tu vi, có thể tu được tiên thân hay không đều phụ thuộc hết vào mấy năm này. Nếu ngoài kia người có cơ duyên gì thì nhất định không thể vì ta mà từ bỏ. Ta không có vấn đề gì, chuyện này chắc người biết từ lâu rồi.”

Người Sơ Không cứng lại, sau khi ngậy ra một lúc lâu mới khẽ đáp lại ta.

Ngày hôm sau ta tới tham dự hôn lễ của Đại Hoa, còn Sơ Không thì một mình xuống núi.

Có điều ta không ngờ, chuyến này Sơ Không đi gần nửa năm không về.

Vào độ rét đậm cuối năm, sắp sang năm mới, ta cân nhắc có nên xuống núi tìm Sơ Không hay không, nhưng lại sợ hắn đang tu hành tới giai đoạn then chốt, ta mà bốc đồng tới tìm sẽ khiến tiến trình của hắn bị rối loạn. Ta lưỡng lự vài ngày mà vẫn không quyết định được, rồi ta bỗng nhận ra, Lý Thiên Vương đã đạt

được mục đích cuối cùng của mình rồi. Kiếp thứ bảy này của ta và Sơ Không đã bước vào con đường gian khổ nằng dẫu nhỏ theo đuổi tướng công!

Đêm giao thừa, ta đào hũ rượu ngâm gừng thịt của thú hươu ngựa chôn sau vườn ra. Ủ bao nhiêu năm mà ta không nở uống, nhưng giao thừa năm nay không có Sơ Không ở bên, ít ra cũng có hũ rượu ngon an ủi. Ta nghĩ vậy bèn mở nắp rượu ra, thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân nhanh thoăn thoắt.

Hương rượu vẫn vương bên mũi, ta ngược mắt nhìn Sơ Không bước trên nền tuyết quay về.

Chung quy hấn vẫn không nở để ta đón năm mới một mình.

Ta mỉm cười, vẫy tay với hấn: “Người biết chọn thời điểm về thật đấy, ta vừa mở vò rượu ngon xong, qua đây thử đi.” Sơ Không đứng sững ngoài sân một lát, ta ngạc nhiên: “Vào đây đi.”

Hấn gỡ đầu gỡ tai: “Tiểu Tường làm thế như thế ta mới đi ngày hôm qua vậy, bao điều chuẩn bị trong lòng không cần dùng tới, ta bỗng thấy hơi bối rối.”

“Người vốn chưa bao giờ rời đi.” Ta đáp trôi chảy. Sơ Không lại sững người, ngơ ngác hồi lâu rồi mới ngồi xuống. Ta rót hai ly rượu, đưa một chén cho Sơ Không, quan sát hấn một lượt, thấy hấn vẫn mang thân xác người phàm ta lại thất vọng, nhưng giờ hấn vẫn chưa tới hai mươi, còn mấy năm nữa. Ta tự an ủi mình như vậy, cười nói: “Lần này ra ngoài tu hành có gặp chuyện xấu gì không? Kể cho Tiểu Tường vui đi.”

Hấn lắc đầu, đắn đo một lúc lâu rồi mới nói: “Chuyện xấu thì không có, nhưng ta gặp được một người, người đó nói ba hồn bảy phách của ta còn thiếu một phách.”

Sơ Không cúi đầu im lặng, thấy trời dần chuyển tối, thị trấn dưới núi giảng đèn kết hoa, đông vui hơn ngày thường rất nhiều, càng tôn thêm vẻ lạnh lẽo trong núi Lộc Hoa. Sơ Không ngửa đầu dốc cạn ly rượu, hấn nghiêng răng hỏi: “Tiểu Tường không có điều gì muốn nói với ta ư?”

Ta đắn đo một lát, thầm nghĩ dù gì bây giờ Sơ Không cũng không còn nhỏ nữa, kí ức của hấn chắc cũng đang dần hồi phục, so với việc cứ để hấn đoán già đoán non chẳng thà ta kể hết cho hấn còn hơn. Ta hắng giọng, nhấp ngụm rượu, vừa nhớ lại chuyện xưa, vừa biến những kí ức đó thành lời, rủ rủ cho hấn nghe.

Lúc nói xong sáu kiếp trước đây thì trời đã tối hấn rồi, thị trấn dưới núi bắn pháo hoa khiến cả một vùng trời sáng lên rực rỡ. Ta uống hết chỗ rượu còn dư trong chén, ngẩng đầu nhìn Sơ Không, thì lại thấy hấn cúi đầu. Mấy sợi tóc trên trán giấu đi vẻ mặt của hấn khiến ta nhìn không rõ.

“Thì ra...” Im lặng hồi lâu, Sơ Không lại bật ra một tiếng cười khổ kì lạ, “Những điều người đó nói đều là thật.”

Ta ngơ ngàng: “Gì cơ?”

“Người mà Tiểu Tường nhìn thấy, chưa từng là ta, mà là Sơ Không thần quân.”

Ta cau mày: “Người chính là Sơ Không.”

Nhưng lúc này Sơ Không đã không thể nghe thấy lời ta nữa, tựa như đã nhập ma chương: “Ta vẫn biết Tiểu Tường có rất nhiều quá khứ, nhưng ta vẫn tin Tiểu Tường đang sống cho hiện tại, nhưng giờ đây... Tiểu Tường lại khiến ta không thể tin tưởng được nữa... Vì sao, vì sao Tiểu Tường cứ phải cố chấp với quá khứ như thế?”

“Ta chỉ cố chấp với người!”

“Không phải ta!” Sơ Không ngắt lời, “Điều người quan tâm là kí ức, người chỉ muốn ta trở thành Sơ Không trước kia. Tu tiên cũng thế, tìm hồn phách cũng thế, người Tiểu Tường thích chưa từng là ta!” Sơ Không lườm ta, khóe mắt đã ửng đỏ.

Ta day day cái trán đang giãn giãn, cố nhịn, kiên nhẫn nói: “Người bình tĩnh nghe ta nói đã. Kiếp đầu tiên, sau khi Lục Hải Không chết, ta cũng sa vào vòng luân quần này, thế nhưng để ý tới những điều đó thì có ý nghĩa gì chứ? Chỉ cần là cùng một linh hồn thì thân thể chẳng là gì đối với thân tiên. Người vẫn là người, chỉ có điều đang tạm thời mất một phần trí nhớ thôi, đợi tới khi nhớ lại thì chẳng sao hết, người là Sơ Không, Sơ Không là người...”

Có vẻ như hần không nhin được nữa, nghiêng rặng nói: “Ta không phải là Sơ Không!” Hần quăng ly rượu, đứng phắt dậy, quay người bỏ đi, tiếng sứ vỡ vụn như kim châm vào màng nhĩ ta.

Ta nhìn rượu văng đầy đất, sự lo lắng, sợ hãi cộng thêm chút tủi thân bao nhiêu năm qua đều hóa thành lửa giận, xộc thẳng lên đầu.

Ta niệm tiên pháp, lách lên phía trước, chắn trước người Sơ Không: “Thằng bé hư hỏng này...” Ta vươn tay túm lấy hần, định bụng xử ngay tại chỗ, lột quần đánh mông hần một trận nhớ đời. Nào ngờ tay ta còn chưa chạm vào, Sơ Không đã chuyển động, thoát cái biến mất khỏi trước mắt ta. Ta quay đầu sang, chỉ thấy hần đi theo con đường nhỏ xuống núi mà không thèm ngoảnh lại.

Hôm nay hần không đùa rồi! Ta nóng mặt, niệm tiên quyết, tiên khí trên đầu ngón tay hóa thành một sợi dây thừng, ta vừa vung tay lên sợi dây thừng vàng óng đã trói lấy người Sơ Không. Nhưng đúng lúc sợi dây tiên sắp trói chặt được hần rồi thì quanh người Sơ Không lại phóng ra một luồng tà khí, phá nát sợi dây tiên.

Ta sững sờ, vụt biến tới trước mặt Sơ Không, mặt đánh lại: “Nếu còn dám đi nữa thì ngày hôm nay phải bước qua xác ta mới được ra khỏi núi Lộc Hoa.”

Quả nhiên Sơ Không đứng lại, hần ngoảnh đầu đi không nhìn ta, hần vẫn đang tức giận. Nhưng giờ này ta đâu còn tâm trí bận khoản cái tính trẻ con ấy của hần, ta nhìn Sơ Không chằm chằm, cất giọng hỏi: “Ai đã nói cho người biết những chuyện này? Pháp thuật đó là ai dạy cho người?”

Hần im lặng.

Ta lấy cái quạt tròn bằng trúc tía trong ngực ra, cầm nó trong tay: “Người có nói không?”

Hần biết giờ ta giận thật rồi, lưỡng lự mãi, cuối cùng mới chịu nhả ra hai chữ: “Cầm Liên...”

Nghe thấy cái tên này ta chỉ thấy trước mắt mình tối đen, suýt thì ngã khụy. Cảnh Sơ Không và Cầm Liên cùng chết lại hiện ra trong đầu ta, ta day trán, cố ép bản thân bình tĩnh lại. Đáng lẽ kiếp trước gã phải hồn phi phách tán rồi mới đúng, lẽ nào gã lại mượn sức mạnh chuyển nghịch chuyển hồn phách ra khắp thể gian, nhưng vì không có ai giúp gã thu thập hồn phách nên chỉ có thể trôi dạt. Mà nay lại tìm tới Sơ Không... chẳng lẽ là muốn dụ hần nhập ma?

Ta lừ mắt nhìn Sơ Không đằng trước: “Người gặp gã từ lúc nào?”

“Ba năm trước.”

Không ngờ lại lâu như thế... Ta quá tệ, vậy mà lại không phát hiện ra chút nào.

“Những gì ta nói với người lúc này đều không để tâm đúng không? Cầm Liên là người thế nào, sao người còn dám tới tìm gã? Người ngắm xem vì sao mình bị hồn phi phách tán? Nếu không phải tại Cầm Liên...”

“Nếu không có Cầm Liên thì ta đã chẳng có cơ hội gặp Tiểu Tường.” Sơ Không nhìn ta, chất chứa nỗi đau khó nói thành lời, “Ta không biết Sơ Không thần quân là người thế nào, dù Tiểu Tường đã kể lại những chuyện của hai người nhưng những thứ đó đều xa lạ đối với ta. Trong cuộc sống của ta, chỉ có mình Tiểu Tường, tất cả những gì ta làm đều là vì Tiểu Tường, nhưng Tiểu Tường lại vì Sơ Không thần quân. Dù người có nói hai chúng ta là một, nhưng ta không quen người đó, người đó cũng không quen ta. Người bảo ta phải chấp nhận thế nào khi Tiểu Tường quan tâm ta chỉ là vì một kẻ xa lạ.”

Sơ Không vừa nói vừa lùi ra đằng sau, “Kẻ làm tiên làm thần là Sơ Không thần quân, kẻ bị hồn phi phách tán cũng là Sơ Không thần quân, kẻ địch của Cầm Liên cũng là Sơ Không thần quân. Còn ta thì không, ta chỉ là một người được Tiểu Tường trao cho cái tên của Sơ Không thần quân. Lâu dần, đến cả tên thật của mình ta cũng quên. Ta không muốn làm Sơ Không nữa, ta chỉ muốn làm chính mình!”

Ta ngây ra như phỗng. Giật mình nhận ra từ trước tới nay ta chưa từng đứng trên góc độ của Sơ Không mà suy nghĩ cảm nhận của hần. Trong lòng hần không có Sơ Không thần quân hống hách kia, hần chỉ tồn tại vì bản thân, cũng luôn tưởng rằng người khác quan tâm tới hần là vì chính bản thân hần, bỗng có một ngày, hần nhận ra sự quan tâm của người khác dành cho hần chỉ là vì một người không hề có can hệ gì, đầu người đó có là kiếp trước.

Chắc chắn hẳn rất hụt hẫng...

Ta thở dài, đưa tay về phía Sơ Không: “Chúng ta cũng về rồi bình tĩnh nói chuyện được không? Cẩm Liên muốn dụ người nhập ma, gã không phải hạng người tốt đẹp gì, người đừng tìm hắn nữa.”

Sơ Không lắc đầu: “Muộn rồi, một phách duy nhất của gã đã bỏ khuyết hoàn chỉnh cho linh hồn của ta rồi, kiếp này, ta không muốn tu tiên, ta chỉ muốn làm chính mình.”

Ta kinh ngạc ngậy người, bao ngọn lửa giận trong lòng lại bùng lên. Kẻ Sơ Không phải liều mạng hủy diệt hoàn toàn lại muốn mượn cơ thể của hắn để quay trở lại nhân gian, thật nực cười! Hắn bay lên, định cười mây bỏ đi.

“Làm chính mình cái con khỉ!” Ta nghiêng rặng, phất cái quạt trong tay đánh tan đám mây dưới chân hắn đi. Ta bay lên trước, túm lấy tay hắn: “Hôm nay dù có đánh gãy chân người ta cũng không để người ra khỏi núi Lộc Hoa một bước!”

Sơ Không ngoảnh đầu lại nhìn ta, trong đôi mắt chứa đựng một ánh sáng sâu xa: “Tiểu Tường.” Tiếng hắn vang lên phía sau ta, ta hốt hoảng, Sơ Không mà ta túm đã hóa thành một làn khói trắng, tan biến trong không trung. Một bóng đen bao phủ lấy ta từ phía sau, ta nghiêng đầu lại nhìn, Sơ Không đứng sau lưng ta, mấp máy môi: “Xin lỗi.”

Được lắm, không ngờ tên nhóc này lại biết cách dùng huyền thuật lừa người!

Gáy ta bỗng đau nhói, mọi thứ trước mắt nhòa dần đi, trong đầu ta chỉ có đúng một ý nghĩ, nhóc Sơ Không này... trở nên hư hỏng rồi!

Ta ôm cái cổ đau nhói mà tỉnh lại, nằm trên tuyết cả một đêm nên có vẻ bị đông cứng rồi.

Thằng nhóc đáng ghét kia đánh ngất ta thật cơ đấy, bỏ mặc ta ngủ trên tuyết cả một đêm! Ta hận tới ứa máu, đứa bé ta vất vả nuôi nó khôn lớn, vì giúp hồn phách của hắn được vẹn toàn mà đã liều mạng mấy lần, nghĩ xem Tường Vân tiên tử này vì ai mà mất bao nhiêu công sức, chiến thắng đến nơi rồi mà Cẩm Liên lại chen ngang ăn cắp thành quả! Thù cũ hận mới, ta chỉ tiếc không thể lôi tàn hồn của gã ra ngoài rồi ném cho hươu ngựa ăn, để gã biến thành đồng phân làm màu cho đất luôn!

Nhưng sau sự tức giận ấy cảm giác tủi thân và bất cam lại càng nhiều hơn, ừ thì Cẩm Liên là người xấu, có điều Sơ Không lại đi theo người xấu mất rồi...

Cách giáo dục của ta vẫn thất bại.

Ta vỗ mặt, tự nhủ rằng không thể từ bỏ như thế, ta phải nhớ hết mấy món nợ này, đợi tới khi Sơ Không tìm được trí nhớ thì ta sẽ bắt hắn trả dần! Ta đứng dậy, thì đột nhiên cảm thấy một luồng yêu khí xộc tới từ phía sau, ta niệm tiên quyết bảo vệ bản thân theo phản xạ rồi quay ngoắt lại, chỉ có một tiếng rít dài vang lên, sau đó một cái sừng thật húc vào bụng ta.

Cái thứ mềm mềm ấy cứ chốc chốc lại đâm vào bụng ta, nhướn mày nhìn con yêu quái cũng coi như quen biết, hỏi: “Người định dùng cái sừng thật này đâm chết ta ấy hả?”

Xem ra con hươu ngựa này là một con yêu quái thù dai, đã bao nhiêu năm rồi còn tới tìm ta báo thù... Có điều bình thường không dám ho he, cuối cùng cũng đợi được tới ngày ta bị thương, chắc tưởng ta dễ bị bắt nạt lắm...

Nhưng sao sống bao nhiêu năm rồi mà trí khôn của nó vẫn bị người ta nắm thóp thế nhỉ?

Ta thò tay nắm cái sừng lạnh lạnh của nó, cơ thể của hươu ngựa cứng đờ như thể hồi tưởng lại kí ức không hay nào đó, vội vàng đứng im. Ta thấy lạ: “Nếu người đã tới để báo thì sao hòa hoãn thế? Phản xạ cũng chậm quá...” Nhìn tuyết trên lưng nó, ta hiểu ra: “Chẳng lẽ, mày nấp trong tối quan sát cả đêm mà không dám ra tay, bây giờ thấy ta sắp đi, lo quá nên mới liều mạng xông ra đúng không?”

Cơ thể hươu ngựa lại cứng lại.

— — BỔ SUNG THÊM — —

Ta đập cái sừng thịt của nó rồi phá lên cười: “Ngô nghê thể này thì người sống thể quái nào được nhỉ! Người làm thể nào mà bắt được đồng tàn hồn ấy không biết!” Câu vừa thốt ra khỏi miệng khiến ta sững sờ, hươu ngựa là yêu quái chuyên đi săn tàn hồn, chắc chắn có cách tách tàn hồn nhập vào cơ thể của người khác ra ngoài!

Dường như có một con đường tươi sáng trải ra trước mắt ta, ta vuốt ve cái sừng của hươu ngựa, ngồi xổm xuống, nhìn vào mắt nó, vận tất cả sự dịu dàng có trong đời: “Hươu ngựa à, bé con à, chị hỏi cưng này, cưng có biết cách đuổi tàn hồn xâm nhập cơ thể của người khác ra ngoài không?”

Hươu ngựa trở mắt ra nhìn, hoảng hồn lùi ra sau hai bước, y như thể lúc nào cũng chuẩn được.

“Đừng sợ, chị là một vị tiên tốt, nói nghe xem nào, có cách gì đuổi tàn hồn ra không?”

Nó chần chừ gật đầu. Ta mừng rỡ, vành mắt nóng cả lên, bước lên hai bước vuốt ve gương mặt mượt lông của nó: “Cực cưng, cưng xem, đời người ở đâu mà chẳng gặp gỡ, chúng ta quen nhau cũng là duyên, dù trước kia chúng ta có thù oán gì, nhưng giờ hãy mỉm cười xóa sạch ân thù, hóa địch thành bạn, nắm tay nhau cùng tạo ra một tương lai tươi sáng, được không?”

Hươu ngựa trở mắt lùi ra sau hai bước, nghiêng đầu nhìn ta, hiển nhiên là không tin lời ta nói. Ta nghiêng rằng, tiếp tục mỉm cười dần lên phía trước: “Không dám giấu, thần tiên tỷ tỷ có chuyện muốn nhờ cưng...”

Hươu ngựa quay người định đi, chớp cái ta đã chắn trước mặt nó: “Thôi được rồi, mày ra điều kiện đi, phải thể nào mới chịu giúp.”

Nó liếc mắt nhìn ta, ta hít sâu một hơi, cúi người xuống: “Xin lỗi vì trước kia đã nhờ sừng của mày.” Nó hừ hai tiếng, ta lại nói: “Xin lỗi mày, đáng lẽ ra ta không nên mang nó đi ngâm rượu.” Nó không dám tin nhìn thẳng vào ta, giống như đang hỏi: “Người ngâm sừng của ta?” Ta thành thật nhận lỗi: “Xin lỗi mày, hôm qua là đêm giao thừa, ta sơ sẩy uống hết rồi, không để chứa tí nào ày cả...”

Hươu ngựa ngửa đầu lên trời hét dài, hình như mắt ngân ngấn nước, nó quay người định vọt lên trời, ta không thềm để ý tới sĩ diện nữa, nhào tới ôm lấy cổ nó, hét toáng lên: “Đã xin lỗi rồi mày còn muốn gì nữa! Ta sai rồi! Tất cả đều là lỗi của ta được chưa!”

Đầu nó ngoẹo, giây giữa muốn chạy, ta dần lòng hét lên: “Được rồi! Giẫm đi! Ta ày giẫm lên mặt ta! Mày cứ giẫm đi! Trút giận đi!”

Hươu ngựa ngoảnh lại nhìn ta, ta buông nó ra, cột đồng tóc lòa xòa phía sau lại, nằm xuống dưới đất ngửa mặt lên trời rồi nói: “Giẫm đi, giẫm thoải mái, trút giận xong thì đi tìm người với ta.”

Trong thời tiết giá buốt, hơi thở phả ra hóa thành làn khói trắng muốt vẩn vơ, hươu ngựa gơ vó lên, nhائم ngay về phía mặt ta.

Ta nhắm mắt lại, nghĩ bụng, Sơ Không, vì người bà đây đã chẳng thiết gì nữa rồi đấy.

Ai ngờ đợi mãi lâu mà vẫn không thấy cái vó ấy đập lên mặt ta, mà thay vào đó lại là từng giọt ngọc nước ầm ập tuôn rơi. Ta mở mắt ra, thấy cảnh thú hươu ngựa đang cúi đầu lắng lắng khóc trên đầu ta, nước mắt rơi tí ta tí tách, rất đáng thương.

Ta mềm lòng, vươn tay vuốt ve mặt nó: “Mày đừng khóc, nếu không thì đợi tới khi ta về Thiên giới quay xuống nhận mày làm thú cười nhé, ta sẽ không để kẻ nào chế nhạo mày vì mày chỉ có một chiếc sừng.”

Nó cứ lắng lắng khóc, ta an ủi nó một lúc nó mới lấy lại được tinh thần. Ta còn đang cân nhắc xem có nên đi ngay không thì hươu ngựa lại cắn gấu tay áo của ta bảo ta đi đi, không ngờ con yêu quái này lại lương thiện đến thế...

Vì thế ta không giấu nó chuyện gì nữa, nói thẳng hết ra: “Cơ thể của Sơ Không nhà ta bị thiếu một phách, tàn hồn của một tên thần tiên xấu xa chui vào trong cơ thể của hân, trong tàn hồn đó có tà khí, gã muốn khiến Sơ Không lạc lối. Vì thế sau khi tìm được Sơ Không, mày đuổi nó ra, rồi ta thanh tẩy. Sau đó mày ăn nó đi, cho nó thành phân linh hồn rồi thải ra luôn.”

Hươu ngựa ngoan ngoãn gật đầu.

Ta mân mê viên ngọc tím trước ngực, mượn sức mạnh của nó để tìm vị trí của Sơ Không.

Ta tìm khắp nơi mà không dám dừng lại, chỉ sợ tới muộn Sơ Không lọt hẳn vào con đường không có lối về ấy. Ta tìm kiếm trong tâm trạng nơm nớp lo sợ, đúng vào lúc hơi nản lòng thì cuối cùng viên ngọc tím trước ngực cũng có chút phản ứng.

Ta sung sướng đi theo sự chỉ dẫn của viên ngọc, phóng từ trên trời xuống, vừa nhìn thấy khung cảnh ta đã từng người, đây chẳng phải chính là nơi trước kia Cẩm La giấu trái tim của yêu đá ngàn năm sao...

Ta lắc lắc đầu lấy lại tinh thần. Giờ đây nơi này chỉ là một đồng đá vụn, phía trên đồng đá vụn đó là một bóng người cô độc, ta tập trung nhìn kĩ, đó chẳng phải là Sơ Không sao! Vừa thấy hẳn, ngọn lửa không tên trong lòng ta lại bốc lên ngàn ngút, không nói tiếng nào với hươu ngựa mà xông ngay lên phía trước. Ta hít thật sâu, không để Sơ Không kịp nhìn kĩ, ta đã vung mạnh tay, không nói một lời giáng thẳng một cú vào mặt hẳn.

Từ nhỏ tới lớn ta chưa từng đánh hẳn, nhưng lần này, ta không thể mềm lòng được nữa.

Sơ Không bị ta đánh bay đi rất xa, mãi tới khi đập vào một tảng đá lớn mới dừng lại. Hẳn khuy một gói xuống dưới đất, ho khù khụ trong bụi bay mù mịt.

Không cho hẳn có cơ hội nghỉ ngơi, ta bay người tới trước mặt hẳn, niệm quyết. Dây trói tiên từ đầu ngón tay phóng vụt ra, quấn quanh Sơ Không như rắn, xung quanh hẳn tỏa ra một luồng khí đen, định phá tan dây trói tiên như đêm đó, nhưng đã có bài học, ta sao có thể để hẳn đắc ý được lần nữa.

Dùng tay khác lấy chiếc quạt bằng trúc tía trong ngực ra, ta hét lên: “Tĩnh!” Tiên khí tỏa ra quanh người, thanh lọc tà khí.

Từ sau khi Sơ Không hồn phi phách tán ở ngay trước mặt ta, ta đã rất cố gắng tu luyện tiên pháp. Tuy rằng vẫn còn kém tiên nhân chính phái rất nhiều, nhưng cũng đủ để đối phó với một người mới tu tiên được mười mấy năm như Sơ Không, dù trong cơ thể của hẳn có tàn hồn của Cẩm Liên.

Tà khí tản đi, dây trói tiên trói chặt lấy Sơ Không, ta đánh mặt, đứng từ trên cao nhìn xuống dưới: “Người có gì không hài lòng với ta, người muốn làm người thế nào, ta đều có thể bình tĩnh nói chuyện với người, thậm chí có thể thỏa hiệp, nhưng điều duy nhất ta không thể khoan nhượng là người sa vào ma đạo. Là thần tiên, dù trong lòng không có muốn dân trăm họ, thì cũng nên phân rõ đúng sai.”

“Tiểu Tường.” Sơ Không ngẩng đầu lên, khuôn mặt vẫn thuần khiết như trước đây, nhưng nụ cười trên môi hẳn lại mang theo một sự bất lực cực lớn: “Từ trước tới nay người chưa từng hỏi mong muốn của ta là gì? Vì sao ta nhất định phải làm thần tiên? Ta tu tiên chỉ vì có thể bảo vệ người, ấy vậy mà, thứ Tiểu Tường muốn lại không phải là sự bảo vệ của ta.”

Ta ghen hòng, có lẽ bây giờ ta có nói gì hẳn cũng không hiểu. Ta ngoảnh đầu lại gọi hươu ngựa, đúng lúc nó chạy qua thì một luồng tà khí trào ra, ta hoảng hốt quay đầu thì lại thấy tà khí quanh người Sơ Không dày đặc, ăn mòn dây trói tiên từng tí một.

Tên Cẩm Liên đó... rốt cuộc đã làm gì Sơ Không!

Ta sửng sốt, xông lên trước định nắm lấy tay Sơ Không. Hẳn lại quay người tránh ta, ta bực mình, vận thân pháp cực nhanh đuổi kịp, so mấy chiêu với Sơ Không. Bên hông hẳn có kiếm, mấy lần định rút nhưng lại không rút. Biết hẳn vẫn không muốn ra tay với mình, ta bỗng thấy ấm lòng, sau đó lại dần lại, ta cố ngáng chân hẳn, túm lấy vạt áo của Sơ Không khiến hẳn ngã nhào xuống đất.

Ta đè chặt hẳn, giọng gọi: “Hươu ngựa.”

Không gian vang lên một tiếng thét dài, hươu ngựa xé trời phi tới, Sơ Không giãy giụa, ta ấn cổ hẳn xuống nói: “Hoặc là giết ta, hoặc là đưa tay chịu trói.” Ta nói đây về hùng hồn, Sơ Không lại cắn răng, tiện tay mò lấy một hòn đá kê bàn đi, đập đúng vào cái chân chuẩn bị tiếp đất của hươu ngựa. Hươu ngựa bị đau, cơ thể mất ổn định, đổ ập người về phía ta.

Ta hốt hoảng, Sơ Không nhân cơ hội đó xoay người chạy trốn, ta định đứng dậy đuổi theo thì hươu ngựa lại đè nặng lên người ta, ta mắng: “Mày đúng là chẳng được tích sự gì!”

Bên đó Sơ Không định cười mây bay đi, nhưng khó khăn lắm mới tìm được hẳn, sao dễ dàng để hẳn trốn thoát được!

Đồ ngốc không biết cho người khác bớt lo này!

Ta đẩy hươu ngựa ra, còn chưa đứng vững đã giơ cái quạt tròn trong tay rồi hét lên: “Mây đâu!” Ấng tường vùn dưới chân Sơ Không bay tới bên cạnh ta, ta niệm quyết: “Tên.” Tức thì đám mây mềm mại tụ lại hình mũi tên, ta không hề xao động, chỉ thẳng tay về phía Sơ Không, mũi tên mây sắc bén phóng vụt qua.

Sơ Không cũng không hề chậm chút nào, loáng một cái đã né được đợt tên mây đầu tiên, hần lảng lạng nhìn ta, không giấu nổi sự bất lực trong mắt: “Tiểu Tường, đừng đi theo ta nữa, ta không phải là Sơ Không thần quân mà Tiểu Tường muốn. Người cứ coi như kiếp này chưa từng tìm thấy ta đi.”

Ta tức quá chửi ầm lên: “Vớ vẩn! Mất bao nhiêu công sức nuôi người mười mấy năm, người nói chưa từng tìm thấy thì ta phải bồi đen hai mắt ừ luôn à! Tại sao! Ta không quan tâm người là Sơ Không nào, dẫu có nuôi ra đầu heo thì ta cũng quyết không để kẻ khác nâng tay trên! Cút về!”

Môi Sơ Không mấp máy như muốn nói điều gì đó, nhưng rồi lại nuốt vào trong bụng.

Ta vung quạt, gọi càng nhiều mây đến, biến hết thành mũi tên sắc nhọn, vừa úp quạt xuống, dòng mưa tên đã ào ào trút xuống. Sơ Không không tránh được, thoảng chốc đã bị trúng mấy mũi, tên mây chạm vào người Sơ Không liền biến thành sương trắng bay đi, nhưng vẫn để lại những vết thương nông hoặc sâu.

Mục đích của ta là khiến hần không thể động dậy vì thế không hề nương tay, nhưng khi thấy máu ứ đọng khắp người hần, xấu hổ thay ta vẫn mềm lòng.

Tên mây thoảng chững lại, người Sơ Không mềm đi, khuỵu xuống dưới đất. Ta lo lắng muốn chạy lên đỡ hần theo bản năng, nhưng vừa đi được hai bước đã thấy tà khí xung quanh Sơ Không trào ra. Ta giật mình kinh ngạc, Sơ Không đang khuỵu một gối từ từ ngẩng đầu lên nhìn ta, mắt trái của hần vẫn bình thường, nhưng trong con mắt phải lại đỏ sậm đầy sát khí.

Hần chỉ nhìn từ phía xa nhưng vẫn khiến ta lạnh cả người, như thể nhìn thấy Cẩm Liên thần quân khiến người khác phải run sợ.

Ta nuốt nước bọt, nhủ thầm tuyệt đối không để kiếp này của Sơ Không lại bị hủy trong tay Cẩm Liên, dẫu ta có phải trả bằng tính mạng của mình. Ta cố lấy dũng khí, nhắc chân bước về phía Sơ Không.

Sơ Không lừ mắt, rồi bỗng nhiên như bưng tỉnh, hần ho hai tiếng, miệng trào ra máu, vẻ mặt có chút hoảng loạn, y như hồi còn bé làm vỡ bát đĩa, lúng ta lúng túng: “Đừng tới đây! Tránh xa ta ra...” Hần lùi từng bước ra phía sau, như thể sợ ta chạm vào hần. “Ta không muốn làm Sơ Không thần quân cao cao tại thượng, ta không muốn về với Tiểu Tường.”

Nghe hần nói vậy, ta càng điên tiết hơn, không thềm quan tâm nhảy vọt lên trước, ta vươn tay bắt lấy vai hần, không biết lúc này vai hần bị trúng tên nên giờ bàn tay ta nhuộm đầy máu.

Ta cứng người, Sơ Không rụt vai tránh khỏi tay ta, rồi đánh một chưởng lên bụng ta, tà khí lạnh buốt xộc thẳng vào trong cơ thể, ta bị đẩy lui hai bước, sững sờ nhìn Sơ Không: “Người... thật sự đánh ta?”

Tuy trước kia ta cũng đánh hần, tuy trước kia ta cũng thường đánh Sơ Không, tuy giờ đây hần đã không còn là Sơ Không trước kia nữa...

Sơ Không cũng sững sờ nhìn xuống tay mình, hần lúng túng muốn giải thích: “Tiểu Tường, không phải ta...”

Nhưng lúc này ta đã giận tới mức không nghe nổi lời hần nữa, không thềm dùng cảm pháp khí mà bay người lên, túm lấy tay Sơ Không, thực một cú vào đầu gối của hần bắt hần phải quỳ xuống, ta vội vàng gọi: “Hươu ngựa!”

Thú hươu ngựa vẫn đứng một bên quan sát tình hình lập tức chạy lên. Sơ Không giãy giụa muốn thoát khỏi sự khống chế, ta đè chặt lấy hần, tà khí trên tay Sơ Không trườn lên cổ tay ta, Sơ Không càng giãy kinh hơn: “Bỏ ta ra!”

Ta không chịu buông ra, hươu ngựa chạy đến, nó cúi đầu xuống, dùng cái sừng thật khê chạm vào trán Sơ Không. Tà khí dần hiện ra, hươu ngựa lùi về sau hai bước, như thể có chút sợ sệt.

Có thể lõi tàn hồn của Cẩm Liên ra không đều phụ thuộc vào lần này, ta cắn răng, dùng tất cả tiên lực đè ép tà khí, càng cố áp chế tà khí càng phản kháng dữ dội. Cơn đau xối ngược lại như thể nghiền nát tim, xâm nhập từng chút vào xương tủy. Ta gắng nhịn không nói một lời. Khoảnh khắc đó, ta vừa thấy vui vừa thấy buồn, vui ở chỗ là ta chỉ gặp phải tàn hồn của Cẩm Liên, vẫn có thể đủ sức đối chọi. Buồn ở chỗ, trước kia Sơ Không đã phải chịu bao nhiêu đau đớn mới cùng chết được với Cẩm Liên, mà nay... kiếp sau ngốc nghếch lại muốn nhập ma theo gã!

Vừa nghĩ đã thấy bực mình!

Ta không nhịn được nữa, đập mạnh một cái trúng hông Sơ Không. Vậy mà hắn không hề phản ứng. Kể cũng đúng, Cẩm Liên đã nhập vào hồn hắn, giờ lại chia tách hồn phách, dễ chịu sao cho được.

Tà khí đọng lại trên sừng thịt của hươu ngựa ngày càng nhiều, ta thoáng nhìn thấy một vệt sáng trào ra khỏi trán Sơ Không, đó là tàn hồn của Cẩm Liên! Ta sung sướng, tập trung áp chế tà khí, Sơ Không không chịu được đau, rên thành tiếng.

Hươu ngựa thét dài một tiếng, ngựa đầu lên trời, trong đám khí đen bám trên sừng thịt của nó có tàn hồn ánh vàng. Ra rồi! Ta mừng rỡ vô cùng, đang định niệm quyết thanh lọc nó thì tàn khí xung quanh tàn hồn sắc vàng đột nhiên xoay vòng, thú hươu ngựa bị đau, liên tục lắc đầu rít lên thảm thiết.

Gã muốn nhập vào cơ thể của hươu ngựa! Ta hoảng hốt, bay lên trước, túm chặt lấy cái sừng thịt của hươu ngựa, quát lên: “Không muốn cái sừng cuối cùng này bị nhổ ra thì đừng cử động lung tung!” Người hươu ngựa cứng lại, rồi ngoan ngoãn đứng yên dù đang run bần bật vì sợ.

Ta lấy viên ngọc tím đeo trên cổ xuống, ta không biết nó có tác dụng gì, nhưng giờ đây thứ có thể dùng trên người ta chỉ có mỗi nó, vì thế ta không để ý gì nữa hết, đặt nó trong lòng bàn tay, rồi nắm lấy sừng của hươu ngựa, ta dồn hết sức mạnh nguyên thần của mình, tỏa tiên khí ra, hét lớn một tiếng: “Tĩnh!”

Thoáng chốc cả đất trời như lặng yên, viên ngọc tím trong tay bùng lên rực rỡ, chẳng khác nào mặt trời bùng sáng phá tan làn sương, thanh lọc vẫn đục khắp nhân gian.

Ánh sáng dần biến mất, cái sừng của hươu ngựa vẫn nằm trong tay ta, tà khí tan biến, tàn hồn của Cẩm Liên cũng không còn nữa, ta mở tay ra, viên ngọc tím trong tay đã hóa thành một viên đá xám xịt, không còn lấp lánh.

Cả đời Cẩm Liên đều muốn giành được trái tim của Tử Huy, đều muốn giành được sức mạnh nghịch chuyển, bây giờ... cũng xem như ước nguyện cuối cùng của gã đã được hoàn thành. Còn Tử Huy... thế gian này đã không còn Tử Huy nữa, tất cả những gì y để lại đều đã tan thành mây khói.

Ta rũ rượi ngồi xuống đất, cổ tay nhói đau, đó là chỗ lúc nãy bị tà khí của Cẩm Liên xâm nhập. Cơ thể này đã không thể tiếp tục sử dụng, nếu không sẽ hại tới nguyên thần, khiến ta sa vào tà đạo.

Ta ngoảnh đầu lại nhìn Sơ Không, người hắn đầm máu lê bước về phía ta, sau đó hắn quỳ xuống, đưa tay ra, nhưng lại không dám chạm vào ta. Ta nhìn thấy gương mặt trắng bệch của mình qua đôi mắt đen láy của hắn, ta nói: “Thật ra ngấm kĩ, lời người nói cũng không sai.”

Hắn ngẩn người.

31. Chương 31

“Người và Sơ Không có lẽ thật sự là hai người khác biệt, không có kị ức, tính cách cũng khác nhau hoàn toàn, thế nhưng, ta vẫn thích người.” Ta đưa tay lên, vuốt đầu hắn như trước kia. Mặt hắn tái mét, môi run bần bật như thể sắp khóc đến nơi: “Ta chưa từng ngờ kiếp này sẽ kết thúc thế này, cũng chưa từng ngờ, ông trời lại dùng cách này để khiến ta tuyệt vọng.”

Ta sờ lên ngực hần: “Phách cuối cùng ta không tìm nữa, cũng tìm không nổi. Người không muốn nhớ lại chuyện trước kia, thì coi như là kiếp này ta độc đoán, ta mắc lỗi. Tự do tự tại mà người muốn, sau này sẽ không có sự ngăn cản của ta nữa.”

“Không phải thế... Tiểu Tường, bình tĩnh nghe ta nói đã, không phải như thế... không phải như thế!”

Thế giới trước mắt ta nhòa dần đi, gương mặt của Sơ Không cũng không còn rõ ràng, gió lạnh bên tai khiến mắt ta ươn ướt, chừng như sắp khóc đến nơi, ta thở dài: “Có phải hay không... cũng tùy người thôi...” Đường xuống suối vàng quanh có trải ra trước mắt ta, con đường này đã đi bảy lần, sau này sẽ không bao giờ bước lên nữa.

Ta ngoảnh đầu lại nhìn Sơ Không ôm khối thi thể đã không còn hơi thở, khẽ ghen ngào: “Đừng bỏ ta, Tiểu Tường đừng bỏ lại ta...”

Ta quay đầu đi, quyết tâm bước lên đường xuống suối vàng. Dù có là Sơ Không nào thì sau này ta cũng không tìm nữa.

Minh phủ, ta bước vào điện Diêm Vương trong ánh mắt chăm chú của đám tiểu quỷ. Diêm Vương đã về, ông ta đang bò lên bàn viết cái gì đó, nghe thấy tiếng ta mở cửa, lão ngẩng đầu lên nhìn ta, thoáng sửng sốt rồi nhìn ra phía sau ta: “Sơ Không... thần quân đâu?”

“Ở nhân gian, hần muốn làm người phàm.”

Phán quan ngồi bên nhướng mày: “Người đi thu thập hồn phách thật?”

Ta gật đầu, chỉ thấy lòng mình nao nao: “Bảy kiếp tình duyên đã xong rồi, Cẩm Liên cũng đã biến mất hoàn toàn khỏi nhân gian, chúng... ta...” Ta cup mắt, ngừng một lát mới nói tiếp: “Ta đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, liệu có thể khôi phục tiên thân, quay về Thiên giới được chưa?”

Diêm Vương và phán quan nhìn nhau, hai người trầm ngâm một lát, rồi Diêm Vương nói: “Tất nhiên là được, nhưng cứ để mặc Sơ Không thần quân ở nhân gian như thế có ổn không? Nếu kiếp này chết đi xuống đây uống canh Mạnh Bà thì có thể đời đời kiếp kiếp đều phải làm một người bình thường.”

Chuyện này sao ta không biết, đó cũng là chuyện bấy lâu nay ta luôn sợ. Năm tháng sau này, sẽ không còn ai có ký ức giống ta nữa, chỉ để lại một mình ta hoài niệm, cho tới khi ta cũng dần quên đi. Những lời chúng ta đã hứa sẽ không có ai thực hiện, tất cả hỉ nộ ái ố mà ta và Sơ Không trải qua đều hóa thành mây khói đã qua, không còn tồn tại.

“Cứ để hần làm người phàm đi.” Ta đáp, “Đó là mong muốn của hần.”

Diêm Vương nghĩ một lát rồi mới nói: “Lẽ nào Tiểu Tường Tử đang giận dữ? Sau khi mất trí nhớ, Sơ Không thần quân đã làm chuyện gì khiến người không vui ư?”

Ta lườm Diêm Vương, bực bội vì bị nhìn thấu: “Liên quan gì đến ông! Đưa ta về Thiên giới! Ta muốn về Thiên giới!”

Diêm Vương vuốt mũi, nhẫn nại khuyên ta:

“Vợ chồng son cái nhau cũng được, nhưng chỉ cái thôi, chuyện quan trọng thế này, không đùa được đâu. Nếu ngộ nhờ Sơ Không thần quân đời đời kiếp kiếp làm người phàm thật thì người khổ chính là người đó, hơn nữa...” Lão lâu bầu: “Ta còn đặt mười lượng vàng mà.”

Vừa nhắc tới mười lượng vàng là ta lại nhớ tới mười đồng của mình, vì thế càng bực hơn: “Muốn để tên ngốc đó về Thiên giới thì Diêm Vương tự đi khuyên đi! Ta chẳng quan tâm, hần muốn chịu khổ ở nhân gian thì cứ để hần chịu khổ!” Nói xong ta quay người định đi, nhưng khi tới cửa điện Diêm Vương vẫn không thấy ai tới khuyên bảo, ta bĩu môi, ngoảnh đầu lại: “Này... À ừm, cho ta mượn gương kiếp trước của lão về chơi mấy ngày.”

Diêm Vương liếc ta một cái: “Nha đầu kia, người lại giấu âm mưu quỷ kế gì đó hả?”

“Bí mật của phụ nữ.”

Lúc quay lại Thiên giới, tất cả mọi vật đều trông vừa quen vừa lạ, chúng tiên nhìn thấy ta đều vui vẻ qua chào, hầu như không hề khác gì so với trước khi ta hạ giới. Thiếu một Sơ Không thần quân thì Thiên giới vẫn là Thiên giới, thần tiên bạc tình, không như người phàm. Có lẽ trước khi hạ giới ta cũng thế, nhưng lúc này đây...

Chỉ cần cúi đầu là ta có thể nghĩ thấy tục khí cõi trần vương khắp người mình.

Quay về điện Nguyệt lão, dây tơ hồng trong điện vẫn bị lão làm rối tung rối bù như xưa. Ta quẹo ra sân sau lại thấy Nguyệt lão lên uống rượu rồi trốn đi ngủ, tật xấu của ta đúng là học từ Nguyệt lão mất hết chuẩn mực này. Ta bước lên, túm hai sợi râu bạc của lão, không thềm nể tình giạt phăng xuống.

“Ai ui!” Nguyệt lão kêu đau, ôm cầm tỉnh dậy, một lát sau mới đưa mắt nhìn ta: “A, Tiểu Tường Tử, con về rồi à!”

Ta lừ mắt, lão thức thời đổi cách gọi: “Được rồi, Tiểu Tường. Vừa về đã làm khổ lão già này rồi! Phải rồi...” Nguyệt lão ngó nghiêng xung quanh, nói thầm bên tai ta: “Con hạ giới có thành đôi với Sơ Không thần quân không? Thiên giới đánh cược, ta cá hai đứa không thành đôi, mất năm lượng vàng đó.”

“Tin nội bộ.” Ta thổi hai cọng râu dài kia đi, “Nếu lão không muốn mất tiền thì mau đi đổi đi.” Nguyệt lão tròn mắt nhìn ta, ta cười đáp: “Con lấy tiền công cả đời sau của mình ra cược, chắc chắn con và Sơ Không sẽ thành đôi.”

Nguyệt lão sững sờ nhìn ta một lát, quay người lấy một cái bàn tính ra gảy gảy: “Tiền công cả đời của con cũng chưa đến năm lượng vàng, tin của con cũng không đáng tin.”

Miệng ta giật giật: “Tùy lão!” Nói xong, ta ôm gương kiếp trước trong ngực chuẩn về phòng mình, đóng cửa lại, ta đặt gương kiếp trước lên bàn, thấy hơi bối rối. Thực ra vừa nãy Nguyệt lão nói cũng đúng, tiền lương cả đời của ta không được năm lượng vàng, tin tức của mình cũng chẳng biết đúng hay sai.

Ta chỉ đoán theo trực giác của mình, hay nói cách khác là ta đang dựa vào sự tin tưởng dành cho Sơ Không mà đánh cược...

Ta tin chắc rằng Sơ Không sẽ không nhập ma.

Dù hắc không còn trí nhớ, dù hắc có muốn chứng minh bản thân thế nào, dù hắc đang ghen hay đang giận, nhưng hắc nhất định sẽ không làm theo mong muốn của Cẩm Liên, không nhập ma, hắc luôn là một người tốt bụng. Sơ Không thần quân hống hách cũng được, Lục Hải Không cũng được, thịt viên Không cũng không sao, ta luôn tin tưởng sự ngay thẳng, dịu dàng và lương thiện ẩn sâu trong trái tim hắc.

Hơn nữa chuyện thịt viên Không muốn nhập ma quả thực rất kì lạ. Hắc nói Cẩm Liên đã trú trong cơ thể hắc ba năm, nếu hắc đã đồng ý cho Cẩm Liên nhập hồn thì vì sao ba năm trước không đi theo kẻ kia luôn mà phải đợi tới tận giờ? Ta dám đoán thịt viên Không vì bất cẩn mới bị Cẩm Liên nhập vào cơ thể, hơn nữa còn bị ảnh hưởng bởi Cẩm Liên, nhưng hắc lại sợ ta lo lắng, vì thế mới không nói cho ta hay.

Hắc quan tâm tới ta, hơn nữa còn quá quan tâm.

Ta nhìn sang gương kiếp trước, mặt kính lay động, ta thấy Sơ Không vẫn đang ôm lấy khối thi thể bị ta bỏ lại kia, người hắc cứng đờ như thể cũng hóa thành xác chết, không thể cử động được nữa.

“Ta không phải là Sơ Không thần quân.” Hắc thì thào, giọng khàn khàn, “Trong lòng ta không có muôn dân bá tính, cũng không có đúng sai tốt xấu, ta chỉ muốn bảo vệ Tiểu Tường, ta chỉ muốn bảo vệ Tiểu Tường mà thôi. Tự do gì, tự tại gì ta cũng không cần, chỉ cần có thể trở thành người nàng thích, có thể khiến ánh mắt nàng dừng lại trên người ta dù chỉ một giây, biết nàng thích ta là đã đủ rồi.”

“Ta thực sự không muốn khiến nàng tức giận, ta chỉ sợ... sợ bản thân mình một ngày nào đó mất kiểm soát sẽ khiến nàng bị thương, vì thế mới nghĩ cách bỏ đi. Ta chỉ nghĩ...” Hắc nghẹn lại, vùi đầu vào hõm cổ của ta giống hệt như lúc ta dỗ dành hắc, “Ta chỉ nghĩ rằng không thể để kẻ trong cơ thể này làm hại nàng, ta chỉ muốn ra sức bảo vệ nàng, ta chỉ nghĩ rằng nàng có thất vọng về ta, vậy sau khi ta chết, liệu nàng có đau lòng chút nào không?”

Ta bỗng thấy nhói đau, nghe hắc nói tiếp: “Xin lỗi, ta ngốc quá... ngốc hệt như hồi bé vậy, không nghĩ ra được cách nào hay hơn!” Hắc khóc không thành tiếng, “Nàng hãy dậy đánh ta đi, dạy dỗ ta đi, thế nào

cũng được, chỉ có điều... đừng bỏ ta lại.”

“Nàng biết mà, điều ta sợ nhất, chính là thế này...”

Quả nhiên, y như những gì ta suy đoán.

Ta cố gắng áp chế những cảm xúc phức tạp trong lòng, dùng lí trí suy nghĩ. Ba năm trước Cẩm Liên xâm nhập vào cơ thể, kể cho hắn nghe những chuyện trước kia, cố gắng dụ hắn vào tà đạo, mà Sơ Không vẫn không chịu tin lời gã, nhưng chắc chắn tà khí có ảnh hưởng tới Sơ Không.

Từ đó, mười lăm hàng tháng Sơ Không lại về một lần. Mười lăm hàng tháng là lúc thanh khí ở nhân gian cường thịnh nhất, lúc đó về thăm ta chắc chắn là hắn có thể hoàn toàn áp chế tà khí, sau đó mấy tháng cũng không về, có lẽ là vì hắn không đủ sức khống chế tà khí trong người nữa.

Đêm giao thừa, hắn quay về, sau khi ta kể cho hắn nghe mọi chuyện trong quá khứ, hắn tìm một lí do, kiếm một cái cớ, nói thêm vài câu đáng ghét để khiến ta giận, đánh ta ngất, mỗi lần hắn nhìn ta bất lực, mỗi lần nói với ta rằng đừng đi tìm hắn nữa. Giờ bình tĩnh nghĩ lại, thực ra những hành động này chẳng phải là đang từ biệt ta sao.

Hắn đưa Cẩm Liên tới nơi trước kia gã từng chết cùng Sơ Không, hắn muốn đưa tất cả về điểm ban đầu, hắn muốn ta coi như đời này chưa từng tìm thấy hắn.

Ta tưởng rằng thịt viên Không đã không khác gì người bình thường, nhưng giờ ta mới biết, hắn thật ngốc, hắn muốn cùng chết với Cẩm Liên, mà hắn lại sợ lúc hắn chết đi không biết tới an ủi ta bằng cách nào. Vì thế hắn đề phòng bằng cách dùng cái cách ngốc nghếch ấy, khiến ta thất vọng, tuyệt vọng về hắn, sau đó khi hắn ra đi ta sẽ không đau lòng.

Đúng là...

Ngốc hết thuốc chữa!

Hắn thật sự nghĩ rằng ta ngốc đến vậy sao, thật sự cho rằng ta không nhận ra hành động của hắn có gì kì lạ, thật sự tưởng rằng hắn làm thế này thì có thể bảo vệ ta? Ta nghiêng rằng, lúc này thật muốn túm cổ áo hắn rồi gào lên: “Sao kiếp này ngươi ngu thế hả! Ngươi xem ngươi đã dày xéo một cuộc đời vốn có thể rất tươi đẹp thành cái gì đi!”

Có điều đã tới nước này rồi thì cũng cho qua, ván cược đầu tiên về thịt viên Không cũng coi như thắng. Còn ván thứ hai...

Thịt viên Không, không phải ngươi muốn bảo vệ ta sao? Không phải ngươi sợ ta vứt bỏ ngươi nhất sao?

Được thôi, ta để ngươi không bảo vệ được ta đấy, ta muốn chết trước mặt ngươi một lần đấy, để ngươi biết rằng những gì ngươi làm đều sai rồi, gắng sức cũng vô dụng! Nếu ngươi sợ ta vứt bỏ đến vậy thì hãy cố gắng tu tiên đi! Cố gắng tìm phách cuối cùng của mình, dựa vào chính bản lĩnh của mình mà tu lại được tiên thân, trở thành Sơ Không thần quân, đường đường chính chính như một nam tử hán lên Thiên giới tìm ta.

Ta cá là Sơ Không có bản lĩnh và dũng khí đó.

Sơ Không vẫn đang cúi đầu nghẹn ngào trong gương kiếp trước, có lẽ đối với hắn mà nói, ta đã biến mất hoàn toàn rồi. Hắn cần thời gian để vượt qua ám ảnh, mà ta vẫn luôn tin rằng Sơ Không rất kiên cường, chỉ có Sơ Không như thế mới xứng là người ta thích.

Thú hươu ngựa bên cạnh lấy sừng huých hắn hai cái, như muốn an ủi hắn. Ta úp gương kiếp trước xuống, đợi tới khi Sơ Không quay về, chúng ta sẽ cùng đưa hươu ngựa lên Thiên giới, chúng ta cùng cười nó, sau đó đi thực hiện lời hứa Sơ Không từng hứa với ta.

trong năm ngày, ta không hề chạm vào gương kiếp trước. Ta lại gật gù trông điện Nguyệt lão như trước kia, ván cược ta và Sơ Không có thể thành đôi hay không ngày càng nóng, chúng tiên thấy Sơ Không trở thành người phạm, mà ta lại bắt cần ngủ trước điện Nguyệt lão thì đặt lại cửa như ong vỡ tổ, cho rằng hai chúng ta chắc chắn không thể thành.

Nhưng Nguyệt lão lại lẳng lặng rút hầu bao thêm năm lượng vàng, thêm năm lượng trước kia nữa tổng cộng là mười lượng, đổi hết sang cửa “Thành đôi”. Chúng tiên nghĩ lão làm thế chỉ vì muốn an ủi ta mà thôi, nhưng ta biết, ông già kệt sỉ này sẽ không bao giờ mang tiền bạc ra an ủi ta, lão tin tưởng ta...

Hay nói cách khác, ngày nào lão cũng nhân lúc ta không để ý mà lén mò vào phòng ta xem gương kiếp trước, sau đó tin tưởng Sơ Không.

Năm ngày trên trời, năm năm dưới đất, giờ thịt viên Không cũng đã hai mươi ba tuổi.

Hôm nay ta vẫn không định xem gương kiếp trước, ta biết tính mình, càng xem càng lo, càng nghĩ linh tinh, chẳng thà cứ bình thần còn hơn. Cùng lắm thì kiếp này Sơ Không chết, kiếp sau ta lại xuống tìm hẩn là được. Cùng lắm thì hẩn quên ta, ta lại dùng sự quyến rũ của mình để khiến hẩn lại yêu ta lần nữa thôi.

Chuyện đời điều khó nhất chính là kiên trì.

Ta ngáp một cái, ngồi trên bậc thềm đổi tư thế khác chuẩn bị đánh một giấc, thì bỗng nghe thấy tiếng chim hỷ tước bên Nam Thiên Môn kêu lên, đó là dấu hiệu đón chào thần tiên mới phi thăng. Thiên giới này, ngoài thần tiên nửa mùa được Nguyệt lão điểm hóa ta đây thì đã năm trăm năm ròng không có ai phi thăng thành tiên.

Đúng là chuyện vui của Thiên giới.

Ta cũng ngẫm đoán trong bụng, nhưng vẫn không dám xác minh thì nghe thấy tiếng cười sung sướng trong điện của Nguyệt lão vọng ra ngoài: “Ha ha ha! Đặt trúng rồi! Tiền là của ta! Núi vàng của ta ơi đợi Nguyệt lão gia gia nhé! Ta tới đón các người ngay đây!”

Nhìn dáng vẻ chạy như điên của Nguyệt lão, ta mới biết, đáng lẽ mình nên vui mới đúng. Nhưng trái tim đang đập loạn cào cào lại khiến ta không nhắc nổi chân, nói gì, làm gì, ta tưởng mình có thể thần nhiên gặp lại, nhưng ngay trước khi gặp ta mới biết thì ra luống ca luống cuống trong giây phút quan trọng cũng có thể tha thứ được.

Ta còn đang do dự thì bỗng thấy một bóng đen cười ánh tường vân cháy xém ở phía chân trời, lão đảo bay về phía điện Nguyệt lão. Hẩn bay rất chậm, như thế lúc nào cũng có thể bị ngã. Ta đang định giúp hẩn cười đám mây cháy xém kia cho vững thì còn chưa kịp giơ tay lên, người phía trên đã ngã phịch xuống dưới tấm thảm tường vân trước điện, bụp một cái, y như tiếng đánh rắm.

Ta chớp mắt, nhìn người đó khổ sở rút đầu ra khỏi tấm thảm tường vân.

Hẩn trông thật nhếch nhác, tóc bị sét lịch kiếp tàn phá, mặt mũi nhem nhuốc, quần áo bẩn thỉu, nhưng không cần nhìn mặt của hẩn, ta cũng biết hẩn là ai.

“Mẹ kiếp!” Hẩn đứng dậy, phủi quần áo của mình, “Mất mù à? Không biết đường ra đây đỡ ông!”

Không biết vì sao khóe mắt ta lại đỏ lên: “Sơ Không...” Quả thật hẩn kiên cường y như trong suy nghĩ của ta, tự tìm một phách còn thiếu về, tự nỗ lực tu thành tiên thân, tự chịu trận sét lịch kiếp, đưa một Sơ Không hoàn chỉnh tới trước mặt ta.

Nghe thấy tiếng ta gọi, Sơ Không cũng ngó ra, sau đó cau mày, day day thái dương, giọng có chút phiền muộn: “Không... Đợi đã, nàng đừng vội, ta phải suy nghĩ xem nên dùng thái độ gì nói chuyện với nàng. Thật rắc rối!”

Bấy kiếp tình duyên, ta đã thấy quá nhiều dáng vẻ khác nhau của Sơ Không, có lẽ hẩn còn thấy rắc rối hơn cả ta. Nhưng đâu có sao, bởi vì người trong mọi kí ức của ta đều là hẩn, đó là điều hạnh phúc nhất.

Có điều trước khi hạnh phúc...

Ta thò tay ra, đòi hẩn bồi thường bằng cái điệu rất đáng ghét:

“Mười đồng của ta vì chàng mà mất, chàng phải đền cho ta!”

Sơ Không chớp mắt nhìn ta một lát, sững sờ nhìn chăm chăm lên án ta: “Ông liều mạng tu tiên để lên đây gặp nàng, đến thất lưng cũng bị sét lịch kiếp đánh nát! Nàng còn dám đòi ta mười đồng, ta đào đâu ra mười đồng cho nàng!”

“Không có?” Ta nhướn mày, nói nghiêm túc, “Không đèn? Vậy đưa người đây, lấy thân báo đáp!”

Sơ Không ngăn người, nghiêng đầu sang chỗ khác vuốt mũi, lẩm bẩm:

“Không phải đã là người của nàng từ lâu rồi sao...”

Ta mềm lòng, nhào lên phía trước, không quan tâm lúc đó Sơ Không nhếch nhác thế nào, cũng không quan tâm mặt hấn bắn ra sao, cắn lên môi Sơ Không một cái, sau đó lại nhả ra: “Đóng dấu! Sau này chàng là đầy tớ của ta, tiền chàng kiếm được đều là của ta!”

Sơ Không lại sững người, ngơ ngác nhìn ta một lúc lâu, thở dài bất lực: “Chuyện đó không làm như vậy!”

Hấn cúi đầu xuống, áp môi lên môi ta, cảm giác ấm áp dần lan tỏa, dần trở nên ướt át. Hấn dạy cho ta biết rốt cuộc chuyện này phải làm thế nào bằng sự cẩn thận hơn hẳn bản tính thường ngày, có lẽ sau này còn có thể dạy ta càng nhiều chuyện... ờm, đứng đắn hơn...

32. Chương 32: Ngoại Truyện 1: Lục Hải Không

Lại một đêm tuyết không ngừng rơi.

Trong phòng, than bạc trong lò vẫn cháy âm ỉ, sưởi ấm cả gian phòng, Lục Hải Không cau mày, chậm rãi mở mắt ra, mắt phải đục ngầu, mắt trái sáng ngời, thế giới của cậu mãi mãi có một nửa là bóng đen. Cậu chớp mắt, cảm giác buồn ngủ tan đi. Lần đầu tiên say rượu trong đời khiến một kẻ không có kinh nghiệm gì như cậu đau đầu như muốn nổ tung.

Lục Hải Không day thái dương, ngồi dậy.

“ Tỉnh rồi à?” Một giọng nữ dịu dàng vang lên bên tai cậu, Lục Hải Không thoáng ngậy người, trước kia chỉ có Vân Tường ở bên cậu vào những lúc như thế này. Lục Hải Không thần thờ, không đợi cậu ngẩng đầu lên xem người đó là ai thì một đôi tay mềm mại đã dịu dàng xoa bóp huyết thái dương cho cậu, “Lần sau đừng uống nhiều như thế, chỉ tổ khổ mình thôi.”

Không phải là Vân Tường... Vân Tường sẽ chỉ vỗ đầu cậu rồi mắng: “Thằng nhóc này, học gì không học, học uống rượu gì hử, đau đầu cũng đáng.”

Hơn nữa, bây giờ Vân Tường cũng không thể ở bên cậu nữa...

Đẩy tay cô gái ra, Sơ Không lạnh lùng nhìn nàng ta: “Không ai nói cho cô biết sao? Không được tự tiện vào phòng ta, cũng không được chạm vào người ta.”

Người tới là con gái nuôi của Lục Lam, tên là Lục Hinh, một cô gái dịu dàng. Nàng ta vừa nghe thấy lời này của Sơ Không thì sững người, rút tay lại, hơi lúng túng đứng bên giường: “Xin lỗi huynh, là cha nuôi bảo muội đến, ông nói tối qua huynh uống say mềm, sai muội qua đây chăm sóc huynh. Vừa này... muội chỉ muốn giúp huynh thoải mái hơn thôi.”

Không nên trả lời như thế.

Lục Hải Không day day trán, không ngăn được một giọng nói tự nhiên bật ra trong đầu, mang theo chút lưu manh lượn lờ bên tai cậu: “Không cho chạm vào? Người làm bằng đồ sứ hử? Chạm tí là vỡ hử? Vỡ thử cho ta xem.”

Dường như không cần phải nghĩ, trong đầu sẽ hiện lên một bóng hình đáp lại, như thể đã thấm sâu vào xương tủy khiến cậu không thể loại sạch.

Lục Hải Không chỉ thấy mình thật thất bại, bại trong tay người xưa mãi vẫn không đi ấy, hay nói cách khác, trước mặt nàng, cậu không có phần thắng. Lục Hải Không che mặt, thở dài: “Ra ngoài đi, sau này... đừng tự tiện vào phòng của ta, ai nói cũng không được.”

Lục Hình tủi thân cúi gằm đầu, im lặng hồi lâu mới khẽ nói: “Trên bàn có cháo, muối nấu từ đêm qua, đặt mãi trên bếp, dù gì huynh cũng phải ăn chút ít...”

Cậu mà ăn chắc hẳn Vân Tường sẽ giận mất. Tính cách Vân Tường trước nay vốn khó chiều, lại còn hay ghen. Lục Hải Không làm như không nghe thấy lời nàng ta, chỉ lạnh lùng nói: “Ra ngoài.”

Lục Hình cắn môi, cuối cùng vẫn lui ra.

Lục Hải Không xuống giường xỏ giày, vệ sinh đơn giản một chút, khoác thêm áo giáp rồi bước ra ngoài. Ngoài trời tuyết rơi lả tả, phủ trắng cả mặt đất. Lục Hải Không hơi cau mày, hôm qua tuyết cũng rơi thế này, ngày đó nằm ngoài tuyết cũng rơi thế này, hoa tuyết đưa Vân Tường đi, cũng chôn vùi cả cậu.

Lục Hải Không cất bước tới bãi luyện binh. Vân Tường đã mất được một năm. Tìm cậu trống rỗng, nhưng cậu đã học được cách dùng những thứ khác để lấp đầy, cậu nghe lời Vân Tường, sống thật tốt, cố gắng sống. Cậu không muốn phụ tấm lòng của Vân Tường.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, ba năm lại trôi qua. Lục Hải Không làm xong lễ trưởng thành[1] thì Lục Lam gọi vào thư phòng: “Hải Không, con biết trước nay ta luôn tin tưởng con, nhưng giờ cuộc chiến với triều đình ngày càng khốc liệt, lối chiến đấu của con lại dễ xảy ra nguy hiểm...”

[1] Lễ trưởng thành của người Trung Quốc hay còn gọi là lễ đội mũ, dành cho con trai tròn hai mươi tuổi.

Lục Hải Không đáp: “Có gì xin chú cứ nói thẳng.”

Lục Lam im lặng một lúc rồi thở dài: “Ta già rồi nên không tiện nói nhiều, mấy năm nay ta cũng giục nhiều rồi, mà giờ con cũng đã trưởng thành, vậy mà chưa từng nạp một người thiếp, không phải là ta ép con cưới vợ, nhưng dù gì con cũng phải để lại đời sau cho cha mẹ con, an ủi linh hồn của họ dưới tuổi vàng.”

Lục Hải Không rũ mắt không nói gì.

“Con vẫn không nhận ra tình cảm của Lục Hình, con gái nuôi của ta dành cho con sao? Nó đợi con bao nhiêu năm, đợi tới độ sắp trở thành gái già rồi!” Lục Lam thở dài, “Ta biết lòng con vẫn nhớ nhung ai, nhưng Tống Vân Tường mất lâu rồi, đã nhiều năm trôi qua, con nên buông tay đi thôi.”

“Chú.” Lục Hải Không gượng cười nhìn Lục Lam, “Tống Vân Tường không phải là thứ mà Lục Hải Không có thể nắm trong tay, nàng ấy đã cắm rễ vào trong trái tim và xương tủy của con. Hôm nay chú bảo con buông tức là muốn con bỏ tim rút xương của mình, trở thành một kẻ tàn phế hay sao?”

Lục Lam có phần nổi giận: “Thằng nhóc này!”

“Lục Hải Không trước giờ chưa từng nắm được Tống Vân Tường, càng không có tư cách bàn chuyện có nên buông tay nàng hay không.” Nói xong, cậu cúi thật thấp chào Lục Lam, “Chú, con xin lỗi. Về phần Lục Hình cô nương, người hãy khuyên cô ấy gả cho người khác đi.”

Nói chuyện xong với Lục Lam, Lục Hải Không không về phòng mình ngay mà đi tới gian nhà nhỏ Vân Tường từng ở trước kia.

Mọi thứ ở nơi này vẫn như thế, không hề thay đổi, chỉ có điều hơi thở của người đó hầu như đã biến mất, Lục Hải Không lặng lẽ nằm trên sập, cuộn tròn mình lại, bỗng nhớ tới lúc hai người họ cùng bốn ba tới phương bắc, đêm nào cậu cũng gặp ác mộng. Vân Tường vỗ lưng cậu thủ thủ dỗ dành.

Thực ra Lục Hải Không biết, tối nào nàng cũng không được ngủ ngon. Cậu ghét chính bản thân mình không thể thoát nỗi ác mộng, thương Vân Tường, sau đó ngày càng dựa dẫm vào nàng mà không thể kiểm soát.

Tình cảm mà cậu dành cho Vân Tường, là tình cảm nam nữ, nhưng cũng pha trộn rất nhiều thứ không phải là tình cảm nam nữ, những thứ đó, cả đời này không ai có thể thay thế.

Một loạt tiếng chân luống cuống chạy tới nơi này. Lục Hải Không cảnh giác, ngồi bật dậy, về thả lỏng trên giường mặt thoát cái đã biến mất.

“Cạch”, cánh cửa bị đẩy ra, Lục Hình đứng bên ngoài, nhìn vào trong phòng một lúc, đang định bước vào thì Lục Hải Không cất giọng lạnh tanh: “Đứng lại.”

Cậu xuống sập, đi tới trước mặt Lục Hinh: “Có gì ra ngoài nói.” Cậu không muốn bắt kì chuyện gì phá hỏng sự yên ả trong căn phòng này.

Mắt Lục Hinh đỏ hoe, nhìn Lục Hải Không chăm chăm, cô nàng vốn ngoan ngoãn lần này lại không nghe lời Sơ Không, cúi đầu hỏi: “Chú bảo rằng... huynh muốn gả muội cho người khác.”

Lục Hải Không nhú mày: “Ra ngoài nói.” Cậu định bước ra khỏi phòng thì lại bị Lục Hinh đứng trước cửa kéo tay lại: “Muội có thể không mang danh phận, muội chỉ muốn ở bên huynh, Hải Không, huynh đừng đuổi muội đi được không?”

“Đừng có làm ồn ở đây, Vân Tường sẽ bực mình.”

Câu nói ấy đã xé toạc vết thương trong lòng Lục Hinh, nàng ngẩng đầu lên nhìn Sơ Không, lệ tuôn lã chã: “Vì sao lại là Tổng Vân Tường! Vì sao tới tận bây giờ huynh vẫn tuân thủ nghiêm ngặt quy định cô ta để lại cho huynh! Hải Không, huynh hãy tỉnh táo lại đi, hãy nhìn kĩ đi, bên cạnh huynh đã không còn Tổng Vân Tường nữa, cô ấy đã mất rồi... đã mất rồi...” Nói xong, Lục Hinh khóc không thành tiếng, có lẽ nàng cũng biết rằng, những lời này không hề lay chuyển được địa vị của Vân Tường trong lòng Lục Hải Không.

Lục Hải Không đẩy bàn tay nắm lấy tay cậu của Lục Hinh ra, khẽ đáp: “Vân Tường chưa từng đặt ra quy định gì cho ta, ta cũng biết nàng ấy đã mất rồi.”

“Vì sao huynh phải cố chấp như thế!” Lục Hinh bưng mặt khóc, “Huynh không thích muội cũng không sao, nhưng... vì sao huynh lại khiến muội phải thua một người đã chết chứ, muội không cam lòng...”

Thực ra đâu chỉ có mình Lục Hinh không cam lòng, Lục Hải Không cụp mắt xuống: “Trong thế giới của ta, chưa từng có ai thắng được nàng ấy.”

Ngay cả cậu cũng thế.

Mùa xuân ở Bắc Trường Thành tới muộn, tới khi cỏ dại nhú mầm xanh, quân Bắc Trường Thành đã sẵn sàng lên đường, định phát động tổng công kích triều đình. Lục Hải Không mặc chiến giáp của tướng quân, trước lúc xuất quân, cậu đi một mình tới một sườn núi nhỏ vùng ngoại ô. Ở nơi đó có một gian nhà nhỏ, không có người sống mà chỉ có một ngôi mộ lẻ loi.

Lục Hải Không lấy rượu ra, lẳng lặng đứng bên ngôi mộ một lát, sau đó mở hũ rượu, rót rượu quanh ngôi mộ: “Vân Tường, ta phải ra trận đây, nếu lần này có thể quay về thì ta nhất định sẽ mang đầu của Tam hoàng tử về tế nàng.”

Làn gió xuân nhẹ nhàng mang theo hơi ẩm lướt qua, mấy sợi tóc vương trên vai Lục Hải Không bị thổi bay lên, tóc đen xen lẫn tóc bạc, mái tóc của cậu đã thành hoa râm.

Lục Hải Không nhếch miệng, như thể tưởng tượng ra một viễn cảnh tươi đẹp nào đó: “Đợi ta về rồi, ta sẽ luôn ở đây với nàng, chúng ta cùng ngắm bình minh, hoàng hôn, cùng uống rượu, nói chuyện trên trời dưới biển. Nàng xem, ta biết uống rượu rồi.”

Không có ai đáp lại lời cậu, Lục Hải Không buồn bã cụp mắt.

Tiếng kèn trong thành nổi lên, đó là hiệu lệnh triệu tập quân đội của Lục Lam.

Lục Hải Không vuốt ve tấm bia đá, sau đó đặt hũ rượu xuống, quay người bỏ đi.

Trận này đánh suốt hai năm, trong hai năm đó triều đình hoàn toàn tan tác, trận chiến cuối cùng, chỉ còn lại mỗi cấm vệ quân bảo vệ kinh thành, mà điều đáng sợ chính là, kẻ ngoan cố cầm binh cản bước chân của quân đội Bắc Trường Thành lại chính là kẻ người người cho là kẻ gốc – Tam hoàng tử.

Trong quân doanh, Lục Lam đang nhíu mày vắt óc suy nghĩ, bên cạnh có một người ngồi, màu tóc trắng xóa, mà đó lại chính là Lục Hải Không mới hai mươi hai tuổi. Lục Lam ngẩng đầu hỏi: “Hải Không, có cách nào mau hạ thành được không?”

Lục Hải Không mỉm cười: “Đã tới nước này rồi thì chú hà tất phải lo. Quân Bắc Trường Thành đã bao vây kinh thành, đó chỉ là một tòa thành chết, đợi tới khi trong thành hết gạo hết vũ khí thì chúng ta không đánh cũng thắng.” Không có ai khát khao chiến thắng như Lục Hải Không, cũng không có ai có thể nhẫn

nại như cậu, tâm nguyện bao năm hôm nay có thể đạt được, cậu hi vọng thấy vẻ hoảng loạn của đối phương nhiều hơn.

Đột nhiên tiếng trống trận ngoài trại vang lên, Lục Hải Không và Lục Lam nhìn nhau, thầm nghĩ ngờ, khiêu chiến? Với kinh thành hiện giờ? Tam hoàng tử điên rồi chẳng!

“Báo cáo!” Tiểu binh đi nhanh vào trong trại: “Tướng quân, Tam hoàng tử đột nhiên đánh trống trận, nói muốn gặp tướng quân.”

Chẳng lẽ muốn xin hàng? Lục Hải Không gật đầu, lẳng lặng bước ra ngoài, cậu chậm rãi bước tới tiền tuyến, cách đó ba mươi trượng là tường thành của đô thành. Mái tóc bạc của Lục Hải Không giữa những mái đầu đen lố nhố của binh sĩ trông càng nổi bật hơn.

Cậu đứng lại, bỗng nghe thấy tiếng cười sằng sặc ở trên thành vang lên: “Tướng quân tóc bạc Lục Hải Không, nghe danh đã lâu.”

Lục Hải Không không để ý tới gã, trong mắt cậu, đó chỉ là bên thua trận.

Tam hoàng tử cười nói: “Đã lâu không gặp, Lục tướng quân có còn nhớ tại hạ không? Năm đó người cướp vợ của ta, ta nhớ lúc ấy quá, nhưng giờ cuối cùng cũng được gặp lại vợ mình, chúng ta lại như năm đó, cùng chờ Lục tướng quân được không?”

Gặp lại vợ...

Mắt Lục Hải Không đanh lại, bỗng thấy Tam hoàng tử đón lấy vật gì từ kẻ phía sau gã. Tam hoàng tử cười nhếch mép, xóc tẩm vải đỏ phủ trên thứ đó lên, không ngờ bên trong lại là một bộ xương! Các khớp xương đều bị đóng đinh nên không thể cử động, trông lại càng cứng ngắc.

Con người của Lục Hải Không co lại.

Tam hoàng tử nói tiếp: “Tối Bắc Trường Thành đón Vân Tường về đây thật chẳng dễ dàng gì, da thịt của nàng ấy đã mất hết rồi, giờ chỉ còn lại mỗi thứ này, xem ra mấy năm nay sống ở Bắc Trường Thành của các người nàng chẳng sung sướng gì. A... phải rồi, người xem vết thương trên phần bả vai của nàng này, lúc thuộc hạ của ta đón nàng về thì phát hiện thấy một cây kim ở trên xương bả vai, cây kim đó chính là món quà mà ta tặng nàng ấy lúc đi theo người, một kim xuyên xương, lấy cả mạng nàng.”

Nắm tay của Lục Hải Không siết càng chặt, cậu nhìn chăm chăm vào Tam hoàng tử, mặt như Tu La. Tên khốn đó dám... Gã dám!

Thấy Lục Hải Không thế này, Tam hoàng tử dường như cực kì thích thú, gã cầm bàn tay của bộ xương lên, cười nói: “Lục Hải Không tướng quân có muốn xem Vân Tường chào người không? Thế này hay là thế này?” Gã đưa tay nàng qua qua lại lại nhưng bộ xương đã bị găm đinh làm sao có thể làm nhiều động tác như thế, một tiếng “rắc” vang lên, khúc xương tay bị Tam hoàng tử bẻ gãy.

“Chết rồi... Ngại quá, quá tay rồi.” Tam hoàng tử cười dừng dừng.

Lục Hải Không không hề nén nổi cơn giận nữa, cậu nhảy vọt lên, định một mình xông lên thành.

“Tướng quân, không được!” Binh lính phía sau muốn ngăn lại, nhưng Lục Hải Không đã giận tới mức hai mắt đỏ ngầu, còn nghe được tiếng ai.

Tam hoàng tử cười nhếch mép: “Bắn tên.” Những binh lính bắn tên bên cạnh gã chuẩn bị đầy đủ tên tẩm độc từ lâu, thấy gã ra lệnh, tên trút xuống ào ào như mưa bắn thẳng về phía Lục Hải Không. Dù võ công của Lục Hải Không có giỏi thế nào thì vẫn bị trúng hai mũi, nhưng cậu không hề dừng bước, như thể những vết thương trên người không hề biết đau. Độc tố lan tràn trong máu, Lục Hải Không cố gắng đè nén vị tanh trong họng mình.

Cái này thì có là gì... khi so với nỗi sợ hãi lúc nhìn thấy hài cốt của Vân Tường, đó có là gì.

Cậu không bảo vệ được Vân Tường, đến cả hài cốt của nàng cũng bảo vệ không xong...

“A!” Lục Hải Không hét lên, dùng khinh công nhảy lên tường thành, mọi người đều khiếp sợ. Tam hoàng tử cũng không ngờ võ công của người này lại mạnh đến thế, gã lùi ra sau hai bước. Lục Hải Không chớp lấy

kiếm của một binh sĩ trốn bên cạnh, sát khí sục sôi, nỗi đau và sự phẫn nộ trong lòng cậu, phải lấy máu ra để trả!

Quân đội Bắc Trường Thành phía dưới bỗng chốc hỗn loạn, Lục Lam khoác giáp lên ngựa, hô to: “Tấn công!”

Trận chiến vô cùng kịch liệt.

Lúc này binh lính trên tường thành đã bị Lục Hải Không giết hơn phân nửa, người cậu đầm máu, không biết đó là máu của cậu hay là của người khác. Cậu chỉ nhìn chăm chăm vào Tam hoàng tử, bất kì kẻ nào ngáng đường đều bị cậu xử dứt khoát như đang chém cỏ.

“Trả Vân Tường lại cho ta!” Cậu vô cảm đưa tay về phía Tam hoàng tử đang trốn trong bao lớp bảo vệ.

Cầm vệ quân bắt đầu xao động, nhìn con người bị cầm đầy những mũi tên tẩm độc, mà còn bước từng bước vững vàng tiến lên phía trước, người đó như một con quái vật không biết đau, không sợ chết, chỉ cần dùng sát khí đã đủ khiến kẻ khác sợ chết khiếp.

Thực ra, Lục Hải Không chỉ không nhìn rõ những thứ khác mà thôi. Cậu chỉ có một con mắt, mà con mắt đó đã đặt Tống Vân Tường vào bên trong, bởi vậy không thể để ý những gì khác nữa.

Tam hoàng tử nhìn Lục Hải Không, bỗng cười một cách kì quái: “Người muốn nàng ta ư? Được rồi, cho người.” Nói xong gã vút hải cốt của Vân Tường xuống dưới thành như vút một tấm giẻ rách, mà lúc đó thiên quân vạn mã đang chém giết, hải cốt bị binh sĩ giẫm đạp hóa thành cát bụi.

Lục Hải Không sững sờ, gương mặt thoáng ngỡ ngàng, tới khi ngẩng đầu lên, sát khí trong đôi mắt khiến người khác phải run sợ.

Trận chiến cuối cùng, Lục Hải Không chặt đầu Tam hoàng tử, khiến tường thành như thể địa ngục trần gian.

Trận chiến cuối cùng, Lục Hải Không bị trúng hai mươi chín mũi tên, độc lan vào tận tim. Sau khi được cứu, cậu nằm trên giường suốt một tháng mới tỉnh lại, nhưng lúc tỉnh lại, thấy gương mặt của Lục Lam, cậu chỉ nói một câu: “Còn cứu con làm gì...”

Tất cả mọi chuyện trên thế gian này dường như đều đã không còn liên quan gì tới cậu. Báo thù rồi, kẻ địch không còn nữa. Vân Tường cũng mất rồi. Cậu phải đối mặt với cuộc sống đêm đêm mơ thấy ác mộng, hết lần này tới lần khác phải nhìn thấy cảnh Vân Tường biến mất ngay trước mắt.

Còn cứu cậu làm gì...

Lục Lam trở thành tân đế, giang sơn đổi chủ, Lục Hải Không quay về Bắc Trường Thành một mình. Cậu không mang theo đầu của Tam hoàng tử, bởi vì Vân Tường đã không còn ở nơi đó nữa.

Năm năm sau.

Trong một gian nhà nhỏ ở vùng ngoại ô, đột nhiên hôm nay Lục Hải Không thấy có tinh thần hơn bình thường nhiều. Cậu cầm một ly rượu đi tới trước ngôi mộ trong sân, rót xuống ngôi mộ, tóc cậu bạc trắng như sương tuyết, khiến gương mặt cậu càng thêm phần phờ phạc.

Cậu biết Vân Tường không còn ở đây nữa, năm năm trước lúc quay về đây, ngôi mộ này đã bị xới tung lên, chỉ để lại một cái hố lớn. Lục Hải Không lấp lại, để làm nơi tưởng niệm.

Vân Tường không ở đây, cậu nên đi đâu?

Lục Hải Không gục đầu, gương mặt rồi bời.

Quay về phòng vắng lặng nằm xuống, Lục Hải Không bỗng nhớ tới rất lâu trước kia, lúc ấy Vân Tường và cậu vẫn còn nhỏ, một người là tiểu thư của tướng phủ, một người là công tử của tướng quân. Vân Tường mắc lỗi bị phạt quỳ ở từ đường, cậu ở bên nàng, ngủ trên chân nàng suốt đêm, hôm sau tỉnh giấc thấy Vân Tường vừa rửa nước miếng xuống đầu cậu, vừa chép miệng nói: “Lục Hải Không... Đồ ngốc...”

Ngày cả trong giấc mơ nàng cũng thấy cậu, thật tốt biết bao.

Lục Hải Không nhắm mắt lại, dường như nghe thấy tiếng mắng nhỏ của Vân Tường trên đầu cậu:

“Lục Hải Không, đồ ngốc.”

Lúc đó, ánh nắng chứa chan êm dịu, chỉ có hai thanh mai trúc mã bọn họ...

33. Chương 33: Ngoại Truyện 2: Tử Huy

Trong màn sương tinh mơ, dưới giàn hoa tử đằng, nữ tử áo xanh trông lặng lẽ như một cành hoa tử đằng, nụ cười đầm thắm.

“Nàng là ai?”

“Ta là Cẩm La. Còn chàng?”

“Ta là... Tử Huy...”

Là ai?

Giấc mộng ủa về trong đêm, tiểu hòa thượng mở bừng mắt, vẻ mặt ngơ ngác. Ánh trăng sáng tỏ ngoài cửa sổ len lỏi qua lớp giấy dán cửa chiếu vào phòng, khiến gương mặt của tiểu hòa thượng trông càng phờ phạc hơn, chàng lật người, chui vào trong chăn, sau đó chàng lại nằm mơ, lại thấy cô gái đó, mỗi lần tỉnh giấc chàng đều không nhớ được tên và dáng vẻ của nàng, nhưng không hiểu sao lại có một cảm giác rất thân thuộc, như thể chàng quen nàng vậy.

“Này... Vô Niệm, đệ lại nằm mơ hử?” Vị sư huynh nằm kế bên lầu bầu, “Đừng kéo chăn của ta.”

Vô Niệm khẽ đáp: “Dạ, xin lỗi sư huynh.” Từ bé chàng đã có bệnh hay mơ, ngủ không ngon giấc, thậm chí có lúc còn khóc toáng bật dậy, người nhà nghĩ chàng bị ma ám nên ngay từ nhỏ đã đưa chàng lên ngôi chùa trong núi nhờ nuôi hộ. Ngày ngày tụng kinh niệm Phật, bệnh này của chàng quả thật đã khá hơn rất nhiều, nhưng đôi khi vẫn giật mình tỉnh giấc giữa đêm, chàng không nhớ rõ cảnh trong mơ mà chỉ thấy tim mình trống trải.

Tăng sáng, sau khi tụng xong kinh, phương trượng gọi Vô Niệm ra, bảo cậu sau này dọn ra ở sau núi, giúp lão hòa thượng Không Đạo sắp xếp việc ở đó. Vô Niệm ngoan ngoãn vâng lời, chiều tối thu dọn đồ đạc xong bèn chuyển đi. Phía ngoài thiên xá ở sau núi có một gốc cây tử đằng rất to do một người nào đó trồng, rất lâu trước đây. Không Đạo hòa thượng tuổi đã già, không làm nổi việc gì nữa, vì thế Vô Niệm được giao toàn quyền xử lý mọi chuyện.

Vô Niệm nhận công việc này thì không chăm chỉ làm như xưa, mà thay vào đó chàng luôn thần thờ nhìn gốc hoa tử đằng, vì thế không biết đã bị mắng bao nhiêu lần. Mùa hè hằng năm, chàng ngắm gốc tử đằng hoa nở hoa tàn. Bất giác mười năm đã trôi qua, Không Đạo hòa thượng đã viên tịch, nhưng chàng vẫn sống một mình phía sau núi, từ một tiểu hòa thượng trở thành một đại hòa thượng.

Một ngày, trời trong nắng ấm, đúng độ tử đằng ra hoa, từng dải hoa thả xuống như thác đổ, dưới ánh mặt trời, nơi này như chìm vào trong màu tím mộng mơ.

Vô Niệm vẫn như trước kia, cầm chổi ngơ ngác giữa đầu nhìn hoa tử đằng thì bỗng nghe thấy một tiếng tán dương đầy sảng sột của một cô gái: “Hoa tử đằng đẹp quá đi mất!”

Chàng nghiêng đầu nhìn, một cô gái mặc váy lụa mỏng màu vàng nhạt đi từ phía núi bên tới, đứng cách gốc tử đằng không xa, giữa đầu nhìn hoa, miệng há hốc quên cả khép lại vì kinh ngạc. Cô gái ngẩng người hồi lâu mới nhìn thấy Vô Niệm bên cạnh, nàng ta lại ngớ ra, sảng sột thốt lên: “Hòa thượng đẹp quá!”

Vô Niệm cup mắt, quay người đi, bắt đầu chậm rãi đưa chổi. Cô gái kia che miệng, như thể nhận ra những gì mình nói có chút mạo phạm, mặt nàng ta đỏ bừng, vội vàng giải thích: “Xin lỗi, ta xin lỗi, ta không có ý trêu đùa ngài đâu... Ta chỉ lỡ lời thôi.”

Nếu đôi phương đã nói thế thì Vô Niệm cũng không tiện tranh luận gì nữa, chàng cúi người nói: “A Di Đà Phật, thí chủ cứ tự nhiên.”

Cô gái gãi đầu cười: “Người không trách ta mạo phạm là được rồi.” Cô gái còn chưa nói xong đã thấy phương trưởng bước ra từ con đường nhỏ trước núi.

“Nữ thí chủ đi nhanh quá, lão nạp chạy theo thật vất vả.” Cô gái lè lưỡi, phương trưởng quay đầu nhìn Vô Niệm rồi dặn dò: “May mà có Vô Niệm ở đây, vị này là tiểu thư của Thi phủ dưới núi, sức khỏe của nàng không tốt, phải ở trên núi ít ngày. Sau núi yên tĩnh, Vô Niệm hãy chăm sóc chu đáo cho tiểu thư.”

Vô Niệm sững sốt, còn chưa tìm được lí do từ chối thì đã nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh của cô gái kia: “Vô Niệm đại sư, tiểu nữ là Thi Sảnh, sau này phải nhờ đại sư chăm sóc rồi.”

Vô Niệm há hốc miệng, không biết nên nói gì.

Từ sau khi Thi Sảnh tới, thời gian Vô Niệm thờ người nhìn cây tử đằng ngày càng ít đi. Cô nương vui vẻ hoạt bát này luôn tạo rất nhiều tình huống khiến chàng không biết làm sao, luôn nói rất nhiều điều khiến chàng á khẩu, luôn gây ra rất nhiều chuyện khiến chàng dở khóc dở cười.

Ban ngày trong thiên xá sau núi vốn yên tĩnh lại bị nàng quấy tung trời, vì thế Vô Niệm vô cùng mệt mỏi, đêm đến vừa đặt lưng xuống đã chìm vào giấc ngủ, không còn thời gian mơ thấy giấc mộng xưa nữa.

Một ngày mùa hạ, chàng đã dần quen với sự ồn ã của Thi Sảnh ở bên cạnh, lúc nhìn nàng cũng không thể nhìn thêm bất kì thứ gì khác nữa.

Hoa tử đằng đơm bông rồi úa tàn bên họ, một ngày Thi Sảnh được người nhà đến đón về để chúc thọ cha nàng, gốc tử đằng như thác đổ ấy mới lọt vào mắt Vô Niệm. Một hôm trời quang, trong đầu chàng bỗng hiện lên một hình ảnh, cô gái áo xanh đứng dưới gốc cây tử đằng, vẻ mặt điềm tĩnh, gương mặt nghiêng nghiêng của nàng đẹp tới mức khiến người khác không dám chạm vào.

“Tên thiếp là Cẩm La...”

Nàng khẽ nói, sau đó cụp mắt xuống, nhếch miệng cười, nhưng lại như sắp khóc đến nơi: “Chàng còn nhớ thiếp không?”

Gió mát thoảng qua, hoa tử đằng lại luôn rơi xuống đất, Vô Niệm bỗng bừng tỉnh, hai gò má đã ướt lạnh.

“A...” Vô Niệm khẽ giật mình, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào giọt nước rơi từ khóe mắt, vì sao chàng lại khóc?

Đêm đó, Thi Sảnh không về núi, Vô Niệm lo lắng dần chìm vào giấc ngủ.

Chàng lại mơ thấy giấc mơ đã lâu không gặp, tất cả hỉ nộ ái ố của cô gái áo xanh trong mơ đều hiện ra vô cùng chân thật trong đầu chàng, hơi ấm của tay nàng, hương vị của đôi môi, gương mặt xinh đẹp, nàng lặp đi lặp lại một cái tên “Tử Huy”, nói hết lần này tới lần khác: “Thiếp đợi chàng.” Chàng nhìn thấy nàng ở trong một căn phòng đá dốc hết tâm can mà khô héo đợi cả một đời, chàng cảm thấy người con gái này rất quan trọng với chàng, thậm chí là quan trọng nhất...

Nhưng sau khi tỉnh giấc, chỉ thấy Thi Sảnh ngồi bên giường, khóc đỏ cả mắt, còn Vô Niệm lại không nhớ rõ những gì trong mơ.

Chàng giờ đưa tay lên xoa đầu Thi Sảnh, lòng đau âm ỉ vì thấy nàng buồn, “Sao thế?” Trong giọng chàng chất chứa đầy sự thương xót dành cho Thi Sảnh.

“Muội... hôm qua muội về Thi phủ, cha muội nói...” Nước mắt của Thi Sảnh lại tuôn lũ chã, “Cha muội nói rằng, ông ấy đã đồng ý... gả muội cho người ta rồi.”

Vô Niệm sững sờ. Còn Thi Sảnh như thể không nhận được nữa, nhào lên ôm cổ Vô Niệm: “Muội thích huynh! Muội chỉ thích Vô Niệm thôi! Muội không muốn gả cho người khác! Muội chỉ thích huynh thôi!”

Bóng hoa tử đằng ngoài thiên xá lay động, tai chàng như thể bị những lời nói của một cô gái xâm chiếm, người đó nói: “Tử Huy, thiếp thích chàng.” Nàng nói: “Tử Huy, chúng ta thành thân nhé?” Người con gái ấy nói: “Sau này thiếp sẽ mãi mãi ở bên chàng, làm vợ của chàng.”

Thoảng chốc chàng bỗng có ý định đẩy Thi Sảnh ra, chàng bỗng thấy lòng mình có một sự hổ thẹn kì lạ, chàng bỗng nhận ra... phải chăng chàng đã quên chuyện gì đó rất quan trọng?

Thi Sảnh không nhận được sự an ủi của Vô Niệm, nàng buông chàng ra, nhìn chàng có chút sợ hãi: “Vô Niệm... huynh giận rồi sao? Muội biết huynh là người xuất gia, nhưng bao nhiêu lâu rồi, muội tưởng...” Giọng nàng nhỏ dần, mang theo chút tủi thân khó nén: “Muội tưởng rằng, huynh cũng thích muội.”

Câu này khiến Vô Niệm tỉnh táo lại, chàng nhìn gương mặt tủi thân của Thi Sảnh, những suy nghĩ và hồi ức chưa từng tồn tại ấy tan nhanh theo mây khói. Chỉ có Thi Sảnh ngày ngày ở bên chàng, cùng với sự ấm áp chân thực và một sự mập mờ không nói rõ thành lời.

Vô Niệm chớp mắt, đắn đo một lát rồi cười đáp: “Có lẽ, ta cũng thích muội.”

Mắt Thi Sảnh sáng ngời.

Một năm bên nhau sớm chiều, Thi Sảnh vốn là người con gái quyến rũ, dù Vô Niệm có vô niệm, nhưng cuối cùng vẫn nảy sinh những suy nghĩ phạm tục. Chàng thở dài: “Vây bây giờ chúng ta có phải nên chuẩn bị bỏ trốn không?”

Chàng nghĩ, cô gái này đáng để chàng đánh đổi tất cả để bảo vệ.

Thi Sảnh sửng sốt, lập tức gật đầu.

Đeo bọc hành lý trên lưng, Vô Niệm dắt tay Thi Sảnh đi men theo con đường xuống núi phía sau núi. Trước khi đi, Vô Niệm quay đầu nhìn lại, thì bỗng nhiên, chàng như thấy một cô gái áo xanh đang đứng dưới gốc Tử Đằng, nàng nhìn chàng, khóe môi cong lên đắng cay mà ấm áp.

Vô Niệm dừng bước, nhìn miệng cô gái ấy mấp máy như thể đang nói: “Không ngày gặp lại.”

Chàng ngẩn người, không hiểu sao lòng nhói đau, chớp mắt một cái, một cơn gió mạnh thổi qua, cánh hoa tử đằng tung bay khắp trời.

Thi Sảnh quay đầu lại, lúng túng nhìn Vô Niệm:

“Vô Niệm?”

Vô Niệm ngẩn người, lắc đầu, tiếp tục đi xuống núi, chàng nói: “Xuống núi rồi muội đặt hộ ta một cái tên, ta không thể cứ để tên là Vô Niệm nữa.”

Thi Sảnh chớp mắt, đắn đo một lát bỗng bật cười: “Ê, ý là trong lòng huynh có muội đúng không? Nghĩa là từ nay về sau huynh không thể thanh tâm quả dục nữa đúng không? Được! Huynh yên tâm, sau khi xuống núi muội nhất định sẽ tìm cho huynh một cái tên thật hay...”

Vô Niệm mím môi khẽ cười, không đáp lại nàng.

Có lẽ nỗi nhớ khắc cốt ghi tâm cũng không thắng nổi tình cảm nồng ấm ngày ngày bên nhau, cũng giống như người thường không thể thắng nổi cảm giác trống trải. Lúc yếu đuối, ai mà chẳng chọn một bên bờ có thể khiến người đó cảm thấy ấm lòng.

Dẫu rằng nơi đó... vốn không phải là nơi mà chàng muốn đi.

Dẫu có hi vọng chàng vô tình vô niệm thế nào, nhưng cuối cùng chàng vẫn chỉ là một người bình thường.

Tiếng bước chân và tiếng người xa dần, gió mát thoảng qua, chỉ để lại những cánh hoa tàn đọt năm sang.

Ngoại truyện 3: Sơ Không và tiểu nương tử. Cuộc sống hạnh phúc?

Lĩnh thưởng

Việc đầu tiên Sơ Không làm sau khi về Thiên giới là gặp Tiểu Tường. Ngay sau đó hai người bị sứ giả của Ngọc Đế phái tới gọi đến bảo điện Linh Tiêu.

Giữa lúc dạo chơi bảy kiếp ở Minh phủ, Tiểu Tường Tử và Sơ Không đã giải quyết được một họa tiên^[1] nguy hiểm cho chúng sinh, còn tổng được hai thanh niên đã lớn mà chưa chịu kết hôn, mang tới rất nhiều niềm vui cho mọi người ở các giới. Ngọc Đế đắn đo rồi vỗ bốp lên bàn quyết định: “Phải thưởng.”

[1] Họa tiên: Tiên nhân sa ngã, đi vào con đường tà đạo.

Do đó hai người đứng ngay ngắn trước điện nghe ban thưởng, Sơ Không được phục chức, bổng lộc tăng lên năm lượng bạc, ban ột tòa nhà, bốn gã tôi tớ. Tiểu Tường Tử được thăng từ tiên đồng của Nguyệt lão lên làm tiên sứ xe duyên, tiếp tục làm việc trong điện Nguyệt lão, giúp Nguyệt lão chải tơ hồng, bổng lộc mỗi tháng năm lượng bạc.

“Ngoài ra.” Ngọc Đế vuốt râu, “Hai người các ngươi định khi nào thành thân?”

Tiểu Tường Tử đang chìm đắm trong niềm vui mỗi tháng được năm lượng bạc bổng lộc, không nghe thấy bất kì điều gì nữa, Sơ Không đáp gọn: “Càng nhanh càng tốt.”

Ngọc Đế hài lòng vuốt râu: “Hôn lễ của các ngươi phải làm thật rầm rộ vào.”

Sơ Không dẫn Tiểu Tường Tử ra khỏi Linh Tiêu bảo điện, đi rất xa rồi thì bỗng nghe thấy tiếng cười sảng sặc của Ngọc Đế trong tiếng ai oán của các quan: “Ta đã bảo hai đứa nó sẽ về bên nhau mà! Lại đây, trả tiền trả tiền!”

Sơ Không lờ đi như không nghe thấy gì, vẫn nắm tay Tiểu Tường Tử thong thả bước từng bước xuống bậc thềm của Linh Tiêu bảo điện.

Tiểu Tường Tử che miệng cười khúc khích: “Ta cũng có bổng lộc rồi, ta cũng có bổng lộc rồi.”

So với sự sung sướng đơn giản của Tiểu Tường lúc này, Sơ Không mới lịch kiếp phi thăng, nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia, tâm trạng vẫn rối bời, còn chưa kịp điều chỉnh lại cảm xúc thì bỗng một bóng đen phủ lấy hai người họ.

Hai người ngửa đầu nhìn, cơ thể vạm vỡ uy nghi của Thác Thập Lý Thiên Vương đứng ngay trước mặt, gương mặt bị lấp trong đồng râu xồm xoàm, ánh mắt nặng nề khó hiểu.

Trực giác của Sơ Không mách bảo rằng lúc này Lý Thiên Vương đang tức giận thì bỗng thấy một cánh tay trắng như củ hành đập bốp vào bụng Lý Thiên Vương, Tiểu Tường Tử cười sặc sụa không giữ kẽ chút nào: “Lý râu xồm, hồi trước ông nói là muốn bắt ta sống những ngày cô vợ nhỏ theo đuổi tướng quân, ông xem xem giờ là ai theo đuổi ai! Bấy kiếp này có kiếp nào ông làm được không?”

Câu này làm mặt Sơ Không tái mét, bộ râu của Lý Thiên Vương cũng rung lên.

Tiểu Tường Tử túm tay Sơ Không: “Hai chúng ta có chuyện, đi trước đây.”

Đi được một lát, Tiểu Tường Tử quay đầu lại thấy vẻ mặt Sơ Không có vẻ không bình thường, nghĩ ngợi một lát, trông mắt đảo quanh rồi nói:

“Chàng không muốn thừa nhận sự thật mình đã theo đuổi ta bấy kiếp đúng không?”

Sơ Không bỗng bật cười.

“Nhận, sao lại không nhận chứ. Dù gì nàng cũng nằm trong tay ta rồi, quá khứ còn quan trọng sao, chỉ cần sau này nàng không đầu lại ta là được.”

Tiểu Tường Tử nhướn mày:

“Chàng muốn đầu thử không?”

Sơ Không nghiêng đầu nhìn Tiểu Tường Tử, vươn tay捏 má nàng, cười nham hiểm:

“Không vội, chúng ta còn nhiều thời gian.”

Thành thân

Đêm Tiểu Tường Tử và Sơ Không thành thân, một nửa số thần tiên trên Thiên giới uống say mèm, lâu rồi không có chuyện vui như thế này, mọi người đều dốc sức chơi hết mình. Sơ Không đi vào động phòng, thấy cô vợ mới của mình ngồi ngoan ngoãn bên giường, vì thế lòng thoáng rung động, Tiểu Tường Tử yên lặng thể này đúng là hiếm thấy.

Chàng đứng trước mặt Tiểu Tường Tử hồi lâu, Tiểu Tường Tử cũng không vội, lẳng lặng đợi chàng vén khăn voan đỏ của nàng lên.

Tiểu Tường Tử thật quá yên lặng, Sơ Không không nỡ phá tan sự yên ả này. Nhưng không vén khăn thì không làm gì được... Sơ Không dần đo một lát, cuối cùng vẫn vén khăn của Tiểu Tường Tử, sau đó... vẻ mặt lập tức cứng đờ.

Dưới lớp khăn đó, cô vợ mới của chàng miệng đầy dầu mỡ, Sơ Không thở dài: “Ta đã biết yên lặng quá chắc chắn không phải chuyện tốt gì mà...”

Tiểu Tường Tử uất ức nhìn Sơ Không, lâu bầu: “Hôn lễ này thật bất công, chàng được ăn uống no nê ở ngoài kia, còn ta lại phải bóp bụng ở trong này, ta không chịu nổi nữa mới đi lấy thứ gì đó ăn. Nếu không thì lần sau kết hôn chúng ta đổi vai đi, ta ra ngoài tiếp khách, chàng chờ ở đây nhé? Ta thấy bao nhiêu là rượu ngon...”

Sơ Không day day đóng gân xanh đang nổi lên trên trán: “Chuyện này tốt nhất là đừng có lần sau.”

Tiểu Tường Tử lau cái miệng đầy dầu mỡ xoa bụng thỏa mãn: “Ăn nó mới làm được chuyện chứ.”

Mặt Sơ Không đỏ bừng, quay ngoắt đi: “Đã... ăn gì rồi?”

Tiểu Tường Tử xòe ngón tay bắt đầu nhấm nháp, Sơ Không nhìn nàng mãi lâu, thấy nàng vẫn tính liên hồi, hần thở dài, gãi đầu gãi tai, sau đó hạ quyết tâm, siết cầm Tiểu Tường Tử, cười tít mắt: “Biết nàng ngọc, tự ta tới ném xem.”

“Ồ...” Hai đôi môi chạm vào nhau, lưỡi của Sơ Không khẽ chạm vào môi Tiểu Tường Tử, sau đó luồn thật sâu, nhưng không quá lâu Sơ Không đã buông nàng ra, Tiểu Tường Tử lấy làm lạ: “Chàng đã ném ra ta ăn những thứ gì chưa?”

Mặt Sơ Không đành lại:

“Chưa, ta phải ném kĩ hơn mới được.”

Sau đó thì chàng mất cả đêm để kiểm tra thật kĩ...

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Tường Tử tỉnh giấc, cực kì cố chấp mà hỏi: “Tóm lại chàng có ném ra tối qua ta đã ăn những gì không?”

Sơ Không vòng tay ôm nàng vào lòng, trả lời chắc nịch: “Ta.”

Ngắm sao

Hai kẻ ngọc chuyển vào ngôi nhà được Ngọc Đế ban cho, cùng sống những ngày hạnh phúc thỉnh thoảng xen chút cãi vã. Bọn họ đón hươu ngựa lên Thiên giới, tuy bảo là làm thú cưỡi, nhưng thực ra lại chẳng khác thú cưng là bao.

Hoàng hôn hôm đó, Oanh Thời tới tìm Sơ Không: “Sơ Không ca ca, chúng ta đi ngắm sao đi.”

Sơ Không nghĩ một lát, gật đầu nói: “Ừ, được.” Sau đó quay đầu gọi: “Tiểu Tường Tử, sang đài Quan Tinh ngắm sao không?”

Lúc ấy Tiểu Tường Tử đang chải lông cho hươu ngựa, nghe Sơ Không nói vậy, nàng vỗ vỗ đầu hươu ngựa: “Tối nay có đi ngắm sao không?” Hươu ngựa hí hửng gật đầu, vậy nên Tiểu Tường Tử đáp: “Chải lông xong thì đi.”

Khi Sơ Không chuyển lại lời cho Oanh Thời, Oanh Thời cười nói: “Ồ đó có người đang đợi muội, muội đi trước đây.”

Nhưng tới đến khi hai người họ tới đài Quan Tinh thì lại không thấy bóng Oanh Thời với “người đó” đâu. Tiểu Tường Tử gãi đầu: “Chẳng lẽ hai người họ không ngắm sao ở đây?” Sơ Không ngồi bệt xuống đất, nhìn lên bầu trời đầy sao nói: “Không có ai càng hay, yên tĩnh.”

Tiểu Tường Tử cũng ngồi xuống, rồi như thể đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó:

“A, ngắm sao làm ta bỗng nhớ ra một chuyện, mấy hôm trước quên không nói với chàng, ta có thai rồi.”

Sơ Không thần nhiên gật đầu, sau đó cứng đờ: “Cái gì...”

“Ta có thai rồi.”

Miệng Sơ Không dần rớt xuống: “Nam hay nữ?”

“Ta sao biết được.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bay-kiep-xui-xeo>